

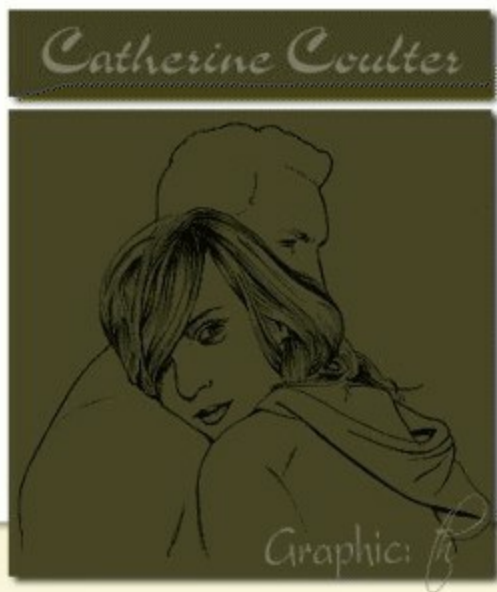
Catherine Coulter

Impulse Thôi Thúc

Người dịch: Văn Hòa và Kim Thùy

Đánh máy: phien, c0411g_ndthu

Impulse Thôi Thúc

Người dịch: Văn Hòa và Kim Thùy
Đánh máy: phien, c0411g_ndthu

Tên truyện: Thôi Thúc

Tác giả: Catherine Coulter

Nguồn: vietlangdu.com

Người dịch: Văn Hòa – Kim Thùy

Đánh máy: phien, c0411g_ndthu, hoanhou, Chu Bi, truc411, lengocbichvtj, yanruan08.

Chuyển sang ebook: diepgiang

PHẦN MỞ ĐẦU

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#) [Chương 22](#) [Chương 23](#) [Chương 24](#) [Chương 25](#) [PHẦN KẾT](#)

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

PHẦN MỞ ĐẦU

Nhật ký của Margaret Boston, Massachusetts Tháng ba, năm 1965

Ông ta là một tay nói láo tài tình, thật tài tình. Nếu lúc ấy mà mẹ có đến ba mươi tuổi đi nữa chứ đừng nói mẹ mới hai mươi, thì mẹ cũng không tài nào nhận ra được ông ta là tay nói láo đảo đố như thế. Con biết là ông ta rất tốt. Dĩ nhiên là lúc đầu thôi. Về sau thì không. Về sau, ông ta đâu cần nói láo nữa.

Dượng Ralph và dì Josie đã dẫn mẹ đến cái nhà hàng Pháp duy nhất ở New Milford, hai người đã tạo nên một không khí bình thường và làm cho mẹ vui, họ đã đặt một cái bánh sinh nhật và dọn sâm banh. Mẹ đã cười, mẹ đã cảm ơn dì dưỡng, vì mẹ biết hai người đã ráng hết sức mình.

Mẹ không khóc, vì mẹ biết nếu mẹ khóc thì dì Josie cũng sẽ khóc, vì mẹ của mẹ là chị ruột duy nhất của dì. Rồi hai đêm sau, vào một buổi tối thứ năm nóng bức trong tiết tháng sáu, lần đầu tiên mẹ gặp ông ta ở buổi tiệc tại nhà của McGill.

Tên ông ta là Dominick Giovanni. Theo lời bà Rhonda McGill, nữ chủ nhân buổi tiệc, thì ông ta là một thương nhân giàu có, và cho dù ông ta là dân Ý một trăm phần trăm đi nữa thì trông ông ta cũng rất trắng trẻo, lạ nhỉ? Bà ấy rĩ tai với mọi người rằng có lẽ ông ta là dân Bắc Ý. Cứ trông vào cách bà Rhonda nhìn ông ta, mẹ đoán chắc ông ta cũng có một cái gì ghê gớm lắm, và việc này đối với mẹ thì cũng chả có nghĩa lý gì.

Dominick rất lễ phép, với nam giới thì ông ta có vẻ lạnh lùng xa cách, với nữ giới thì ông ta duyên dáng, thì ra với ai ông ta cũng dịu dàng niềm nở như chính ông ta là chủ nhân chứ không phải là Paul McGill vậy. Thế rồi ông ta trông thấy mẹ, và tất cả đều bắt đầu từ đây.

Dominick là con người dâm dục nhất chưa bao giờ mẹ từng thấy.

Trước đây, chưa bao giờ mẹ ghi chép hàng ngày hay là viết nhật ký, hay là viết cái gì đại loại như thế. Mẹ thích dùng từ “Nhật ký” hơn. Nghe có vẻ mình đã suy nghĩ chín chắn rồi mới viết.

Dĩ nhiên là thật ngốc khi làm việc này. Nó đã phơi bày cả ruột gan mình ra. Nhưng chẳng sao. Hôm nay là ngày mười bốn tháng Ba, còn đầy mười một tháng, và hai mẹ con mình đang sống trên đại lộ Charles cổ kính, êm ả, gần công trường Louisburg trong tòa nhà bằng gạch màu xám của ông bà ngoại con. Bây giờ là của mẹ. Là của hai mẹ con mình.

Ông bà ngoại con đã mất, người ta cho mẹ biết hai ông bà đã chết bất đắc kỳ tử -- mẹ cho như thế mà khỏe -- nhưng ai biết được tử thần hành hạ người ta bao lâu đâu? Ông bà rất giàu, và tay phi công August đã sai bí tử, hấn lái chiếc Cessna đâm xuống một vườn nho ở miền Nam nước Pháp. Việc này xảy ra trong tháng Năm, thì qua tháng Sáu, Dominick xuất hiện.

Cũng may là không có luật lệ nào cấm một cô gái quá ngu ngốc viết về việc ngu xuẩn của mình hết. Thế nhưng mẹ định viết cho mẹ mà thôi, chứ không phải viết cho con, Rafaella ạ, ngay cả khi mẹ nghĩ rằng việc viết lách này có thể là vì con. Đúng vậy, mẹ chỉ viết vì con. Nhưng con sẽ không bao giờ đọc được đâu. Mẹ nghĩ thế để dễ dàng viết hơn. Mẹ viết ra để khỏi ám ức trong lòng, để khỏi giận mình, khỏi giận ông ta. Mẹ nghĩ đây là lối giải thoát, cách xả bớt những điều Nn ức trong lòng mình ra ngoài mà thôi.

Xét cho cùng thì có lẽ mẹ cũng không ngốc lắm đâu. Nhưng mẹ không thể, mẹ không muốn để cho nỗi căm hờn của mẹ đối với ông ta xen vào giữa hai mẹ con mình, hay là để con biết đến bằng bất cứ cách nào đó. Con thơ ngây quá mà, con đâu đáng phải chịu đựng cảnh đó. Có thể cả mẹ nữa, cũng không đáng mới phải.

Nhưng thế rồi Dominick là xuất hiện, và mẹ đã yêu ông ta ngay.

N ghe ra thật vô lý làm sao – mẹ yêu ông ta mà không hề đắn đo suy nghĩ, mẹ đã yêu mù quáng, thật sự mẹ là một nạn nhân, vì mẹ hoàn toàn không biết gì về đời tư của cái con người hoàn hảo kia hết. Bây giờ, để biện minh cho tính ngu ngốc của mẹ khi ấy, mẹ cứ cho lúc ấy mẹ cô độc không thể tưởng tượng được. Mẹ đau buồn vì ông bà ngoại con. Mẹ yêu quý ông bà, có lẽ vì bản phận hơn là vì tình cảm, nhưng khi người ta chết quá bi thảm như thế, quá đột ngột nhưng thế, thì làm sao mình lưu tâm đến chuyện mình thương yêu ông bà ra sao làm gì.

Vì vậy, mẹ đã đến New Milford ở với dì Josie và dượng Ralph một thời gian. Hai ông bà rất tuyệt, nhưng họ còn phải lo công việc của riêng họ. Hai dì dượng là còn bị ám ảnh nữa chứ. Có lẽ hai người phải tỉnh táo, và họ phải bay qua Cuba để tham dự đấu bài Brit, nếu họ được tham gia. Mẹ một mình cô đơn, buồn bã, không có lấy một người bạn ở New Milford. N ghe có vẻ thê thảm quá phải không con? N hưng đó là chuyện thường tình. Mẹ không tài nào tránh khỏi. Hôm mười bốn tháng Sáu thì mẹ gặp Dominick Giovanni và mẹ yêu ông ta.

Rafaella, mẹ không làm sao kể cho con nghe được ông ta thật khác xa đám con trai cùng học với mẹ, đã từng hẹn hò với mẹ ở trường Wellesley. Ông ta đã ba mươi một tuổi. Ông ta ăn mặc thật cầu kỳ, thật hợp thời trang, ông ta lại quá lễ phép, quá đẹp trai, khiến mình cứ muốn nhìn ông ta – chỉ muốn nhìn mãi.

M ắt con giống mắt ông ta, xanh lơ, trong veo như bầu trời ban ngày không một gợn mây. Còn tóc của ông ta thì đen như bầu trời khuya, không giống như tóc con, cứng ạ, tóc con màu hung sáng đẹp như tóc bà ngoại Lucy của con. Ông ta say mê mẹ, cứ quanh quẩn bên mẹ. Ông ta tán tỉnh mẹ và mẹ đã nghe theo lời của ông ta. Hoàn toàn mẹ nghe theo lời ông ta.

R ồi ông ta nói ông ta sẽ cưới mẹ. Và mẹ mới vừa tuổi hai mươi, mẹ đã trao cho ông ta tiết trinh của mẹ, không phải chỉ món hàng quý giá mà thôi đâu, mà mẹ còn nhớ rất rõ cái lần đầu tiên ấy, ông ta đã nói ngon ngọt với mẹ biết bao, và đã tiến hành từ tốn biết dường nào, vì ông ta nói không muốn là cho mẹ khiếp sợ và không muốn làm mẹ đau.

Ông ta không làm đau thật. Quả là kỳ diệu thật. Mẹ nhớ ông ta đã lái chiếc Thunderbird có mui xếp màu trắng ra hướng Bắc của New Milford. Ông ta kéo sát mẹ vào người ông ta, rồi đặt bàn tay lên vai mẹ. Rồi mấy ngón tay ông ta luồn vào trong thân trên chiếc áo dài mùa hè mẹ đang mặc. Trước đây bọn con trai đã từng làm thế, và mẹ cũng thấy có phần thích thú, nhưng khó chịu, và rồi chẳng có gì xảy ra. N hưng lần này với Dominick thì khác, chính là vì mấy ngón tay của ông ta, vì ông ta.

Th ế rồi ông ta cười với mẹ vừa lái xe ra khỏi con lộ, rẽ vào con đường đất dẫn vào một khu rừng. Ông ta để mẹ ngồi trong xe rồi mở thùng x era. Ông ta lôi ra tấm chăn và bảo mẹ đi theo. Ông ta trải tấm chăn trên một bãi hoa cúc – cúc trắng và từng đốm ánh nắng xuyên qua cành cây cao chiếu xuống, rồi mẹ nằm trên đó. Ông ta nói chuyện với mẹ, ông ta nói mẹ ngon lành lắm, mẹ đáng yêu biết dường nào, rồi ông ta nói sẽ dạy cho mẹ nhiều điều rất kỳ diệu.

Ông ta đã làm thật. Khi ông ta vào trong mẹ thì mẹ không đau, thật không đau. Chiều hôm đó, ông ta đã dạy cho mẹ vô số điều về mẹ. Mẹ đã hoàn toàn tin tưởng vào ông ta.

Không, mẹ nghĩ là mẹ đã không tin ông ta được, không hoàn toàn tin được, bởi vì mẹ đã không hề nói cho ông ta biết mẹ là ai và mẹ rất giàu. Mẹ là con duy nhất, và khi ông bà ngoại con chết đi, thì mẹ có rất nhiều tiền, ngay mẹ cũng khó mà hiểu nổi, và ông luật sư đã nói với mẹ rằng, mẹ không nên nói cho ai biết mình là ai, không nên nói cho ai biết mẹ là Margaret Chamberlain Holland ở Boston. Dĩ nhiên là ông ta cũng muốn mẹ đừng nói cho ai biết mẹ giàu có bao nhiêu.

N gay cả dượng Ralph và dì Josie cũng khuyên mẹ nên dung họ của hai người – họ Pennington chứ không phải Holland. Mẹ nghĩ là hai người đã quan tâm đến mẹ vì mẹ còn trẻ quá. Mẹ không hề nói cho ai biết sự thật, ngay cả Dominick. Mẹ cứ phân vân không biết như thế có khác gì không. Mẹ nghĩ hoặc trong lòng. Dominick thì quá diện, nhưng ông ta không phải là một tay đào mỏ.

Rồi gần hết mùa hè kỳ ảo ấy, mẹ mang thai con, Rafaella ạ.

Mẹ hoảng lên, nhưng Dominick thì lại tuồng như lấy làm thích thú lắm. Thế rồi ông ta phá cuộc. Ông ta đã có vợ, không thể cưới mẹ được – thế đấy. Thì ra ông ta đã ly thân với vợ từ nhiều năm rồi. Rồi mẹ đã nói với ông ta là ông ta không còn bao lâu nữa đâu, ông ta cười, nói với mẹ rằng mẹ tuyệt diệu làm sao, mẹ ý thức được cuộc đời và mẹ thật khác với vợ ông ta. Ông ta bỏ đi, chạy theo công việc làm ăn, ông ta bảo thế, ông ta còn bảo đang xúc tiến việc ly dị.

Ông ta để mẹ lại New Milford, để sống với di, với dưỡng và với âm nhạc. N hưng cứ hai tuần ông ta lại về thăm mẹ. Không bao giờ ông ta đến nhà. Mẹ thường gặp ông ta ở một khách sạn này hay một khách sạn có chỗ để xe khác ở trong hay quanh New Milford. Và cứ mỗi lần như thế, ông ta lại làm cho mẹ cực khoái lên, và mẹ quên hết buồn phiền lo lắng, cho đến giờ phút ông ta ra đi.

N ghe ra thật ngốc nghếch. Thật ngốc nghếch đến độ xót xa nhàm chán, nhưng sự thể là thế. Thế rồi con ra đời, ông ta trở về thăm mẹ ở bệnh viện tại Hartford. Ông ta đứng bên giường mẹ, nhìn mẹ, mỉm cười. Và chừng nào mẹ còn sống thì không bao giờ mẹ quên được những lời ông ta nói. N hưng mẹ vẫn muốn viết ra, phòng khi có ngày nào đó trong một tương lai xa xôi, mẹ thấy muốn nhìn lại quá khứ, nhìn lại việc này và viết câu chuyện ra tiểu thuyết.

Ông ta nắm lấy bàn tay mẹ, hôn mấy ngón tay của mẹ, ông ta nói:

- Magaret, trông em khỏe mạnh lắm.

Mẹ thấy thư thái cả người, cho dù ông ta chẳng nói cái gì quan trọng cả. Mẹ đáp:

- Dominick, chúng ta có đứa con gái.

- Vâng, anh nghe họ nói thế.

- Anh không thăm nó sao?

- Không, không cần thiết.

- Có lẽ bây giờ thì không cần. Anh được tự do rồi chứ? Chúng ta làm đám cưới chứ? Em muốn con gái em biết được người cha tuyệt vời của nó.

- Magaret, không được đâu!

Ông ta thả bàn tay mẹ ra và bước lui khỏi giường hai bước. Mẹ hỏi:

- Anh chưa ly dị sao?

Mặc dù không biết, mẹ cũng thấy sự thể diễn tiến hết sức kỳ lạ. Ôi mẹ hiểu ra. Có lẽ tình mẫu tử đã rọi sáng cho mẹ thấy phần nào, đã làm cho mẹ khôn ra phần nào. Ông ta lắc đầu và vẫn đứng đấy nhìn mẹ. Ông ta nói:

- Không, anh không ly dị và anh cũng không có ý định ly dị vợ anh, cho dù cô ấy có làm cho anh buồn phiền, và đã tiêu xài tiền bạc nhiều hơn cả số tiền anh làm ra nữa. Magaret, em còn trẻ lắm. Anh thích em lắm. Có lẽ anh sẽ cưới em nếu như em sinh ra một đứa con trai, nhưng em không sinh được. Hiện thời, vợ anh đang mang thai. Tính toán giờ giấc sao mà kỳ lạ thế không biết? Có lẽ cô ấy sẽ sinh con trai. Anh hy vọng thế.

- Nó là con gái anh cơ mà.

Ông ta nhún vai. Ông ta chỉ còn việc nhún vai. Thế rồi vẫn nụ cười trên môi, ông ta nói:

- Magaret này, con gái không được cái gì hết. Mình phải sinh con trai để xây dựng nên nhưng triều đại, và anh thường ao ước được như vậy. Con gái được cái là để dung thắc chặt một số quan hệ và để đạt được một số mục đích, nhưng bây giờ sự thể đã đổi thay và em không chắc sẽ kiểm soát được con gái, không bảo chúng làm theo ý muốn của mình được đâu. Ai biết được đâu hai mươi năm nữa con gái sẽ cưỡng lại lời cha chúng? Không, Magaret ạ, con gái không đáng giá gì với anh hết.

Mẹ điếng cả người, mẹ nhìn ông ta chăm chăm:

- Anh là ai vậy? Anh là loại người gì vậy?

- Anh là người chơi rất bảnh.

Ông ta thấy một tấm chi phiếu 5 ngàn đô la lên giường. Mẹ nhìn tấm chi phiếu bay phất phới cho đến khi nó chạm phải tấm ra trải giường cứng ngắc của bệnh viện. Ông ta nói:

- Chào em, Magaret.

Mẹ không khóc, không khóc một tí nào. Mẹ nhớ rất rõ mẹ đã nhặt tấm chi phiếu lên, nhìn nó rồi từ từ xé vụn nó ra nhiều mảnh. Mẹ lấy làm sung sướng vì mẹ đã không nói cho ông ta biết về món gia tài mẹ thừa hưởng, mẹ rất thư thái trong người, vì mẹ đã không nói cho ông ta biết mẹ thực ra là ai. Có lẽ mẹ đã biết công việc ông ta sẽ làm. Có lẽ do bản năng mà mẹ đã giữ kín được chuyện bí mật đáng giá duy nhất của mẹ. Có lẽ...

Chương 1

Boston, Massachusetts

Toà soạn báo Diễn đàn ở Boston. Tháng 2 năm 1990.

- Này hân đã nói với cảnh sát là hân làm thế vì họ đã cư xử với hân như...Hân nói ra sao nhỉ ?

-Họ đã cư xử với hân như cú

-Đúng rồi , như cú. Mà hân cũng là đồ cú thôi. Nào, Al tiếp tục đi nào Al gõ gõ một bên mũi, ông đáp

-Rafe này ko còn cách nào hơn. Tôi đánh hơi thấy có nhiều truyện đây. Tôi muốn cô đến phòng giam nói chuyện với gã đó. Cô có tài làm việc này mà, cô bé.. Tôi tin cô sẽ khám phá ra được chuyện này đây. Cô có tài về việc này lắm mà, phải ko nào ? Hả nhà phóng viên điều tra 25 tuổi ở Wallingfort Delaware ? Cô chỉ làm cho tờ báo của thành phố lớn có 2 năm mà đã nổi tiếng như còn rồi, phải ko nào ? Lẽ nào cao đạo mà từ chối? Rafaella tảng lờ ko để ý đến mưu trước của ông ta, nàng nói

-Giới truyền hình đã khai thác nhiều khía cạnh của chuyện này hơn cả tờ chủ nhật nữa đây. Quá tởm rồi chỉ có việc khai thác thôi, rồi bây giờ lại bày trò giật gân nữa

-Đúng thế giờ giới truyền hình cứ la làng lên các hiện tượng “loạn thần kinh” và nếu có vợ vét hết các trường hợp này khắp nước thì đủ chương trình cho một thời gian 50 năm đây

-Còn lâu hơn nữa chứ. Họ còn vợ cả vụ Lizzie Borden nữa. Này Al này, đây là một chuyện bNn thiêu. Thành này ko tin được. Tôi đã xem hân lên tivi và đã đọc những gì hân khai. Cảm động đấy nhưng rồi cũng chỉ có thế. N người ta khai thác quá nhiều rồi và tôi ko muốn động đến tí nào

Hai bàn tay vòng lên ngực, hai chân hơi duỗi ra, nàng hếch cằm lên. Cái lối khiêu khích tuyệt hảo đấy, hợp lúc đấy, nhưng Al vẫn ko nao núng. Ông đã dạy cho Rafe một vài ngón tuyệt vời nhất trong vòng 2 năm ròng, phục vụ dưới trướng của ông, Ông nói

-Rafe này cô ko có quyền đẹp tiêm và an hưởng. Anh chàng hiện đang ở tù. Hân vô hại. Cô hãy đến nói chuyện với hân, nói với tay luật sư của hân- một thanh niên xoàng xĩnh miệng còn hôi sữa- rồi cô sẽ thu thập được nhiều sự kiện về vụ này. Tôi cam đoan là có nhiều chuyện mà người ta chưa biết đến

-Này ông Al hân giết người mà, dùng rìu chém. chết 3 người- cha hân ,mẹ hân, chú hân

-N hưng lại ko giết thằng em khác cha 11 tuổi của hân. Cô ko thấy hấp dẫn sao ? Cô ko ngạc nhiên ah

-Thế là thằng bé gặp may, hân ko có mặt ở nhà. Hân vẫn còn nấp ở đâu à, thật ko ? Thật ko, chúng ta đã xem câu chuyện ngã ngũ rồi mà. Bây giờ ông lại bày trò giật gân, tôi ko ham tí nào hết. ông mời cái anh chàng viết mướn Maury Bates ở tờ Henald đến đi, nếu ông muốn gắn thêm râu ria vào câu chuyện này

-Không, Maury sẽ làm cho thằng này khiếp vía lên mất

Rafaella thủ con bài tNy đáp

-Cảnh sát ko để cho tôi vào thăm anh chàng Freddy Pithoe đâu. Tay luật sư cũng ko để cho tôi vào gặp hân. Và cả bên ban thời sự nữa, cũng ko đời nào để cho tôi vào gặp hân cả. Ai xía vào một việc như thế này sẽ đụng chạm đủ thứ. Họ sợ đụng đến những việc xảy ra tai hại như thế này lắm. Để cho một nhà báo vào thăm một thằng điên phạm tội à ? Ông Al à, ko được đâu, chắc ông biết cách tôi làm việc ra sao rồi- tôi sẽ đấm cửa họ, quấy rầy họ nhiều lần để được vào gặp tội nhân. May ra cũng phải 2 lần mới được. Vâng 2 lần mới mong được

Ông đã thành công, cô đã nghĩ cách để làm. N hưng ông định từ từ lôi cô vào. Phương pháp làm việc của ông thú vị lắm. Ông nói

-Ko sao, nếu giữ thật kín chuyện này, Benny Masterson còn chịu ơn tôi đây, Rafe à.. Tôi đã bàn chuyện này với ông ta. Cô giữ thật kín, thật kín thì ông ta sẽ tìm cách cho cô. Ông ấy sẽ thanh minh cho cô

-Trung úy Masterson chắc hẳn đã chịu ơn ông nên mới để cho một phóng viên vào gặp Freddy Pithoe. Ông ấy có thể mất số huy, có thể bị phanh phui ra lắm. Ông ấy liều lắm. Lạy Chúa, mọi người cả kể Freddy, đều phải giữ kín mọi chuyện mới được Al Holbein là Tổng biên tập tờ Diễn đàn Boston. Ông là người ương ngạnh hơn cả Rafaella, cô đã biết rõ lại thêm ông đã kinh qua trong 25 năm trong nghề Ông vầy vầy điều xì gà về phía Clive Oliver, chủ biên thời sự thành phố, đang ngồi với đám trợ lý và phóng viên trong văn phòng toà soạn rộng lớn ồn ào. Ở cuối phòng có 2 phóng viên thể thao gần như Nu đá nhau, rồi tay phóng viên về hình sự ném một lon coca vào ông chủ bút mục gia chánh. Ông nói

-Tôi đã nói chuyện với Clive. Ông ta cần nhàn nhưng tôi đã nói cho ông ta biết tôi ko muốn ông ta xía vào nhiệm vụ của cô đến khi nào tôi báo cho ông ta hay công việc đã hoàn thành

Al đưa tay vào hộc bàn lấy ra một miếng giấy nhỏ gấp lại

-Đây là mật mã cá nhân mới của cô. Cô đừng cho ai biết đây

-Kìa Al ông thừa biết tôi ko đòi nào rồi mà

-Vâng đúng thế, lần này cũng đừng nữa đi. Tôi muốn chuyện này phải hết sức bí mật. Phải hết sức bí mật

-Chuyện duy nhất phải giữ bí mật là những gì tôi viết ra. Nhiệm vụ này phải tránh đem bàn ở toà báo, có lẽ tránh cả xếp vào loại hồ sơ tối mật nữa

Rafaella mở mảnh giấy ra nhìn rồi bật cười

-”Ruffle” à ? (“Lục lạo” à ?). Mật mã của tôi đây à ? Ông đào đâu ra thế này ? Ông nhìn nàng mỉm cười, nụ cười đã quyến rũ Milly Archer phóng viên truyền hình, đúng 6 tháng trước đây. Ông đáp

-Đó là sở trường của tôi. Mà Rafe này, có thể sẽ có một giải Pulitzer khác nữa cho cô đây. Biết đâu đây phải ko ?

Nghe ông nói nàng bật cười, nàng hỏi ông

-Tay phóng viên của tờ nhật báo lớn đoạt giải Pulitzer mới đây là khi nào ? Đừng, đừng nói với tôi như thế. Thành tích của ông chồng chất lên đây kìa, phải ko ?

-Việc chắc chắn đây nhé. Cô nhớ mấy phóng viên ở Chicago đã hoạt động trong quán rượu mà ko hề mở mồm cho cảnh sát biết đây chứ ? Chuyện thật tuyệt đấy chứ ! Rồi.... Ông chợt ngưng nói với một ánh sáng nuối tiếc trong mắt, rồi ông tiếp

-Thế nào rồi có lẽ cô cũng sẽ khám phá ra cái gì đó. Cô cứ nghĩ đến công việc này sẽ làm cô cảm thấy thích thú khi cô phanh phui được nhóm Tân Quốc Xã cho tờ Daily News ở Wallingford chứ ?

Thú vị lắm chứ, dĩ nhiên là thú vị lắm. Nàng đáp

-Vâng, nhớ chứ, tôi quá sung sướng vì thấy mình còn sống và bọn quái đã ko tọng mấy cái băng đeo tay in hình chữ vạn vào họng tôi

Rồi nàng nói tiếp

-Thôi được Al, ông được cuộc rồi. Tôi sẽ đi gặp thằng đó và nói chuyện với hắn. Tôi sẽ cố làm cho hắn hứa sẽ ko nói cho ai hay về tôi, kể cả tay luật sư của hắn. Có lẽ sẽ ko có ai biết đâu. Tôi còn cố giữ bí mật trước công luận lần cả thứ được xếp vào loại tối mật. Ông có đánh hơi được gì để chỉ dẫn cụ thể cho tôi nữa ko ?

Al thường nói láo tron tru lắm, nói láo với mẹ, với đàn bà và với phóng viên của ông cho nên ông ta lắc đầu quây quây ra vẻ chân thành lắm

5’ sau vẫn lằm bằm trong miệng, Rafaella tọng vào chiếc túi vải to bọc tất cả sổ bút chì đã vót nhọn và chiếc dù, rồi vẫy tay chào Buzz Adams phóng viên điều tra khác của tờ Diễn đàn rồi đến phòng giam để phỏng vấn một thanh niên 23 tuổi tên là Freddy Pithoe trong cơn điên cuồng- chưa biết nguyên

nhân- đã quét sạch gần hết cả nhà. Tay luật sư kém cỏi của y sẽ biện hộ cho sự điên loạn nhất thời của y – không minh bạch lắm. Rafaella còn biết rằng bố của Freddy đã mua cái rìu hai ngày trước khi anh chàng này tàn sát gia đình. Rõ ràng là có việc dự trù từ trước rồi. Hẳn ko điên, ít ra cũng theo như lời tuyên bố của tay luật sư của hắn. Freddy đợi cả nhà hắn đông đủ nói cho cả nhà nghe suy nghĩ của hắn về họ rồi dung rìu chặt họ. Cảnh sát đã báo cáo như thế. Có lẽ Logan Mansfield trợ lý chủ bút của ban Thời sự, con người sáng giá và có khả năng, cũng chia sẻ với ý kiến nàng Al nhìn Rafaella len lỏi qua các bàn làm việc, qua các phóng viên và trợ lý đi về phía những cánh cửa rộng của toà soạn báo Diễn đàn. Nàng đi nhún nhảy, chiếc áo mưa hiệu London Fog bay phấp phật. Ông dựa người vào chiếc ghế quay, tựa đầu vào chiếc ghế da màu xám chiếc ghế mà ông đã ko chịu nhường cho ông Danforth, chủ nhân tờ Diễn đàn Boston muốn thay ông từ 5 năm nay, rồi ông nhắm mắt lại. Ông biết cái nguồn tin bí mật mà ông đã nhận của bà già ko chịu xuất đầu lộ diện kia nếu có mang lại hiệu quả gì thì thế nào rồi Rafaella cũng biết được. Ông đã nói đùa về giải Pulitzer của nàng nhưng việc nàng tóm được cái ổ Tân Quốc Xã đã tạo nên được tiếng vang khủng khiếp, và ông Danforth đã lập tức vờ ông Al đến liền ngay sau khi người ta công bố giải Pulitzer cho nàng. 1 tháng sau nàng làm việc cho tờ Diễn đàn. Cứ tưởng tượng cái bọn tồi bại ấy đã dùng cửa hàng bánh kẹo nằm trong khu thương mại ở Delaware đi. Hoan hô ông Lazarus Smith. Lạy Chúa đã có chuyện như thế xảy ra hàng tháng rồi. Ông biết Rafe ko khi nào chịu nhường tay những việc như thế

Ồi quả vậy, nếu vụ này có gì đây thì thế nào nàng cũng khám phá ra. Cô sẽ đeo như đĩa đói và quan trọng nhất là với dáng dấp bề ngoài của nàng, nàng có tài thích ứng, có tài tiếp cận với mọi hoàn cảnh, với mọi người bất kể họ xa lạ hay kỳ quặc đến đâu đi nữa. Nàng sẽ khám phá ra việc tại sao Freddy lại chỉ chặt đầu ông già mà lại chém mẹ hắn đến 3 nhát vào ngực, và hầu như chặt đứt cả 2 cánh tay của ông chú

Al đã phải chờ đợi đến khi Rafaella quyết định “muốn” biết. Ông chọc tức nàng và chắc nàng đã trải qua 2 giờ đồng hồ suy nghĩ, suốt thời gian này ông tưởng đã thua cuộc. Ông nghĩ chắc là nàng sẽ đến nhà lao vào lúc 11h sang. Nàng giỏi và nhờ sự diu dặt của ông nàng sẽ giỏi hơn nữa. Nàng sẽ giữ kín mọi việc. Ko ai lại đi thắc mắc về việc một phóng viên thăm viếng một tù nhân cả. Lần này cũng vậy, Al có tài đánh hơi mọi việc: nàng đã chắc chắn được vấn đề. Lần này có nguồn tin bí mật giúp ông đánh hơi được Nếu Rafe gặp khó khăn thì ông sẽ diu dặt nàng khám phá những gì quan trọng nhưng ko báo trước cho nàng hay. Ông đoán người gọi đến cho ông là một người hàng xóm. Rafe chắc sẽ phải tìm ra người hàng xóm ấy. Ông khỏi phải lo lắng làm gì

Al chăm chú nhìn xuống bài của Gene Mallory viết về sự khủng hoảng ngân sách đang đe dọa thống đốc, tay này là bình luận gia chính trị trẻ nhất của tờ báo. Anh chàng trông chán chết, nhưng lại có tài. Kèm theo bài viết là một tờ ghi chú viết tay gồm có nhiều tên tuổi do anh sưu tra. CNn trọng lắm, cái anh chàng Gene này, bài chu Nn bị thật sắc sảo. Ông ko tưởng tượng ra được Rafe có khám phá ra được gì trong con người gã ko. Gene thì thận trọng chín chắn, còn nàng thì bốc đồng. Al ko nghĩ là 2 người đã ngủ với nhau. Có lẽ Rafe ngủ mất trong khi Gene cứ mãi miết tra cứu danh sách các mục nói về kỹ thuật kích thích dục tính. Al cũng có nghe nói về một anh chàng làm việc trong văn phòng Ban thời sự. Có lẽ anh chàng này “làm ăn” được hơn.

Brammerton, Massachusetts. Buổi tối hôm ấy.

-C ồc vang nữa chứ, Gene ?

Gene Mallory lắc đầu, mỉm cười đáp

-Ko, tôi đủ rồi. N gày mai cả 2 ta đều có việc sớm cả đây, Rafaella à

Anh chàng l ại cố ý thoái thác, rồi nói tiếp

-Tôi nghe nói cô đang tiến hành vụ Pithoe. N hiều người đang bàn tán là cô đang hợp tác mật thiết với ông Holbein. Đừng, đừng lo Rafaella. N goài tôi ra ko ai biết cô đang làm gì đâu. Tôi...à, tình cờ tôi

nghe ông Holbein nói tên thằng ấy, rồi bảo tôi phải giữ bí mật. Xin hứa là tôi ko hé môi đâu. Tôi chỉ ngạc nhiên là tại sao ông Holbein lại quyết định giao việc này cho cô mà lại ko giao cho Buzz Adams. Đây là một vụ dơ bNn, ai cũng biết tội hấn rành rành ra đây, thế mà cô....

-Tôi sao, Gene ?

-À cô ko phải loại người huấn luyện để lặn lội với các thứ rác rưởi như thế. Lại nữa, Rafaella này, bố dượng cô là Charles Winston Rutledge II mà

Rafaell nốc hết ly rượu để khỏi nói. N àng thấy người cứng đơ khó chịu, rượu vang ko làm cho nàng đỡ tí nào. N àng dịu dàng hỏi

-Còn anh ? Anh được huấn luyện để lặn lội với rác rưởi à ?

-Dĩ nhiên là ko rồi, nhưng chuyện này là chuyện của đàn ôngđi tới nhà lao ghóm ghiếc này, nói với bọn lính gác này, rồi cuối cùng nói chuyện với cái tên điên loạn ấy. Ông Holbein ko lấy tiền ngân sách dành cho ông mà chỉ. Ông cũng ko nêu vụ việc ra trước cuộc họp báo nữa

-Tên ông là Al. Tôi đã nghe ông ấy bảo ông gọi ông ấy là Al mà. Ông ko lấy tiền trong ngân sách để chi dung, là vì ông muốn giữ kín chuyện này, câu chuyện rất nghiêm trọng, chắc anh đã biết rõ. Tuy nhiên bà làm vệ sinh Sally đã biết rõ chuyện này. Dù vậy tôi vẫn ko hề hé răng. Bà ấy để trên bàn tôi một tờ giấy có ghi :” Hấn nói linh tinh lắm. Tôi biết rõ chuyện này, hấn có tội mà “

-Dù sao ông Holbein vẫn nên đem chuyện này trình bày trong buổi họp báo, và ông ấy ko nên giao nhiệm vụ cho cô

Rafaella cố dẫn long để khỏi nổi điên lên, khỏi cho Gene một trận. N àng ko hiểu anh ta có gặp chuyện rắc rối ko, mà tôi nay anh ta có vẻ ta đây quá trời. Trước đây nàng ko để ý đến thái độ của anh ta bao giờ. Anh ta làm cho nàng chú ý đến là vì anh ta thẳng thắn mà thôi. Và anh ta có dáng dấp của một anh chàng “Angle – Saxon da trắng theo đạo Tin lành” điển trai và chịu khó tập luyện nên cũng dễ coi. Anh ta làm việc trong ban biên tập báo Diễn đàn, mới chỉ 2 tháng rưỡi nay mà thôi

N àng lựa lời thật cNn thận để đáp lại

-Tôi có thể giải quyết bất kỳ việc gì của ông Al nêu ra. Giới nữ chúng tôi có gì mà ko làm được đâu. Hay là lập trường của tôi nữa. Thế anh cho là anh có thể phỏng vấn đàn ông tốt đẹp hơn là anh phỏng vấn phụ nữ à ?

-Ko, dĩ nhiên là ko rồi, nhưng tôi ko chắc phỏng vấn một phụ nữ mắc bệnh tâm thần tốt hơn được
Rõ ràng là anh ta có định kiến. Anh nói

-Tôi cũng ko chắc phỏng vấn được tốt một người đàn ông mắc bệnh tâm thần. N hưng tôi lại phỏng vấn tốt Herr Lazarus Smith, ko biết cô còn nhớ ko. Chuyện ba lớp kỳ quặc, Gene – Freddy Pithoe chứ ko phải lão Lazarus

Rafaella đã quên giận, nàng tựa cằm lên 2 bàn tay đan vào nhau. N àng nói

-Al đã nói đúng ; Ông ấy đã làm tôi điên tiết lên, muốn giết chết ông tan gáy. N hưng rồi tôi lại nghiên cứu kỹ về Freddy Pithoe, đọc hết các tài liệu trong thư viện, rồi đi gặp hấn ta. Thoạt tiên hấn đã ko muốn nói chuyện. Mặt mày hấn ủ dột. Tôi phải mất hẳn 10’ mới moi được nơi hấn 5 tiếng. N gày mai tôi sẽ có từ tốn hơn. N hư thế có thể khiến hấn đáp ứng tốt hơn. Tôi hy vọng như thế. Tôi ko thể nào thu thập được nhiều trong chỉ 2 lần thăm hấn mà thôi

-Và lại tôi ko muốn cô tiếp xúc với đồ cặn bã của xã hội

N àng rót thêm ít cà phê để giữ bình tĩnh. N àng đáp

-Chúng ta đều là ký giả. Chúng ta tiếp xúc với tất cả các thứ cặn bã, kể cả người trong toà soạn. Anh tiếp xúc với chính khách....anh có thấy có chi tồi tệ hơn ko?

-Ít ra họ cũng biết đọc biết viết

-Điều đó càng làm cho họ nguy hiểm hơn nữa

-Thằng ấy nói gì ?

Aha, hẳn muốn biết tất cả, thẳng đạo đức giả thật. Nàng đáp

-Hiện giờ tôi phải giữ bí mật mà. Kể cả với anh. Đó là phương pháp mà Al muốn thế Rafaella như nói với Gene là đêm nay nàng đã loại anh ra. Nàng muốn bật cười. Chắc anh đã nhớ khi nàng nói “Xéo” sớm hơn. Ngay lúc ấy nàng cũng đã nhận ra rằng nàng thường hay tự chế giễu mình mỗi khi nàng ở cùng anh ta. Bây giờ nàng nhìn anh ta, nàng thấy nét bất mãn làm méo xệch miệng anh ta. Nàng chợt thấy mình đã lầm lẫn. Anh ta ko phải là một nhà trí thức mà là một thẳng cha đáng chán, một thẳng cha theo chủ nghĩa định kiến

Ồn trời, nàng đã ko ngủ với Gene. Có lẽ sáng mai anh ta sẽ bị thương, rồi lại tố cáo nàng đã có âm mưu hại anh ta. N ghĩ thế nàng bật cười, rồi nàng lại nhớ đến lời nhắn nhe được ghi trên tường trong phòng phụ nữ ở toà báo Diễn đàn” Hãy làm trinh nữ cả tháng, cố giữ sức khoẻ “

Nàng vẫn tươi cười khi nói với Gene

-Đúng vậy, Gene à. Ngay mai có công việc sớm đây

Nàng đứng dậy, bước ra chiếc tủ ở đằng trước, hy vọng anh ta đi theo. Gene đi thật. Nàng giúp anh ta mặc chiếc áo khoác hiệu Burberry lót lông, rồi nàng bước lui. Gene nhìn nàng một lúc, chào tạm biệt rồi ra về

Ko có việc hôn chúc ngủ ngon. Có lẽ đây là lần cuối nàng tiếp xúc với Gene Mallory. Khi mình chấm dứt đúng lúc thì chẳng có mất mát gì lắm cho cả hai

Rafaella khoá cửa cNn thật rồi khoá thêm 2 chiếc khoá bằng xích. Ở Brammerton Massachusetts thì chẳng cần thiết lắm phải dùng đến các vật liệu linh tinh này, nhưng vì nàng ở một mình. Nàng bước vào phòng khách, phòng được trang bị bàn ghế chọn lọc của nhà N ouveau Good-Will, vì mẹ nàng thích sắm cho nàng, rồi nàng bước đến chiếc cửa sổ lớn nhô ra ngoài. Bên ngoài ko khí yên tĩnh, tuyết phủ đầy đường và lấp lánh dưới ánh đèn đường

Ở Brammerton luôn luôn yên tĩnh. Đây là một thị trấn nhỏ ở về phía Đông Nam của Boston, xa chừng 2 dặm, gần Braintree, nó được xem là một khu lao động vắng vẻ. Hiện giờ thị trấn chả có cái gì cả, nhà máy giấy đã đóng cửa vào cuối thập niên 1979 và chuyển đi chỗ khác. Ko có cả những đám say gân cổ hát hò vào những đêm thứ 7 nữa. Ko giống thành phố Boston một tí nào hết. Ko có đến một trường đại học trong phạm vi thành phố Brammerton, cũng chưa bao giờ có một trường ở trong thành phố này. Thành phố ứ đầy cả dân hưu trí và người được hưởng tiền bảo hiểm xã hội

Rafaella tắt hết đèn để đi ngủ. Đây là giờ phút suy tư thích hợp của nàng, khoảng 15’ trước khi nàng đi vào giấc ngủ. Nếu có vấn đề gì khó khăn, nàng sẽ nêu lên trước khi ngủ, rồi hoàn toàn mong có được một giải pháp xuất hiện vào sáng hôm sau. Thường thì những giải pháp đều hiện ra

Nàng ko để phí thời giờ nghĩ đến Gene Mallory nữa

Nàng tập trung hết tư tưởng vào Freddy Pithoe và vào những điều hắn nói vào sáng hôm ấy. Lại một lần nữa, Al đã đánh hơi đúng vì bây giờ ruột gan nàng rối tung lên vì những điều người ta nói ra đều ko đúng với thực tế. Nàng đã đọc kỹ tờ trình của cảnh sát. Nàng cũng đã nghiên cứu kỹ tờ trình của các nhân viên điều tra, và cũng đã nghiên cứu các tấm hình của 3 nạn nhân trong phòng thí nghiệm rồi. Giờ thì nàng suy nghĩ, suy nghĩ về các chứng cứ ở trong các tờ trình này, và điều quan trọng hơn là nàng suy nghĩ về các chứng cứ ko có trong các tờ trình

Rồi nàng cứ lần lượt quy về một mối: Tại sao Freddy lại chém gia đình mình ? Nóng giận ư ? Này này, ai cũng có lúc nóng giận chứ. Ngay làm việc với Al Holbein nàng cũng đâm ra nóng giận nhưng có bao giờ xảy ra việc nàng cầm rìu bổ vào ông ta. Chắc là phải có lý do. Sự kiện khác nữa :Joly Pithoe em của Freddy hiện đang ở đâu ? Đã có ý kiến cho rằng chú bé trông thấy cảnh tàn sát bèn bỏ chạy trốn. Theo cảnh sát thì chú bé sẽ trở về, ko chóng thì chầy. Tội nghiệp thằng bé. N gẫu nhiên nào đã xui hấn thế ? Họ cố gắng tìm cho ra thằng bé nhưng thực ra thì họ đã ko quyết tâm tìm. Họ đã tóm được thằng giết người mắc chứng tâm thần rồi mà. Ai thèm lưu tâm đến thằng bé

Rafaella lại lưu tâm đến nó. Bởi vì có nhiều điều đáng lưu tâm đến hơn việc Freddy mua cái rìu để dùng trong nhà. Tại sao lại có chuyện băm vằm người mẹ và ông chú như thế ? Sát hại người cha trông ghê tởm đấy, nhưng tại sao chỉ có một nhất mà thôi, mà lại ko nhiều nhất như hai người kia ? Cuối cùng Rafaella thiếp ngủ, nàng mơ thấy những giấc mộng lành nhưng cái giả thuyết về chú bé mất tích và hoảng hốt cứ chập chờn trong giấc ngủ của nàng, rồi...một cái gì đó, một cái gì mơ hồ, một cái gì đang quay cuồng trong tâm trí nàng

Sáng hôm sau Rafaella đến nhà lao. Trung sĩ Haggerty, một cảnh sát lão thành cứng rắn đã phục vụ trong lực lượng an ninh gần 30 năm trời, mỉm cười buồn bã với nàng, nói rằng nàng cứ việc nói chuyện mãi kiếp với cái đồ vô lại điên khùng ấy, ông ta cộc cằn. N hưng đúng là ông ấy ko hề hể môi cho ai cả. Nàng biết ông ta có theo dõi đấy, nhưng trung uý Masterson đã căn dặn rồi- cho lần này và cho các lần sau nữa

Rafaella ngồi trong phòng phỏng vấn, ở phí bên kia phòng giam có rào kẽm gai. Phòng sạch sẽ nhưng trông ảm đạm, ánh sang nhàn nhạt chiếu lên tường quét màu xanh lục, trong phòng kê những chiếc ghế theo kiểu công sở. Ở đây ko có hệ thống điện thoại, chỉ có một tấm lưới thép ngăn cách tù nhân với khách mà thôi. Một người lính gác còn trẻ đã chứng kiến quá nhiều cảnh tượng thế này rồi, và anh muốn lánh đi để khỏi trông thấy gì nữa

Nàng quan sát kỹ Freddy như lần trước. Hắn là một thanh niên trông buồn thảm nhất mà nàng chưa bao giờ từng gặp. Hắn ko phải đồ rác rưởi : Hắn hoảng sợ và hầu như đã chứng kiến toàn cảnh đã xảy ra Rồi trong vòng 10' nàng đã gọi được chuyện với hắn, mặc dù chỉ chút đỉnh Hắn đã mua cái rìu theo yêu cầu của bố hắn, hắn nói thế. Đây là công việc quen thuộc của hắn. Nàng hỏi

-Anh Phithoe này, anh ko nói cho cảnh sát biết được chuyện này ah ?

Nàng cố giữ cho giọng nói được bình tĩnh, ôn tồn, đôi mắt ko hề rời khỏi mặt hắn

-Thưa cô có chứ, nhưng họ cứ cho tôi là thằng nói láo khốn khiếp và thằng điên. Tôi đã nói lại với họ nhiều lần nhưng ko ai tin. Họ một mực cho tôi là thằng nói láo khốn khiếp

-Thế bố anh có nói cho anh biết tại sao ông ấy lại muốn anh mua cái rìu ko ? Freddy nhìn nàng, cặp lông mày rậm nhíu lại, gần như giao nhau ở trên đầu sống mũi. Hắn đáp

-Thưa cô tôi ko biết. Ông ấy chỉ bảo tôi mua mà thôi. Tôi thề đúng thế đấy Thế rồi Freddy Pithoe nói những chuyện đầu đầu mà Rafaella ko cần thiết đến. Hắn nói

-Ông ấy nói sẽ đập nát cái đầu khốn khiếp của tôi ra, nếu tôi ko mua cái rìu Rafaella thấy như mở cò trong bụng. Bây giờ thì nàng phải cNn trọng rồi đây. Nàng nói

-Anh Phithoe anh có thấy – mà tôi gọi anh là Freddy có được ko ?....Anh cứ gọi tôi là Rafaella đi- anh cần gặp bác sĩ. Mắt trái anh bị đỏ, chắc là anh khóc nhiều. Thực tế thì ông ấy có đánh anh ko ?

-Ai cơ ?

Tế nhị chút nhé, Rafe tế nhị chút nhé. Nàng đáp

-Thì bố anh đấy. Ông ấy có đánh anh ko ?

Freddy gật đầu về thản nhiên. Hắn nói

-Khi tôi còn bé tí. Tuy nhiên ko phải chỉ mình tôi đâu. Còn mẹ tôi và em trai tôi nữa. Bố gọi Joey là thằng con hoang, ông nói ông sẽ đánh cho lộn mề nó ra. Khi nào ông cũng đánh nó được

-Anh nên nói cho cảnh sát biết chuyện này đi

Freddy nhìn nàng về kinh ngạc

-Tại sao họ lại muốn biết chuyện này ? N gười này đánh người kia thôi mà. Họ ko quan tâm đến đâu

-Còn ông luật sư của anh thì sao ? Ông Dexter ấy ?

-Ông Dexter chỉ nói tôi phải câm miệng lại và đừng lo gì hết, vì tôi là thằng điên – tôi nổi điên trong vòng 10', ông ấy bảo thế - tôi đại loại như thế

Freddy Pithoe 23 tuổi. Ko có vẻ gì thông minh lắm, đôi mắt nhỏ đen, mái tóc đen thô ráp. Hắn cũng ko

có vẻ điên lảm. N ước da xanh xao, hai vai xệ xuống khiến hấn trông có vẻ thấp hơn cái chiều cao 1m8 của hấn. Hấn cố để râu để giấu cái cằm hõm. Hấn làm thế lại càng thảm hại hơn, vì trông nó lồm đồm dơ dáy. Hấn là một kẻ bị rối loạn, thế thôi. Một kẻ rối loạn bị lạm dụng. Rồi hấn nói cho nàng nghe chuyện thực. Hấn cần mời một ông bác sĩ để khám mắt cho hấn. Nàng hỏi hấn

-Anh Phithoe, có khi nào anh đến bác sĩ chưa ?...

-Cô cứ gọi tôi là Freddy

-Cám ơn anh. Có khi nào anh đến bác sĩ sau khi bố anh đánh anh chưa ?

-Ồ ko thưa cô. Ông ấy nói tôi ko xứng đáng đi bác sĩ. Có một lần ông ấy đánh tôi gãy tay, chú Kipper để tôi đi, nhưng bố chỉ băng lại rồi bảo tôi cầm mồm. Chỉ có mẹ là phải đi và....

-Anh có nhớ bệnh viện nào ko, Freddy ? Đã bao lâu rồi ?

-Dạ thưa cô nhớ chứ. Đây là bệnh viện công cộng, ở phòng cấp cứu

Bệnh viện công cộng. Tốt quá. Tại sao trước đây ko ai moi được chuyện này nhỉ ? Bởi vì ai cũng cho nó là thằng nói láo khôn khiếp. Thế đấy

-Các nhà tâm lý học ko hỏi anh về chuyện này ah, Freddy ?

-Dạ có chứ thưa cô nhưng tôi ko nói cho họ biết là bố đã đánh chúng tôi

-Tạ sao anh ko nói ?

-Đó chỉ là một trong số những câu hỏi của họ trên tờ giấy dài thòng này thôi. Họ muốn biết cảm giác của tôi khi phang cái rìu vào cổ bố mà thôi, và muốn biết nếu mẹ van xin đừng giết thì sao

Rafaella cứng họng ko nói lên lời. Hấn nói tiếp

-Tôi ko thích một ai trong số họ hết. Có một người khiến tôi nhớ đến chú Kipper Rafaella suy nghĩ lan man, rằng nếu nàng có nói bậy trong phòng này đi nữa thì cũng chẳng ai thèm nói, trắng đen lẫn lộn cả rồi. Nàng nhìn sát vào mặt Freddy. Hấn quả đã bị rối loạn

-N ày Freddy, mẹ anh đi bệnh viện khi nào ?

Hấn có vẻ thần thờ trong vòng 1' rồi rất thận trọng hấn nói

-Thưa cô đã 14 tháng rồi Bà bị thương tích rất trầm trọng. Bố khai với họ tên mẹ là Milly Mooth. Ông ấy cho như thế mới thật vui

-Có phải anh đã chặt chết cha anh ko ?

-Dạ tôi chặt chứ, và cũng chặt mấy người kia nữa

Rafaella chồm tới sát hấn, nàng nói

-N ày Freddy, bây giờ thì tôi cho anh là thằng nói láo khôn khiếp

Hấn nhìn nàng chăm chăm, ngả người ra sau

-Tôi ko phải thằng nói láo khôn khiếp, thưa cô, tôi ko phải thế đâu

Nàng nói ra mà ko hề suy nghĩ. Lời nói vừa thốt ra thì ánh mắt của hấn đã khác. Nàng nói chắc nịch hơn

-Anh nói láo mà Freddy, nói thật với tôi đi. Nói hết đi

Hấn ko chịu nói gì nữa. Hấn hét lên gọi người lính gác, gần như lộn nhào ra khỏi ghế. Rồi hấn chà mạnh vào mắt. Ôi mẹ kiếp. Nàng đã thổi vào mắt hấn ư ?

Nàng nói với theo hấn

-Freddy ngày mai tôi sẽ lại gặp anh đây. Tôi sẽ nói cho họ biết, anh cần một bác sĩ chữa con mắt ấy cho anh

Lời nói vô tình thốt ra từ đáy long đàng hờn hờ của nàng. Dĩ nhiên hấn đã chém chết cả nhà hấn. Có phải thế ko ? Nàng thấy mình lắc đầu. Rafaella vụt đứng dậy nàng chỉ muốn ra khỏi cái phòng khôn khổ này. Bản năng là một điều đáng kể. Việc điều tra chứng minh hay phủ nhận điều này, rồi còn việc rỉ tai nữa. Và nàng phải gặp lại Freddy lần nữa. Làm sao được trung úy Masterson cho phép vào thăm lần nữa đây ? Nàng phải thăm lần nữa. Bây giờ thì ko còn đắn đo phân vân gì nữa

Tiếp đó là nàng dừng lại ở bệnh viện công cộng, vào phòng lưu trữ hồ sơ. Cái mưu để xem được hồ sơ bệnh nhân là khoác vào chiếc áo trắng, đeo vào cổ cái ống nghe, và làm như ta đây là trưởng ban nhân viên. Trước đây nàng đã làm như thế 2 lần và cả 2 lần đều thành công. Nhân viên lo làm nhiều việc quá, chẳng ai thèm nghĩ đến chuyện hỏi anh là cái thứ gì. Rafaella chờ cho đến khi 2 nhân viên phụ trách hồ sơ trả lời ít ra cũng có nửa tá người hỏi việc, rồi nàng mới bước vào và hỏi trường hợp của mình. Không có vấn đề gì khó khăn cả

Chỉ có một trang gồm các ghi chép của bác sĩ mà thôi. Kèm theo đó là một bức ảnh chụp lấy liền của bà Pithoe ghi tên là Milly Mooth, trông bà giống như một tù nhân chiến tranh. Trông bà già cỗi còm cõi, mệt mỏi và không phải bà chỉ đau đớn vì thế. Rafaella đọc vội những lời ghi “Bà Mooth chịu chữa trị nhưng từ chối nhập viện. Phải thanh toán chi phí vì không nghe lời khuyên của bệnh viện.” Không nghe lời khuyên của bệnh viện. Không có thương tích nội tạng rõ rệt. Gãy 2 xương sườn và 1 cánh tay, nhiều chỗ bị dập, mặt sưng có nhiều vết bầm tím và nhiều chỗ rách cần đến 21 mũi khâu

Tại sao Freddy lại chặt bà ấy? Và lại chặt tàn bạo như thế? Bà cũng là loại nạn nhân như con trai bà mà thôi

Có gì sai ở đây rồi. Mọi chuyện sai bét cả

Nàng có sai không? Nàng có quá tin tưởng vào bản năng của mình không? Không, chính phản ứng của Freddy, chính đôi mắt của hắn đã làm cho nàng tin chắc

Rồi ra nàng sẽ biết. Nàng không cần gặp tay luật sư của Freddy làm gì. Cái anh chàng gà mờ ấy chẳng biết cái quái gì đâu, vì lý do đơn giản là Freddy không nói gì cho hắn biết cả. Nàng cần phỏng vấn mấy người hàng xóm. Thỉnh thoảng cảnh sát có làm việc, song họ chẳng thu được cái gì cả. Nàng chắc chắn việc này lắm

Còn có vấn đề khác nữa, Al Holbein chưa bao giờ giao một nhiệm vụ như thế này cả, trừ phi khi ông ta đã phong phanh biết cái gì đó... hoặc ông đã nghe được cái gì khiến cho ông thắc mắc hoặc có ai nói cho ông nghe cái gì đó mà chưa ai biết

Rafaella biết ông ấy đã có gì đây. Và ông ta đã không nói cho nàng biết

Rafaella về nhà, rồi mặc quần áo cũn thân thể để đi North End. Cái tên Pithoe không dính dáng gì đến dân Ý cả, mà nàng không hiểu tại sao họ lại sống ở khu vực này. 1h sau nàng đi qua nhà của Paul Revere. Nàng đi qua 3 khu phố xuống Honover Street, mong sao có thì giờ mua trái cây và rau tươi bán trong các sạp ngoài trời. Ngay trong tháng 2 mà thực phẩm xem ra có vẻ ngon lành hơn trong siêu thị nàng thường mua. Nàng đi qua nhà hàng Caffè Pompeii, nhà hàng Ý nàng vừa ý nhất. Đi quá lên một khu phố nữa là Nathan Street. Lân gia của Pithoe là khu phố khác ở phía Tây. Đây là khu phố lao động, sạch sẽ, nhưng với vẻ ngoài có phần xơ xác, như cái cổ áo bị sờn trên chiếc sơ-mi đã một thời xinh xắn. Nàng trông ra vẻ một sinh viên tràn đầy sức sống-như là sinh viên đại học Boston- mặc chiếc quần jeans không chặt lắm, chiếc sơ-mi kiểu miền Tây với cổ áo cao màu xanh. Nàng khoác chiếc áo vét dài và mang đôi ủng màu đen gót thấp. Đôi ủng quý quái, Al đã gọi như thế. Nàng đã tiếp xúc hoàn hảo 3 nhà hàng xóm, rồi mới đến số nhà 379 ở đường Prosper, một ngôi nhà gạch xám có sân trước nhỏ nhắn vuông vức, bị một lớp tuyết dơ bẩn phủ kín, dày ít ra cũng đến 3 tấc. Sân sau của ngôi nhà này đấu lưng với sân sau của nhà Pithoe. Hàng rào giữa 2 sân sau bằng gỗ đã bắt đầu mục nát

Và chính nhờ bà Roselli, một bà già nhỏ nhắn da dẻ đã nhăn nheo, bà sinh ra ở Milano, và trải qua hầu hết thời gian của bà trong phòng ngủ ở tầng 2 để nhìn ra cửa sổ về phía nhà Pithoe, nhờ thế mà Rafaella biết được đôi điều lý thú

Chương 2

Hòn đảo của Giovanni, thuộc vùng Caribe. Tháng 2 năm 1990

Marcus Devlin, tên thật của anh ta là Marcus Ryan O'Sullivan, cởi chiếc áo tròng ra, anh trải thẳng thớt trên cát trắng rồi ngả lưng. Anh vắt cánh tay trái ngang mặt để che ánh nắng chói chang ban trưa. Anh thấy trời nóng bức nhưng may thay là chưa đến độ toát mồ hôi, vì khi nào cũng có cơn gió nhẹ từ ngoài biển Caribe thổi vào

Marcus trở lại đảo mới 1 hôm thôi, anh đang ở Boston thì Dominick gọi về vì vụ những người Hà Lan. Họ đã thoả thuận các điều khoản làm ăn. Ko còn cò kè thêm bớt gì nữa. Hôm nay họ sẽ đến đảo với tư cách bạn hiền thân mến để cùng sâm banh ăn mừng. Anh vừa gãi bụng vừa phân vân ko biết mình nghĩ sao đây về chuyện làm ăn với đám Hà Lan này, ko biết sự thể rồi sẽ kết thúc ra sao. N hưng sự đời có bao giờ đơn giản đâu, anh đã có quá nhiều kinh nghiệm rồi. Điều anh biết chắc là sự đời thật lắm chông gai. Anh biết chắc điều phải làm là anh phải can đảm, phải giữ mình, phải biết cảnh giác, và những việc này gian nan lắm mới có thể làm được. Lạy Chúa anh muốn đi khỏi nơi này quá. Khi công việc đã xong xuôi, anh ko muốn trở lại vùng Caribe này làm gì nữa. N hưng đây là chuyện tương lai, nếu anh cố xoay sở để tạo cho mình được 1 tương lai

Bây giờ anh đang nằm ở đây như thể người ko thiết đến thế sự, anh đang lo. Ánh nắng mặt trời nóng nẩy làm anh thấy dễ chịu, sau khi đã chịu đựng thời tiết khắc nghiệt ở Boston. Tuyết, băng giá, bầu trời âm u đã làm anh nản. Cho dù Chicago vào tháng 2 có phần thê thảm đi nữa, thì nơi đây cũng là quê hương của anh, và anh vẫn yêu mến nó. Ở Boston anh có nhiệm vụ thu xếp để gặp Pearlman trong 1 khách sạn nhỏ ở Brookline, nhưng công việc chưa xong thì Dominick đã gọi anh về, thế là anh phải đáp chuyến bay đầu tiên để về Antigua rồi ra đảo. Cho nên anh chẳng biết nói cái quái gì với Pearlman cả

- Chắc là chính Pearlman sẽ thông báo tin tức cho anh thì đúng hơn

Dĩ nhiên công việc tiếp xúc là việc buôn lậu các phụ tùng máy bay quân sự - có lẽ có cả các con quay hồi chuyển ở Hải quân, và đầu đạn hoả tiễn có người điều khiển - anh cũng ko chắc lắm, có thể là phụ tùng máy bay F.14 hiệu Tomcat để chuyển cho Iran, nước duy nhất có loại F.14. Hoặc là loại C.130 bán cho Syria. Hoặc là đầu đó... có lẽ là cho Lybia ? Hay Malaysia ? Đi qua ngã Singapore hay là Borneo ?

Một điều mà anh biết chắc nhất là : ko có môn bài hay giấy phép của Bộ Nội vụ Hoa Kỳ. Tất cả đều làm ăn bất hợp pháp. Dominick có lẽ là một tay buôn bán vũ khí có thế lực nhất thế giới, vì ko ai tìm ra cái gì đặc biệt về vô số hoạt động của hắn. Hắn rất thông minh, được bao che tối đa, được giới con buôn trung gian che giấu kín đáo, và hắn ko tin một ai hết. Kể cả thằng Delorio, con trai hắn, một thằng ỷ thế hay bắt nạt kẻ khác, luôn mồm gằm gù, nó cũng sợ cha nó. Kể cả Marcus, người mà đáng ra hắn nên tin tưởng mới phải

N hững cuộc giao tiếp với số người Hà Lan - Marcus được báo cho biết họ là những tay môi giới - thế nào họ cũng đến để uống sâm banh, và anh sẽ khám phá ra cái gì sẽ được chở tàu thủy đi đâu. Ít ra anh cũng khám phá ra được địa chỉ nơi nhận hàng qua chứng từ của người tiêu dung, nếu trong trường hợp này có một vụ chuyển hàng. Marcus cảm thấy tim anh đập thình thịch và ruột anh co thắt lại. Lần này anh sẽ khám phá ra, anh chắc chắn như thế. Lần này anh sẽ biết, rồi anh sẽ hành động. Anh sẽ có bằng chứng. Rồi anh sẽ được tự do. N gay khi nghĩ đến việc này, anh lại nhớ ra anh đã trải qua hàng chục lần tiếp xúc như thế mà anh ko khám phá ra được gì có giá trị, rồi anh lại thấy thất vọng. N ỗi thất

vọng như bao lần trước ào đến với anh. Tính đến nay đã khá lâu rồi, anh thấy chán nản, chán nản vì anh đang đảm trách một nhiệm vụ, anh đã khéo léo vận động để được cài vào đây mà nắm tin tức, anh đã dẫn đo suy nghĩ trước khi góp ý với Dominick, anh nhận ra nếu anh lỡ lời một chút là chết ngay. Anh ao ước chóng xong nhiệm vụ, từ thâm tâm anh hết sức mong muốn làm xong nhiệm vụ. Anh muốn về nhà và sống lại cuộc sống bình thường. Anh nhớ lại cuộc điện đàm với người anh họ của anh là John Savage khi anh có mặt ở Boston, John lo lắng cho anh lắm. Anh ta nói

-Đã quá thời hạn của chú rồi đấy, chú về được rồi Marcus. Chú đã hoàn thành nhiệm vụ. Chú đã sống ở đây hơn 2 năm rồi. Bỏ việc bắt Giovanni đi, bỏ cái đám Hà Lan mắc dịch ấy đi, về nhà đi. Chú biết bọn tôi thỉnh thoảng rất cần chú ở đây

Marcus xin được hoãn lại. Savage là con người cương quyết nhất mà anh chưa từng thấy bao giờ. Ông Chúa đã cho anh ấy là người bạn thân thiết nhất đồng thời là người anh họ của anh. Anh ko thích trái ý anh ấy. Anh đã trình bày mạch lạc cho anh ấy nghe, anh đã thành công, anh hy vọng vào công việc anh làm, anh cố che giấu cảm giác sợ thất bại đang trỗi dậy trong anh, anh cố nén nỗi lo âu vì anh mà thất bại, anh ko ra điều kiện – ko kể ngày, kể tuần, kể tháng của anh. Lạy Chúa, giờ thì anh tính đến năm, anh nói

-Anh John, chúng ta chưa làm được gì và tôi thắng hay thua đều phụ thuộc vào phương pháp của tôi khi có dịp thuận lợi. Tôi sẽ về nhà khi tôi đã có đủ bằng chứng để tống cổ Giovanni vào ngục Liên bang cho ở hẩn ở tù mãi kiếp ở đây, và chưa được thì tôi chưa về. Anh biết là tôi ko thể về được đâu. Vụ của chú Morty rành rành ra đây John Savage im lặng một lúc và Marcus biết là anh ấy đang nhớ lại chuyện hành quân nhức nhối do nhân viên phòng Dịch vụ Thuế quan Hoa Kỳ tổ chức, và anh ấy nhớ lại chuyện họ đã bắt được chú Morty đang câu kết làm ăn với tên gián điệp xinh đẹp Xô viết ra sao, rồi họ đã thoả thuận như thế nào. Việc hợp tác của Marcus trong vụ chú Morty vẫn nằm ngoài vòng công luận, thế nhưng John vẫn nói

-Chú Morty ko trông mong một việc hy sinh như thế đâu, Marcus ạ. Ko ai mong như thế hết. Chú Morty là 1 kẻ khờ khạo, chú ko biết chú đã nuôi ong tay áo. Công việc của chú suôn sẻ chứ, phải ko ? Marcus thở dài, nằm duỗi dài người ra, anh cảm thấy mặt trời đang thấm tận xương tủy anh. Anh hoạt động với nhân viên thuế quan thì anh phải dấn thân vào. Ko còn cách nào khác nữa. Dominick Giovanni thay cho chú Morty, sự thể là như thế

Bỗng anh ngồi bật dậy, vì anh nghe có tiếng trực thăng đang đến gần. Chiếc trực thăng ở phía bên này hòn đảo, chứ ko phải phía bên kia Perto Bianco, vậy là ko phải nhóm người giàu có đập phản lực đến để mỗi người có khả năng nước vào sông bạc trung bình 10.000 đôla..Ko đúng là mấy anh chàng Hà Lan, và họ đã đáp xuống bãi trực thăng của khuôn viên cơ sở. AN h nghĩ mình còn được 10' nữa, khách khứa còn uống trà đá với Dominick trong đại sảnh mà. Có lẽ còn lâu hơn nữa họ mới khởi đầu bàn bạc công việc làm ăn. Anh cởi chiếc quần dzin cắt ngắn ra, rồi chạy nhào vào nước. Anh phải tranh thủ thời gian. Anh phải đNy nỗi lo sợ đi, đNy niềm thất vọng đi, đNy những điều lo nghĩ trước đi. Điều mà anh mong muốn nhất là làm sao Dominick cho anh là người háo hức quá, hẳn sẽ ko nói năng gì với anh, và cho anh về khu giải trí tức khắc

Anh bơi thật hăng trong 10'. Anh đã xua đuổi được nỗi lo âu trong người, ngoại trừ cảm giác thất bại chua cay của anh

Eddie Merkel nhìn Marcus chồm lên những cơn sóng to để lội vào, hẳn nghĩ bụng “Marcus là một thằng cha nguy hiểm, đáng ngại nhưng nó ko ngốc nghếch, mình thật khoái nó”. Đã gần 2 năm rồi nhưng Merkel vẫn xếp Marcus vào loại “ Chưa được tin”. Anh vâng lời, có tài, độc đáo, cứng cỏi và mặc dù anh chiều theo ý của ông Giovanni đi nữa thì anh vẫn cứng rắn và cương quyết. Nói theo sách vở thì anh là một cứng đầu. Thật quý, cứ xem anh điều hành khu giải trí ngon lành ra sao thì biết. Anh đã biến sông bạc thành một mỏ vàng, làm cho dân giàu có và khách khứa của họ được vui thú và có lẽ anh đã

làm ăn riêng rẽ với giới thương nhân thường tới, để bỏ túi riêng Ông Giovanni chưa tin tưởng Marcus, ít ra cũng ko hoàn toàn nhưng Merkel đã biết từ lâu, ông ta ko hoàn toàn tin tưởng ai hết. Sau khi hoàn tất việc sưu tra quá trình hoạt động của Marcus, ông đã nói với Merkel rằng Marcus quá tốt cho nên khó tin tưởng lắm, quá trình của anh thật chiết trung và phong phú, nó đã chuNn bị anh thật quá hoàn hảo để dung vào các công việc mà ông Giovanni chờ mong ở anh. Anh đã sang Việt N am khi còn rất trẻ, rồi làm gián điệp cho Hải quân sau khi chế độ Sài gòn sụp đổ, rồi làm CIA, khởi đầu là ở châu Âu- đó là phần lớn quá trình hoạt động của Marcus vào lúc trưởng thành. Merkel hiểu ra nhờ những kinh nghiệm đó mà Marcus đã rắn rỏi và khôn ngoan. N hưng y ko hiểu tại sao nhờ đó mà anh lại trở thành một người quản lý khu giải trí tài ba đến thế. Markel cho rằng ông Giovanni thật điên khi phàn nàn Marcus trong lúc anh điều hành tốt khu giải trí và mang về cho ông ta hàng tấn tiền

Merkel nhìn Marcus đi qua những đợt sóng để vào bờ. Anh to con, khoẻ mạnh, cân đối và chuyển đi Boston vừa qua đã làm mất màu rám nắng cổ hữu trên người anh. Anh là dân Ailen, rõ nét qua mái tóc đen dày và cặp mắt xanh thẳm, nhưng ko như kiểu người Ailen mà Merkel đã gặp, gã ko bao giờ thấy Marcus say. Ko Marcus thích tự chủ được mình và kiểm soát được mọi người chung quanh Khi Marcus tiến đến gần, Merkel ko nói năng gì, chỉ đưa cho Marcus chiếc quần dzin cắt ngắn và cái áo tròng. Xong gã nói

-Ông Giovanni bảo tôi đi tìm anh

Giọng nói của gã nhão nhoẹt, nghe buồn cười phát ra từ cuống họng của một thân hình nặng 230 cân Anh mà ko có cổ. Marcus cổ lấy giọng buồn buồn, anh đáp

-Vâng, tôi nghe thấy tiếng trực thăng. Có phải mấy anh chàng Hà Lan ko ?

-Lần này có 3 người. 2 người chúng ta đã biết- Koerbogh và Van Wessel – và một phụ nữ Hà Lan mà chúng ta chưa biết. Ắ tên là Tulp...

-Chắc là họ của mụ ta

Marcus nói giọng ú ớ khi tròng cái áo vào người. Merkel cười chanh chua, gã nói

-Tôi ko biết tên ả, nhưng ả khó nuốt lắm. Ai cũng cười nói vui vẻ trông như ngày đại lễ, thế mà Tulp ko nói lấy một lời

Hắn nói thêm về thờ ơ

- Hai vú ả thật bự

Marcus gạt đầu vừa kéo khuy quần. Gã nói

-Trông anh bạc như thầy ma

-Tôi chỉ cần 3 hôm là hết thôi

-Delorio đã đi Miami một giờ rồi. Link và Lacy đi theo hắn

N ghe nói Marcus cười nhăn mặt

-Tốt thôi, thật trời có mắt đã giúp chúng ta tránh khỏi cái thằng nhóc phách lối ấy. Tôi ko tin hắn lại là con của Dominick thật đấy. Máu mủ của ông ấy mà thế đấy

-Ông Giovanni tổng cổ nó đi chứ, ko phải Delorio tự ý đi đâu. Paula cũng muốn đi nhưng ông Giovanni ko cho

-Tệ thật. N ày có thể thằng Delorio sẽ mở cửa sổ máy bay phản lực rồi mửa ra ngoài cho coi. Có thể hắn sẽ tấn công Margie khi cô ấy cho hắn uống say, rồi cô nàng sẽ lấy ly tọng vào họng hắn mất

Merkel ko nói một tiếng, ko thay đổi sắc mặt, mặc dù gã đồng ý với Marcus. Delorio và vợ hắn là những kẻ trưởng giả học làm sang.Marcus thấy Merkel đang đóng bộ đồng phục, một bộ complê màu trắng, chiếc sơ mi xanh nhạt, cà vạt có sọc xanh trắng, giày Ý màu trắng và chiếc đồng hồ Rolex trên cổ tay núc ních thịt. Gã có đến 5 bộ complê trắng, và 10 cái áo sơmi, tất cả cùng màu và cùng thứ vải. Gã nói

-Một thằng đã lái xe đưa Paula sang khu giải trí rồi. Cô nàng chắc nổi điên, rồi đánh thua sạch cả chiếc nhẫn cưới mất

-Thì tất cả tiền bạc lại trở về với Dominick mà thôi, kể cả chiếc nhẫn cưới của cô ta, chẳng sao hết Merkel nhủu mày rồi nói

-Tôi ko ưa cái mụ Tulp này, cái con mẹ Hà Lan này...

-Cặp vú mụ bự thế mà vẫn ko ưa à ?

-Trông mụ mình thấy run lên rồi. N ói thế thì anh biết chứ ?

Marcus mới đáp ừ, vì anh biết rõ loại người như thế - Frank Lucy cũng làm cho anh run lên đấy – thì bỗng có tiếng la lớn ở phía toà đại sảnh, rồi có tiếng súng nổ Merkel vạm vỡ, ngực nở , đùi to, gã vọt chạy. Marcus phóng lên trước gã, cánh tay chia ra trước mặt để che khỏi va chạm vào đám lá cây dày đặc trong rừng

Anh chạy nhanh chưa từng thấy, tuôn qua đám lá cây Nm ướt, dày đặc mà các gia nhân của Dominick đã ra công cắt tỉa hàng ngày, rồi anh bỗng dừng lại ở phía bìa rừng. Anh đã hết hoảng hốt và bình tĩnh trở lại. Anh nghe Eddie Merkel thở phì phò sau lưng anh, anh nghe tiếng chân gã chậm lại rồi dừng lại sau lưng anh

Marcus chú ý vào sự thể đang diễn ra trước mắt, định tâm suy nghĩ. N gôi nhà lớn dùng để ở quét màu trắng, lợp ngói màu đỏ tươi, hoa dâm bụt, hoa giấy, hoa phong lan leo khắp tường, bao quanh các cửa sổ - ko có ai nấp ở đây hết. Trước mặt nhà Giovanni Dominick đang đứng đấy ôm chặt cánh tay. Ông ta mặc một cái áo sơ mi trắng hở cổ và quần trắng, máu đang rỉ ra ở mấy ngón tay. Sự tương phản giữa màu trắng của tay áo với màu đỏ của máu dổo dẹt khiến cho anh thấy cồn cào trong bụng

Tulp người đàn bà Hà Lan, đứng trước mặt Dominick tay cầm khNu súng tự động cỡ 9 ly. Bà ta mặc bộ quần áo màu xanh may đo, trông rất đẹp, bộ ngực của bà ta thật lớn. Hai người đàn ông Hà Lan đứng bên cạnh bà ta. Koerbogh người thấp trắn hói đang ngược mắt nhìn lên, đưa tay che mắt, mắt hấn đang ngóng chiếc trực thăng. Marcus nghe tiếng máy bay trực thăng đang đến chỉ còn cách khoảng vài phút

Cái gì đã xảy ra đây ? Cái gì đã ko ổn đây ? Việc tiếp xúc làm ăn được ổn định rồi : anh đã biết mọi việc đã được thu xếp. Đây là dịp may của anh, dịp may lớn lao đầu tiên mà anh đã chờ đợi từ lâu Thế mà lại xảy ra việc này. Tulp định giết Dominick à ? Hay chỉ làm thương tích như bà ta đã gây ra đấy ? Dominick ko có vẻ bình tĩnh, đôi mắt xanh lơ của ông ta sáng quắc và nhìn chằm chằm vào bà ta. N ếu vết thương trên cánh tay có làm cho ông đau đớn ông cũng ko để lộ ra

Ko quay đầu lại Marcus nói nhỏ

-Merkel đưa cho tôi khNu súng tự động của anh

KhNu súng tự động Kalashnikov, khNu súng cỡ dự phòng này có thể quét sạch hàng chục mạng trong vòng 10s đồng hồ. Marcus thích nó hơn là những khNu súng máy cỡ nhẹ hiệu RPK mà Dominick trang bị cho đám tay chân của ông ta do một tên Tây Đức mua của một người môi giới ở N ga.

Merkel nói thì ào

-Anh sẽ làm gì đây ?

Marcus cảm thấy hơi nóng của gã phả vào lưng anh, anh đáp

-Cứ sẵn sàng đi

Anh đợi người căng thẳng, lo sợ nhưng anh tự chủ được. Bọn con hoang mắc dịch này. CHÚNG làm hỏng mọi việc mất...Ko, anh ko chịu được như thế. Anh muốn nhổ vào mặt chúng. Cái gì đã xảy ra đây ?

Chiếc trực thăng đang hạ thấp vờn quanh trên đầu, thổi tung các đám hoa hồng leo màu đỏ. Koerbogh vẩy mạnh tay. N gười Hà Lan kia, Van Wusseï co mình lại, mặc dù cái cánh ko làm sao chạm vào hấn được, vì hấn ta xem ra ko cao đến 1m6. N gười đàn bà Hà Lan vẫn ko nhúc nhích. Marcus chắc là bà

ta đang nói với Dominick, nhưng anh ko nghe được tiếng nào vì cánh quạt máy bay vẫn quay rào rào. Anh nhận Tulp là chủ, bà ta là người ra lệnh. Hai người đàn ông khiếp hãi đã chứng tỏ điều đó. Tulp cũng khiếp nhưng ko tỏ ra ngoài. Bà ta là người chỉ huy mà Marcus chạy khỏi chỗ nấp ở trong rừng. AN h cúi thấp người chạy đến phía bên kia trục thẳng. Chiếc trục thẳng sơn màu trắng, và hai bên hông, ngày đằng sau buồng lái có sơn hàng chữ BATHSHEBA màu xanh

Chiếc cánh quạt cứ quay ầm ầm tung cả cây cỏ khiến cho ko ai thấy được anh, anh hy vọng như thế. Anh chờ đợi sau buồng lái, người phi công ko thấy được. Anh thấy Tulp gạt đầu, ra dấu cho mấy gã Hà Lan, rồi bình tĩnh quay lại phía Dominick và đưa khNu súng tự động 9 ly lên. Anh nghe bà ta hét với Dominick:” Mày là thằng con hoang cực kỳ thối tha” và ngay khi bà ta nâng khNu súng 9 ly lên để bắn, thì Marcus từ đằng sau phía trục thẳng nhảy ra, anh nhắm rồi kéo cò, viên đạn trúng ngay vào cổ tay phải của Tulp. Vì tiếng ồn của cánh quạt cho nên tiếng súng nổ như súng trẻ con chơi. Bà ta bật quay người, và Marcus thấy máu chảy ra ở cổ tay của Tulp nhưng bà ta ko để rớt súng mà lại nhắm vào anh. Anh nghiêng chặt 2 hàm răng lại và trong 1 thoáng 2 viên đạn xuyên qua ngực Tulp. Tulp đứng khựng lại, miệng há ra đôi mắt kinh ngạc thế rồi bà ta từ từ, nặng nề đổ xuống đất 2 chân khép lại

Hai gã Hà Lan tháo chạy, la hét nhưng Marcus ko bắn họ. Anh thấy Merkel quật họ xuống đám một quả vào hàm Koerbogh và 1 quả vào bụng phê của Văn Wessie. Anh phi công trục thẳng bình tĩnh lái máy bay bay lên. Marcus đưa khNu súng lên nhắm cNn thận. N hưng anh ko bắn

Anh nghe Dominick nói sau lưng anh

-Marcus , hạ nó xuống

Anh lắc đầu. Marcus từ từ hạ súng xuống. Anh ko thể bắn được, anh ko thể hạ chiếc trục thẳng và giết tên phi công.Ko đáng làm việc đó. Anh ko phải là kẻ giết người tàn bạo, bất nhân, anh ko giống Dominick Giovanni

Anh vội vã quay trở lại phía Dominick. Ông ta tươi cười ,bàn tay vẫn ấn chặt lên vết thương ở trên cánh tay. Marcus có nghĩ đến lệnh của ông ko ? Dominick nói với anh bằng giọng thờ ơ, lịch sự

-Marcus, cảm ơn anh. Tôi ko lo lắng lắm đâu, thật mà, ko lo chút nào cho đến khi kết cục như thế này đây. Con đĩ ấy sắp giết tôi mà

Ông ta nói thêm giọng đầy kinh ngạc

-Tôi ko biết lí do nào hết. Chắc anh nghĩ là thế nào nó cũng nói với tôi hay chứ gì ?

-Chuyện chó này đã xảy ra như thế nào ?

Vừa nói Marcus vừa kéo bàn tay của Dominick khỏi cánh tay. Anh banh rộng tay áo ra rồi nhìn vào vết thương. Anh nói tiếp

-May quá viên đạn xuyên qua. Tôi có thể lo việc này. Chúng ta khỏi cần gọi bác sỹ Haymes đến.

Dominick gạt đầu, và lần đầu tiên Marcus thấy nét nhăn nhó trên mặt ông ta. Anh nhìn Dominick co rúm người lại, ông ta nói

-Tất cả gia nhân đều bị nhốt trong hầm rượu. Coco thì bị trói vào một chiếc ghế ở trong chòi. 12 nhân viên của chúng ta đều nằm bất tỉnh trong phòng khách. Keorbogh đã dung hơi ngạt đầu độc họ. Tôi phải nói là hắn đã hoàn toàn thành công- đã làm cho tất cả gục hết trong mấy giây đồng hồ. Tôi đã quen thuộc với loại thuốc chúng dung. Do người Trung Hoa chế tạo. N hững người này sẽ khỏi sau 4h đồng hồ

-Paula đã bỏ sang khu giải trí à ?

-Ừ

-Ông sẽ kể tiếp cho tôi nghe sau. Bây giờ xin ông vào trong và nằm xuống. Anh gọi Merkel, gã đang đứng trên 2 gã người Hà Lan đang bất tỉnh. Anh nói với gã

-Trói 2 con linh cNu ấy lại rồi lát nữa chúngn ta sẽ hỏi cung chúng

-Đúng đây

Merkel nói với lại rồi gã nắm lấy 2 đũa, mỗi đũa 1 tay kéo xệch chúng về hướng chỗ được gọi là nhà chứa dụng cụ nhưng thực ra là một chỗ để nhốt người. Bỗng gã la lên

-Marcus coi chừng

Marcus quay người lại vừa nhìn thấy người đàn bà Tulp ngóc người lên một bên, máu tuôn ra từ ngực và miệng bà ta, khNu 9 ly nâng lên trong bàn tay bị thương và nhắm vào anh. Mọi việc đều ngưng lại. Anh muốn ngồi thụp xuống muốn nhảy ra khỏi chỗ khác nhưng đã quá trễ

Anh nghe Dominick thét lên

Rồi anh nghe một tiếng nổ rồi một tiếng nữa

Một cơn đau nhức buốt chạy xuyên qua vai anh. Rồi anh nghĩ :”Thật bất công mình đâu có muốn chết”

Brammerton, Massachusetts Tháng 2, năm 1990

Rafaella n ằm mơ thấy Freddy Pithoe, thể rồi thành linh nàng vùng dậy, mắt mở to, tai nghe ù ù. Tứ bề lặng ngắt như tờ chỉ có tiếng súng nổ nàng đã nghe trong giấc mộng vương vất trong tai nàng mà thôi. Nàng bèn bước ra khỏi giường, nàng cảm thấy đau một nửa người bên trái. Nàng chà xát vai và cánh tay. Một cơn đau kỳ dị như thể nàng bị ai đánh mạnh vào người

Thật kỳ, quả là như vậy. Có lẽ nàng cần nghỉ ngơi một chuyền. Nàng lại nghĩ đến chuyện Freddy Pithoe. Nàng xỏ 2 chân vào đôi dép hiệu Mickey Mouse cổ lỗ, và khoác lên người chiếc áo màu hồng nhếch nhác. Nàng qua phòng khách, kéo nhẹ chiếc rèm cửa sổ. Con đường bên dưới yên tĩnh như thường lệ, và lớp tuyết mới rơi vẫn còn nguyên vẹn, ko có chiếc xe nào bật đèn sau lên hết, ko có những ông già nóng nảy cãi cộ nhau, ko có những bà hưu trí bắn gậy xịt chó, ko có gì đáng kể hết ngoài tiếng la hét và tiếng súng nổ mà nàng đã nghe rất rõ rệt

Rafaella đi vào nhà bếp, nàng thấy mặt trời gần sáng và nàng pha cà phê. Trong lúc chờ đợi nàng xoa bóp vai và cánh tay. Bây giờ nàng cảm thấy tay và vai tê cứng đi. Thật kỳ quặc

N hững tiếng súng hãi hùng ấy. Phải có cái gì đó mới nằm mơ được chứ : Phải có cái gì đó toạc ra như là nhà cửa nứt nẻ và có lẽ nàng đã ko hề nghĩ đến...Rafaella lắc đầu. Dĩ nhiên là nàng đã nghĩ đến những chuyện kinh hoàng. Chắc là nàng đã biến chuyện giết người bằng rìu thành tiếng súng nổ bởi vì chuyện ấy quá khủng khiếp, nàng ko hiểu nổi, ngay cả tiềm thức của nàng cũng ko hiểu ra

Nàng rót cà phê Kona mới pha ra tách, rồi ngồi xuống bên một cái bàn gỗ thông nhỏ ở bếp. Nàng tự nhủ :”quên cái giấc mộng ngu ngốc ấy đi” Rồi nàng nghĩ đến chuyện gặp Trung úy Masterson chiều hôm ấy. Chắc là ông ta đã mang ơn ông Al nhưng rõ ràng ông ấy đã cho rằng công ơn ông ta đã trả đầy đủ rồi. Mặt ông ta thật bực, bụng thì phệ và khi nào mặt cũng mờ hời mờ kê nhể nhại. Ông ta đã chặn

Rafaella lại khi nàng đi vào, ông hỏi

-Cô lại muốn gặp thằng điên nữa à ?

-Dạ muốn, thưa trung úy. Tôi biết ơn ông lắm

-Cô đã gặp hắn 2 lần rồi. Hai lần rồi. Cô muốn cho tôi bị thôi việc ah ? Cô làm gì thế ? Cô viết tiểu sử hắn à ?

Nàng ko biết ông có nói thật ko ? Nàng đã viết tiểu sử nhà lãnh đạo kháng chiến táo bạo người Pháp là Louis Rameau, cánh tay phải của tướng De Gaulle

Nàng đáp

-Dạ ko

Giọng nàng nhỏ nhẹ, rất lễ phép và nhún nhường. Lousi Rameau là nhân vật của các phu nhân, còn Benny Masterson này thì lại khác. Ông ta nói

-Một lần nữa thôi đấy nhé cô bé. Cô đã tìm được cái gì chưa ? Cô nói với Al là ông ấy đã đNy tôi vào việc này quá nhiều rồi đấy nhé. Mà cô thì lại kín như bưng. Ko ai biết gì hết, ko ai tìm ra cái gì hết

-Thưa trung úy, tôi sẽ nói lại với ông ta như thế. Tôi xin thề với ông là ko ai biết đâu. Rất cảm ơn ông

đã hợp tác với chúng tôi

Khi ông quay đi, ông trở lại rồi nói với nàng

-Ồ được đây cô bé, nghĩ ra được cái gì thì cho tôi biết nhé, được ko ?

-Thưa ông trung uý, được chứ. Tôi sẽ đến gặp ông ngay

Ông ta nhìn nàng ranh mãnh, ông nhún vai rồi nói

-Ko có gì để tìm ra đâu, nhưng trường hợp cô cho là có cái gì đây thì hãy gọi cho tôi hay nếu ko thì cô sẽ biết tay tôi

N hưng Freddy ko chịu gặp nàng. Anh lính gác đã cho nàng biết hẳn đã nôn thốc nôn tháo các đây 1h. Hẳn nói thêm rằng có lẽ vì thức ăn , xúc xích và đậu đã bị ói rồi N àng nghĩ :” N gày mai vậy. Sáng sớm ngày mai vậy. Phải xong việc này “ Rafaella uống hết cà phê rồi đi tắm. Hôm nay là ngày quyết liệt đây. Trời còn sớm nhưng nàng cóc cần. N àng nôn nao quá. N àng mặc áo quần thật ấm, vì thời tiết xuống gần 10 độ âm, rồi nàng đến bến tàu điện ngầm ngay sau 8h. Giấc mộng hồi đêm giờ đã phải mờ nhạt dù nàng còn thấy đau đôi chút bên nửa người bên trái

Ồn Chúa, Freddy đã bằng lòng gặp nàng. Ổn Chúa, Masterson đã dặn nhân viên để cho nàng vào

Hôm nay trông hẳn tệ ra, 2 vai xệ xuống như vai một người gù. Đôi mắt nẩy lửa, da dẻ xanh xao

-Xin chào Pithoe. Hôm nay anh thấy khỏe ko ?

Hắn gật đầu rồi ngồi vào chiếc ghế trước mặt nàng, sau lưới thép. N àng lên tiếng

-Anh Phithoe – Freddy này, anh nghe tôi nói đây. Anh còn nhớ anh đã nói với tôi là tôi nên gọi anh là Freddy cho tiện mà. N ày anh, tôi đã nói chuyện với bà Roselli là bà già ở đằng sau nhà anh đấy. Anh nhớ bà ấy chứ ?

Bỗng hẳn có vẻ sợ hãi. Hẳn vùng dậy. N àng nói

-Freddy anh ngồi xuống đi

Giọng nàng rất dịu dàng nhưng ko làm nàng yên tâm. N àng nói với hẳn

-Anh biết là mọi việc sẽ rõ ràng thôi. Anh ngồi xuống đi

Hắn ngồi xuống rồi đáp

-Bà ấy là con dĩ già nói láo

-Có lẽ thế nhưng chuyện này thì ko đâu, Joey ở đâu ?

Im lặng

-Anh Freddy, anh biết chỗ cậu ấy nấp chứ ?

-Cô cút đi. Tôi ko muốn gặp lại cô nữa. Cô cũng giống như bao kẻ khác mà thôi

-Ko, tôi ko đi đâu. Và tôi cũng ko giống như bao kẻ khác đâu. Anh đừng lẫn lộn. Bà Rosellin đã cho tôi biết là anh luôn luôn che chở cho em trai anh, anh đã chịu đòn thay cho cậu ấy do cả chú anh và bố anh đánh, nhưng phần lớn là do bố anh. Bà ấy đã nói với tôi là bà nghe bố anh la hét vào mặt mẹ anh là ông ấy phát hiện ra Joey ko phải là con của ông ta, ông bảo rằng thằng nhóc là một đứa con hoang mắc dịch, và ông sẽ giết chết cả hai. Ông ấy sẽ xé xác cả hai mẹ con ra

-Ko, thưa cô, ko đúng đâu. Ko phải đâu

-Đúng đúng đây. Bố anh nói đúng phải ko ? Joey là con ông ấy hay ko phải ? Mặt hẳn càng trở nên xanh xao hơn

-Freddy nói đi, anh ko thể tiếp tục như thế này được đâu. Anh ko thể tiếp tục nói láo được đâu

-Joey ko có ý định làm thế

Rafaella ngồi im nàng chờ

Các bờ đề cuối cùng xem như đã vỡ, Freddy úp mặt vào 2 bàn tay và khóc nức nở vì đau đớn, vì giải thoát những Nn ức trong lòng

Rafaella chờ đợi

Cuối cùng nàng lên tiếng

-Bố anh bảo anh mua cái rìu để cho ông ấy giết mẹ anh, đúng ko ?

-Phải và cũng để giết chú Kipper nữa

-Và ông ấy đã giết họ, phải ko ?

Freddy gật đầu. Trông hắn có vẻ bơ phờ hết sức

-Rồi Joey trông thấy ông ấy đang giết họ. Cậu bé cố chặn anh lại...cố che chở cho mẹ anh phải ko ?

-Phải, thằng bé đã cố chặn lại. Bố đâm Joey sang một bên, rồi giết chết 2 người. Ông ấy quay lại phía Joey – Ông ta cũng sẽ chặt chết nó – nhưng Joey đã tránh được ông ta. Nó ném cây đèn vào bố, và khi bố nhìn xuống thì Joey nắm lấy cái rìu rồi vung rìu vào bố. Nó ko có ý định giết bố, nó ko có ý định đó đâu, nó chỉ muốn chặn ông ta lại vì “ông ấy điên rồi”

-Đúng, tôi ko tin là chú bé có ý định giết ông ấy. Thôi Freddy bây giờ thì xong việc rồi đây. Anh cho tôi biết Joey đang ở đâu. Anh biết là thằng bé cần có người tử tế để chăm sóc nó. Chắc nó rất khiếp hãi. Chắc nó nhớ anh lắm đây

-Chú Kipper của tôi là bố nó đấy, vì thế mà bố đã quyết định giết mẹ và giết em ông ta luôn

-Rồi anh về nhà và thấy thế. Anh quyết định nhận tội lấy...rồi anh gọi Joey đi đâu ?

-Dưới nhà kho lớn ở Cầu Tàu số 41

-Cám ơn anh, Freddy. Giờ thì xong rồi. Tôi hứa với anh là ko ai làm hại đến Joey đâu ? Trung úy Masterson cho phép nàng đi theo ông đến đón Joey. Thằng bé quá xơ xác. Áo quần dính đầy máu khô, cậu gầy như con nộm nang, đôi mắt lơ đãng, tâm trí lơ đãng khiến cậu ko biết sợ là gì nữa. Khi nàng chia tay với trung úy Masterson để trở về toà báo thì ông ta nói với nàng

-Tôi ko hiểu tại sao cô lại làm được việc này, cô bé ạ, nhưng tôi ko thích tí nào hết. Đáng ra thằng Freddy này phải khai với chúng tôi mới đúng

Ông có muốn nghe đâu. Các ông chỉ có việc cho hắn là thằng nói láo khôn khiếp kia mà. Khó đấy chứ. N hưng thôi, Rafaella cứ ngậm cầm ko nói gì. Nàng chỉ nói

-Tôi nghĩ là do may mắn mà thôi

Nói xong nàng bước nhanh cho đến khi khuất bóng khỏi ông Trung úy Câu chuyện được đăng trên ờ Diễn đàn vào số ra tới hôm đó, và Rafaella thấy có in đôi lời về tác giả, nhận nhiều lời khen ngợi, và Gene Mallory có vẻ như kẻ nuốt phải bồ hòn. N han đề bài báo nàng tự chọn. Cả một hàng chữ lớn đến 2 inch chiếm hết cả bề rộng tờ báo : **CHÚ BÉ CHÉM BỐ ĐỂ TỰ VỆ**

Khi nghe nàng kể chuyện về bà Roselli ông Al chỉ mỉm cười rồi nàng đã tố ông cứ đòi hỏi nàng đủ điều thì ông nói

-Này, cô bé ơi, tôi nghĩ là cô ko thích những việc đã dọn sẵn cho cô. Mà cô nhớ đấy, cô ko hề cho ai biết bố ghẻ cô là ông Charles Winston Rutledge III đấy nhé Rafaella nói với ông rằng ông là kẻ tham lam, rằng nàng đã đọc như thế trong phòng phụ nữ, rồi nàng hôn má ông
Và đêm ấy vào lúc 12h10' khuya, chuông điện thoại của Rafaella reo vang.

Chương 3

Trên đảo của Giovanni Tháng 2 năm 1990

Viên đạn trúng vào lưng Marcus, ngay trên bả vai bên phải. Anh thấy đau đớn và choáng váng mặt mày, rồi anh lao đảo, cơn đau làm anh tê cứng cả người, anh thấy tê buốt đến nỗi người nóng ra lên. Anh bất tỉnh rồi nhào xuống đất

Merkel quay người lại rồi tung chân lên đá vào người đàn bà, chiếc giày Gucci của gã đá trúng khNu sung 9 ly, hất tung ra khỏi bàn tay của Tulp. Gã bồi thêm một cú nữa vào mũi bà ta, làm cho mũi bà bẹp dí. Dominick Giovanni ko động đậy. Ông dợm người lại khi nghe thấy tiếng xương gãy răng rắc, rồi ông từ từ bước tới và ngồi xổm xuống bên cạnh người đàn bà. Hai mắt bà ta vẫn mở trừng trừng. Tulp đã chết

Merkel nhìn Dominick rồi nhìn Marcus. Dominick xua gã đi. Merkel nghiêng người nhìn Marcus. Gã xé toạc áo của anh ra để xem xét vết thương. Gã nói

-Thưa ông Giovanni hẳn còn sống nhưng phải cần bác sỹ. Viên đạn còn nằm trong người hẳn

Dominick mím môi nói với gã

-Đem hẳn lên lầu, cho hẳn nằm vào giường. Tôi sẽ tìm bác sỹ Haymes ở khu giải trí. Rồi anh nhốt mấy thằng đâm thuê chém mướn ấy lại cho tôi. À Merkel này, đem chôn con mẹ này đi

Bộ đồ vía của Merkel đầm đìa máu, và đây là vật đầu tiên Marcus trông thấy khi anh mở mắt ra. Anh đang nằm sấp. Merkel ngồi trên chiếc ghế mây bên cạnh giường. Gã đang đọc tờ tạp chí ruột của gã, tờ GQ. Anh nói với gã

-Anh có biết nếu anh có thêm một bộ râu bạc nữa thì anh giống Santa Claus lắm ko ? Merkel xếp tờ báo đang đọc lại rồi để trên cái bàn ngủ ở trước mặt, gã đáp

-Thế à, vì máu của anh đầy, ít ra là phần lớn vì máu đấy. Anh phải mua lại cho tôi một bộ mới đấy. Anh cảm thấy sống được chứ ?

-Quá được, quá đau và thuốc mê của Haymes chích cho tôi làm tôi phờ cả người. Cái gì đã xảy ra thế ? Dominick khoẻ ko ? Sao rồi.....

Merkel đưa tay lên

-Tôi sẽ gặp ông Giovanni. Ông ấy muốn nói chuyện với anh

Merkel đứng dậy và gật đầu chào Marcus. Gã nói thêm

-Anh biết ông ấy ra sao rồi

Marcus nhắm mắt lại. Anh biết đích xác Dominick Giovanni ra sao. Có lẽ anh viết về Dominick Giovanni nhiều như bất kỳ nhân vật sinh động nào khác vậy. Anh còn nhớ rõ cái ngày tháng 10 năm 1987, đã 2 năm rưỡi rồi, khi anh quyết định tạo ra cuộc gặp gỡ với Giovanni, với sự bảo trợ của ngành Thuế quan Hoa Kỳ và nhờ Ross Hurley làm môi giới. Chưa bao giờ anh cảm thấy khiếp sợ hay là cả quyết như thế. Dominick đã tỏ ra có tình người lắm, có văn hoá lắm khi ông ta nói đến khu giải trí Porto Bianco. Ông ta đã tỏ ra là một đáng nam nhi thông thái, có học, mãi đến nay vẫn còn thế. Ông ta cũng còn là tay ghê rợn nữa

Marcus vẫn ko thấy Dominick. Để cố chống chọi với cơn đau, anh ngủ chập chờn mãi cho đến khi trời tối mới thức dậy. Anh khát nước, lưng anh đau giật từng cơn. Anh chửi thề, nhưng chẳng được gì. Anh nghe một tiếng động nhỏ, anh nhận ra Paula đang ở bên anh, tay cầm một ly nước. Cô bảo

-Này uống đi

Anh uống, cảm ơn cô nàng, anh nghĩ là có lẽ là Paula ko đến nỗi tệ lắm Bỗng anh đổi ý ngay khi cô

nàng, sau một lát nói với anh

-Thôi đủ rồi Marcus. Bác sỹ Haymes nói với tôi rằng anh cần nước. Bây giờ tôi cho là anh phải cần dùng cái chai này để đi tiểu. Ông ấy nói là phải giữ anh nằm trên giường, ko thì vết thương sẽ ko lành và sẽ chảy máu lại đây

Anh nhìn cô ta , ko nói, khi cô nàng đưa cho anh cái chai trong veo trông y chang cái bình thủy tinh chứa rượu vang rỗng ko. Anh nhìn chằm chằm vào cái chai rồi lại nhìn cô ta

Paula chỉ nhìn anh mỉm cười, cô kéo trật tấm chăn xuống, rồi anh cảm thấy bàn tay cô nhẹ nhàng lần phần dưới lưng anh rồi thoa lấy mông anh. Marcus nhắm mắt lại một lúc. Rồi anh nói

-Paula làm ơn đừng thế. Tôi ko muốn dùng cái chai ấy đâu. Gọi Merkel đến giúp tôi. Tôi ko làm được gì đâu khi có cô đứng đó

Mấy ngón tay của cô nàng sờ vào bên trong 2 đùi của anh và anh nghe cô ả thì thảo qua hơi thở

-Có lẽ chốc nữa đã

Cô nàng bật cười rồi nói tiếp

-Anh đẹp trai quá, Marcus à, đẹp thật mà

Cô nàng để tấm chăn dưới đầu gối anh và anh nhận ra anh ko đủ sức vùng dậy để lôi tấm chăn mắc dịch lên lại được. Anh định la lên, nhưng anh lại im thin thít khi nghe tiếng cười hô hô của Merkel

-Này này, nằm tòng ngồng ra thế sao. Paula đã làm gì anh thế. Xem cả mặt anh và đít anh đỏ lên kia. Tôi ko nghĩ là anh đang làm cái trò hề kia đây....

Gã lại cười, cái bụng rung rinh. Marcus thở dài. Đã gần 15 tháng nay, anh cố moi cho được nơi Merkel một nụ cười thoải mái mà ko được. Anh đã đùa cợt với gã, gã vẫn im re, anh chịu thua. Thế mà bây giờ anh ko làm gì hết, chỉ nằm sấp chổng mông lên trời thế mà Merkel lại cười ngất

Marcus buồn lắm, vai anh đau nhức, bụng anh thì cồn cào như muốn nôn mửa, và anh cảm thấy mình như một thằng ngốc. Anh muốn đi tiểu. Anh cố gắng nhích người lên và Merkel im lặng trong 1 lúc

Một lát sau Merkel đưa cái chai cho 1 cậu giúp việc mặt lạnh lung, hắn đem cái chai đi ko nói 1 tiếng. Khi Marcus nằm xấp xuống lại, tấm chăn cuốn ngang lưng, Merkel lại cười khúc khích

-Anh may đây, gã Delorio ko nhảy vào khi Paula đang đùa với anh. Thế nào hắn cũng nổi điên lên, mặc dù chẳng có ma nào lại ko biết anh chẳng nhúc nhích được, mà chỉ có cái con Joanie Fields tóc vàng kia nhảy tót vào đây mà thôi

Hắn lại cười ha hả lấy làm thích thú trước cái cảnh hắn đang tưởng tượng ra

-Anh để lại cái quần cụt cho tôi đi

-Anh có mặc cái gì đâu. Anh ko nhớ à ? Cái quần cụt và cái áo trông ấy chứ gì ? Haymes chẳng thèm để ý. Vào đây và chỉ thấy anh nằm tòng ngồng như thế

Hắn lại cười to lên nữa. Marcus nghiêng răng lại, anh ân hận là mình đã mong sao moi cho được nụ cười nơi cái tảng đá khổng lồ kia. Anh thích có một gã khác, một gã khác có ghê rợn đi nữa cũng được

-Nào chàng trai, tôi thấy anh có Merkel để trò chuyện là tốt rồi. Thật suôn sẻ và ko ngờ là tình trạng của anh đã khá rồi đây

Merkel im lặng ngay khi Dominick bước vào phòng ngủ. Gã đứng chờ một cách lễ phép về căn mẫn

-Thế mà Merkel lại cười ngất vì hắn là thằng cha bạo dâm trong phòng kín, và lại thích thú khi thấy anh nhào xuống và mang thương tích trên người

-Thưa ngài dĩ nhiên ko phải thế. Tại sao.. tôi....

-Tôi hiểu rồi Merkel

Dominick ngăn hắn lại rồi nói tiếp

-Để mặc 2 chúng tôi một chốc. Chúng ta còn 2 người đang còn ngây ngất hơi độc đây. Anh kiểm tra họ xem sao, rồi báo với Lacy cho mấy người khác đi làm nhiệm vụ đi. À này, còn mấy thằng Hà Lan nữa. Theo tôi thì ta cứ nhốt chúng vào trong kho dụng cụ thêm một thời gian nữa. Tôi muốn đợi đây để cùng

với người anh hùng trước mặt đây, anh Marcus chúng tôi sẽ cùng thNm vắn chúng. Biều Duley cho chúng ăn, nhưng ít thôi

-Vâng thưa ngài

N ới xong Merkel bước ra, ko nhìn Marcus nữa

Dominick nhìn theo Merkel rồi lNm bNm

-Một chiến sĩ kiên cường

Rồi quay sang Marcus

-Còn anh trông anh có vẻ đỡ rồi đấy. Thế nhưng anh vẫn còn yếu lắm, tôi ko thấy yên tâm chút nào cả.

Bây giờ anh đã tỉnh táo chưa ?

-Rồi. Ông cho tôi hay cái gì đã xảy ra đi. Theo tôi thì chúng ta phải giữ bí mật chuyện 2 thằng Hà Lan kia. Còn mụ Tulp là ai thế ? Mụ ta chỉ huy- tôi nhận ra liền khi mới trông thấy bọn chúng. Mụ ta nói gì với ông thế

Dominick mỉm cười rồi đưa lên bàn tay nhỏ nhắn xinh đẹp nói

-Tôi sẽ nói hết cho anh nghe, giờ thì nghỉ ngơi đi đã

Marcus nhìn Dominick Giovanni ngồi trang trọng trong chiếc ghế mà Merkel và Paula vừa ngồi khi nãy. Ông ta ngồi như ngồi trên chiếc ngai. N ghe thì lạ nhưng thật đấy. N ời Dominick có cái tinh hoa phát tiết ra ngoài, người ta có cảm giác là ông ta biết hết mọi sự và có tài biến chúng theo sở thích của ông ta. Cánh tay ông ta đã được băng bó, ông ta đang mặc chiếc áo sơ mi cụt tay và quần trắng mới tinh. Trông ông ta rất lịch sự và bình tĩnh, mặc dù phía Tây của hòn đảo vừa trải qua cơn sóng gió, ông bị thương, những kẻ tay chân của ông bị đầu độc. Công cuộc thương lượng làm ăn bị trở ngại chưa chat. Ông ta đã 56 tuổi nhưng trông còn trẻ. Bộ vó ông ta đẹp thật, Marcus vừa quan sát ông ta vừa nghĩ bụng. Cái giọng nói hay ho của ông ta là giọng nam trung rắn rỏi. Coco đã quả quyết là giọng Dominick rất tuyệt mặc dù bà ta diễn tả theo lối của bà chưa được đầy đủ ý nghĩa lắm. Đôi mắt Dominick xanh lơ sâu sắc, ông thấy hết mọi việc. Mái tóc từng đen nhánh bây giờ đã ngả màu muối tiêu càng khiến ông trông có vẻ uy quyền hơn, có tài thu hút hơn, Marcus giữ im lặng anh biết là Dominick sẽ nói khi ông ta đã lựa lúc để nói. Anh phải biết kiên nhẫn, cố gắng nghỉ ngơi và cố chống lại cơn đau trong người anh. Anh biết rằng làm cho cơ bắp căng thẳng thì chỉ làm cho người sa sút đi mà thôi. Bỗng anh nhớ lại cái lần đầu tiên ấy dịp mà anh đã tin là Dominick thật có tình người. Ông ta đã cho Marcus xem bộ sưu tập hội họa của ông. Ông ta đã đóng vai người cha hãnh diện khen con cái của mình và Marcus hầu như quên tất cả. Marcus cố xua ký ức ấy đi Cuối cùng anh lên tiếng hỏi Dominick

-Delorio về chưa ?

Dominick lắc đầu

-Tôi bảo nó ở lại Miami để gặp Mario Calpas. Ko cần thiết nó ở đây. Haymes nói là anh sẽ khỏi. Viên đạn đã làm toạc bắp thịt của anh nhưng anh sẽ chóng lành nếu anh nghỉ ngơi trong 2 tuần lễ. Ông ấy cũng nói là anh sẽ lấy lại sức. Tôi biết anh nặng đấy nhưng anh sẽ lành thôi Marcus

Ông ta thờ ơ thoa cánh tay bị thương của mình rồi nói

-Chúng ta đã tiếp xúc làm ăn với bọn Hà Lan. Anh đã rõ rồi đấy, anh đi Boston để giữ kín những chi tiết cuối cùng với Pearlman. Sự xuất hiện của chúng hôm nay cơ bản là một đòn ngoại giao, nếu anh thành công. Một việc chứng tỏ thiện ý lâu dài của chúng ta, thiện ý mong muốn chúng tiếp tục làm ăn lâu dài với chúng ta. Cứ xem chúng ta là những tay môi giới tiêu thụ hàng hoá vậy

Ông ta nhún vai, anh bèn hỏi

-Basthsheba là ai , hay là có ý nghĩa gì ?

-Anh muốn nói đến cái gì thế ?

-Cái chữ viết bên hông chiếc trục thẳng ấy mà. Chữ viết màu lục ấy – BATHSHEBA

-Tôi ko biết. Sơn bên hông chiếc trực thăng ah ? Giống tên một công ty hay giấu hiệu một tổ chức ?

Thấy Marcus gật đầu Dominick lại từ từ nói tiếp

-Đúng rồi, có một bà hoàng tên là Bathsheba người là tôi chắc là ko giống Tulp. Tuy nhiên cũng hấp dẫn đấy. Chắc là tên của một tổ chức. Chúng ta sẽ tìm ra. Tôi đã tiếp xúc hỏi chuyện về Tulp. À Pearlman la bai bai rằng hần ko hay biết gì cả. Còn về số điện thoại ở Amsterdam thì ko bắt được. 2 thằng Hà Lan ở dưới nhà kho chứa dụng cụ chắc là đang lo lắng về tội của chúng

Dominick im lặng trong một chốc có vẻ bối rối, ông nói thêm

-Cũng lạ thật, chúng cứ tin tưởng là giết tôi xong, chúng sẽ thoát và ra khỏi đảo được Ông ta vỗ vỗ cánh tay của Marcus rồi đứng dậy

-N ghi ngời đi một chút chàng trai. Rồi khi anh khoẻ hần chúng ta sẽ thNm vấn mấy ông khách của chúng ta và tìm ra cái gì đã xảy đến. N hưng Marcus này anh biết là tôi sẽ rất ngạc nhiên nếu 2 thằng ấy chẳng biết điều gì hết cả. Tiếc thay là tôi rất ghét sự cưỡng bức

- nếu anh muốn thì phải cưỡng bức thôi

-N hưng ko cần thiết là phải đợi đầu thừa ông Dominick. Cứ đem chúng đến đây hay là tôi có thể đi....

-Ko được , Marcus

Dominick nhún vai rồi nói tiếp

-Có lẽ đấy là lý do mà tôi muốn đợi. Chúng chắc là ko biết gì đâu. Tôi nói đúng đấy

-Thôi cũng được nhưng ít ra thì ông cũng cho tôi biết làm sao mà 3 đứa ấy lại hạ gục cả đám người của chúng ta

-Quả là chúng làm rất tài tình mà cũng rất bài bản,. Chúng đến rất thân thiện nhưng Link thì chắc anh cũng biết rồi, hần rất đa nghi về mấy gã đàn ông. Hần muốn lục soát bọn chúng. Tôi đã phải Merkel đi tìm anh. Trước khi bắt đầu lục soát thì con mẹ đàn bà, Tulp ấy sau khi mới bắt tay tôi xong thì mụ ta chĩa khNu tự động 9 ly vào bên hông tôi.. Cũng là là tôi biết chắc thế nào con mẹ ấy cũng sẵn sàng giết tôi nếu đám người của mình ko hạ vụ khí và chịu lừa vào phòng ăn như đàn lừa. Họ vào hết và Koerbogh đã cho họ hít hơi ngạt. Riêng Delorio hần đã đi Miami, Paula thì đang ở bên khu giải trí, còn Coco tội nghiệp của tôi thì bị nhốt trong một cái chòi. Nếu tôi ko biểu Merkel đi tìm anh trước khi chúng đáp xuống thì chắc là hần cũng bị hít hơi ngạt rồi. Tôi biết tôi chỉ còn hy vọng vào mỗi mình anh, và quả thật anh ko làm tôi thất vọng,Marcus ạ. Thật cảm ơn anh đấy Dominick nắm lấy bàn tay của Marcus và siết nhẹ lấy

-Tôi đi ăn với Coco. Chắc là anh cũng đoán được nàng đã hoảng hồn lên. Tôi sẽ gặp anh sau. Merkel sẽ đem thức ăn đến cho anh và ở lại với anh

N ói xong Dominick Giovanni bỏ đi

Marcus muốn hỏi nhiều chuyện quá, muốn biết nhiều thứ quá. Hoàn toàn yên tĩnh. Anh cảm thấy cơn đau như cơn thủy triều vô tình thoát rút đi rồi dồn lực lại nhào mạnh vào người anh làm tiêu tan sức đề kháng của anh. Giờ thì anh có cả thấy là 3 vết sẹo : một cái ở trong bắp đùi bên trái, một cái hẹp dài ở trên bụng, rồi bây giờ một cái kỷ niệm ở trên vai. Hai cái đều do dao và một cái do đạn của Tulp. Anh đã sống sót vào năm cuối cùng ở Việt N am rồi mãi cho đến 12 năm sau mà ko có một vết xước nào. Anh đã bị mấy vết sẹo này khi anh theo Dominick, và trở thành 1 tội phạm

Mà thôi, đau đớn còn hơn là phải chết. N gay sau khi ăn một ít thịt bò và bánh mì với Merkel, anh liền ngủ ngay. Anh ngại nước ngọt có thuốc ngủ và quả đúng như vậy. Anh ngủ lu bù cho đến trưa hôm sau Thế rồi Haymes lại xuất hiện, và ông ta đã mạnh tay khi tháo băng ở vai anh. Marcus nghiêng chặt rằng anh nghe Haymes cầu nhàu, anh ko hiểu ông ta nói những gì Ông ta lại cầu nhàu, anh nói

-Chắc là anh tập nói cái gì đấy, bằng tiếng Anh hả ?

-N ằm yên đi Devlin, và câm miệng lại. Thịt của anh đã có màu hồng rồi, vết thương đang kín miệng và liệu hồn nghĩ đến chuyện bây bạ sẽ làm cho vết thương nhiễm trùng mà đi đời đấy. Cố mà nằm yên

đi

Khi mũi kim phóng mạnh vào mông trái của Marcus anh la toáng lên. Anh cảm thấy Haymes đưa tay ấn anh nằm xuống. Ông ta nói

-Anh cần nhiều thuốc kháng sinh. Thế mới trị được cái cơ thể của anh

Ông ta rút kim ra, một vết ghê hồn nằm trên da, Haymes chà miếng bông lạnh ngắt lên chỗ chích. Anh nói

-Thằng cha dao phủ

-5 hay 6 hôm nữa tôi sẽ cắt chỉ khâu. Giữ đừng động đậy cái vai. Anh ko phải nằm mãi trên giường, song đừng có chạy ma ra tong cũng đừng lên xuống cầu thang

-Cám ơn

-N hờ ai mát xa để cơ bắp được dẻo dai.Ồ này cậu tránh xa tình dục ít ra là một tuần nữa đấy. Nếu ko vết thương sẽ toạc ra và tôi sẽ ko chữa nữa đâu, cho chết luôn. N hớ đấy

-Ông Haymes ơi tôi ko có thói dâm dăng đâu

-Tôi ko lo về thói dâm dăng dâm điếc gì của anh hết. Mà tôi cũng ko tin lời của một cô rất xinh đẹp tên là Susie Glanby nói đâu

Marcus than vãn

-Xin thề với ông là nàng đã dụ dỗ tôi mà. Tôi vô tội. N ói có Chúa chứng giám. Tôi ko hề biết cô ta là vợ của một võ sỹ quyền anh. Ông cho tôi là muốn chết à ?

Haymes nghe cười miệng sún mấy cái răng cửa

-Lão Marty cũng đáo để lắm hả ? Hắn đâm Susie mấy lần đánh gục cô nàng rồi dâm hoảng phải gọi tôi. Do đó mà tôi biết vụ việc xảy ra. A này chú dê tơ, cố nằm yên một mình đấy nghe ko Devlin

-Tôi ko tin được ông lại là bác sĩ của Câu lạc bộ môn Poko ở Beverly Hills đấy

-Thế à, sống với những người đàn tin cậy như anh và Merkel thì sung sướng biết mấy

-Ông Haymes này ông có cả bọn điệp viên giàu có ở khu giải trí để chiêu chuộng rồi mà.

-Phần lớn họ làm cho mình chán ngấy. Anh có biết là bệnh giang mai vẫn còn đang thịnh hành ra sao ko ? Anh tưởng là những thằng điên chịu nghĩ đến việc phòng ngừa à ? Ông ta lắc đầu rồi đứng dậy. Ông đứng nghỉ một chút rồi nhìn xuống anh, anh nhắm nghiền đôi mắt để chống lại cơn đau

-Devlin này đừng có làm ra vẻ ta đây là nam nhi ngu ngốc như thế. Ôi đồ quý sứ Rồi Marcus cảm thấy một phát đâm mạnh sâu vào mông bên phải nữa và anh thét lên

-Để chống cơn đau đấy nhé

Haymes nói xong, ông ta kéo tấm chăn đắp lưng cho anh

-Ông chịu trách nhiệm việc đau của tôi đây

N hưng Haymes chỉ vẫy tay chào anh rồi bước ra khỏi phòng. Anh rửa theo ông ta N hưng cơn đau đã giảm, hầu như ngay tức khắc. Và thật là kỳ diệu, anh ko còn để ý đến cơn đau trong cơ thể anh nữa. Anh buồn ngủ rồi chìm dần

Tối hôm đó Coco và Dominick đến thăm trễ. Coco đạt đủ các tiêu chuNn để làm tình nhân cho một người giàu có. Nàng chỉ lớn tuổi hơn Marcus một chút mà thôi, người thanh cảnh của giới người mẫu, chân dài, ngực lớn, mái tóc màu vàng tro xoắn xuống ngang vai. Trông nàng thật lộng lẫy, đồ trang sức đắt giá và nàng đã trở tài hết sức duyên dáng để chiêu chuộng Dominick. Trông nàng thật ngon lành. Nàng là siêu người mẫu người Pháp, đạt đến đỉnh danh vọng năm 1985 cũng năm ấy nàng gặp Dominick ở St.Moritz, trên sườn đồi khi 2 người đang say sưa trượt tuyết. Liền sau đó họ trở thành mục tiêu cho mọi người, người đẹp Pháp đấm đuổi người đàn ông bí mật làm nghề môi giới có uy quyền, 2 lần bị truy tố, 1 lần bị buộc tội trốn thuế, 1 lần phạm tội tổ chức tham nhũng, và cả 2 lần đều được xoá án, rồi gặp người đẹp. Thế rồi họ trở thành đôi tình nhân

Marcus thích Coco. Nàng trung thực, thông minh và thính thoảng anh đi qua phòng của 2 người, anh

nghe những tiếng rên rỉ của Dominick, ông ta vốn khó tính lắm, anh cũng tưởng tượng được nàng rất có tài ở trên giường

Nàng ko tỏ ra quan tâm lắm mỗi khi Dominick tặng nàng những trang sức quý giá. N hưng thằng con trai của ông ta, thằng Delorio thì lại rất tham, đúng là thằng quái tham lam bản tiện

Coco lên tiếng

-Xin chào anh Marcus

Cái giọng Pháp của nàng tối nay nghe có vẻ xa vắng, khi nàng thường nói quanh quẩn viên cơ sở

-Bác sĩ Haymes nói là anh cần mát xa. Paula tình nguyện. Tôi cũng tình nguyện làm. Dominick ủng hộ ý kiến này. Paula thì, dân Pháp chúng tôi nói sao nhỉ ? À phớt lờ hết nhưng cố đừng để lộ liễu ra, vì cô nàng ko chắc giờ nào Delorio trở về. Tôi có mang theo chai dầu bóp Keri Lotion đây

Marcus biết Coco Vivrieux nay đã Mỹ hoá như anh rồi, nhưng nàng vẫn còn phong cách rất Pháp. Anh nhìn Dominick, ông ta ngồi trên chiếc ghế mây ông ta ưa thích và đang đọc cả một đồng báo. Dominick ko nhìn, ông nói

-Bà ấy ko muốn thấy anh tồng ngồng như nhộng dâu

Marcus thấy ông ta cười rồi mặt lại khuất sau tờ báo Wall Street

Khi mấy ngón tay của nàng nắn bóp êm ái mấy cơ bắp trên lưng anh, Marcus xuýt xoa trong miệng.

Mấy ngón tay rần rỏ lạ lung, anh thấy đau nhưng lại cảm thấy khoan khoái ko thể nào chê được

Khi Coco lần mấy ngón tay xuống 2 đùi anh, anh nói

-Chắc ngày mai tôi sẽ khoẻ, nói chuyện với mấy gã Hà Lan được rồi đấy

-Được thôi

Dominick lên tiếng, ông vẫn ko rời mắt khỏi tờ báo. Thế nhưng, chợt trán ông ta nhăn lại rồi ông nói tiếp

-Merkel cho tôi biết bọn chúng ko được sung sướng lắm với....với chỗ ở của chúng. Theo tôi chúng ta đang chờ đợi điều tệ hại nhất đến với chúng. Tôi thích để chúng toát mồ hôi ra. Và tôi cũng tin chắc là bọn chúng ko biết được điều chó gi đâu. Nếu chúng biết thì chắc chúng đã khai hết ra rồi để mong chạy tội. Chúng đâu có biết là tôi ko mê cái trò tra khảo cổ lỗ sĩ hữu hiệu

-A thật kỳ diệu, bà Coco à....Cái mụ đàn bà ấy là ai thế ? Tại sao bà ta lại muốn giết ông ?

-Bình tĩnh đi chàng trai, thưởng thức những gì Coco đang làm cho anh đi

-Ông Dominick này, sáng mai tôi muốn nói chuyện với mấy thằng giết mướn này trước tiên cái đã

-Tốt thôi

Dominick trả lời vừa khi Coco thám hiểu sâu và lâu vào người anh, Marcus xuýt xoa Marcus trải qua một đêm yên tĩnh, anh đã uống 1 liều thuốc ngủ mạnh, nhưng mới rạng sáng hôm sau, anh đã vùng dậy vì có nhiều tiếng la hét thật to. Anh vùng vẫy để bước ra khỏi giường thì bỗng cửa phòng ngủ bật mở và Link thò đầu vào

-Ông Giovanni bảo tôi nói cho anh biết là anh cứ yên tâm nằm nghỉ. Mấy thằng Hà Lan đã tự tử chết rồi

Marcus nằm xuống lại mấy chiếc gối

-Chúng chết chưa ?

-Chết đơ cả

Nhật ký của Margaret Boston, Massachusetts Tháng 7, năm 1965

Mọi người đều cho rằng Nixon sẽ xin từ chức, sắp tới đây thôi. Mình ko thèm lưu tâm đến, ko muốn nghĩ đến những chuyện ấy, mà cũng chẳng ma nào thèm bàn tán nữa, ngay đến Minna Carner, khi chuyện nghe lén ở Watergate xảy ra thì chị chỉ còn việc nghĩ đến áo quần dạ hội mà thôi

Mình vừa tống cổ thằng cha Gabe Tetweiler ra khỏi nhà. Mình ko tin được là mình lại cứ làm lần

về người đời như thế, đặc biệt là về đàn ông. Sau vụ Dominick Giovanni ko hiểu sao mình lại vẫn mù quáng nữa. Nhưng Gabe đã tỏ ra thành thực lắm mà, và có vẻ giàu có lắm mà, cũng do đó mà hắn ko thèm quan tâm đến tiền bạc của mình Rafaella, lẽ nào mẹ cứ ngốc nghếch suốt đời sao ? Dĩ nhiên là con ko trả lời được. Con có thấy được việc này đâu. Lúc ấy con mới 10 tuổi, da bọc xương, mà lại quá thông minh khiến cho mẹ thỉnh thoảng phải dâm lo. Nói có Chúa chứng giám mẹ ko phải là kẻ có tài trí, mà con lại thông minh sáng láng như ánh mặt trời, như cô giáo Cox của con thường nói vậy. Cũng nhờ di truyền nơi ông ta đây: mẹ nghĩ là mẹ phải chấp nhận điều này. Cô Cox cũng thường bảo rằng con có cái miệng thật duyên dáng, mẹ đã từng kể cho con nghe đấy. Mẹ đã cố nói cho cô ấy biết con mới 10 tuổi mà nét di truyền đã rõ rệt kỳ lạ lắm. Dominick cũng duyên dáng như thế, khi nào ông ta muốn làm duyên. Ông ta biết che dấu sự thông minh, mẹ cam đoan như thế, chứ ko giống con, con bộc trực cởi mở, vô tâm. Sự thông minh của ông ta lại còn dùng cho việc tàn ác, bây giờ thì mẹ nhớ ra hết

Mẹ cứ ngỡ là mẹ đã quên là Dominick rất khôn ngoan

Người ta đưa Dominick ra trước một Ủy ban Thượng viện vì tình nghi ông ta tham gia một tổ chức tội phạm đã mấy tuần qua. Thượng nghị sĩ Wilbur ở Oregon hướng dẫn Ủy ban điều tra. Ông ta ko được sắc sảo lắm. Dominick đã làm ông ta trông giống như một kẻ điên. Ông ta thì rất bình tĩnh và tự chủ, nhưng cứ nhìn mắt ông ta thì mẹ biết là ông ta rất căm tức. Mẹ lại nhắc đến Dominick rồi. Nhưng thỉnh thoảng thật khó mà ko dấn động đến ông ta được, vì mỗi lần mẹ nhìn đến con là mẹ lại nhìn thấy đôi mắt xanh lơ của Dominick, Rafaella ạ. Mẹ rất sung sướng là tóc của con ko đen như tóc ông ta. Đúng, con có mái tóc màu hung sang, duyên dáng, giống như tóc bà ngoại con chứ ko giống tóc của Dominick hay là giống tóc màu sáng của mẹ

Mẹ lại lạc đề rồi. Mẹ đang nói về cách mẹ giải quyết vụ ngu ngốc của mẹ với Gabe Ông ta chân thật, có tài ăn nói. Gabe cũng còn là một người tình tốt nữa. Con ghét ông ta. Mẹ nhận thấy thế nhưng mẹ ko muốn chứng kiến việc ấy, mẹ ko chấp nhận việc ấy. Và dĩ nhiên là con đúng Gabe ko bám theo đồng tiền của mẹ, mẹ đã nói đúng mà. Gabe bám theo con, điều này làm cho mẹ muốn cửa hòng ông ta ra. Mẹ ko hiểu tại sao ko bao giờ con nói ra. Con chỉ buồn bã, mỗi khi ông ta quanh quẩn bên con, và con đã rất cục cằn mỗi khi con có điều gì phải nói với ông ta đến nỗi mẹ muốn đánh cả con

Nhưng con đã biết. Con cảm thấy Gabe bắt chảnh. A, mẹ xin lỗi con, Rafaella. Hãy tha thứ cho mẹ. Chừng nào mẹ còn sống thì sẽ ko bao giờ, ko bao giờ mẹ quên được cái đêm hôm ấy. Mẹ tự hỏi ko biết con có quên được ko ? Con ko khóc, con ko trách mẹ chi hết. Mẹ tự hỏi, có khi nào mẹ hiểu được con ko. Gabe vào phòng ngủ con, hắn cố vuốt ve mơn trớn con, và con cự lại hắn, con lặng lẽ chống cự lại hắn, ko kêu la, ko làm ồn, con chỉ lấy hết sức lực của con để chống cự lại

Bây giờ thì mẹ nhận ra tại sao Gabe ko đợi được. Ông ta biết, ông ta đoán mẹ sắp trở về, và mẹ nghĩ là Gabe rất xấu hổ đến nỗi ko thể nào chịu được

Gabe bỏ đi, mẹ quyết định thuê một thám tử tư để theo dõi. Mẹ muốn biết Gabe đi đâu. Mẹ quyết hại Gabe. Cũng may là mẹ rất giàu. Tiền bạc mua được nhiều thứ, kể cả trả thù. Con nghĩ gì về việc này hả, Rafaella ? Trả thù khoái lắm chứ. Mẹ ước ao mẹ trả thù được Dominick biết bao. Có lẽ việc này chắc phải để yên thôi. Bây giờ ông ta đã ở xa ngoài tầm với của mẹ rồi

Con biết ko, trông ông ta trên tivi vẫn quá sức đẹp trai, đến nỗi mẹ muốn phát khóc lên ? Mẹ là một người mẹ điên khùng làm sao ...

Gabe đi rồi nhưng mẹ sẽ tìm ra và mẹ sẽ buộc ông ta phải trả giá những gì ông ta định làm với con. Và với cả mẹ nữa

Con Dominick ? Mẹ cầu mong ông ta gặp điều ko lành, nhưng nay thì mẹ đã trở thành kẻ hoài nghi, mẹ có khuynh hướng nghi ngờ - mẹ sợ có bàn tay vô hình can thiệp vào Mẹ hi vọng con sẽ

vượt qua được chuyện này, Rafaella ạ. Mẹ đã cố nói cho con biết chuyện này. Con đừng bực tức mẹ, đừng quan tâm lắm đến chuyện này

Chuyện đã xảy ra hơn 10 năm rồi mà Dominick vẫn còn ám ảnh mẹ. Mẹ đâu có viết nhiều về ông ta phải ko ? Ko quá 15% số trang của mẹ viết phải ko ? Thật vậy, ko quá mà. Thôi được rồi, có thể là 40% đi. Có lẽ mẹ còn bị ám ảnh ? Ko, ko phải đâu. Mẹ viết chỉ vì mẹ quá căm thù một gã đàn ông vô đạo dưới cái bản mặt đạo đức giả, 1 kẻ ko có lòng trắc ẩn, ko có tình cảm, 1 kẻ hoàn toàn vô đạo đức

Ko, đáng ra thì mẹ ko nên ghét ông ta nữa. Cái mục đích của tập nhật ký này là vạch trần ông ta ra, rồi xoá bỏ ông ta đi, để xua đuổi cái bóng ma của ông ta, để nó khỏi vương đến con bằng cách mẹ phải tách hẳn khỏi ông ta. Lạy Chúa, ông ta ko hề biết đến tên con, ngay cả ko biết đến tên mẹ nữa. Dominick ko hề bận tâm đến việc tìm xem cho biết nữa

Mẹ tự hỏi ko biết ông ta đã có được những thằng con trai quý giá chưa. Phải chăng ông ta đã có được 6 thằng con trai lục phủ. Lạy Chúa, mẹ quả ngốc nghếch lắm rồi. Ở đây mẹ đang nói đến việc thuê thám tử để tìm Gabe, khi mà mẹ có thuê một thám tử để đi lấy tin tức về Dominick Giovanni về cho mẹ. Ông ta là một kẻ mà mẹ hằng muốn biết tin mà

Đời đây, mẹ đau đớn về chuyện ấy à ? Nó cứ ám ảnh mẹ phải ko ? Mẹ phải suy nghĩ về việc này, thật vậy, mẹ phải suy ngẫm về những nguyên do của mẹ. Nguồn tin như thế sẽ có ý nghĩa gì với mẹ ko? Ông ta ko có ý nghĩa gì với mẹ hết ngoại trừ ông ta chỉ là kẻ phản bội lại mẹ, kẻ cả lấy trình tiết của mẹ - nghe rùng rợn lắm nhỉ - là kẻ đã khiến mẹ cảm thấy mình như rơm rác

Nỗi đau vẫn còn sờ sờ ra đây, day dứt và sâu xa. Rồi bây giờ 1 kẻ khác lại phản bội mẹ. Một người thì ko muốn con hiện hữu trong đời ông ta, một người thì muốn gã găm con khi con còn bé. Mẹ đã làm cho con thất bại 2 lần rồi, con yêu quý Rafaella của mẹ. Mẹ hứa sẽ ko để xảy ra lần nữa đâu

The Bridges

Long Island , New York Tháng 2 năm 1990

Rafaella gập cuốn nhật ký, nàng từ từ gài móc lại. Đây là một cái cặp bằng da thuộc, màu đỏ, của Tây Ban Nha rất đẹp, được trang trí cầu kỳ, ngay cả khi đóng cặp lại trông cũng rất đẹp. Nàng đã mở khoá ra. Đây là tập thứ 2 mà nàng đã mở khoá để đây. Nàng nhắm mắt lại trong một chốc, dựa lưng vào chiếc ghế nơi bàn làm việc của mẹ nàng, có lẽ chính chiếc ghế này, Margaret đã ngồi để viết nhật ký từ khi bà lấy Charles Winston Rutledge III khoảng 11 năm về trước

Trước đây mấy giờ, Rafaella đã vào phòng mẹ nàng để tìm một ít văn phòng phẩm, nàng tìm khắp bàn làm việc của mẹ nàng. Nàng đã tìm thấy văn phòng phẩm và cũng tìm thấy cái then cài nhỏ, nàng đã khéo léo mở được cái then ra, nàng phát hiện ra 2 cái hộp bàn bí mật. Chính trong 2 cái hộp bàn này, nàng tìm thấy mấy tập nhật ký của mẹ. Chưa bao giờ nàng biết đến các tập nhật ký này. Nàng ngần ngại trong một chốc rồi mở ra đọc Rafaella nhớ đến cú điện thoại đã làm nàng giật mình thức giấc lúc nửa khuya. Chính Charles ông bố dượng của nàng, giọng bình tĩnh và chững chạc, nhưng Rafaella có thể thấy được thái độ lo sợ của ông. Ông nói

-Rafaella, mẹ con vừa bị một tên say rượu tông xe. Con đến gấp đi. Các bác sĩ ko biết.... Mẹ con đang bị hôn mê. Họ ko biết sao

Giọng ông run run và Rafaella nhìn sững chiếc điện thoại. Nàng thì thào

-Ko

Charles hít một hơi dài, rồi lấy lại bình tĩnh :

-Con đến ngay nhé. Bố sẽ theo Larkin đón con ở phi trường Kennedy. Con bay chuyến 7h sang đi, được chứ ? Mẹ con còn sống. Chỉ hôn mê thôi

2 ngày sau mẹ nàng vẫn còn hôn mê

Nét mặt bà bình tĩnh, ko già mà lại còn trẻ trung một cách kỳ lạ, mái tóc vàng nhạt, đẹp dễ , trái thẳng

thơm, và kẹp ngay ngắn sau 2 tai. N hững ông truyền chất dinh dưỡng đáng ghét ấy cứ phập phồng trên 2 cánh tay bà

Hết sức bình tĩnh, mẹ nàng nằm đấy

-Rafaella

Benjamin, cậu em khác bố của nàng, gọi nàng ở ngoài hành lang. Nàng đáp lại

-Đợi chị một chút

Nàng chờ đến đứng dậy, cNn thận để tập nhập ký vào học bàn, rồi đi ăn cơm với gia đình.

Chương 4

Bệnh viện Pine Hill Long Island, New York Tháng 2 năm 1990

Rafaella ngồi ở một đầu giường của mẹ nàng, Charles ngồi ở đầu kia. Nàng nhìn mẹ nhưng tâm trí thì cứ nghĩ đến những mẫu báo cáo chất từng đống ngăn nắp trong 1 hộp bí mật. Có thật nhiều ảnh, một số đã lỗ chỗ, một số vẫn còn rõ. Nàng quả quyết rằng, bố đẻ của nàng là người có tên Dominick Giovanni, và ông ta là một tay tội phạm Mẹ nàng nằm trong một phòng riêng ở căn Đông của bệnh viện tư, bệnh viện Pine Hill. Căn phòng trang hoàng nhắc Rafaella nhớ đến căn phòng nàng có lần đã ở tại Plaza- màu sắc thanh nhã và rất đắt tiền. N goại trừ chiếc giường điều hoà nhịp độ, trừ những ống mảnh mai truyền hơi gắn vào mũi bà và những ống truyền chất dinh dưỡng nơi hai cánh tay bà, trông mẹ nàng như đang nằm ngủ. Hai người ngồi đấy yên lặng, đã gần nửa giờ nay

Bố dượng của Rafaella, Charles Winston Rutledge III, là dân Anglo-Saxon da trắng theo đạo Tin lành Anh, học dự bị ở Bainbridge rồi vào đại học Yale, chủ nhân một hãng buôn giàu có. Điều kỳ lạ là đôi mắt của ông rất giống màu mắt của nàng- xanh lơ - gặp lúc nàng nhận ra, đó cũng là màu mắt của bố đẻ của nàng. Bà Mc Gill đã lầm, bà cho Dominick Giovanni là người Ý ròn. Đôi mắt xanh lơ này phải có nguồn gốc từ Ailen mới đúng

Lại còn một điểm tương đồng khác nữa giữa 2 người ngoài màu mắt của họ. Dominick Giovanni và Charles Rutledge tuổi gần bằng nhau. Chỉ cách nhau 1 năm, Dominick Giovanni lớn hơn 1 tuổi

-Rafaella , con im lặng thế

Nàng giật mình vì nghe thấy tiếng của Charles. Tiếng nói nhỏ, chỉ to hơn tiếng thì thảo một chút thôi, để khỏi làm xao động mẹ của nàng, nghĩ thật vô lý, vì mẹ nàng đã hôn mê trầm trọng

Con đang nghĩ đến bố con, ông ấy là một tội phạm. Rafaella ko có ý định nói cho Charles biết về việc phát hiện của nàng. Độc ác lắm, ko cần thiết như thế. Ông ấy yêu mẹ nàng, nếu ông ấy biết được tập nhật ký của mẹ nàng, biết được mẹ nàng còn bị Dominick Giovanni ám ảnh thường xuyên, thì chắc là ông ấy sẽ đau đớn vô cùng

Nàng đáp lời ông

-Con chỉ nghĩ lung tung. Con sợ lắm, bố à

Ông chỉ gật đầu. Ông quá hiểu. Ông nói

-Bố đã nói chuyện với Al. Hôm qua ông ấy có gọi cho bố hỏi thăm về Margaret và về con. Ông ấy có nói cho bố biết về vụ con khám phá ra vụ án của Pithoe ở Boston. Ông ấy nói công lao là của con- con thông minh và con bám sát sự việc như đĩa đói – nhưng có lão cảnh sát tên là Masterson, lại cố quơ hết danh tiếng cho mình và theo Al cho biết, thì lão ta chẳng làm gì, nhưng rốt lại thì công lao vẫn là của con

-Thực ra thì công lao này phải thuộc về một bà già nhỏ nhắn người Ý tên là Rosillin Charles nhường đôi lông mày đẹp nhìn nàng

-Con nói cho bố biết về chuyện ấy đi

Rafaella mỉm cười, nàng nói

-Al gọi con vào và giao nhiệm vụ cho con làm việc ấy. Con ko muốn làm. Báo chí đã làm rùm beng lên rồi, và câu chuyện quá ghê rợn. Thực ra là chẳng còn ai thêm lưu tâm đến nữa, vì thằng điên làm việc đó - Thằng con trai tên là Freddy Pithoe – đã thú nhận tội ác rồi. Câu chuyện chỉ làm cho báo chí có cơ hội ồn ào thêm một lần nữa mà thôi. N hưng bố biết Al rồi đấy, ông đã thúc con làm, khiến con đã nổi điên lên, muốn phang cho ông ta một trận. Ông ta ko hề nói một tiếng về nguồn tin bí mật ông đã

nhận được, và dĩ nhiên là ông ta đã có được nguồn tin ấy do bà Rosillin cung cấp. Sau này khi con hỏi bà ta, tại sao bà ko nói cho cảnh sát biết những điều bà ta nó với Al, thì bà nói rằng, họ đã phái đến một thằng nhóc, còn thò lò mũi, hấn ko có tư cách và hấn xem bà như một con mụ phù thủy ngu ngốc. Tại sao bà lại ko nói gì hết với một thằng nhóc thò lò mũi thiếu tư cách và xem bà như một mụ phù thủy ngu ngốc ? Con ko trả lời được

Thế rồi con hỏi tại sao bà lại nói với Al. Bà ấy nói rằng ông ta đã giúp rất nhiều việc cho người Ý ở Boston từ 10 năm nay, và ông ấy đã nêu tên chồng bà ta, ông viết ca ngợi chồng bà. Guido Rosellin là một lính cứu hỏa đã chết trong một vụ chữa cháy ở South End. Bà ấy đã lục ra mNụ báo đã vàng khè, rồi đọc cho con nghe

Bà ấy cũng nói cho con nghe, là bà thực sự ko ưa Freddy. Theo bà thì thằng ấy kỳ quặc lắm. Chính thằng bé Joey kia, bà mới quan tâm thôi

-Tuy vậy bà vẫn minh oan cho Freddy, bà nói chính thằng bé mới có tội. Thật hay Rafalla gật đầu. Ông hỏi nàng

-Theo con thì tại sao Freddy Pithoe lại nói thật với con ? Hấn là bà Rosellin thứ 2 à ? Rafaella nhìn ông mỉm cười ranh mãnh, nàng đáp

-Hấn nói với con đủ hết, khi con hỏi tại sao hấn ko nói cho cảnh sát nghe về việc này việc nọ, hấn bảo rằng cảnh sát gọi hấn là thằng nói láo khôn khiếp – con xin lỗi bố dùng từ thô tục - rồi họ bảo hấn câm mồm đi. Con lắng nghe hấn và ko bình luận gì hết cho đến khi con nhận ra hấn ko nói thực với con. Thế rồi con cứ bám lấy hấn cho đến khi cả hai chúng con đều khản cả giọng

Nàng đưa mắt nhìn lên trần nhà, nàng nói

-Cám ơn Chúa, xin Chúa gia hộ cho bà Rosellin

-Thằng bé ra sao rồi, Rafaella ?

-Con hy vọng nó sẽ được vào một trại mồ côi nghiêm túc, và sẽ được đối xử tử tế

-Còn Freddy ?

-Con đã nói với Al. Ông ấy hứa sẽ kiểm tra toà báo cho hấn một việc. Hấn sẽ ổn thôi. Freddy là kẻ đi đường lâm nạn nhưng hấn cũng là kẻ sống sót được

Charles im lặng. Rafaella nhìn ông khi ông cNn thận nâng bàn tay mẹ nàng lên và hôn mấy ngón tay. Ngay lúc ấy, Rafaella ước chi Charles, một Charles tốt bụng là cha đẻ của nàng. Nhưng ông ko phải là cha đẻ của nàng, cũng như người đàn ông có tên là Richard Dorsett, 1 người được trân trọng, cũng ko phải là cha đẻ của nàng như mẹ nàng đã nói với nàng. Thế nào sau này rồi nàng cũng nhận ra đấy chỉ là chuyện bịa mà thôi - bởi vì nàng ko mang họ của ông ta. Nàng lấy họ mẹ. Nàng nhớ mẹ đã giải thích cho nàng nghe chuyện này, và vì nàng bận tâm đến, vì người đàn ông mơ hồ ấy, ko bao giờ có thực với nàng, nàng đã ít chú ý đến

Nàng phân vân, phải chăng có một người đàn ông tên là Richard Dorsett. nếu có thì chắc ông ta phải là người cha tốt hơn người cha thực của nàng

Cha thực của nàng là một tội phạm. Có cả thấy 6 tập rượu nhạt ký trong vòng 20 năm. Rafaella đã xem từ mục cuối cùng. Từ tháng 11 đến nay, mẹ nàng ko viết một chữ nào. Có khả năng Charles đã biết được những tập nhạt ký này ko ? Nàng lắc đầu, ko đâu, chắc mẹ nàng tránh ko cho ông biết, cũng như Rafaella vậy thôi

Nàng mới đọc đến nửa tập thứ 4 và nàng rất nôn nóng trở về để đọc tiếp. nàng nhìn xuống chiếc nhẫn kim cương quý giá 5 cara trên bàn tay trái của bà, đó là món quà tặng của người đàn ông yêu bà hơn cả yêu mình, hơn cả mạng sống của chính mình. Nàng ước ao được nói chuyện với ông, trút hết cả nỗi long lo sợ cho ông nghe, được hỏi han ông. Nhưng nàng ko làm được

Dominick Giovanni là một vết nhơ riêng của mẹ nàng, là một con quỷ mà bà cố xua đuổi. Rafaella hy vọng việc viết nhạt ký đã giúp được bà. Nàng biết mẹ nàng sẽ ko bao giờ cho nàng xem nhạt ký của

bà

Trong tập thứ 4 Rafaella biết được mẹ nàng trả thù được Gabe Tetweiler. Bà trả thù được nhưng giá rất đắt. Bà phải mất hết 10 ngàn đôla hay là xuyết xoát như thế, nhưng lão Gabe hiện đã ở tù tại Louisiana vì tội hiếp trẻ con

Rafaella lên tiếng

-Bố Charles à, bố là người rất tốt. Ước gì con là con ruột của bố

-Bố nhất trí lắm, con à

Rafaella nâng bàn tay kia của mẹ lên. Bàn tay lạnh ngắt và mềm nhũn. Nàng nói

-Con ko muốn mẹ chết

Charles im lặng, nàng hỏi ông

-Mẹ con sẽ khỏi chứ bố ?

-Rafaella con, bố ko biết. Bộ con muốn mẹ con sống nốt 20 năm còn lại mà phải bị móc vào những thiết bị lạnh lung này, như một người mất trí ư ? Chết rồi nhưng sống được nhờ máy móc này ư ?

Rafaella đặt bàn tay mẹ xuống rồi đứng dậy

-Cái gã tông vào mẹ là ai thế ?

-Chả ai biết. Người ta miêu tả mơ hồ về chiếc xe - một chiếc xe mui kín màu đen, 4 cửa, chỉ có thể. Còn đàn ông hay đàn bà, chẳng rõ –anh chàng chứng kiến tai nạn giao thông ko biết đích xác. Chỉ biết tên tài xế đã lái xe loạng choạng trên đường – theo cảnh sát cho biết thì tài xế say rượu

-Thế là người say này tông bà, đoán chừng vụ việc quá tệ, nó đông luôn, phải ko ?

-Cảnh sát cho biết như thế . Họ đã ra những bản thông báo về người tài xế, nhưng... Charles nhún vai, nàng nói

-Vâng con biết bố muốn nói gì rồi. Con đi dạo một lát. Con sẽ trở lại ngay Charles nhìn nàng với ánh mắt nồng nhiệt, ông nói

-Rafaella con đừng giấu kín tình cảm của con như thế. Con đừng giữ kín trong lòng mà đau khổ như thế. Con biết là có bố đây, bố thương yêu con mà

Rafaella chỉ gật đầu. Nàng bước ra khỏi phòng. Rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Trên đảo Giovanni

Marcus vẫn còn đau, anh cũng bối rối vì những chuyện đã xảy ra. Tại sao Van Wessel và Koerbogh lại tự tử ? Rồi bây giờ sao đây ? Nếu chúng đã vạch kế hoạch rồi, thì tại sao chúng ko làm tức thì ? Tại sao Dominick ko đến giải thích cho anh rõ ?

N hưng khi Dominick đến thăm, ông ta ko nói gì hết. Cả Merkel nữa. Xế chiều hôm mấy gã Hà Lan chết, Marcus ở một mình, anh buồn chán, người còn đau và ngầy ngấy vì còn ảnh hưởng của thuốc ngủ. Anh ko mở mắt nổi khi nghe thấy tiếng cánh cửa mở nhẹ. Có lẽ Merkel lại mang đến cho anh một mục quảng cáo trên tờ GQ mới ra, có quảng cáo một bộ đồ mới đẹp mà gã ta muốn mua. Gã đã trưng cho Marcus xem đến nửa tá hàng quảng cáo rồi, gã nói với anh rằng anh nợ gã vì đã vấy máu lên bộ đồ của gã. Tất cả quần áo quảng cáo đều màu trắng hết, giống như những bộ gã đã có. Khi Marcus đề nghị mua cho gã một bộ đồ kiểu Armani gài chéo ở ngực, anh nghĩ “Merkel sẽ cảm ơn thôi”

-Xin chào chú bé

Anh muốn rên lên nhưng lúc ấy anh lại giả vờ đang ngủ. Anh nghe cô nàng lên tiếng như muốn nói cho mình nghe hơn là nói với anh

-Khoẻ khoắn rồi chứ ?

Anh cảm thấy chiếc giường nhún xuống khi cô ta ngồi bên cạnh anh. Rồi anh cảm thấy bàn tay cô ta lồng vào dưới tấm chăn đơn và vuốt bên hông anh. AN h ko cần thiết đến việc này, anh ko muốn cô nàng làm thế, anh nói

-Paula, lạ Chúa, xin cô dừng lại đi. Tôi là một bệnh nhân và cô thì đã có chồng

-Delorio đang ở Miami, tôi định đến làm cho anh khuấy khuấy. Anh cứ xem tôi như nữ điều dưỡng riêng của anh đi. Tôi thích anh lắm, Marcus à, cho dù anh đôi đã với tôi đôi lúc xem như thằng quái vậy. nhưng rồi cứ mỗi lần tôi tự hỏi anh đã làm tình với bao nhiêu phụ nữ là tôi lại muốn nóng lên. Bàn tay cô nàng đặt lên hông anh, anh khép 2 chân lại, nhưng mấy ngón tay dài của cô ta đã luồn vào giữa 2 đùi anh

-Paula, dừng lại đi

Anh nhồm người lên, định ngồi dậy nhưng cơn đau đã làm cho anh điếng cả người. Anh thở hắt hắt

-Nằm xuống, chú bé, nằm xuống đi. Paula sẽ làm cho anh cảm thấy thoải mái hơn cho mà coi

-Cô bước ra đi

Anh nói giọng nhỏ nhỏ, ko rõ ràng và thật kỳ là anh cứng đờ như hòn đá. Rồi cô nàng giúp anh nằm nghiêng một bên, thật anh ko ngờ chút nào hết, bởi vì cô nàng phải thả 2 tay ra. Chỉ một chốc thôi. Rồi cô nàng kéo tấm chăn xuống, cô nàng nhìn anh mỉm cười rồi ôm một bên anh kéo vào người mình. Cô nàng nói

-Xúc động lắm. Lâu rồi, hả Marcus ? Em thích thấy người đàn ông nào biết thương thức em. Để xem sự thương thức kéo dài bao lâu nhé ?

-Xin cô làm ơn cho

Nói xong, anh mong sao mình có đủ sức để đỡ cô nàng đi. Anh có thể có đủ sức lắm nhưng anh lại buông xuôi, anh cố tìm cách đỡ mình và ko dung đến sức nữa. Anh cố làm cho người nằm sắp xuống nhưng nàng nhích vào sát hơn., ngồi gần anh lại, giữ cho anh nằm yên. Cô ta xoa bóp nhịp nhàng vừa nói chuyện với anh, làm cho anh nổi hứng rất nhanh. Anh thở hắt hắt cố hít những hơi thật sâu. Cơn đau trên vai anh tạm thời bớt đau. Cô nàng quỳ gối bên giường anh, những sợi tóc màu hoe của cô nàng bám vào bụng anh đang nhể nhại mồ hôi

Cô ta ngược mắt nhìn anh nói

-Anh khoái rồi chứ , Marcus ? Lần sau đến phiên em nhé. Có người đang đến đây. Có lẽ Merkel. Kéo cái chăn lên, hửn ko biết anh làm gì đâu

Cô ta cười khúc khích

Marcus nghe cô ta nói chuyện với Merkel ở ngoài hành lang. Anh kéo tấm chăn lên tận mũi. Anh cảm thấy vừa tức giận vừa khoan khoái. Lạy Chúa, Paula được đấy chứ, và chính vì thế mà anh lại càng bức tức hơn

Anh hé mắt thấy Merkel đang nhìn mình

-Đêm nay Delorio trở về đây. Anh thoát được cô nàng rồi đấy. Theo tôi thì tôi xịt một ít dầu thông vào đây cho thơm phòng

Nói xong Merkel lại cười ngất. Đột nhiên gã lại cười nữa, cười vì phí tổn của Marcus trả cho gã. Anh nói

-Đi uống rượu tiêu sầu đi. Tôi ko muốn nghe cái giọng cười khả ố của anh nữa đâu, anh chàng thời đồ đá cũ ngu ngốc ời

-Đồ vô ơn, Marcus, đúng anh là thằng vô ơn. Anh biết là anh đã cố chọc cho tôi cười từ nhiều tháng nay mà tôi ko cười. Anh là thằng ăn cháo đá bát. Anh thật kỳ quặc Marcus ko phải kỳ quặc mà anh điên rồ. Anh phải ra khỏi đây. Paula và cái trò cô nàng chơi với anh có thể làm hỏng mọi việc. Anh có thể bị tiêu vong lắm. Anh phải ra khỏi đây, trở về với khu giải trí. Anh phải đi trong đêm ấy, ít ra là phải xa khỏi thư viện của Dominick ở tầng trệt và phòng khách

Anh đi, hơi thở dồn dập, than hình ướt đầm mồ hôi vì gắng sức, nhưng anh đã quyết. Dominick ko nói cho anh biết chuyện quái gì hết. Anh phải tìm cho ra sự thể. Anh đưa bàn tay ướt đầm mồ hôi nắm lấy cánh cửa, rồi anh dừng lại. Anh nghe Delorio nói oang oang trong phòng

-Thật nhục nhã khi để cho đồ rác rưởi Ailen chia phần

Giọng Dominick nhẹ nhàng bình tĩnh

-Marcus đã cứu mạng sống của bố. Tiện thể bố cũng nói cho con biết, con cũng có máu Ailen trong người đấy

-Tất nhiên là hắn có lý do chứ. Và lại bố trông mong cái gì ? Bố cư xử với hắn, xem hắn quan trọng hơn cả con ruột của bố nữa. Lạy Chúa, nếu con có dịp ra tay với hắn, con sẽ cho hắn đi đời ko kịp ngáp

Marcus đi lùi. Anh đã ko nhận ra được Delorio ghét anh đến thế. Anh tự hỏi phải chăng Delorio gặp phải vấn đề nan giải, gặp phải vấn đề thực sự khó khăn hắn phải lo giải quyết. Trờ mới biết hắn gặp phải khó khăn gì, bây giờ chỉ biết hắn đang nổi cơn thịnh nộ của một thanh niên 25 tuổi mà cô vợ mới cưới 10 tháng đã làm cho anh điên đầu mới 4h trước đây. Marcus bước lui lên lầu. Vai anh đau đớn và anh cảm thấy chóng mặt Anh vẫn ko tìm ra được cái gì về mấy người Hà Lan. Anh phải đi khỏi chỗ này.

Toà soạn báo Diễn đàn ở Boston Boston, Massachusetts

Ngày 1 tháng 3 năm 1990

Trước đây một hôm, cái điện thoại mắc dịch cứ reo hoài. Khi reo lần thứ 3 thì Rafaella nhấc nó lên, kẹp nó vào giữ vai và tai, nàng cứ tiếp tục đọc những bài viết về buôn lậu vũ khí mà nàng tìm thấy ở thư viện của tờ Diễn đàn. Ko nhiều, nhưng đây mới khởi đầu. Nàng lên tiếng

-Rafaella Hollan đây

-Xin chào, Logan đây

-Phi cảnh hả?

-Một trò đùa cũ giữa 2 người, ko còn lý thú nữa, nhưng nàng đã nói ra như một hành động phản xạ tự nhiên

-Ồ, khu hạng nhất. Cô đang ở đâu đấy ? Có gì lạ ko ?

Nàng thấy mình bang hoàng. Nàng đã quên hết về anh chàng Logan Mansfield, một trợ lý của chủ bút Tập san Thời sự. Nàng đáp

-Mẹ mình bị tai nạn xe hơi. Mình đã bay về đây hôm thứ 6 vừa rồi.

-Ôi, bà ra sao ?

Giọng nàng run run

-Rất trầm trọng, đang bị hôn mê

-Ôi, Rafaella, chia buồn nhé. Đêm nay tôi muốn gặp cô. Gần 2 tuần rồi. Tôi cần nói chuyện với cô. Ngày mai nàng đi rồi. nàng cắn môi dưới, chăm chú nhìn bài viết về vụ bê bối ở Thụy Điển trên tay nàng. Nàng hóm Bofor đã bán lậu vũ khí sang Iran và Irac. Nàng nghĩ. Các xưởng kỹ nghệ Nobel tệ quá. Logan kiên nhẫn nhắc lại, nàng vội nói

-Được rồi, Logan. Đến chỗ tôi khoảng 8h nhé. Tôi còn phải chùi rửa tủ lạnh nữa. Anh đến giúp nhé. Anh bằng lòng rồi tắt máy.

Đáng ra nàng ko nên mời anh ta đến, nàng nghĩ rồi lắc đầu. nàng đã quen biết Logan gần 3 năm nay, khi thì tình nhân, khi thì bạn bè, khi thì lại đối nghịch nhau, ko ai chịu nhường ai. Đây là dịp để cả hai thu xếp cho xong đi

Nàng tiếp tục về vụ bê bối “Irangate” ở ý, vụ nói về kỹ nghệ sản xuất vũ khí của Bắc Ý ở Borletti đã chở lậu chất nổ và các thứ vũ khí khác sang Iran. Lạy Chúa, thật là phức tạp, tất cả những âm mưu của họ là chuyển vũ khí bất hợp pháp từ điểm A sang điểm B. nàng đọc những giấy chứng nhận của người tiêu dùng, toàn bọn đầu trộm đuôi cướp, đọc về đủ loại phương pháp buôn lậu – buôn lậu chất nổ và vũ khí, hay là bất cứ thứ gì, đều được đóng thùng dán nhãn “Thiết bị Y học” hay “Thiết bị Nông nghiệp” – danh sách dài bất tận. Thật là cảnh treo đầu heo bán thịt chó - ở Hoa Kỳ mới có văn phòng dịch vụ thuế quan Hoa Kỳ ngăn chặn được chúng mà thôi

N goài Borrletti ra, nàng còn đọc về một người tên là Cummings, tay này cho biết y bán cho bất kỳ ai nếu chính phủ cho phép ngoại trừ Qaddafi. Có tay Kokin với trung tâm buôn bán vũ khí của hắn ở Los Angeles, và Sghanalian có nhiều chi nhánh ở Miama, Beirut và Madrid. Một số làm ăn với CIA, số khác lại ko. Hầu hết đều tuyên bố họ làm ăn chân thật như bầu trời ko gợn mây. Rafaella suy nghĩ :”Nếu quả thật vậy thì tại sao lại có chiến tranh giữa Iran và Irac lâu đến thế ? Rồi chiến tranh ở Angola nữa ? Còn nhiều tên khác được nêu ra, và trong số đó, cuối cùng nàng tìm thấy cái tên nàng đang tìm kiếm : đó là Dominick Giovanni. Nàng hăm hở đọc :”...người ta biết ít về ông ta lắm, ông ta có quốc tịch Hoa Kỳ. Ông ta được giới trung gian che chở, và được giữ kín. Người ta đồn rằng ông ta rất có uy quyền và rất có ảnh hưởng trong thị trường buôn bán vũ khí trên thế giới, vượt cả Robert Sarem và Roderick Olivier. Ông ta tự điều hành công việc trong khuôn viên căn cứ của ông ta trên hòn đảo ở vùng Caribe...”

-Cô vẫn đi à, Rafaella ?

Nàng ngược mắt nhìn Al, nàng đáp

-Tôi cần nghỉ ngơi mà, như tôi đã nói với ông rồi. Charles cũng nhất trí là tôi phải đi. Tôi liên lạc với ông ấy hàng ngày để biết tình hình mẹ tôi ra sao

Thật đau đớn khi nói láo với Al, cũng như vì sơ sót mà nàng đã nói láo với Charles. Al bước đến gần nàng hơn, đứng che nàng để Gene Mallory khỏi thấy nàng, ông nói

-nếu quả là cô đi nghỉ hè thật, thì tặng lời người yêu đi

Ông nói thêm

-Anh ta đang nổi ghen lên đấy

-Được thôi, thưa ông chủ. Thỉnh thoảng ông cũng xứng là đáng trọng phu đấy

-Này nhóc, nói nhỏ nghe. Rafaella, cô đi đâu ? Và tại sao lại đi ? Cô nói thực với tôi cũng được chứ. Khi nào tôi cũng nói thực với cô, trong khi ấy cô cứ nói láo mãi với tôi Hiếm khi ông ta gọi tên nàng đầy đủ như thế. Điều này khiến cho nàng ngừng đọc. Ông ta đã nói chuyện với bố dượng của nàng ư.

Cũng chẳng hề hấn gì. Lúc này Charles chẳng thèm để ý đến cái gì đâu, ông dồn hết sức lực để chăm sóc mẹ nàng: ông ko biết cô con gái ghê của mình đang định làm gì đâu. Nàng thận trọng nói với ông

-Một đợt nghỉ hè thôi, một đợt nghỉ ngơi dài ngày. Ở vùng biển Caribe trong vòng 2 tuần. Ông ganh à ? Và tôi ko nói láo đâu

Ông ko đáp chỉ nhìn sát vào nàng mà thôi. Ông nhìn xuống đồng bài đã đăng báo để trên bàn của nàng. Ông hỏi

-Cô sẽ gửi một tấm bưu thiếp chứ ?

-Ông cứ tin đi. Tôi sẽ cố gắng tìm một tấm loại “ Người là heo” để gửi cho ông

-Tình trạng mẹ cô vẫn thế à ?

Rafaella gật đầu, nàng cố nén tiếng nấc ở trong họng. Bây giờ thì những mưu mô điên rồ trong vụ Freddy Pithoe xem ra tầm thường quá so với những âm mưu của nàng đang vạch ra đây. Al vỗ vỗ lên vai nàng

-Cứ đi khỏi đây đi. Tôi sẽ nói với Larry Bifford – anh ấy sẽ làm những công việc của cô cho đến lúc cô trở về. Nàng cảm thấy ko mấy tin tưởng pha lẫn một chút bất an, nàng buột miệng nói

-Anh ta được đấy

Al vui vẻ tiếp lời

-Ồ anh ta được lắm. Cô bé này, cứ đi nghỉ đi

Nàng nhìn ông thủng thỉnh đi, mặc dù thân hình ông đồ sộ, nhưng ông vẫn có vẻ duyên dáng khi ông đi len lỏi qua dãy bàn làm việc kê sát nhau để về phòng làm việc của ông. Dường như ông ko chú ý đến tiếng ồn liên tục trong toà soạn, ko thèm để ý đến ta phóng viên thể thao trẻ ném quả bong sang cho ông chủ mục thể thao văn nghệ. Quả bong bay sát tai Al, chỉ cách có 2 inch

Nàng nói nhỏ nhỏ

-Al, ông được lắm

Nàng len lỏi ra khỏi văn phòng toà báo Diễn Đàn, chỉ trao đổi vắn tắt vài lời với Gene. Anh khô khan chào nàng, và nàng vui vẻ hẹn anh ngày tái ngộ.

Brammerton, Massachusetts Ngày 1 tháng 3 năm 1990

Logan băng qua phòng khách nhà Rafaella rồi đi theo nàng xuống bếp, ko giúp nàng mà chỉ nhìn nàng và ngo nguẩy cái mở đồ hộp trong tay. Nàng vớt miếng đệm nóng hổi xuống, rồi ko nhìn cái soong cá ngừ đang nóng dần lên, nàng hỏi anh

-Được rồi, Logan, có gì ko ? Anh có về kỳ lạ đấy nhé. Tôi mệt lắm rồi, ko được khoẻ, tôi lại còn lo lắng về mẹ tôi nữa. Nào, có gì ko nào ?

Nàng khiến co anh khựng lại. nàng nhận ra Logan cũng là một anh chàng Anglo saxon da trắng theo đạo Tin lành Siêu đẳng khác. Tóc vàng, mắt xanh, cao lêu nghêu, làm tình nhân cũng được, có óc hài hước....và bây giờ nàng chỉ ao ước anh nói toạc ra những gì đang làm anh ta bối rối. nàng quá mệt mỏi, nàng bức tức và lo lắng cho mẹ nàng, và nàng chỉ chú tâm đến những gì nàng biết đang chờ đón nàng mà thôi

-Chuyện Pithoe

Anh chỉ hỏi thế. Rafaella dọn cá ra trên những đĩa giấy. Họ phải ăn nhanh, nếu ko thì đĩa sẽ ướt hết. Nàng đặt lên bàn một chai rượu vang trắng, rồi nói

-N gồi xuống ăn đi kéo nguội hết

Hai người ngồi ăn, Logan ăn được 2 miếng cá bèn nói

-Chuyện Pithoe

-Chuyện gì ? Cả hai đứa à ? Freddy hay là Joey ?

-Cả hai đứa

Anh chàng cắn miếng nữa, Rafaella nhìn anh, nàng nói

-Anh đến chào tôi mà lại cứ cau có với tôi quá, Logan, có gì sai trái à ? Có phải vì tôi đi ko ?

Chỉ nhìn nét ngạc nhiên trên mặt anh chàng, nàng cũng nhận ra anh chàng ko hài long việc nàng ra đi

-Cô đi đâu ?

-Đi xa, tôi cần nghỉ ngơi

-Chuyến nghỉ vừa qua của họ, 2 người cùng đi với nhau đến Athens rồi đi Santorini. Logan nói

-Tôi biết rồi, thôi được, Rafaella này, việc cô vừa làm thật tồi. Thật ko xứng đáng là người trong nghề. Ko đẹp mắt tí nào hết. Tôi hi vọng cô đừng bao giờ làm lại một việc như thế nữa

-Làm lại cái gì ? Anh đang lải nhải chuyện gì thế ?

-Chuyện Pithoe đấy. Cô đã đánh lừa cảnh sát, cô ko hề nói với tôi 1 tiếng, ko hề nói với ai trong văn phòngn phụ trách thời sự. Ko nói gì hết. Cô cư xử vô trách nhiệm, ko xứng đáng người trong nghề. Cô hành động như một điệp viên tép riu trong cái thế giới bao la này, và mọi người đều bất bình lắm. Cô đã làm mất mặt ban Thời sự. Cô đã tước mất quyền tự vệ của Pithoe, cô đã làm tổn hại đến khả năng của bồi thNm viên. Cô đã làm hỏng hết

-Tôi biết rồi

Nàng trả lời anh như thế. Và quả thật nàng đã làm thế. Nàng mỉm cười với anh rồi nói tiếp

-Tôi biết lắm chứ, Logan à. Tha lỗi cho tôi nhé. Với tôi thì có lẽ bây giờ rõ ràng là cảnh sát ko hài long với việc điều tra của họ. Ôi, họ ko hài long chút nào. Họ nghỉ ngơi liền ngay sau khi Pithoe thú tội. Dĩ nhiên là họ thoả mãn rồi, cho nên ko tìm Joey Pithoe nữa. Anh có thể tin tưởng tất cả nhận lực của họ trong vụ này ko ? Còn về phần văn phòng ban Thời sự thì người ta đâu có lo lắng thấy Freddy vào bệnh viện nhà nước 3 lần. N gười ta đâu có hài long rằng việc tàn sát xem như là dứt khoát rồi, và....

-Thôi, Rafaella chậm biếm đủ rồi. Cô biết rất rõ những việc cô làm đều sai và ngu ngốc, cô chỉ muốn danh tiếng cho mình cô mà thôi. Cô biết là đáng lý ra tôi có thể sử dụng được một số nguồn tin riêng của cô chứ. Đáng lý ra cô có thể gọi cho tôi hay, cô có thể nói cho tôi biết cô đang làm gì, cô đã khám phá ra cái gì, và tôi có thể đi làm một vài công việc. Theo phương pháp đúng đắn, qua những phương pháp chính xác, thì cô phải che chở cho mọi người và...

Rafaella đứng dậy khỏi bàn, nàng nói rất từ tốn

-Logan, anh và tôi đã hiểu nhau gần 3 năm nay. Chúng ta đã chia vui cùng nhau phần lớn công việc, chúng ta đã tôn trọng nghề nghiệp của nhau. Ít ra thì đó là những gì mà tôi thường nghĩ đến. Bây giờ thì tôi muốn đi tắm đây

Anh chàng mở miệng định nói, nhưng nàng đã chặn lại, nàng đưa bàn tay lên

-Cảnh sát tung tin cho người này, văn phòng của ban Thờ ơ sự ko bao giờ tin tưởng vào tin này. Giới truyền thông đại chúng thì lại lo sợ phải tung tin thất thiệt. N hưng tự thâm tâm chẳng ai phản đối gì hết. N ếu anh chàng Freddy Pithoe tội nghiệp kia mà có bị đối xử bất công, thì chẳng ai thêm lưu tâm tới. N ếu thằng bé 11 tuổi có trở về thì cũng chẳng ai lưu tâm. Chẳng có ai hết, Logan, anh là một kẻ làm ra vẻ đạo đức, một tên đạo đức giả, anh ghen tị vì anh chẳng làm được cái công việc mà tôi vừa mới làm xong. Mời anh rút ra khỏi phòng tôi và đừng gặp tôi nữa

-Cô đã tìm ra đứa nào hấp dẫn hơn chưa ?

N àng nghĩ : Quan điểm của đàn ông thật lạ, quan điểm này của hấn đã làm cho nàng kinh ngạc. hấn ko nghe gì hết. hấn ko nghe nàng nói gì hết. Ko, hấn , hấn là người khác rồi. Thôi cũng đành, nàng đáp

-Chưa, nhưng tôi tin là tôi sẽ tìm ra dễ dàng thôi. Thế này nhé : Một chuyến nghỉ hè ở Caribe – TÔI SẼ TÌM RA MỘT N GƯỜI ĐẸP ĐƯỢC KHÔN G ?

Logan đang nhìn nàng mỉm cười, và anh biết rằng anh nên ra về thì hơn, nếu ko anh sẽ nói ra những điều sẽ làm cho nàng xa anh vĩnh viễn. Anh ko muốn đối nghịch với nàng. Điều này ko hay ho gì cho một người muốn làm việc trong ban Thờ ơ sự của Boston

-Đồ chó

N ói xong, anh ném chiếc khăn ăn xuống nền nhà, chụp lấy chiếc áo khoác mặc sau lưng ghế, rồi bước ra cửa trước, anh đóng sầm cửa lại

Rafaella nhìn quanh cảnh hỗn loạn trong nhà bếp, nàng nói

-Mình tin chắc mình vừa cắt đứt mối liên hệ cuối cùng với anh ta

Đúng 8h sáng hôm sau, nàng đáp chuyến bay mùa Đông đi Miami

N àng vừa thấy kích thích vừa thấy lo sợ

Rồi nàng lại thấy mình cứ phân vân tại sao lại có người ko thêm lưu tâm đến việc tìm ra tên của con đẻ mình. N hưng ông ta ko lưu tâm đến việc khám phá ra tên mình, Dominick Giovanni, ko được kê trên danh sách của những ông bố có bé gái trên giấy khai sinh. Ông ta ko lưu tâm đến việc tìm hiểu sao Margaret ko dung tên thật của bà với ông Được thôi, thế càng dễ cho nàng. N ói láo mới khó. Ít ra nàng cũng ko phải lo về việc dung tên thật của mình

N ổi hiếu kỳ đã làm cho nàng mệt mỏi, vì thế nàng thấy bức bối vô cùng vì nàng ko muốn long căm thù của nàng đối với ông ta loãng đi, nàng ko muốn để mất mục tiêu của mình. Ông ta ko đáng được nàng kính nể, cũng ko đáng được một chút gì nơi nàng hết, nhưng nàng phải gặp ông ta, phải tận mắt thấy ông ta, phải quan sát ông ta. Để tìm bong bóng của nàng trong ông ta ư ? Để xem ông ta có phải thực sự đã bị suy đồi hay là vẫn còn một chút gì tốt lành ? Nàng phải biết mới được.

Chương 5

Trên đảo Giovanni Tháng 3 năm 1990

Marcus h ăng say tập thể dục, anh mãi miết tập cho đến lúc Melissa Roanoke, người thường được người ta gọi là Punk, trợ lý giám đốc phòng tập , nắm lấy cánh tay anh rồi nói

-Thôi đủ rồi, siêu nhân

Anh nhìn lên khuôn mặt non choẹt của cô, rồi mệt mỏi anh cười với cô, anh nhìn những cuộn tóc quấn màu hồng rồi bù trên đầu cô. Punk khoảng 23 tuổi, người cao và cân đối, ngực lớn, cô đã được đai đen karate. Anh nói

-Tôi phải làm cho cái vai trở lại bình thường, Punk à. Mà cô đã thêm được cái sọc vàng ấy khi nào ?

Anh nhìn cái sọc rộng nửa inch vắt từ trên con mắt phải của cô ra tận cuộn tóc sau gáy. Cô đáp

-Anh vắng hoạt động 1 tuần nay rồi. Bây giờ anh nên nghỉ ngơi đã. Lệnh của bác sĩ Haymes đấy. Ông ấy đã báo cho tôi hay là có lẽ là anh sẽ trở tài nam nhi ngu xuNn trong việc này. Và lại việc gì đã xảy ra vậy ? Anh bị một nhát dao vào lưng à ? Tôi đã nhờ Sissy thêm cho một sọc vàng đấy. Chì ấy nói chắc là sẽ tề tề

-Tề tề, thật tề. Haymes đã nói gì với cô ?

Punk nhún vai, cô đưa mắt tìm một ông chủ ngân hàng giàu có tuổi khoảng 30 ở Chicago tới, anh chàng này vừa nằm ngửa đuổi người ra để tập thể dục. Thân hình anh ta ko tề tề. Cô nói với anh

-Ông ấy nói anh bị thương vì sử dụng máy móc gì đấy ở dinh cơ ông Giovanni, và ông nói là anh sẽ tự sát nếu anh muốn lấy lại vóc dáng cũ của anh. Thôi dừng lại. Tôi phải đến xem ông Scanlan cái đã. Ông ấy ko ngon lành bằng anh đâu, nhưng ông ta sẽ gắng cho bằng đấy. Theo anh, ông ta có được như ý ko ?

Marcus đáp

-Mọi việc đều do cô đấy

Anh nhìn Punk nhún vai bỏ đi, bộ đồ đen bó chặt than hình láng mượt của cô, cặp mông căng phồng đến nỗi có lúc Marcus cũng thấy thèm muốn. Anh chàng chủ nhà băng này may ra có được sọc vàng đề nhất đẳng hay là chưa vợ thì mới có cơ may, bằng ko thì cô ta sẽ ko trơ tráo chạy theo anh ta đâu. Anh chàng đang đi nghỉ mát một mùa hè tuyệt diệu. Vì Punk ko khoái đánh bạc, thế nào ông chủ nhà băng trẻ giàu có này cũng tiết kiệm được một số tiền lớn bằng cách ở miết trong giường và lánh xa cờ bạc

Marcus thở dài, rồi tập động tác vai chậm lại. Vai anh đã đỡ hơn, thế nhưng Punk nói đúng :hôm nay anh đã tập quá nhiều.Anh đi tắm rồi mặc vào bộ đồ quản lý : quần trắng , áo sơ mi Armani màu xanh lơ đúng kiểu để phô cơ thể, mở rộng cổ áo để phô chòm lông ngực ra. Theo lệnh Dominick từ 2 năm rưỡi nay, anh phải tỏ ra thật sang trọng, phải duyên dáng, và phải hiệu quả. Ông ta đã nói với anh

-Anh phải tỏ ra mình là kẻ rất xứng đáng đóng vai tình nhân của bất kỳ người đàn bà nào, đối với đàn ông thì anh phải làm ra dáng là cóc cần; anh phải điều hành khu giải trí và sòng bạc, xem như một sự phối hợp cảnh thiên đàng và địa ngục làm thành 1 thực thể duy nhất ở trên hành tinh, và anh sẽ được hưởng 5% lợi tức

Anh đã thực hiện được như thế

Marcus bước ra cửa sau của phògn tập thể dục, anh băng qua đám dâm bụt, hoa giấy, hoa leo, và phong lan sum suê tươi tốt, đang nở đầy hoa dọc hai bên lối đi. Hương thơm ngào ngạt tỏa khắp. Mặc dù cây cối um tùm ở khu giải trí đã được Kinobi cắt tỉa theo thời biểu rồi, lại có cả 2 toán làm vườn chăm sóc, nhưng nếu đi mà ko chú ý, người ta dễ bị một nhánh cây lớn đập vào mặt

Anh quá mệt mỏi. Anh mới ở bên khuôn viên căn cứ về đây có 3 hôm, việc chất đống lên, ai cũng có chuyện khó khăn cần phải giải quyết. Cô Callie, thư ký của anh, đang gặp chuyện rắc rối anh ko thể giải quyết được. Một bà tên là Maynard ở Atlanta, Georgia, báo cho biết sẽ đến bằng máy bay riêng hiệu Cessna, và chỉ đợi anh đến đón bà mà thôi. Lần đến thăm 6 tháng trước đây., bà Cecily Maynard đã cố ve vãn anh. Anh cầu sao lần này bà ta đừng cố làm như thế. Anh nghĩ đến Hank, một tay gác sòng bạc. Hank chắc sẽ hài lòng làm việc này để kiếm thêm một ít tiền nữa

Anh đã bằng lòng điều hành Porto Bianco là để được thân cận với Dominick Giovanni, để trở thành phần tử trong tổ chức của ông ta. Anh đã sống gần 2 năm rưỡi nay, ở đây anh có thân cận được ko ? Anh biết Dominick là một trong những tên buôn bán vũ khí quốc tế có thế lực nhất. Cơ quan Dịch vụ Thuế quan Hoa Kỳ cũng biết. Anh chưa đủ chứng cứ để chứng ra trước một bồi thẩm đoàn, mà bất kể nhân viên nào trong cơ quan Dịch vụ Thuế quan Hoa Kỳ cũng ko có. Nhiều lúc gần như anh đã thọt được Giovanni, mà cơ quan Dịch vụ Thuế quan Hoa Kỳ lại ko. Được rồi, anh đã cứu mạng của Dominick. Anh đã có ý đồ khi làm việc này, anh biết rằng việc anh liên kết với Hurley và các nhân viên thuế quan là nhằm thu thập bằng chứng về Giovanni, bằng cớ ko thể chối cãi được để người ta có thể nhốt ông ta mãi đời ở trong lao. Các nhân viên thuế quan muốn bỏ tù Dominick, chứ ko muốn bắn chết ông ta như một kẻ ám sát. Marcus cũng muốn nhờ đến công lý- bất cứ khi nào. Khổ thay là Dominick chết đi thì tổ chức của ông ta lại cứ tiếp tục dưới tầm kiểm soát của Delorio. Ít ra thì như thế cũng đầu vào đó Điều kỳ lạ hơn nữa là hai gã Hà Lan lại tự tử chết. Kỳ quặc hơn nữa là Dominick lại tránh ko nói về các kết quả của các sự việc đã xảy ra.. Ông ta ko nói gì cho Marcus biết hết và cuối cùng thì anh đã trở về khu giải trí, long thất vọng chán nản và giận dữ. Anh ko biết gì nhiều hơn trước đây. Bathsheba có nghĩa là gì ? Một tổ chức à ? Một nữ nhân vật trong kinh thánh à ? Sau bữa điểm tâm, anh bỏ đi ngay. Trong bữa điểm tâm, Paula đã bình tĩnh đưa mấy ngón tay vuốt đùi anh, rồi kể chuyện tếu, trong khi cô nàng mơn trớn vuốt ve anh dưới bàn, Delorio, chồng cô ta, đang ngồi bên cạnh

-Marcus mau lên. Bà Maynard đang từ đường băng đến đây

-Được rồi, tôi đến ngay, Callie

Nói xong anh vọt đi. Anh phải biểu Hank đi thôi, anh chàng này đã hồi sức lại, sau một thời gian dài ân ái với Glenn, một mệnh phụ dâm ô ở San Antonio

6h sau, đúng 10h tối thì Marcus đi ngủ. Anh mặc kệ các bà cứ cho anh là thằng đàn vì đã bỏ họ mà về, anh mặc xác các ông gọi anh là thằng cù lần vì ko xem trận đấu quyền anh hạng nặng trên màn hình tivi lớn ở Las Vegas. Anh cực kỳ mệt mỏi, ko đi được nữa. Còn phần Hank, anh nghĩ chắc là thằng cha này ko ngủ được, Cecily đã khoái hấn ta rồi Giấc ngủ của Marcus ko được yên ổn. Anh mơ thấy giấc mơ đã ám ảnh suốt 20 năm nay, nó chập chờn mãi. Giấc mơ rất dữ dội khi anh và những tân binh non nớt khác ở Việt Nam. Khi anh cố tình xem xét giấc mơ cho hợp lý, lôi nó ra trước mắt, thì anh cho là giấc mơ quá hãi hùng, vì bây giờ anh ko còn non nớt nữa, mà anh phải đương đầu với máu, với tử thần và đơn độc. A, anh trưởng thành rồi. Trước khi chế độ Sài Gòn sụp đổ năm 1975, anh mới là chú bé 18 tuổi. Mặc dù anh đã mang theo vào quân ngũ tất cả những mảnh khoé ngoài đời, nhưng anh vẫn là 1 chú bé, chú bé còn non choẹt. Anh là một thức vô danh tiểu tốt, ngây ngô

Giấc mơ thay đổi theo năm tháng. Vẫn là giấc mơ từ thời thơ ấu nhưng đã được kinh nghiệm của thời trưởng thành làm méo mó đi. Giấc mơ như một cuộn phim chiếu lại, khởi đầu thì êm ả đẹp đẽ, những cảnh thật êm đẹp, như những bức tranh hồn nhiên đang chiếu trước mắt anh, lôi anh trở lại những vùng ở Chicago, trở lại những nơi xóm giềng xưa cũ của anh vào mùa hè xa xôi ấy vào năm 1967. Anh còn là chú bé cao lêu nghêu, thơ ngây vô tội, năng nổ, tin tưởng mọi người. Những cảnh trên cuốn phim hồn nhiên ấy là một chú bé xinh đẹp. Đứa con trai duy nhất của cặp vợ chồng thương yêu nhau. Những người theo con đường báo chí, có trình độ và chuộng thể thao, đứa con trai là một chú Mỹ rông. Một

thứ vô danh tiêu tốt ngày thơ

Bây giờ thì cuốn phim chạy nhanh hơn, những biến cố chạy dồn dập, chồng chất lộn xộn lên nhau, chao đảo ko thứ lớp, những vẫn rõ ràng, cấp thiết và hải hung Cha anh, Ryan “Thép” O’Sullivan, một nhà báo, một nhà trí thức, một người trối gà ko chặt mà quyết tâm theo đuổi sự thật. Bây giờ anh vẫn còn hình dung ra được ông thường đưa tay nâng cặp kính lên vì chúng cứ trĩu xuống dưới sống mũi hẹp của ông, và mẹ anh, bà Molly, thì to cao khoẻ mạnh hơn chồng, cứ cười mỗi khi bà tựa vào người chồng, đNy cặp kính lên rồi đưa mấy chiếc răng trắng nõn của bà cắn lấy đầu mũi của ông. Ông được gọi là “Thép” vì ông ko chịu nường tay . Mỗi khi Thép đã thấy được cái gì, là ông bám theo như loài chồn xám hay chó săn bám mồi, ko bao giờ nhả ra. Ông sẽ phỏng vấn bọn quý nếu ông phải phỏng vấn, để có được sự thực, rồi sẽ đăng sự thực lên Chú bé Marcus 11 tuổi phải hết sức kiên nhẫn với bố già của chú. Ông ko bỏ qua cho chú một cái gì. Ông có thể giúp cho chú học toán, nhưng thường thì ông rất bận. Mẹ chú lại xề xoà, chẳng để ý đến cái gì hết. N hưng chú lại yêu bố : bố chú biết được tiểu sử của từng đấu thủ chuyên nghiệp môn dã cầu trên thế giới

Bây giờ thì nhiều cảnh tượng diễn ra, rõ ràng hơn, máu chảy đỏ hơn, nhiều hơn, tràn lan hơn, thấm ướt hết mọi thứ, chạy vào mắt anh, vào mũi anh, miệng anh, dính vào cằm, đỏ hết, quá nhiều, tất cả là máu của bố anh

Marcus rên rỉ, rồi anh thét lên, vùng vẫy trong giường, ngọt thở, và anh thở khò khè. Mô hôi chảy xuống cổ, thấm xuống nách. Lạy Chúa, ko bớt mô hôi được ư ? Anh thở rất khó khăn. Vai anh giựt giựt. Cổ anh nghẹn lại vì lo sợ. Căn phòng lạnh lẽo, chiếc máy điều hoà ko khí ở trên cao

Anh run lên, lôi chăn trùm kín đầu, co người lại

Tình trạng này có chấm dứt được ko ?

Anh đã tìm ra câu đáp : Vâng, anh phải chấm dứt. Anh tìm cách để thở chậm lại, tự nhủ với mình rằng anh ko còn là chú bé 11 tuổi kỳ dị nữa. Anh là một người trưởng thành rồi, và cảm ơn Chúa, anh bình tĩnh lại trước khi giấc mộng tiếp tục đến hồi kết thúc quen thuộc của nó

N hưng anh sợ ko ngủ lại được nữa. Anh nhìn chiếc đồng hồ ở trên bàn ngủ. 5h sáng. Anh ko ngần ngại trở dậy rồi đi tắm. Anh ngâm mình dưới vòi nước ấm cho đến khi da thịt nóng ran lên

Rồi anh chạy bộ tập thể dục

Trời đã tảng sang, ánh hồng cùng ánh sáng nhợt nhạt nhuộm cả bầu trời mai, hoà lẫn với màu xanh của nước biển vùng Caribe lóng lánh ngoài bãi cát trắng trên bờ. Cảnh vật thật đẹp, thật yên tĩnh đến nỗi anh nghe được tiếng đập của tim mình. Bước chân anh đều đặn, anh hít thở ko khí trong lành. Anh tự hỏi cảnh vật nơi đây ra sao hàng trăm năm về trước, khi mà những quả đồi và những ngọn núi ở giữa đang còn bao phủ toàn những cánh đồng mía trải dài từ những điểm cao nhất cho đến bờ biển. Với những dân nô lệ da đen do người Bồ Đào Nha chở đến còng lưng trên những than mía, chăm sóc mía, đổ mồ hôi dưới ánh mặt trời chói chang của vùng biển Caribe. N hững cánh đồng đã biến mất từ sắp khi bước sang thế kỉ này : 4 hay 5 ông chủ gì đó đã bỏ đi, họ bán lại đất đai cho đến khi có 1 thương nhân Bắc Mỹ giàu có mua lại toàn bộ hòn đảo, để cho người vợ Pháp thuộc giai cấp quý tộc của ông thấy được sự giàu có của ông.. Một số ít dân địa phương đã ra đời trên đảo, thì phần lớn đã di chuyển đi, họ làm nhà trên những hòn đảo khác, trước tiên là ở Antigua và St.Kitts. Bây giờ vẫn còn lại một ít nền văn hoá địa phương đã trải qua nhiều năm rồi; ko còn truyền thuyết nào viết trên giấy, ko còn lễ nghi, tập tục truyền tục lại hết. N hưng mà ko hề có ai nghèo đói; ngay trên đảo của Giovanni cũng ko. Tất cả thổ dân ở lại đều có công việc làm ăn, được trả lương cao và được cấp nhà ở Marcus được bàn tay nâng lấy khuỷu tay kia, để giữ cái tay bị thương khỏi đau. Anh nhìn lên và thấy một người đàn bà đang chạy trước mặt anh, nhịp chạy đều đặn. Anh nhíu mày, ước chi có lúc anh được đơn độc một mình, ước chi có lúc anh khỏi nói chuyện tầm phào với khách. Anh chạy chậm lại một chút. Thiếu nữ có đôi chân dài. Anh để cho cô ta chạy trước. Đến một khúc quẹo cách trước anh 100 thước Anh, cô

ta biến mất Khi anh đến khúc quẹo, bất giác anh nhìn quanh. Anh ko thấy cô ta đâu hết. Phải chăng cô ta đã chạy nhanh qua mấy lối đi trong rừng để về nhà rồi ?

Anh hy vọng thế, anh tiếp tục chạy, hơi thở điều hoà, nhịp tim bình thường, mồ hôi ướt cả mái tóc. Anh vẫn cố tìm anh ta. Có gì xảy ra ko ? Cô ta ko chạy nhanh như thế được. Thế rồi đột nhiên anh dừng lại N gười thiếu nữ ngồi giữa mấy tảng đá rộng gần bờ, 2 chân co lên tận ngực, gục đầu vào giữa 2 bàn tay. Có gì như cuốn sách nằm trên tảng đá bên cạnh cô ta. Tóc cô ta màu đỏ - ko hiện thời có màu hung hơn, với lốm đốm màu nâu và vàng – tóc buộc ra sau thành hình đuôi ngựa, cô đeo một dải thắm mồ hôi màu đỏ rộng ở trước trán. Cô mặc quần sọc đỏ và chiếc áo cũn cởn bằng vải, may rộng thùng thình. Cô ta đang khóc. Cô thỏn thức nghe như nước mắt tự đáy lòng đang tuôn trào ra, tuông như cô ko cảm lòng được. Con thỏn thức tức tưởi – con khóc nhớ mẹ, bà Molly, mẹ anh cũng từng khóc như thế. Thôi mặc, cô ta ko nghe thấy tiếng chân anh. Anh định bỏ đi. Thế rồi anh cảm thấy mình ko thể bỏ đi được. Anh dừng lại, rồi lặng lẽ bước lại gần cô

Anh ngồi xổm trước mặt cô, anh nói

-Cô khoẻ chứ ?

Cô ta ngNg đầu lên, nhìn sững vào anh, vẻ kinh ngạc. Anh hỏi

-Tôi xin lỗi đã làm cô giật mình. Cô đừng sợ

-Tôi ko sợ đâu

Anh thấy cô nói đúng. Đôi mắt cô màu xanh lơ, có lẽ vì anh sang ban mai đã làm cho nó có một đám màu xám. Anh nói tiếp

-Xin lỗi tôi đã làm phiền cô, nhưng tôi thấy cô ngồi ở đây. Cô có khoẻ ko ? Cô có gì cần tôi giúp đỡ ko ?

Thiếu nữ còn trẻ - anh đoán chừng cỡ đôi mươi. N ước mắt làm cho mặt cô hơi bNn. Trông cô nàng xinh xắn quá, ngay cả khi mũi cô đang phập phồng, mắt cô đỏ hoe và sung húp vì khóc, tóc tai ướt đầm mồ hôi, mặt ko trang điểm

-Tôi khoẻ, xin cảm ơn. Ở đây cảnh đẹp quá. Theo tôi thì ko ai lại nghĩ đến chuyện trở dậy và ra đây sớm như thế này. Anh cũng cho như thế chứ ?

-Đúng thế, có lẽ cô cũng ko nghĩ như thế. N hưng tôi ngạc nhiên là cũng thấy cô ra đây. Cô gái nhích người lui một tí, rồi đứng dậy. Cô nàng ko cao lắm, chỉ đứng ngang cằm anh. Anh nói

-Xin lỗi đã làm phiền cô

Anh tự hỏi ko biết cô ta đã có chuyện gì buồn. Có lẽ lại là chuyện yêu đương chứ gì. Chuyện thường tình mà. Anh thấy ko có nhẫn trên bàn tay trái của cô. Đúng phóc rồi, chắc là chuyện rắc rối với trai rồi

Anh gật đầu chào rồi chạy đi.

Nhật ký của Margaret Boston, Massachusetts Tháng 3 năm 1979

Mẹ đã gặp một người đàn ông rất được. Ông ấy ko hề nói láo. Lần này thì mẹ chắc chắn. Con gái yêu quý của mẹ ơi, con thích ông ấy đấy. Tên ông ấy là Charles Winston Rutledge III. Con thích có nơi để nương tựa ko ?

Ông ấy giàu lắm, còn hơn cả ông bà ngoại con nữa ấy. Ông rất tốt, và điều duy nhất làm cho mẹ khó tin là : Ông ấy đã tỏ ra yêu mẹ rất chân thành

Ông ấy đã 45 tuổi, có 2 con ruột, đứa gái đã lấy chồng, đứa con trai tên là Benjamin đang học ở Harvard. Ông ấy goá vợ. Tội nghiệp bà vợ, bà ấy chết vì bệnh ung thư đã 4 năm rồi. Ông ấy sở hữu nhiều tờ báo, mẹ chưa biết bao nhiêu, và ông ấy rất ghét cái chủ trương của những tập đoàn như Remington – Kaufer cứ mua lại mấy tờ báo rồi làm giống hệt nhau. Mẹ đùa với ông là báo của ông có khác gì ko nào ? Ông ko gặp ảnh hưởng chính trị sao ? Bộ ông ko có thiên hướng chính trị của mình hay sao, và báo của ông có phản ánh những thiên hướng ấy ko ? A, ông cũng đang làm thế

đấy. Tất cả những chuyện này xảy ra sau khi con đã đi ngủ, Rafaella a
Rồi mẹ và ông ấy hôn nhau, ông tốt lắm, rất tốt. Mẹ đã 35 tuổi rồi, mẹ nói cho ông biết, và mẹ
đang còn xuân sắc lắm. Mẹ rất quan tâm đến việc ông đang tuổi sung sức mà ko đam mê lắm việc
gối chăn....A, Rafaella, con, thật kỳ diệu

Mẹ đã gặp ông ấy trên bờ biển Montank Point. Mẹ chỉ lái xe ra đó vì mẹ nghe ở đây rất hấp dẫn,
và vì đấy là chặng cuối cùng của vùng Long Island. Con còn nhớ buổi cuối tuần ấy chứ ? Chúng ta
đi thăm vùng Straighers ở Sudsberry. Ông ấy đang chạy tập thể dục rồi đâm sầm vào mẹ, đứng như
thế đấy. Mẹ bị và phải nhào ngửa ra. Rồi khi ông ấy đưa tay để kéo mẹ dậy, cái gì đó đã đến với
mẹ-cái gì đó thật là điên khùng. Mẹ cười khúc khích, nắm lấy tay ông ấy, rồi giật mạnh làm ông ấy
mất thăng bằng, và kéo ông nhào xuống. Ông quá đỗi ngạc nhiên ko thốt lên lời ít nhất là 3 phút.
Rồi mẹ cứ nằm đấy cười khúc khích như con mẹ điên

Thế rồi bất thành linh, ông nhoẻn miệng cười với mẹ, ông lăn người nằm lên người mẹ, rồi ông hôn
mẹ

Đã 3 tuần qua rồi. Ông ấy hỏi cưới mẹ và mẹ đã chấp nhận vì ông ấy có tài, ông thức đêm để làm
tình với mẹ, và ông ko ngáy nhiều lắm. Đêm nay mẹ sẽ nói với con về chuyện này. Lần này mẹ biết
con sẽ mừng cho mẹ

À, để cho mẹ dừng lại một chút, nghĩ nói thao thao về tình yêu chân thật của mẹ đã nghe, Rafaella
à, mẹ đã thộp được nó, cuối cùng mẹ đã thộp được thằng cha Gabe Tetweiler. Cuối cùng mẹ đã
thuê được một điệp viên nghiêm túc, một anh chàng nhếch nhác tên là Clancy, anh ta tình cờ tìm
ra Gabe ở Shreveport, Louisiana. Hắn đang làm ăn nên, đủ thứ, hắn có tiền. Clancy phát hiện ra
hắn đang trỏ ngón, anh ta cho rằng hắn đã tống tiền vài phụ nữ có chồng khi hắn ở New Orleans.
Chẳng hiểu gặp tình huống nào, Gabe lại có một dịp tốt để đan dúi với một người đàn bà địa
phương, nhưng đặc biệt hơn là với đứa con gái 11 tuổi của bà ta. Clancy ko ngăn cản. Anh ta ko
xen vào, anh ta chỉ chụp một số hình ảnh Gabe đang mơn trớn đứa bé. Rồi anh đến gặp bà mẹ và
hai người cùng đến cảnh sát ở Shreveport. Gabe bị tống vào tù, đợi kêu án

Cuối cùng thì mẹ cảm thấy thoải mái quá, như là mẹ đã làm được một việc gì đứng đắn trong đời
mẹ. Mẹ hy vọng con đã quên được chuyện ấy. Con quá thông minh và sung sướng. ngay cả khi cơ
thể chưa trưởng thành của con bị rối loạn vì chất hoóc môn

Tháng 4 năm 1979

Hôm nay khi đi dạo phố ở Madrid, mẹ đã thấy Dominick, ông ta từ trong một cửa hàng bước
ra, cặp tay một người đàn bà thật đẹp, mắt màu mận gai, da màu oliu. Mẹ đang đi hưởng tuần
trăng mật ở đây và lại gặp ông ta. Thật ko đẹp để chút nào Mẹ ko nói cho Charles nghe chuyện gì
về Dominick cả. Ông ấy cứ tin chồng trước của mẹ là Richard Dorselt, đã tử trận mà thôi. Ông ta
chấp nhận chuyện mẹ bảo rằng mẹ đã thay họ của mẹ và của con theo họ của mẹ là Holland
Và kia kìa, Dominick đấy, ông ta cười nắm lấy cái gói hàng của người đàn bà đưa cho, rồi ông ta
nhìn thẳng vào mẹ. Đôi mắt ông ta nhìn phớt qua mẹ, kiểu nhìn tình cờ của đàn ông mà : thế rồi
ông ta quay lại với bạn đồng hành, cô nàng xem ra ko quá 22. Ông ta ko nhận ra mẹ. Mẹ là người
hoàn toàn xa lạ với ông ta

Mẹ đứng sững dưới ánh mặt trời nóng bức của Tây Ban Nha, cứ nhìn theo ông ta bất động, nước
mắt chảy đầm đìa, rồi Charles đến bên mẹ, ông ấy lo lắng, sợ có gì đã xảy ra cho mẹ
Bây giờ thì mẹ đã trở thành tay nói láo có sách rồi, thật thế. Mẹ đã nói với Charles là bỗng nhiên
mẹ bị vọp bẹ ở bắp chân trái đau quá, ông ấy phải bế mẹ lên để mẹ ngồi trên một chiếc ghế ở quán
cà phê bên vệ đường, rồi ông thoa bóp bắp chân cho mẹ, cho đến khi mẹ nói hết đau
Mẹ có sai sót gì ko ? Mẹ ghét ông ta quá trời, mẹ thề với con là như thế đấy. Mẹ tin là mẹ ghét ông
ta nhiều hơn mẹ yêu Charles nữa. Nhưng ko nhiều hơn mẹ thương con đâu, Rafaella a

Mẹ phải chấm dứt chuyện này thôi. Mẹ khiếp, ông ta đã từ già mẹ nhiều, nhiều năm nay rồi. Thế mà trông ông ta vẫn còn rất tuyệt. Bây giờ ít ra ông ta cũng đã 45 tuổi, suýt soát tuổi của Charles, thế nhưng năm tháng ko thay đổi gì con người ông ta cả. Ông ta có dáng dấp của một nhà quý tộc, sống mũi thon dài, thân hình cao ráo, mảnh mai, hai bàn tay nhỏ nhắn, móng tay đánh bóng màu da bò láng lẩy, áo quần đẹp ko chê vào đâu được, mái tóc đen như thừa nào, chỉ lốm đốm bạc ở hai bên thái dương, lại càng tăng thêm sức hấp dẫn. Và đôi mắt xanh lơ của ông ta, Rafaella, đôi mắt con cũng anh lơ, chỉ nhìn kỹ mới thấy được một chút màu xám mà thôi

Ông ta ko nhận ra mẹ. Ông ta nhìn thẳng qua mẹ

Trên đảo Giovanni Tháng 3 năm 1990

Rafaella nhìn ng ười thanh niên chạy từ từ xuống biển. Lại một người khác dậy sớm. Tốt đấy, ít ra anh ta cũng khá lễ phép nhanh chóng chịu để cho nàng được một mình. Anh ta cũng tốt đấy, vì đã dừng lại khi nhìn thấy nàng đang khóc. Nàng kéo chiếc áo rộng thùng thình ra khỏi quần soóc rồi lau nước mắt. Khóc, toàn chuyện ngốc nghếch cả. Khóc vì mẹ đau thì nay đã trở thành khóc cho nỗi đau của mình. N hưng hoà lẫn với nỗi đau buồn này là do một kẻ khác- cha nàng, người đã sinh ra nàng. Tại sao nó lại làm cho nàng đau đớn đến thế

Mẹ nàng đã che chở cho nàng qua bao nhiêu năm nay. Mẹ nàng vẫn còn đang nằm trên giường bệnh với những chiếc ống thăm hại gắn trên cơ thể, bà đang vô vọng. Thôi được, nàng thì thăm – Rafaella ko vô vọng đâu

Rafaella vùng đứng dậy. Nàng thấy cảnh vậy chung quanh đẹp đẽ quá. Trời đã sáng hẳn rồi, ánh dương trong sáng, ko khí mềm mại như thoa phấn vào mặt, ngọn gió nhẹ từ biển mang hơi mặn vào, mơn man, Nàng hít một hơi dài, lật lên tập 4 cuốn nhật ký của mẹ, rồi bắt đầu chạy chậm chậm trở về khu giải trí

Khu vực này quả thật ko ngờ. Đường băng ko thể đáp phản lực được, cho nên nàng đã bay đến Antigua chiều hôm qua, rồi thuê một chiếc trực thăng tư nhân để chở nàng đến đảo của Giovanni được biết bằng tên của khu giải trí là Porto Bianco. Ở Antigua nàng phát hiện ra rằng hầu hết những ai có dính dáng đến đảo đều có máy bay riêng. Khi nàng chạy điều hoà rồi, nàng mới nhớ lại giờ phút nàng vào gặp nhân viên du lịch của nàng để giữ chỗ ra hòn đảo. Khi nàng nói với Crissie nàng muốn đăng ký vé đi Porto Bianco thì cô nhân viên đại lý hãng du lịch trăn trăn nhìn nàng

-Porto Bianco à ? Cô muốn đến đó à ? Cô biết tốn kém bao nhiêu ko ? Và có lẽ còn có cả một danh sách chờ đợi dài thong....Rafaella, ớn lạnh nhé, cô vừa được thừa hưởng một gia tài lớn lắm chắc ? Ôi tôi quên phức về cái quỹ ủy thác của cô mất. Tốt thôi, đằng nào cũng được mà, nhờ câu lạc bộ tư thôi, chỉ dành cho hội viên thôi

Rồi Crissie lại tiếp tục nói về những vòi dẫn nước mạ vàng ở trong các phòng tắm có hệ thống phun nước cũng mạ vàng. Rồi có nhiều bảo vệ rất đảm bảo đến nỗi các bà giàu có có thể tháo kim cương hột xoàn ra mà ko sợ mất. Và cái song bạc lịch sự hơn, được ít người biết đến hơn các song bạc ở Monaco. Đó là nơi giải trí độc quyền nhất, sang trọng nhất ở Caribe. Rafaella có biết là nó đã do một người có thể lực ở trong giới điện ảnh ở Hollywood đã xây dựng nên vào thập kỷ 30 ko ? Crissie thì cho rằng đó là Louis B.Mayer, hay có thể là Sam Goldwyn, cô cũng ko chắc lắm. N hưng cô ta nghe nói rằng ông ấy đã mua nó, thuộc số bất động sản của một thương nhân người Mỹ nọ và có bà vợ quý phái người Pháp, bà này đã bỏ ông để theo một ngư phu ở trên đảo Antigua Rafaella lắng nghe cô ta tiếp tục nói : nàng chẳng thêm nhọc công nhắc cho cô ta biết rằng chính Dominick Giovanni đã mua khu giải trí, mua toàn bộ hòn đảo vào năm 1986, Nàng hỏi xem thử có ảnh chụp về nơi ấy ko thì nàng được biết là ko, ko có. Đây ko phải là nơi ai muốn làm gì thì làm. Công việc làm ăn ở đây chỉ bằng miệng, kể cả tiền bạc. Việc làm ăn ở đây độc quyền mà; của tư nhân mà; của các thành viên và khách của họ mà thôi Crissie nói nhỏ với nàng, giọng láu lỉnh

-À này tôi hiểu ra rồi đây. Cô muốn đi chơi với bồ chứ gì, đúng ko nào ?

-Ko phải đâu. Tôi vừa mới chia tay với Logan rồi

-Đẹp Logan đi, hắn bị bỏ rơi, phải ko ? Có lẽ cô bỏ hắn vì hắn cư xử như đồ quái chứ gì ? Tôi nghe ở Porto Bianco có nhiều nam nữ đẹp lộng lẫy đón khách đấy, chắc cô hiểu ý tôi rồi chứ ?

Đây là một nơi giải trí lý thú nhất, có đủ nam thanh nữ tú cho mình đánh bạn. N àng hỏi

-Cô biết nhiều chuyện ở đây quá, cô làm sao để tôi vào đó được ko ?

Giữ giọng nói cho nhẹ nhàng bình tĩnh thật khó biết bao. N hưng Crissie chỉ biết lắc đầu

-Cô có quen vài hội viên nào ko ? Chỉ có cách ấy mà thôi. N hưng điều tôi nói cho cô biết đây là do tôi nghe những nhân viên du lịch khác nói đấy. Tôi ko hề biết có cách nào để đưa cô vào đây được, Rafaella ạ, ngoại trừ có một hội viên ở đây nhận đưa vào, tôi xin lỗi cô nhé. Tôi nhớ ra là nơi này đã thay đổi chủ nhiều lần vào thập niên 70 nó bị kiệt quệ đi. Thế rồi có người nào đấy mua lại chỉ cách đây có mấy năm - một người Á rập hay N hật Bản giàu có gì đấy, rồi ông ta rót bạc triệu vào đây và chỉnh trang nó lại như lúc vào thập niên 30. Tôi bằng lòng chỉ một năm lương hay là bán trình của mình để được vào đây xem, chỉ 1 tuần thôi

-Crisse, cô còn trình đâu nữa

-Rafaella cô lại lên vào phòng đàn ông rồi đấy

N hưng cuối cùng thì mọi việc lại quá đơn giản

Al là con người có thực lực. Ông ta đã phát hiện ra việc Rafaella lục lạo thư viện của tờ Diễn đàn để tìm tin tức. Mà tất cả đề tài nàng tìm kiếm đều nói về các tay buôn vũ khí lậu, hay là nói về Dominick Giovanni, hoặc viết về Porto Bianco, thế là ông nghĩ ra được câu giải đáp. Khi nàng bước vào phòngn ông là ông nghĩ đến việc hỏi nàng đang lẩn cán việc gì ?

-Rafe có việc gì đấy ? Cô ko chịu được hơi nóng toả ra trong toà soạn à ? Cô sẽ quen với thói ganh tị của người đời mà. Lạy Chúa rồi ra cô cũng ganh tị cho mà coi

-Ko phải thế đâu

-Lại cái mặt mẹt của thằng Logan ở phòngn Thời sự chứ gì ? Hắn làm cho cô bức mình à ?

-Chuyện Logan à ? Ko phải đâu, ko dính dáng gì đến công việc hay đến người đâu. Tôi quyết định nhất quyết phải đi nghỉ hè mà. Tôi muốn có một giấy phép đi nghỉ, Al à Al quá bối rối, ông nhìn nàng chăm chăm

-Cô nói sao ?

Rafaella cố sao cho được suôn sẻ đây. N ói sao đây ?

-Có phải về việc của mẹ cô ko ? Cô muốn đến với bà à ?

N àng bèn nói láo, ông ta đã tạo cho nàng cơ hội tốt rồi đấy. Cuối cùng nàng chỉ nhìn ông trân trân xuống giày mình và lắc đầu. Ông ta hỏi tiếp

-Có mắc mớ gì với Porto Bianco ko ?

-Thì ra ông biết rồi đấy

-Chỉ vì thấy cô lục lạo hồ sơ ấy. Tại sao lại quan tâm đến hòn đảo ấy thế ? Hay là quan tâm đến việc bán vũ khí ? Hay là vì Dominick Giovanni ?

Rafaella hít một hơi thật dài rồi nàng nói

-Ông đưa tôi vào Porto Bianco được ko ? Đưa vào như một người khác thôi ? Đến lượt Al nhìn kỹ Rafaella Holland. N àng có thể nhờ đến ông bố dượng, Charles được mà. Ông ấy có thể gõ mấy ngón tay thôi là nàng đáp chuyến bay kế để đi Caribe mà. N hưng nàng lại nhờ ông, nhờ Al. Ông từ từ gật đầu rồi đáp

-Được, tôi có thể đưa cô vào đấy. Thượng nghị sĩ Monroe là một hội viên của đảo, và ông ta mang ơn tôi. Chuyện có quan trọng ko ?

Rafaella đứng dậy, nàng đáp

-Có chuyện quan trọng nhất trong đời tôi đây

Rafaella nghỉ chạy.Nàng đến một lối đi hẹp, ngoằn ngoèo, một trong hàng chục lối mòn đi từ khu giải trí ra bờ biển và trở về. Nàng đi theo một con đường dẫn về ngôi nhà nho nhỏ của nàng đang ở. Có cả thảy 40 ngôi nhà với đầy đủ tiện nghi sang trọng, Al đã cố xoay sở để nàng có một ngôi trong số đó. Nàng đã ở đây, cận kề bên ông ta, nàng khởi sự rồi đấy. Nàng đã có một kế hoạch rồi, nàng suy ngẫm về kế hoạch này, nàng đắn đo rồi lại nghĩ đến vài kế hoạch nữa. Phải thực hiện cho được thôi. Nàng phải giữ cho được mục tiêu của mình, giữ cho được ý chí của mình, đừng để cái gì làm cho nàng sao nhãng công việc. Nàng cảm thấy xôn xao với bao nỗi lo âu hoà lẫn với nỗi niềm sung sướng trước của mình, cảm giác này làm cho tim nàng đập thành thịch và hơi thở của nàng bị hụt hẫng đi.

Chương 6

Trên đảo của Giovanni Tháng 3 năm 1990

Rafaella ăn thêm miếng bánh nhân nho nữa. Nàng chum môi uống vội một chút cà phê còn lại trong tách

Nàng được mời ngồi ăn sáng ở 1 trong 4 hành lang ngoài trời, bên trên hành lang này có nhiều hoa giấy màu đỏ tươi và màu tím đan chéo nhau để che nắng. Nàng ngồi quay mặt về một hồ tắm xây theo kiểu Ý, thấp ngang ống chân, nước trong hồ là nước nóng Chỉ có chừng 5 hay 6 người khách ngồi ăn điểm tâm ngoài trời vào lúc 8h30 sáng mà thôi. Thời tiết như thường lệ, khoảng 22 độ vào giờ này, bầu trời quang đãng, mặc dù sự thể là cứ vào khoảng 11h mỗi buổi sáng đều sẽ có một trận mưa lớn kéo dài chừng 25', rồi thì mặt trời lại chói chang trở lại, và mọi sự lại tiếp tục như chẳng có gì xảy ra Nàng ăn từ từ, vừa quan sát mấy vị khách. N hững con người đẹp đẽ này hẳn là những người tốt số trên cõi đời này. Tính chung ra thì họ mảnh mai hơn, khoẻ khoắn hơn, lại còn rậm nắng hơn, và điều làm cho ta ngạc nhiên là ngay cả những người đến tuổi 40 và 50 nữa, họ vẫn ko có một nếp nhăn do mặt trời gây ra ở trên mặt. Phụ nữ thì đùi rất láng lNy. Làm sao mà họ được như thế ? Đàn ông thì trông rất tuyệt vời trong chiếc quần sóc trắng chơi quần vợt và áo sơ mi dệt, còn đàn bà thì chân họ dài và bong láng, mặc áo lụa có hình vẽ của nhà hàng Lagerfeld, mặc quần Armani, hàng thì toàn vải bong sọc, phin của nhà hàng Valentino, dép thì dép Tantri: ít ra thì những thứ này đều là mẫu mã nàng đã nhận ra được, nhờ nàng theo học khoá 3 ngày cấp tốc về các thời trang hấp dẫn mới nhất

Họ trông ra vẻ thuộc giai cấp ưu đãi và hoàn hảo. Nàng nghe lỏm được một câu chuyện giữa một người đàn ông khoảng 50 tuổi và một cô gái xem ra ko lớn hơn Rafaella, hai người ngồi gần bên nàng. Cảm giác đầu tiên của nàng là cha và con

Trời đất, quả là nàng ngây ngô. Họ là tình nhân đấy, cô gái quá trơ trẽn đã úp bàn tay dưới bụng của ông ta, rồi dung mấy ngón tay mà mân mê. Rafaella sừng sốt nhìn

-Cô dung thêm cà phê ko ?

Rafaella giật nNy mình. Cô bồi bàn đang đứng bên cạnh nàng, mắt cô ta tình nghịch nheo lại. Nàng đáp

-Ồ vâng. Xin cảm ơn cô

-Có phải trông thì ngon lành hơn ko , thưa cô ?

-Cái gì ? Ai cơ ?

Cô bồi bàn đáp

-Bánh nhân nho cô ăn đấy

-Ồ có lẽ thế. Tôi ngốc nghếch quá

-Khi đến đây lần đầu tôi cũng thế đấy. Đây là một nơi giải trí. Cô đừng nghĩ đến chuyện đối xử phân biệt theo giới tính, vì ở đây ko có chuyện ấy đâu. Cô sẽ gặp những bà rất đáng hoàng cặp kè những tên kỳ quái cô ko thể tin được. Thôi tôi hy vọng cô được thoả thích ở đây. Cô sẽ toại nguyện đấy. Đây là một nơi tuyệt diệu

-Tôi cũng hy vọng thế

Cô bồi bàn khá xinh, có thể làm người mẫu được đấy. N ói thế là vì hôm nay nàng hy vọng là sẽ tiếp xúc được Coco Vivrieux, tình nhân người Pháp của Dominick Giovanni và là siêu người mẫu

Rafaella rời bàn ăn, nàng đi thơ thNn qua các khu vực đầy hoa phô sắc. N gười ta ko thể tưởng tượng ra được một nơi như thế này. Màu sắc phong phú, hoa lá tốt tươi. Nàng đếm được 21 thợ làm vườn

khác nhau. Họ hình như lẫn lộn trong màu xanh và làm việc rất lặng lẽ. Hàng mẫu đất vườn lộng lẫy, ko có khu nào được chăm sóc kỹ càng như khu vườn kiểu Anh của Charles Rutledge cả. Có một sân gôn, nhiều sân quần vợt, ba hồ bơi, dĩ nhiên là phải kể thêm song biển vùng Caribe tuyệt vời xoã vào các bờ cát trắng của hòn đảo. Hòn đảo có hình dáng như vùng thượng Tây Bắc, cánh rừng gỗ ở San Francisco và chỉ rộng chừng có 3 dặm vuông. Antiqua ở về phía đông của hòn đảo, và chỉ trong nháy mắt là đã bay đến St.Johns. Khu vực giải trí nằm ở phía đông, khuôn viên Giovanni nằm ở phía Tây. Đây là chốn thiên đàng, ko còn nghi ngờ gì nữa, và đây là nơi cho những người rất, rất giàu- và cho bố nàng Rafaella nghĩ nàng cũng chịu đựng được. Cái vốn uỷ thác của nàng đáng kể rồi, mà bố dựng nàng lại là người giàu nhất ở bờ Đông mà, và khi nàng thấy ai mặc áo dài của nhà hàng Givenchy thì nàng nhận ra liền.

Nàng quay về nhà, ngôi nhà theo kiểu Địa Trung Hải, tường sơn toàn màu trắng, các cửa xây hình vòng cung và mái lợp ngói đỏ. Chung quanh bao phủ toàn hoa dâm bụt và hoa giấy màu vàng và màu hồng. Nàng hoàn toàn sử dụng ngôi nhà một mình. Đồ đạc trang bị bên trong đều theo xu hướng ba rốc, hoa hoè hoa sói, trang hoàng nặng màu sắc của thời đại vua Louis XVI, nền nhà lát gỗ cứng, trải san sát toàn len Kashmir và thảm lụa. Còn nữa khi Rafaella mở vòi nước mạ vàng trong bồn rửa, loại bồn bằng sứ có hình vẽ tay nhập từ Tây Ban Nha đến, thì nàng lại nghĩ đến sự xa hoa của nơi này. Nàng thả người thêm 1h nữa để nhàn nhã thưởng thức rồi mới bắt tay vào việc. Nàng đi tập một chút ở phòng tập thể dục.

Nàng nghĩ phòng tập thể dục khiếp thật, khi nàng nhìn đến trang thiết bị mới nhất của hãng Nauticus. Nàng thay bộ quần áo bó sát vào người theo mẫu do một thiếu nữ có vẻ thân ái đưa cho nàng, cô ta có mái tóc màu hồng với một sọc vàng kỳ lạ, cô ta nói:

-Chào, xin cứ gọi tôi là Punk. Tôi sẽ chỉ cho cô đủ thứ. Tuy nhiên, có vẻ cô ko cần giúp đỡ lắm. Cô đã rành lắm rồi. N hưng cần, cứ gọi nhé.

Chiếc áo bó màu xanh lơ đeo theo 2 ống quần bó sát vào chân. Rafaella ko ngại gì về những ống quần làm cho ấm chân ấy cả, mà nàng lại thường làm ra vẻ khó chịu, nhất là khi người ta ở vùng Caribe. Nàng tự hỏi ko biết thổ dân ở đâu hết, nếu quả thật có họ trên hòn đảo tư nhân này, và cuối cùng thì trông thấy 3 hay 4 người đàn bà da đen ở địa phương xuất hiện để phụ trách công việc ở trong phòng thay quần áo của khách. Họ là những phụ nữ xinh đẹp, trầm lặng và bí ẩn, và Rafaella tự hỏi họ suy nghĩ gì về chốn ác liệt này.

Nàng bước đến tắm tắm lót nhà bằng da mềm nhũn, rồi bắt đầu tập. Khi nàng đuổi người ra, nàng chú ý đến từng người ở đây- đàn ông và đàn bà. Hầu hết họ đều tỏ ra thân ái, đặc biệt là nam giới.. Trong vòng 30' mà nàng đã gặp được nửa tá.

Nàng đang tập nâng chân thì thấy anh ta lại. Đó là người đàn ông sáng nay đã dừng lại ngồi bờ biển, và đã tỏ ra tốt với nàng khi nàng đang khóc một cách ngốc nghếch. Anh ta nói chuyện với Punk, rồi anh ta phá ra cười, tập vài một chút rồi nhàn nhã đi về phòng thay áo của nam giới.

Khi anh bước ra, anh mặc quần sóc mang giày đế mềm và mặc áo tròng màu trắng. Nàng chợt thấy một cuộn băng quấn quanh ngực anh vắt lên vai hiện ra dưới làn vải trắng mềm. Trước đây nàng ko thấy được cái băng này.

Cơ thể anh ta rất đẹp. Nàng ước chừng anh ta khoảng 30 tuổi, tóc đen như mực, mắt màu xanh thẳm. Đúng, cơ thể anh ta rất đẹp, hai đùi chân bắp thịt cuộn cuộn, đúng là loại nàng rất thích. Người đàn ông khoẻ mạnh thật quan trọng và đời nào cũng thế. Khuôn mặt anh rắn chắc, một khuôn mặt hứa hẹn, một cá tính tốt, và kín đáo. Anh ta đúng là người sẽ được mọi người chú ý và nhớ đến.

Anh nhìn quanh và thấy nàng. Rafaella gật đầu chào anh, rồi lại làm động tác nâng chân khác.

Marcus đi đến phía nàng, anh vừa chìa tay ra vừa nói:

-Xin chào, sáng nay tôi chưa giới thiệu. Tôi là Marcus Devlin.

Nụ cười của anh cũng xinh. Nàng đáp

-Tôi là Rafaella Holland

-Cô vừa đến đây à ?

-Vâng, đến chiều hôm qua. Từ Boston tới. Trời nóng quá ko muốn mặc cả quần áo, thời tiết ở quê nhà thì

-Vâng, tôi biết. Tháng trước tôi có mặt ở Boston. Thật lạnh đấy, ngay cả móng chân cũng cóng luôn

Nàng cười xoà nói

-Anh là dân Ailen à ?

-Tôi thường nói với thiên hạ vậy, nửa Ailen nửa N am Chicago

-Theo tôi N am Chicago khởi thủy là của dân da đen

-Đúng thế, và tôi lại còn mộ đạo hơn cả Giáo Hoàng nữa đấy ?

-Cô ko thích sao ? N gười ta có quyền tự do làm gì mình thích chứ ? Theo tôi thì một phụ nữ xinh đẹp có thể hưởng nhiều thú vui ở đây lắm

-N ếu mẹ tôi biết được tôi có mặt ở đây, có lẽ bà sẽ theo Thiên chúa giáo và cầu nguyện hàng giờ ngay lúc tôi đã đánh mất bản thân và linh hồn. Mà này, ngay sáng hôm nay, chắc anh ko tin tôi đã thấy gì , và...

Anh nhướn cặp long mày đen lên. Anh có vẻ thích thú, và anh đợi nàng nói hết, nhưng nàng vẫn ko nói. Anh hỏi

-Sao ? Cô nói đi chứ

-N goài hai người ra thì chẳng có gì để người ta lấy làm vui thú cho tự do của mình hết. Nói như vậy nghe hay lắm đó. Tại vì một người đã già đáng tuổi cha của người kia. Xin lỗi chắc tôi nói năng như một bà goá từ thời Victoria, mà thật ra thì tôi ko phải thế. Xin lỗi nhé, tôi phải tập thêm 20 động tác nâng chân nữa

Khi nghe thế Marcus nhận ra đây là lời xua đuổi anh đi. Anh ngạc nhiên vì chưa có ai dám đuổi anh hết, nhất là phụ nữ, mà đặc biệt là những thiếu nữ giàu sự thường thích làm những gì họ thích, Anh bật cười vì anh bỗng thấy tự ái trỗi dậy trong anh, nhưng lại hài lòng khi bỏ đi, anh chỉ gật nhẹ đầu chào nàng

Rafaella ngạc nhiên vì bỗng nàng ko tự kiềm chế mình được. Hầu như nàng đã xua đuổi anh ta đi, và nàng ko hề nghĩ đến chuyện hỏi xem anh ta là ai và làm gì nữa. Nếu anh ấy cặp bồ với nàng thì chắc cũng may cho nàng chứ. Khi Punk đến để giúp nàng điều chỉnh lại trọng lượng trên thiết bị N autilus, Rafaella hỏi cô ta

-Anh chàng ấy là ai thế ?

-N gười nào ? À Marcus đấy, anh ta có ngon lành ko ? Ồ cái thằng cha quỷ thật, tôi đã nói anh ta đừng tập quá sức, thế mà vừa rồi lại cứ tập

-Cô muốn nói.....Tôi có thấy cái băng ở dưới chiếc áo tròng của anh ta. Có chuyện gì xảy ra cho anh ta à ?

-Tôi cũng chẳng biết chính xác nữa. Ông Haymes là bác sĩ của khu giải trí cho biết là Marcus đã bị máy móc gì đấy ở bên trụ sở làm cho bị thương tích. N hưng trong vòng 1 tuần, Marcus đã cố lấy lại sức lực. Xin lỗi nhé, tôi muốn nhắc lại cho anh ấy biết Rafaella nhìn Punk đi lại bên anh ta, và thấy cô ta kéo tay anh, nàng tự hỏi :”N hưng anh ta là ai thế ?”

Trụ sở. Chắc là trụ sở của Dominick Giovanni. Phải chăng anh ta là một tên tội phạm ? Phải chăng anh ta làm việc cho cha nàng ?

Punk trở lại, đứng bên nàng, cô ta hỏi

-Cô có cần giúp đỡ gì nữa ko ?

Cô hỏi nàng nhưng mắt lại nhìn sang mấy người đàn ông đang cầu nhàu vì đau khi thay đổi các thao

tác. Nàng nói

-Marcus trông điển trai đấy chứ

Câu nói làm cho Punk chú ý, cô ta cúi nhìn nàng kỹ hơn rồi nói

-Này kung, nói ra thì ko nên, nhưng cô ko hợp với anh ấy đâu. Bất kể cô giàu có đến mấy đi nữa. Anh ấy ít đi chơi lắm, nhưng khi đi thì chỉ đi với những bà tóc đen nhỏ nhắn kia. Tôi tự hỏi phải chăng anh ấy đã có vợ, vợ tóc đen và nhỏ nhắn, rồi nàng ta bỏ anh ấy hay chết rồi, hay là sao đó...

-Bi thảm thế ?

Punk cười rồi nhún vai nói

-Đúng thế, cô biết ko, tôi cố gắng mấy đi nữa thì anh ấy cũng ko lưu tâm đến. AN h nói đàn ông con trai ko nên bận bịu. AN h ấy cũng nói là tôi còn quá trẻ so với anh. Anh ấy nói anh đối xử với tôi như tình chú cháu. Anh ấy làm việc ghê lắm. Tội nghiệp, tôi cam đoan là tôi có thể mang lại cho anh hạnh phúc mà. Cô nhìn kia. Cái anh chàng ấy ở Argentina đến đây, giọng nói của anh hay lắm, và tôi nghe người ta nói anh chàng này có những ngón tay tuyệt vời nhất, và

Punk rung mình, Rafaella muốn góp ý nhưng nàng lại im thin thít. Punk là một nguồn tin phong phú và cô ta sẽ chẳng bỏ qua chuyện tình dục cho mà coi

Rủi thay là Rafaella ko thể nào lôi Punk ra khỏi chuyện cô ta ca ngợi tài năng tình dục của anh chàng Argentina được cho nên thỉnh thoảng nàng lại gật đầu chiều lệ. Cuối cùng một người đàn bà khác gọi cô ta, và cô ta bỏ đi

Bỗng Rafaella ngưng tập khi nàng thấy một người đàn bà lớn tuổi hơn nàng bước vào phòng tập, một bà tuyệt đẹp với mái tóc màu vàng tro dài phủ ngang vai. Bà ta trông thấy Marcus và bước nhanh đến phía anh. Bà chạm vai anh rồi nói chuyện với anh Anh dừng lại và nói chuyện với bà. Anh đặt tay lên cánh tay bà như anh đang quả quyết với bà điều gì đó. Thế rồi anh quay lại, rồi vắn tắt với Punk, rồi biến mất trong phòng thay áo nam giới

N người đàn bà lớn hơn – Rafaella muốn bỏ tính từ lớn hơn đi, bà ta vào khoảng 30 tuổi, mang tính di truyền rất hợp lý với thời thượng, hai gò má cao sắc sảo, trông bà gần gũi với chủng tộc Tartar, miệng rộng, cặp long mày hình vòng cung vắt trên đôi mắt xanh biếc tự nhiên, Rafaella nhìn bà ta gần hơn. Tim nàng đập thình thịch

N người đàn bà đó là Coco Vivrieux, tình nhân của Dominick Giovanni. Thật bà ta trông cực kỳ hấp dẫn hơn trong ảnh nhiều, điều thật kỳ lạ, vì người mẫu ai mà lại ko lấy ảnh làm đầu, họ đâu cần lộng lẫy lắm, mà họ chỉ cần ăn ảnh là được. Rafaella ko thể tin vào vận may của mình được. Nàng suy nghĩ rồi từ từ đi đến chỗ bà ta đang đứng đợi. Bà ta đang gõ mấy ngón tay dài trên yên một chiếc xe đạp hiệu Air – Dyne. Nàng lên tiếng

-Xin lỗi bà, tôi rất lấy làm tiếc đã làm phiền bà, nhưng tôi muốn biết bà có phải là Coco ko ?

Coco lơ đãng gật đầu, cứ mong sao cho người phụ nữ đang nhể nhại mồ hôi kia để cho bà yên thân. Nàng tiếp

-Tôi rất hâm mộ bà, thật mà. Bà là người đẹp nhất thế giới mà

N ghe thế, Coco nghĩ là cái cô gái mồ hôi đang nhể nhại này ko dễ gì xua đi một cách nhẹ nhàng được. Cô ta có vẻ hay hay, bà đáp

-Cô thật tốt mà nói thế thôi, thưa cô...

-Holland, Rafaella Holland

Nàng chìa tay ra, và Coco sau một hồi lãnh đạm nhìn bàn tay, bà tay bắt lấy tay nàng. Nàng nói

-Thật tôi ko ngờ lại may mắn gặp được bà ở đây. Bà là khách của khu giải trí này à, thưa bà Coco ?

-Ko, tôi ở đây, bên kia bờ Tây của hòn đảo. Cô là khách à ?

Rafaella đã quyết định rồi, nàng lắc đầu đáp

-Phải và ko. Thực ra là tôi đến đây để

-Ai thế này, Coco ?

Đây là Marcus Devlin. Bây giờ anh ta ko tỏ ra thân thiện nữa. AN h ta có vẻ nghi ngại, Coco đáp

-Đây là cô Holland, anh Marcus à. Cô ta là khách của anh đây

Marcus nhìn khắp người nàng. Anh đã nghĩ ra nàng là khách rồi, mà ở đây nàng lại làm phiền Coco. Nàng muốn cái quái gì ở Coco đây ko biết? Anh nói

-Cô ấy đã gặp tôi vào sáng ngày hôm nay rồi, thực đấy, và lại gặp nhau trong giờ tập luyện chân mới có một phút đây thôi

-Tôi tập chạy cũng như ông Devlin đây

Rafaella tự hỏi :” Hai người này có âm mưu gì với nhau đây ?” Nàng quyết định phang vào Devlin trước đã, vì nàng nghe cái giọng nói của hắn ta có vẻ nghi ngại, rồi lại thấy đôi mắt hắn trố trên ngực vực nàng khi nhìn nàng. Nàng đã hiểu nếu mình hạ được một thằng, thì hắn sẽ lộ chân tướng ra mau lắm. Và nàng muốn biết hắn là ai đã. Nàng hỏi

-Anh làm huấn luyện viên quần vợt à ? Dạy chơi gôn à ? Hay là một chuyên gia ? Giọng nàng có vẻ thách thức và khinh khi, Marcus nhận ra rằng nàng tưởng anh là một huấn luyện viên trong khu giải trí, tưởng anh đến đây để moi nơi nàng một số tiền lớn. Trường hợp của nàng, nếu có tốn kém thì cũng chẳng tốn bao nhiêu. Nàng có thể cần đến tất cả đàn ông giúp đỡ mà khỏi trả tiền. Thế tại sao nàng lại tấn công nhỉ ? Anh đâu có gây ra chuyện này. Anh mỉm cười và ko nói năng gì một hồi lâu

Coco ngạc nhiên, bà mở miệng định nói nhưng Marcus đã chặn bà lại, rồi nói thông thả

-Tôi là chuyên gia, tôi đoán cô muốn nói thế đấy, cô Holland à. Hay là thêm vào chuyện cô đi mà ko đeo nịt vú, có phải cô đã có chồng rồi ko ?

Bây giờ đến lượt nàng chịu thử thách. Anh ta giỏi hơn nàng về phương diện này, và để có thời giờ suy nghĩ, nàng hếch cằm lên. Thằng cha đáng ghét thật. Tuy nhiên đây cũng là một lối đối đáp tài tình và nàng đã hiểu được ít nhiều về anh ta. Nàng búng nhẹ lên vết lốm đốm trên lớp vải có lót bông ở bộ quần áo bó sát nàng đang mặc, nàng nói

-Đúng là “bà” đấy, còn đi ko đeo nịt vú thì rất khoẻ mà

-Tôi đã nghĩ như thế đấy. Bây giờ thì xin bà tha lỗi cho, bà Holland Anh chàng xua đuổi nàng. Anh chàng xem nàng chẳng ra gì, muốn xua đuổi nàng. Rafaella cho là nàng cũng đáng đời lắm, nhưng nàng lại ko thích thế. Bây giờ nàng phải hành động liền để cho anh ta nghe. Nàng nói nhanh

-Bà Coco thật là kỳ diệu khi được gặp bà. Có lẽ chúng ta ăn với nhau bữa cơm chứ ? N gày mai ở trên hành lang dâm bụt nhé ? Thật tôi sẽ biết ơn bà vô cùng. Và tôi có đôi điều đặc biệt để nói cho bà nghe đó

Coco ko biết nói sao, bà nhún vai rồi mỉm cười với nàng, bà nói

-Thôi được, ngày mai cô Holland. Chúc cô một ngày vui

-Dạ nếu đi với ông chuyên gia của bà chọn thì vui đấy

Marcus nghĩ thế là đủ lắm rồi. Anh nháy mắt nhìn Coco, gật đầu chào bà Holland, rồi nắm cánh tay Coco bước ra khỏi phòng tập thể dục

-Marcus này anh dữ dần với cô ta lắm đấy nhé

Anh ko muốn nói về bà Holland nữa, anh đáp bằng giọng cục cằn

-Cô ấy chỉ là một kẻ giàu sang, ích kỷ.... Bà biết loại người ấy rồi chứ, Coco. Trước đây cả hai chúng ta đều gặp loại này nhiều rồi

-Có lẽ anh nói đúng đấy, nhưng mà cô ta là khách mà. Trước đây chưa khi nào thấy anh cư xử với một khách nữ có vẻ xua đuổi người ta và cau có như thế. Tôi phân vân ko biết cô ta muốn cái gì đây

-Tôi cũng thế. Tôi ko thích có người lôi bà riêng ra để nói chuyện như thế. Tuồng như cô ta chờ đợi bà trình diễn đấy

Anh nhún vai rồi nói tiếp

-Cô lẽ cô nàng chỉ là người hâm mộ danh nhân thôi

-Cô ta ko có vẻ như thế đâu. Ôi Marcus tôi rối trí quá rồi. AN h phải làm cái gì đó thôi

-Bình tĩnh đi Coco. Chúng ta đến văn phòng của tôi đi

Callie đang ngồi nơi bàn làm việc, cô ta vội vã đứng dậy khi Marcus đi vào phòng điều hành. Cô nói

-Tôi nhận vô số lời nhắn đây Marcus, và...

AN h đưa tay lên rồi nói

-Callie chờ tôi trong vài phút nhé. Cô Vivrieux và tôi sẽ làm việc trong văn phòng tôi. Đừng làm gián đoạn nhé, cô trả lời điện thoại đi

Callie ko ưa Coco, nhưng cô cố gắng nén lòng mình lại. Cô phân vân ko biết có phải người mẫu sắp quyến rũ ông chủ của cô trên bàn ko. Cô sẽ ko để yên chuyện này. Callie sinh trưởng ở Sioux City, Iowa, cô đã trở thành con người hoàn toàn phức tạp trong vòng hai năm nay. Người yêu sau cùng của cô là ngài Alvarez ở Madrid đã nói cho cô nghe khu giải trí ở trên hòn đảo, rồi vì cô nấn nỉ quá, nên ông ta đã kiếm cho cô một việc làm ở đây. Cô nàng thích công việc này. Bây giờ cô mãi nhìn Marcus khi anh đang lặng lẽ đóng cửa văn phòng của anh lại

Marcus ko thích đồ cô, ít ra thì anh cũng chẳng khoái gì các thứ theo kiểu Pháp đã ba thế kỷ được trưng bày thừa mứa trong những ngôi nhà khách ấy. Văn phòng của anh toàn bộ đều tân thời, tất cả đều bằng kính và mạ bạc toàn màu trắng tinh, bàn ghế đều bọc da thuộc màu xám. Anh hỏi

-Coco bà uống một cốc chứ ?

Coco lắc đầu

-Ko tôi ko muốn gì hết. Vì Dominick đấy. Anh biết là cái gì đó đã xảy ra. Sau khi mấy người Hà Lan tự sát...Tôi ko chắc có phải chính họ tự sát ko nữa. Phải ko ? Anh nhìn bà ta ko nói gì. Anh cũng ko chắc vậy nhưng thế thì phi lý quá. Dominick đầu độc họ à ? Phải chăng ông ta đã lấy được tin tức ông ta cần, rồi ra lệnh giết họ ? Để có vẻ như họ tự tử à ? Để giấu diếm ai ? Ai vậy ? Anh à ? Coco à ? Một đứm mắc dịch trong bọn chúng à ? Cũng có lý lắm. N hưng đấy lại là con đường gian nan nhất mà Marcus chưa từng kinh qua

Anh rót cho mình một tách cà phê Jamaica thật đậm, rồi anh thủng thỉnh nói

-Tại sao bà lại nghĩ thế ?

-Tôi nghe ông ấy nói chuyện bằng chiếc điện thoại riêng bí mật – anh biết đấy là chiếc điện thoại chỉ có mình ông ấy dùng, khoá ở học bàn của ông ấy

-Vâng tôi biết.

-Tôi.... N ày, tôi nghe ông ấy nói chuyện với ai đấy về chuyện đó. Ông ấy nói “Được rồi, thằng đàn oi, anh gửi bất kỳ ai đến giết tôi cũng bằng thừa mà thôi. Anh hãy nhìn gương của hai thằng Hà Lan và con mẹ mắc dịch ấy thì rõ. Chỉ có thế. Link đến và tôi ko thể để cho hần nghi là tôi đang nghe lén

-Vậy thì chuyện này khác với mấy vụ thằng Hà Lan đến đảo rồi. Chuyện buôn bán vẫn tiếp tục mà

-Buôn bán cái gì ?

-N ào, Coco. Buôn bán vũ khí chứ gì. Mấy thằng Hà Lan được xem như là bọn trung gian, đến đây để kết thúc công việc

-Dominick ko nói chuyện làm ăn với tôi, anh biết rồi mà Marcus. Ông ta cũng ko còn tâm sự ái ân nữa. Ông ta ngủ liền à

-Thế thì có ai đấy ở ngoài muốn giết ông ta. Có tổ chức hần hoi đấy, và đây chỉ là lần thử thách ban đầu. N ào theo thôi thì....

Một tiếng kêu ù ù nho nhỏ xuất phát từ học bàn trên cùng của anh. Anh vội nói

-Cái máy nhắn mắc dịch của tôi đấy. Để tôi cân nhắc lại vấn đề xem sao, Coco nhé Anh nắm lấy cánh tay bà ta và dẫn bà ta ra phía cửa văn phòng. Anh nói tiếp

-Cố gắng đừng lo lắng gì hết. Tôi sẽ nói chuyện với Dominick và, vâng tôi sẽ che chở bà. Đừng lo

Khi đã đóng cánh cửa lại, Marcus khoá trái, rồi bước nhanh về chiếc bàn. Anh mở khoá và vội vàng nhả hai nút bấm nằm kề nhau rất nhanh. Rồi anh nhắc ông nghe liền

-Devlin đây

-Tôi đây Marcus, Savage đây. Cứ lo có ai đấy thôi. Cảm ơn chúa đã có cậu đây

-Việc vàng ra sao ? Tôi cứ ngỡ cuối tuần anh mới gọi cơ đấy. Mẹ có khoẻ ko ? Có....

-Molly khoẻ lắm. Giờ thì từ tốn một chút nhé. Trước hết là Molly gửi lời thăm cậu và muốn biết khi nào cậu trở về Chiacgo để thăm bà đấy. Thứ hai là Công ty tốt đẹp và hiện nay chúng ta chưa có một việc rắc rối nào mà lại ko giải quyết được cả. Này chuyện như thế này đây. Đêm qua Hurley đã gọi cho tôi. Anh ấy lo lắm, cứ nghĩ cậu có thể lâm nguy đấy. N gười ta đồn đã có một âm mưu sát hại Giovanni

-Vâng có đấy. Giovanni đã bị bắn ở cánh tay nhưng lão qua khỏi. Tôi cũng bị bắn ở lưng, nhưng nay đã khỏi rồi. Đừng lo nữa nghe. Vâng, có vụ âm mưu đấy, nhưng ai đứng sau lưng thì tôi vẫn chưa biết. Dominick vẫn chưa đủ tin tôi, để nói cho tôi nghe hết mọi chuyện. Tôi đang cố gắng khám phá ra cái gì đấy, rồi tôi sẽ gọi anh để báo cáo lại cho Hurley biết. Vụ mua bán vũ khí này.... Anh nói cho Hurley biết mấy gã Hà Lan là những bọn cò mồi thôi, người đàn bà lãnh đạo chúng là một tên ám sát. Tên của chị ta được gọi là Tulp. Một người to con, xương cốt lớn, khoảng 30, tóc nâu đen và ngực bự, vào nhà mang theo khNu tự động 9 ly. Một người chuyên nghiệp. Có lẽ Hurley có thể nhận diện ra chị ta đấy. Còn về phần mấy gã Hà Lan, chúng đúng là loại mà tôi đã nói với anh rồi đó.. Khi cuộc buôn bán thực sự tiến hành, tôi sẽ đến anh, Savage nhé, rồi anh gọi Hurley. Bây giờ tôi đang bận việc đây, có chuyện rắc rối phải giải quyết đây. Có gì nữa ko ? Anh nghe một tiếng thở dài, rồi anh nghe tiếng nói

-Ko ko có gì nữa. Cậu phải giữ gìn cNn thận đấy, nghe thấy ko anh bạn ? Chúng ta đã sống sót vào những năm cuối cùng ở Việt N am đấy nhé – Quý thật, chúng ta đã sống sót được trong cái đám ấy, rồi nay lại vướng vào cái việc mua bán đồ quân nhu này AN h ấy cười chưa chat, rồi lại nói tiếp

-Chúng ta chân thật, chúng ta đừng buộc tội các ông thuế quan đã để mất 16 ngàn đô la. N ay thì cậu lại dính vào việc buôn bán vũ khí bất chính. Ô cút hết. Bây giờ thì cậu đừng nhọc công nữa O’Sullivan à, cậu đã làm quá nhiều rồi. Ôi đúng đấy, Molly đã tìm cho cậu một con bé Ailen xinh xắn rồi đấy. Thứ 6 tôi sẽ gọi lại cho cậu, hy vọng có sự xác nhận đầy đủ về người đàn bà ấy cho cậu

Savage cúp máy

Marcus nhẹ nhàng đặt ống nghe xuống, đóng ngăn kéo lại và khoá cNn thận Có tiếng gõ cửa, anh nghe tiếng Callie

-Anh Marcus trong ấy à ? Có một ông tên Lindale gọi anh trên đường dây số 3. Có chuyện rắc rối về chuyến tàu chở trứng và cá muối đấy, và....

-Tôi sẽ đến ngay đây Callie

**

*

Rafaella ko muốn đánh bạc, nhưng hình như đây là thú giải trí buổi tối của khách- đánh bạc và tình dục- cho nên nàng cũng giả bộ ham thích cờ bạc. Ở Boston nàng đã đi mua sắm, nàng mong gọi mẹ để nhờ bà đi lựa cho ít quần áo, nhưng mẹ nàng đã nằm ở bệnh viện Pine Hill. Nàng đành ghé vào cửa hàng nhỏ độc quyền gần Louisburg Square. Hết 6 ngàn đôla, mặc vào trông thật khiếp, mà nàng muốn vậy. Chiếc áo dài dạ hội nàng đang mặc láng mượt màu đen, ko có tay, cài vào giữa lưng độc nhất một hạt nút được trang hoàng bằng một cánh hoa dâm bụt bằng lụa hồng. Đi cặp với chiếc áo, nàng mang đôi dép cao có đai da màu đen và dưới áo chỉ có chiếc quần lót bé tí tẹo màu đen. Chiếc áo gấp nếp mềm mại và trang nghiêm gần thắt lưng, để lộ đường cong hai bầu vú rõ rang. Bà chủ đã nói với nàng :”N gười đẹp Carolyn Roehm này làm quảng cáo thì tuyệt quá. Mấy thằng khùng dám chuôi tay vào

trong lắm nhé, cô thuận chứ ? “. Rafaella dám thuận lắm. Nàng đáp :” Trông ko đảm đẹ tí nào hết mà lại còn khiêu khích nữa chứ “ . Nàng chỉ đeo đồ nữ trang có một cặp vòng vàng lớn mà thôi. Bà chủ nói “Ko cần nữa, kiểu áo này trang trọng rồi, lãng mạn rồi, nên chỉ thế thôi”

Rafaella cảm thấy kỳ lạ khi đóng bộ cánh mới vào. Nàng hưng khi người đàn ông đầu tiên nàng gặp đã nhìn nàng với ánh mắt sững sốt và thèm khát thì nàng lại cảm thấy khoan khoái liền. Nàng phớt lờ hết. Nàng đã cho làm lại tóc, vắn cao lên đầu với những búp tóc xoắn xuống trán. Trông nàng có phần toán lắm ko ? Nàng làm cái trò gì thế ? Chắc là nàng thích như thế. Hầu như nàng trông thấy Marcus liền. Nổi vẻ đẹp thì anh có thể địch với phụ nữ được với bộ đồ dạ hội màu đen bong. Anh đang bận vẽ vắn hai người đàn bà đứng tuổi, hai bà này đang lắng nghe anh nói. Cuối cùng thì nàng khám phá ra anh ta quản lý Porto Bianco. Dĩ nhiên là anh ta biết Dominick Giovanni. Nàng hưng anh ta cũng là tội phạm ư ? Anh ta làm việc cho bố nàng à ? Nàng phải tìm cho ra. Anh ta và Coco là hai đầu mối tốt nhất cho nàng đây.

Ngay lúc ấy Marcus nhìn lên và anh thấy Rafaella Holland, trông ngon lành lắm, anh có thể mời đi ăn và cũng khá ngon lành để làm tình cho đến khi mệt lử. Phản ứng của anh làm anh ngạc nhiên. Cái áo ấy là một vật khác thường – ít ra là do nàng mặc. Nàng hứng cuộc tiếp xúc với nàng trước đây ko làm cho anh vui thú chút nào. Anh nhớ rõ ràng lần nàng ngồi trên vách đá, hai đầu gối co lên tận ngực, cái áo sơ mi và dải băng trên đầu đều ướt đầm mồ hôi, mặt ko trang điểm, khóc ròng. Thật khó mà tin được người đàn bà ấy chính là người này. Nàng này là người trong phòng tập thể dục, là người đàn bà mau mồm mau miệng đã áp vào Coco, một người ko được coi thường hay là ko dễ gì xua đi được. Anh tự hỏi nàng là ai đây. Sáng mai anh phải kiểm tra xem nàng là ai cái đã. Có lẽ nàng chỉ là kẻ giàu sang theo hội theo hè chứ gì.

Vô tình nàng nhắc anh nhớ đến Kathleen, người vợ đầu tiên của anh, một cô gái Ailen nhỏ nhắnm vừa mới 19 tuổi, bị bắt trong vụ khủng bố quân đội cộng hoà Ailen, rồi bị giết chết ở gần Belfast vào năm 1982, sau khi nàng chạy trốn người chồng Mỹ còn trẻ ngây ngô là Marcus O’Sullivan.

Anh quay lại mỉm cười với bà Oscar Dallmartin, một người Hy Lạp được thừa hưởng cả một gia tài, lại lấy một chủ nhân dầu khí Texas. Bà mới có 28 tuổi mà ông chồng, mới lấy có 3 tháng nay đã ngoài 80. Bà ta bèn kể lể dông dài về mấy anh chàng thủy thủ Bồ Đào Nha sắm cho bà một chiếc du thuyền. Marcus lờ đi, thì bỗng ký ức lại ào đến với anh. Ký ức, ân hận và một ít lỗi lầm, vẫn còn vương vất trong anh, lại oà ra vào đúng những lúc kỳ quặc như thế này. Giá mà anh và Savage ko làm việc 20 giờ một ngày với một công ty mới, giá mà anh dành cho Kathleen thêm ít thời giờ nữa, hỏi nàng học gì rồi lắng nghe nàng, thật sự lắng nghe....nhưng anh đã ko làm thế. Anh đã quá bận rộn vì công việc, rồi còn học để tốt nghiệp nữa.

Cứ mỗi buổi sáng anh hôn tạm biệt nàng, mỗi buổi tối nào anh cũng làm tình với nàng, anh còn thức nàng dậy mỗi khi về nhà, thế rồi nàng bỏ đi... Lâu rồi. Rồi nàng chết, chết vì một quả bom của một tên khủng bố gài trong xe buýt.

Rồi anh nhận được một cú điện thoại. Anh chưa bao giờ kể cho mẹ anh hay chính xác sự việc đã xảy ra, chỉ cho bà biết Kathleen đã bỏ anh để về Ailen rồi chết ở đấy, vì tai nạn. Chuyện thật và bán thật. Đời sống đầy rẫy như thế mà. Có lẽ bà Rafaella Holland cũng giống như mọi người thôi, toàn là nửa thật nửa ko. Nàng còn trẻ nhưng trông nàng cương quyết quá, đôi mắt già hơn tuổi nhiều lắm. Nàng có vẻ chú tâm vào cái gì đó, có vẻ đang hình dung ra cái gì đó, và bất cứ là cái gì đi nữa thì nàng vẫn có vẻ rất quan tâm đến Marcus đã quyết tâm, anh phải nói chuyện với nàng mới được, anh phải làm cho nàng tin tưởng. Anh phải ngủ với nàng. Ý tưởng lan man này làm cho anh ngạc nhiên, mà ko, bây giờ anh đã quyết định rồi, anh muốn thực hiện ý nghĩ này. Anh nhủ lòng, theo kinh nghiệm cho biết, thì một phụ nữ được yêu thương nhiều ắt cởi mở hơn, nồng nức hơn, nhẹ dạ hơn. Anh ko tin Rafaella Holland khi đã được anh làm cho khoái rân lên rồi thì có nói hết cho anh nghe ko, nhưng anh muốn tìm cho ra

lẽ. Đây là một điều mới mẻ đối với anh chàng tráo tráo tính toán chuyện lòi một phụ nữ vào giường. Ko anh chỉnh lại mình. Ko có gì là tráo tráo trong quyết định này. Và quyết định này đã làm anh khiếp sợ, vì nó đã làm cho mục tiêu của anh mờ nhạt đi một ít. Ko, anh sẽ ko để cho người phụ nữ này lòi anh ra khỏi con đường của anh đi, cho dù nàng đã làm cho anh quá khoái cảm ở trên giường. Anh ko chấp nhận điều này. Nếu anh có thể thì anh là thằng điên. Nếu anh để mất mục tiêu của mình, để mất lý tưởng của mình thì anh chết mất. Ko, anh phải giữ mình để khỏi sa ngã....và anh làm được chứ

-Cô chắc thích dung một ly sâmbanh đặc biệt chứ ?

Rafaella từ từ quay người lại, mắt nàng ngang tầm ở giữa chiếc sơ mi trắng toát của anh. Nàng ko nói một lời, chỉ từ từ đưa mắt lên cho đến khi nàng nhìn thẳng vào mặt anh. Nàng hỏi

-Có gì đặc biệt ở sâmbanh của anh thế ?

-Sâmbanh mua từ Califonia về

Nàng cười

-Đó chỉ là loại rẻ....rẻ hơn, loại sâmbanh chưa được quý lắm đang dung ở Porto Bianco. Chủ nhân thích loại này- cho nên chúng tôi phải dung thôi

-Chủ nhân là ai vậy ?

-Một ông tên là Dominick Giovanni

Anh nhìn nàng, mỉm cười tự nhiên khi anh nói. Thái độ của nàng vẫn một mực lễ phép, nhưng đôi mắt.... Có cái gì thoáng hiện trong đôi mắt, biểu lộ sự hiểu biết của nàng. Được rồi, anh biết anh sẽ làm gì bây giờ rồi đây. AN h cũng vui thích lắm, lại hết sức khoan khoái khi thấy nàng đã chịu chuyện trò với anh. Khi anh ra dấu gọi một bồi bàn, anh hỏi

-Cô có quen biết ông Giovanni ko?

-N ghe tên ông ta, tôi chắc ông ta là người Ý lắm, chỉ có thể thôi

-Ông ta thật là người ở San Francisco đấy. Sinh ra ở Mỹ, lớn lên làm công dân Mỹ

-Ồ thế à ? Vậy tại sao ông ta lại mua nơi này ?

-Cô hỏi nhiều quá đấy nhé. Nếu cô uống sâmbanh với tôi, tôi mới nói cho cô nghe được Rafaella nhún vai

-Sao lại ko uống ?

-Thật thế, sao lại ko chứ

Anh đưa cánh tay cho nàng

Anh nghĩ :cặp vú thật đẹp, rất đẹp. Ko đeo nịt vú. Anh có thể chuồi mấy ngón tay vào trong và sờ....

Anh thấy bức mình. Đầu óc anh ko được sáng suốt. AN h có ý lánh nàng đi. Anh ko tin nàng. Anh muốn nghe chính miệng nàng nói ra rằng nàng chỉ là một kẻ hâm mộ người danh tiếng, và do đó mà nàng quan tâm vồn vã tới Coco. N hưng anh lại ko tin thế. Ko, nàng đã quá vồ vập trong mấy phút đồng hồ nàng đứng với Coco. Xem ra, hìnn như được tiếp xúc trò chuyện với Coco là rất quan trọng đối với nàng. Anh sẽ tìm ra nguyên do ngay mới được. Giờ thì anh đã nhận ra, trước hết anh muốn tìm hiểu tại sao nàng lại chạy sớm thế, rồi tại sao nàng lại khóc như là có vẻ gì đau khổ thế

Rafaell lại lấy làm thích thú. Marcus Devlin lại đến với nàng và nàng thấy là mình có thể tìm hiểu anh ta một cách dễ dàng. Nàng ko hiểu tại sao anh ta lại thay đổi thái độ với nàng như thế, nhưng vẫn là một điều làm cho nàng thoả mãn. Nàng sẽ tiếp xúc được nhiều với anh ta mà ko lo anh ta bỏ đi, ko sợ anh ta coi thường nàng. N gay khi nàng mặc bộ cánh mới đẹp như thế, nàng cũng biết nàng ko sánh kịp với những người đàn bà thật lộng lẫy quanh quNn trong song bạc, thế mà anh ta lại chọn nàng. Nàng nhớ những điều Punk đã nói cho nàng nghe và nàng đâm thắc mắc. Thế có phải anh ta chỉ thích những người đàn bà tóc đen thôi ko ?

Anh dẫn nàng đến một chiếc bàn nhỏ trên hành lang ngay ngoài sòng bạc, hành lang nhìn ra biển Caribe. Mặt trăng hình bán nguyệt chiếu ánh sáng vàng vạc xuống, khung cảnh đẹp tuyệt trần. N hững

con sông ulla vào võ tung trên cát, trên đá, cách đây chừng 50 thước Anh. Sông bạc xây trên một dải đất hơi cao, chung quanh dày đặc những cây leo, hương thơm toả ngào ngạt

Vừa ngồi nàng bèn nói

-Ở đây tuyệt quá

-Đúng thế

Marcus đáp lời nàng, xong anh gật đầu gọi một bồi bàn, một anh chàng bụi con thật đẹp, tóc màu nâu đỏ gần giống tóc của Rafaella, anh ta mang sâm banh đến trong những cái ly có chân bằng thủy tinh hiệu Waterfort để trên một cái khay bạc

Sâm banh California chua hơn sâm banh mà Rafaella thường hay uống, nhưng nó lại nhiều bọt và lạnh, nàng vừa nhắm nháp vừa cười

Nàng làm vẻ nghiêm trang trở lại. “Marcus, cho tôi biết về anh đi” Lạy Chúa nếu nàng nói thế, có lẽ anh ta đứng dậy và bỏ đi ngay. Nàng bèn hỏi

-Anh ở trên đảo này bao lâu rồi ?

-Từ ngày khai trương vào năă đúng hơn là từ khi ông Giovanni mua và khai trương nó. Đến nay cũng khá lâu rồi. Tôi đi du lịch nhiều, N gười ta cần phải thế. Một hòn đảo, và mình sẽ nổi khùng lên nếu ở lâu quá một chỗ

Rafaella đồng ý điều này với anh. Nàng lại hỏi

-Làm sao mà anh được làm quản lý ở đây ? Có phải anh đã làm quản lý một khu giải trí ở Hoa Kỳ rồi ?

Anh chỉ nhún vai rồi đáp

-Nếu tôi cứ ngồi ở đây để đáp đến 20 câu hỏi của cô, thì chúng ta sẽ nói về cái gì đây ?

-Xin lỗi anh vậy, chỉ tại tôi hiếu kỳ muốn biết mà thôi

“N hư một phóng viên muốn biết chứ gì ? Bây giờ thì chắc chắn rồi nhé “Anh bèn nói tiếp

-Bây giờ thì đến lượt tôi. Cô có bằng lòng cho tôi biết cô làm gì ko ? Hay là cô muốn khiêu vũ ko ? Hay là đi ăn khuya ko ? Hay đánh ru lét ? Hay là làm tình với tôi? Rafaella nhìn thẳng vào đôi mắt xanh rất đậm của anh, rồi nói

-Theo tôi thì tất cả điều ấy đều được hết. Tôi cho là chỉ có vấn đề thời gian và năng lực mà thôi

Anh nhìn nàng mỉm cười uể oải và nàng nhận ra nàng đã thật sự dứt khoát. Nàng rất ngạc nhiên, nhưng nàng ko muốn thụt lùi nữa. Nàng thật hoàn toàn chưa biết gì nhiều về anh chàng này. Anh ta vừa khó hiểu, vừa dịu dàng lại vừa nguy hiểm. N ghe đến chuyện cố điều khiển anh chàng này, cố kiểm soát cho được anh chàng này quả thật là một điều đáng buồn cười. Nếu nàng tính toán kỹ thì chắc nàng đã IN tránh anh ta ngay giây phút này rồi. Nàng ko thích những chuyện chơi bời thâu đêm như thế này, trước đây nàng chỉ có một lần mà thôi, với ông thầy giáo dạy về báo chí ở Columbia, một ông già nàng đã sùng bái. Nàng đã cho ông ta là một người hoàn hảo nhất, một loại người cao quý nhất, một nhà trí thức, và có lẽ là một người yêu hoàn hảo nữa. Thế rồi ông ta thật tởm khi ở trên giường

Chắc là Marcus ko tởm khi ở trên giường đâu. Một số thanh niên đẹp trai đều thế, bởi vì họ đã hình dung ra được cảnh phụ nữ sẽ làm bất cứ điều gì họ muốn để được thanh niên để mắt tới. Chắc là Marcus ko thế đâu. Nàng nhủ lòng :Mình có thể rút lui được mà, mình có thể rút lui được, mình có thể đổi ý mà; nàng vẫn còn đủ sức giữ cho mình mình mãi được mà. Nàng có thể từ chối được mà

Bỗng anh đứng dậy và nhìn nàng mỉm cười, anh nói

-Theo tuần tự danh sách tôi đề nghị ấy, hay là cô muốn đi ngược từ cuối lên đầu ? Hay là có lẽ nên bắt đầu ở giữa ?

-Theo tôi anh chỉ ngủ với đàn bà tóc đen nhỏ nhắn thôi mà

N ghe nàng nói, anh nhúu đôi mày, anh nói

-Tôi chắc là Punk đã nói với bà rằng tôi ko hề ngủ với ai hết, thưa bà Holland, nhất là với khách của

Porto Bianco

-Thế là anh đợi tôi từ chối hả ? Anh đợi tôi hất ly sâm banh đặc biệt vào mặt anh hả ?

-Quả đúng là tôi ko hề ngủ với khách của tôi mà

-Anh đùa hả ?

Anh cười

-Thôi được, xin thưa cô. Cô đã thách thức nam tính của tôi, cô đã bôi nhọ đáng nam nhi của tôi, cô đã chạm tự ái của tôi, đã đNy tôi về với bản chất của tôi rồi đó nhé

-Tôi mà giỏi thế à ? Tôi ko nghĩ ra đây

-Rồi chúng ta sẽ thấy cô giỏi lắm, bà Holland à. Trong lúc đi đến nhà tôi, cô cho tôi biết cô làm gì mà sống được chứ ? Hay cô là một người giàu có đang sống lười biếng đây ? Anh nghĩ nói một chốc, nhìn vào một bên mặt nàng. Cái đầu nghiêng nghiêng trông thật ngạo mạn. Anh lại nhớ đến người phụ nữ chắc có điều gì Nn uất này đã khóc ròng lúc tờ mờ sáng trên bãi biển. Anh bèn hỏi tiếp

-Mà ko phải đâu, cô ko phải là loại người sống lười biếng đâu, phải ko ? CNn thật, coi chừng mà đi nhé

-Ko phải đâu, tôi ko phải là loại người ấy

-Cô đã theo học trường đại học nào ?

-Columbia

Marcus dừng lại trước căn nhà anh ở. N gôi nhà nằm ở phía sau, biệt lập nhất trong số tất cả những ngôi nhà trong khu, cây cối bao quanh um tùm, nhất là hoa giấy. Anh từ từ quay lại nàng để nàng nhìn thẳng vào mặt anh. Anh đưa mấy đầu ngón tay nâng cằm nàng lên rồi anh cúi đầu xuống. Môi anh áp vào môi nàng

Môi nàng mềm mại nhưng lạnh, thờ ơ y như điều anh mong đợi. Cũng phải thôi, nàng đâu có ý định đến đây để ngủ với anh. Tại sao nàng bằng lòng ? Hoặc là có phải nàng bằng lòng ko ? Tại sao anh lại thèm muốn nàng đến thế ? Anh đNy nàng nhích ra một chút Anh bình thản luồn mấy ngón tay xuống dưới chiếc hoa dâm bụt bằng lụa, rồi cởi nút gài hai mảnh chiếc áo dạ hội với nhau, và trước khi nàng kịp phản ứng. Anh đã đNy hai quai áo khỏi vai rồi kéo tuột phần áo trên xuống tận eo, ở đây chỉ còn độc chiếc hoa giấy màu đỏ. Đôi vú nhàn nhạt hiện ra lồ lộ dưới ánh trắng

-Đẹp quá

Anh thốt lên rồi đưa cánh tay đỡ lấy lưng nàng, và cúi xuống trên bộ ngực trần của nàng.

Chương 7

Marcus cất mặt khỏi ngực Rafaella và đứng thẳng nhìn nàng. Nàng ngước mắt lên nhìn anh, hai mắt mở to bối rối. Anh cảm thấy cơ thể nàng run rNy nhẹ nhẹ trong tay anh

-Rafaella em thật đáng yêu

Rafaella cảm thấy xốn xang trong người, nàng thêm muốn anh, thêm muốn anh hơn bất cứ người đàn ông nào nàng đã gặp từ trước đến nay. Nàng vô cùng ngạc nhiên. Nàng đâu ngờ lại có chuyện như thế này. Nàng muốn anh làm thêm nữa đi. Nàng đứng dưới ánh trăng- một nơi quá thơ mộng trên trần gian nàng chưa bao giờ nghĩ tới- nàng đã để cho một thanh niên vừa mới gặp- có lẽ nàng ko ưa nữa- mân mê ngực nàng, mà lại cảm thấy quá tuyệt vời. Chiếc áo dài trật xuống tận eo, chỉ được giữ lại nhờ độc nhất có cái hoa dâm bụt bằng lụa mà thôi

Bỗng nàng cảm thấy mình thật điên, nàng đứng đấy, còn Marcus thì vẫn quần áo hăn hoi, hoàn toàn chủ động. Nàng cố nhích ra khỏi anh, vừa nói

-Em lạnh quá

Anh kéo nàng vào sát người anh rồi nói

-Thế này....

Nàng cảm thấy những nút áo anh ấn vào da thịt nàng, hai cánh tay ấm áp của anh thoa khắp lưng nàng.

Anh hỏi

-Đỡ rồi chứ

Nàng phải nói sao đây ? Hoặc là nói”Ko ko đỡ tí nào, em muốn về nhà ngay đây” hay là “Đỡ, đỡ rồi, anh làm ơn tiếp tục đi được ko ?”

Nhưng nàng chỉ biết gật đầu và ngNg mặt lên. Anh mỉm cười rồi lại cúi xuống hôn nàng, lần này anh hôn thật say đắm, anh chậm chậm mơn trớn đôi môi nàng, lần vào trong một cách êm ái, để cho quen với hương vị của nàng. Môi anh dịu ngọt như hương vị của sâmbanh miền California, người anh rắn chắc và đẹp đẽ dưới 2 bàn tay nàng. Nàng đã vô tình ôm chặt lấy anh, say sưa ngây ngất

Có lúc sự tỉnh, nàng nhận ra hành động của nàng thật kỳ. Nàng ko phải loại người để cho đam mê chợt đến lôi kéo nàng đi thế này. Điều quan trọng nhất là nàng ko muốn để cho mình mất tự chủ như thế này. Thế mà giờ phút này nàng lại đeo vào cánh tay anh như một nữ anh hùng trong một bộ phim của Valentino vào thập niên 1920. Thật là xấu hổ và bối rối. Nàng cố giằng người ra, nhưng gắng mấy cũng ko được. nàng bèn nói

-Này Marcus, khi nào em cần hưởng lạc, em sẽ báo cho anh hay nhé

Anh ngNg mặt lên rồi để làm dịu cơn giận của nàng, anh cười đáp

-Em sẽ báo à ? Tốt thưa bà Holland, nào chúng ta cùng hưởng nhé ?

Nhưng anh vẫn ko đưa nàng vào nhà mà lại cứ đứng đấy hôn nàng, vừa hôn vừa nói trong môi nàng

-Nào chúng ta cùng hưởng nhé

Điều trước tiên là để xem hình thể của em ra sao và cảm giác của em ra sao. Tuyệt. Thưa bà Holland, thật tuyệt

Mấy ngón tay anh lại trườn lên người nàng, lần xuống cầm đĩa, nàng cảm thấy bị kích thích tột độ, nàng ko tin được như thế. Nàng nín thở cho đến khi anh bật cười, môi vẫn dính chặt trên môi nàng, anh nói

-Nào thưa bà Holland, thế là em có phản ứng rồi đấy. Anh muốn biết em cảm thấy ra sao với mấy ngón tay của anh, để anh xem nào

Nàng nNy người lên ôm chặt lấy vai anh. Anh nói

-A trúng tim đem rồi

Nàng thờ dài khoan khoái mà không hề nghĩ đến việc phản đối. Nàng rồi nàng bỗng nghĩ : “Lạy Chúa con đến đây như đồ ngọc, còn để cho anh chàng này tùy tiện, anh ta vẫn áo quần thơm tất và....”. Nàng thét lên , anh liền chộp miệng nàng bịt lại, rồi làm cho nàng bình tĩnh. Anh lại tiếp tục. Anh nâng nàng lên, mấy ngón tay vẫn tiếp tục hoạt động, anh đặt nàng nằm ngửa trên cỏ ướt, anh lấy chiếc áo dạ hội lót dưới người nàng Anh lại áp môi vào môi nàng rồi nói

-Bà Holland ơi anh thích thể này lắm, em đáp ứng tài tình lắm

Rồi anh mê mơn trớn nàng cho đến lúc nàng muốn tan biến vào cõi hư không cho thỏa thích. Anh hỏi

-Em ngạc nhiên lắm hả ?

-Cũng không hẳn

Đáp xong, nàng đưa mấy đầu ngón tay sờ vào má anh. Nàng nói tiếp

-Trước đây chưa bao giờ em cảm thấy như thế này...mà, anh rất....

Anh nói chặn nàng lại

-Bây giờ thì bà Holland thân mến này, chúng ta hãy trở về nhà của bà thôi

-Sao ? Về nhà tôi ? Bộ anh không muốn....

Nàng không nói tiếp nữa, nàng nhìn chăm chăm vào anh, rồi nàng hiểu, nàng nhận ra mình đã hiểu những gì anh đã làm với nàng, nàng nhận ra mình đã quá mù quáng nên không thấy được điều anh đã làm với nàng. Nàng đã thêm muốn anh ta mà không chịu suy nghĩ cho chín chắn, nàng lại còn quên là hồi sáng sớm hôm nay nàng đã cảnh giác anh ta khi anh ta ở bên nàng, nàng đã thấy anh ta có vẻ khả nghi rồi. Ấy thế mà anh ta vẫn thắng. Anh ta tự kiểm chế mình được, còn nàng thì không. Anh ta đã điều khiển được nàng. Anh ta đã hoàn toàn thắng nàng. Nàng muốn hét lên vào mặt mình : mày là con ngọc, và nàng muốn giết chết anh ta quá

-Anh rút khỏi tôi đi

-Được thôi

Đáp xong anh đứng dậy. Anh cố đứng dậy, bộ dạ phục vẫn ngay ngắn, anh nhìn nàng tự xoay sở lấy, nàng kéo mạnh cái áo lên hông, cố gài nút áo ở bụng lại. Chiếc hoa lụa màu đỏ có vẻ ử rữ. Rafaella bức bối nhìn quanh để tìm chiếc quần lót, nhưng nàng không tìm thấy đâu hết. Nó nằm trong túi áo của anh, nhưng anh biết nàng đã quá giận anh, quá giận nàng, nàng không hỏi anh đồ lót ở đâu nữa

Anh không cởi giày nàng ra, anh đứng nhìn nàng loay hoay buộc lại dây giày đã bị bung ra một cách hung hăng. Anh quỳ xuống nói:”Nào đưa xem” rồi buộc quai giày lại cho ngay ngắn. Nàng đứng đấy một lúc, kinh ngạc rồi nàng hét lên:” Rút đi, đồ con hoang” Nàng bỏ chạy, gần như muốn vấp ngã vì hai gót giày cao đến 8 phân, nàng chạy cho đến khi khuất khỏi tầm mắt của anh

Anh đứng đấy hơi thở dồn dập, toàn thân căng thẳng. Tại sao anh lại đối xử với nàng như thế. Trước đây có khi nào anh lại hành động như thế đâu. Anh đã mơn trớn nàng để nàng ngất ngây lên, rồi lại đi làm nhục nàng, anh cũng không hiểu tại sao anh lại hành động như thế. Rồi anh bỗng thấy loé lên cái nguyên do đã khiến anh không để cho nàng sờ mó anh, không để cho nàng chủ động yêu anh, không để cho nàng chia sẻ tình yêu với anh. Tại sao anh không cho phép mình tự do với nàng. Anh đã nhận ra là từ trong thâm tâm anh biết sẽ rất nguy hiểm

Nàng khác xa bao kẻ khác: nàng không phải loại thiếu nữ giàu có được nuông chiều, đến đây để mua vui giải trí. Nàng khác xa với bao kẻ khác. Nàng muốn gặp anh, có lẽ để dò tìm về anh, và nếu thật thế thì nhớ ra có gì là lỗi tại anh, nó có thể làm cho mọi việc hỏng bét

Khổ một nỗi là anh không biết tí gì về nàng, không biết cái quái gì hết, ngoại trừ anh chỉ biết nàng đã đáp ứng lại một cách thú vị mà thôi. Anh chỉ biết nàng đã dâng hiến và yêu đương, cho đến khi nàng nhận ra cái trò anh đã làm với nàng mà thôi. Nàng nhìn ngắm nàng, cảm thấy nàng run rẩy trong lòng mình, nghe nàng

rên rỉ, biết được anh đã làm cho nàng cảm khoái, chừng ấy làm cho anh nở mũi, khoan khoái và thoải mái. Anh đã tự bảo mình phải dạy cho nàng một bài học, nhưng ko phải thế

Cuối cùng anh đã lấy lại bình tĩnh, anh thấy phải đề phòng mỗi khi tiếp xúc với nàng. Anh cũng chưa chắc hẳn việc anh ko hoàn toàn tin tưởng nàng có đúng hay ko, nhưng anh ko tin, bản năng xét đoán người của anh rất nhạy bén trong suốt 2 năm rưỡi qua. Việc nàng đến gặp Coco, thêm những câu hỏi bất tận của nàng...hẳn là nàng phải có việc gì đây

Giờ thì anh ko biết anh có lầm lẫn hay ko. Có thể anh đã hoàn toàn sai lầm về nàng. Nàng có thể là con người tốt, mà cũng có thể xấu. Nàng lại còn có thể nguy hiểm nữa đấy. Anh thở dài rồi đi vào nhà, uống một cốc rượu mạnh cho bình tĩnh, nhìn vào gương soi trong buồng tắm, rồi thay bộ quần áo tập chạy, anh chạy ra biển, quanh mình chỉ có đêm xào xạc và ánh trăng chiếu rõ lối đi

Chắc anh cũng ko ngạc nhiên khi ko thấy một thiếu nữ đang chạy trước mặt anh, đang quay sang lối rẽ hời sáng sớm nàng đã rẽ. Anh đã biết nàng vừa đúng một hôm...Thật khó tin quá. Người chạy trước mặt anh chính là Rafaella Holland, người phụ nữ anh vừa mới đem lại cho nàng niềm cực khoái

Lần này thì anh chạy nhanh lên. Nàng cũng đang chạy nhanh, chứ ko như sáng nay. Vóc dáng của nàng rất đẹp, thật thế, và anh cứ nghĩ cơn giận đang khiến nàng chạy nhanh hơn thói quen của nàng

Rồi anh vòng một lối rẽ khác cách bờ biển chừng 100 thước Anh, và anh thấy nàng lại ngồi đấy, đúng vào tảng đá nàng đã ngồi hồi sáng, đưa mắt nhìn ra biển

Anh lặng lẽ đứng sau lưng nàng. Nàng ko nghe tiếng chân anh. Anh nhìn vào sau đầu nàng, anh quyết tâm ko để mất cảnh giác, ngay giờ phút này đây. Anh nhẹ nhàng ngồi xuống bên nàng rồi nói

-Chỗ làm tình thích hợp cho tôi ko phải trên bờ biển, nhưng tại sao lại ko nhỉ ? Bây giờ thì đến phiên anh rồi đấy, em ko thấy sao ?

Nàng nổi nóng lên, và anh đã chuNn bị để tìm hiểu thêm về nàng rồi, cho nên anh chấp nhận, anh lấy làm vui thú, vì miệng lưỡi nàng rất sắc bén, tài xoay sở của nàng rất nhanh nhẹn. Người ta trong lúc giận giữ thường hay nói những điều kỳ quái, và trông phản ứng của nàng, nhìn vẻ mặt của nàng, anh biết nàng đang giận ghê ghớm

-Anh là thằng đàn độn, anh mà động đến tôi, anh sẽ biết tay tôi

-Lạy Chúa, nhìn phản ứng của cô, người ta cho tôi là đồ heo khôn khiếp đã quấy rối cô. Khi nào thì tắt cả....

Rafaella vụt đứng dậy

-Ông muốn gì, ông Devlin? Hay là có thật tên ông là Devlin ko?

Anh mỉm cười dịu dàng. Cố dằn cơn giận xuống khi anh nghe giọng nói của nàng hàm ý khinh rẻ anh như thế, anh đứng dậy đối diện với nàng. Anh nói

-Tên thật của cô là Holland ư ? Có lẽ cô nên nói cho tôi nghe lý do tại sao cô muốn dò la tôi sau khi biết tôi có 15'

Nàng nhìn anh rồi nhìn ra biển Caribe, rồi lại nhìn anh, và nàng nói chân thật

-Tôi ko biết, tôi cho mình là đồ ngốc thượng hạng đây. Bây giờ thì anh đi đi. Tôi là người đến đây trước

-Tôi thích làm tình với cô. Cô ko thích nữa sao ? Tôi đã làm cho cô khoái lắm rồi à ? Tôi đã làm cô kiệt sức rồi và cô đang an dưỡng chẳng ?

-Tôi ko biết an dưỡng là gì cả

-Cô có vẻ kỳ quặc quá, nhìn mà xem

Đến đây thì nàng nói cho anh biết nàng rất muốn giết chết anh. Nhưng nàng quay người và bỏ đi ra phía bãi biển, rồi nghiêng mặt qua vai hét vào mặt anh

-Anh hãy cút khỏi mắt tôi

Anh bật cười. Thực ra anh ko có hàm ý gì hết, nhưng anh vẫn cười, và khi nàng nghe tiếng cười bật ra,

nàng dừng lại liền, nàng quay phắt người nhìn vào anh như là anh sắp chết. Nàng nói

-Đồ quái đản độn

Tiếp theo là anh thấy cơ thể mềm mại của nàng phóng tới, hai tay duỗi ra, một bàn chân dẫm vào vai phải của anh. Anh quá kinh ngạc, chỉ biết nhìn nàng khi cú đá dẫm vào anh ngã ra sau, anh đưa bàn tay ôm lấy vai. Anh chỉ còn nghĩ bụng: Tạ ơn Chúa, ko có thương tích gì. Dĩ nhiên là nàng ko có ý sát hại anh- anh biết thế, ít ra anh cũng nghĩ thế. Anh lấy làm kinh ngạc vì tài nghệ của nàng, anh lại còn biết anh đang làm đích cho nàng tấn công nữa đấy. Anh la lên

-Lạy Chúa, cô ngang sức Punk rồi đấy. Cả Merkel nữa đấy

Nàng lại hét lên để dẫm hơi ra vừa nhảy đến anh, sà một bên hông sát vào bên anh, rồi quay người lại như một vũ công, chặt mép bàn tay vào bụng anh. N hưng lần này nàng ko thành công, vì anh ko phải là đồ gỗ hay là đồ chậm chạp, vả lại anh đã sẵn sàng chờ nàng rồi. Anh nắm lấy cánh tay nàng ngay trên khuỷu tay, rồi nhanh nhẹn anh lấy đà, sử dụng ngay xung lực của nàng, anh lật nàng lên, quật nàng nằm ngửa trên mặt cát. Anh nói

-Giỏi đấy nhưng ko được rồi thưa cô. Nghĩ lại thì Punk có thể phục hận được cô rồi đấy Rafaella vùng dậy nhanh như chớp

Khi nghe anh nói: “Thôi về đi. Tôi ko muốn làm cô đau đâu”, nàng thấy mình có máu. Hai bàn tay mở ra, trong mắt nàng có máu, nàng ko lộ cho anh biết là nàng có thể đánh anh đâu nếu nàng muốn, nếu nàng chọn chỗ để đánh anh đau. Thế rồi bỗng nhiên Marcus nghe thấy cái gì đó, như tiếng rít lên, anh đứng yên nghe ngóng, rồi bỗng nàng nhào đến bên anh, dẫm anh nằm xuống, và nàng áp người lên mình anh

Một tiếng rít nữa vang lên và anh nghe có tiếng vật gì tung toé lên ở một tầng đá. Đúng là đạn. Nàng đang nằm trên người anh, hai tay ôm lấy đầu anh, che chở cho anh. Anh bèn lật nhanh nàng xuống, khiến cho cái vai đau của anh đau ran lên, rồi anh áp môi vào màng tai của nàng, anh nói

-Cô hãy nằm yên đi, cô có hiểu tôi ko? Đừng có nhúc nhích. Ko phải chơi đâu nhé Anh cúi đầu xuống, vừa khi một viên đạn khác rít qua đầu anh khoảng một lóng tay. Anh phải đưa nàng ra khỏi đây, nhưng hai người đang ở trên bãi biển trống trải. Kẻ bắn đạn lại từ trong rừng cách chỗ 2 người khoảng 20 bộ, chỉ có những tảng đá mới che chở cho họ được. N hưng cần gì nhỉ? N gười bắn cứ việc xách súng ra đây, nhắm thẳng vào họ rồi bắn hai người chết tươi là được mà. Bọn giữ an ninh khu giải trí, khi cần đến họ thì họ ở đâu hết nhỉ?

Rồi Marcus nghe thấy những tiếng kỳ diệu nhất- đó là tiếng người say, những người say oạt và sung sướng, họ đang hát, đang đến gần, đi đến phía hai người, hướng ra bãi

-N ày các bạn ơi ta đi bơi chứ?

-Crowmey chim anh đã teo đâu? Nó chìm dưới mặt nước mất

-Thế còn...? N ày, cái gì thế này? Anh bạn kia đang chồm lên một cô gái ngay trên bãi ở đây kia kìa

Tốp người say lại cười khúc khích, ăn nói tục tũ

Marcus cũng cười toe toét. Anh ngẩng đầu lên rồi nhìn xuống Rafaella Holland. Anh nói

-N hờ một toán say ở trong khu giải trí chợt đến cứu mạng chúng ta. Anh định ra tay thì họ đến. Và chúng biến mất rồi

-Ê anh chàng kia, cứ mặc quần hả. Mặc quần thì làm sao cho cô ta sướng được?

-Có nên nói cho anh ta biết cách ko?...Thôi được rồi bây giờ thì chịu thôi Marcus nhìn người đàn ông. Anh ta trần truồng nhưnhộng, anh ta vẩy vẩy ngón tay vào anh. Một phụ nữ cười khúc khích sau lưng anh ta, cũng trần truồng như anh chàng ấy. Có cả thấy 4 cặp say lộn xộn, trật áo trật quần tùy thích, và Marcus đều muốn hôn họ hết thấy, trông thật nguy hiểm vì chị ta dễ bị ghệt cổ lắm

Marcus nhòm người trên 2 khuỷu tay, nói theo họ

-Cám ơn các bạn. Cô em và tôi muốn nhập bọn với các bạn ở dưới nước lắm, nhưng vì cô em đang

gặp phải lúc kinh nguyệt

-Ko sao biền lớn lắm mà

-Đồ điên có phải biền đâu, đây là Caribe mà thôi

Marcus trả lời giọng thâm

-Đúng thế, nhưng cũng sợ cô em bị chuột rút mà

Rafaella đang vùng vẫy dưới người anh. Anh nói tiếp

-Cô em chỉ muốn hôn hít ôm ấp thôi, chứ ko muốn đi ra ngoài ấy

Anh bật cười, lặn người ra khỏi nàng rồi đứng dậy và đưa một bàn tay cho nàng nắm Anh nghe đám người bàn tán, rồi có tiếng một người phụ nữ la lên khi chị ta nhào vào một cơn sóng, đúng là chị đàn bà đeo cái nịt vú vào cổ như sợi dây cương ngựa Marcus hạ giọng nói nhỏ với nàng

-Nào ta đi khỏi đây thôi trước khi họ thấy cô vào nước, mặc cô có kinh hay ko Anh nắm bàn tay nàng và kéo đi, chỉ quay lại một thoáng để vẫy chào tạm biệt những vị cứu tinh say mềm của họ.

Rafaella đang ở trong tình trạng quá căng thẳng. Nàng nhận ra mình bị các hiện tượng vừa xảy ra làm kích thích và nàng cố để lấy lại bình tĩnh, cố thư giãn người, cố hít thở thật sâu

Marcus lên tiếng

-Thật đáng tiếc các sự việc vừa xảy ra. Cô ổn chứ ?

Nàng vẫn nhìn thẳng ra đằng trước đáp

-Vâng, ổn. Anh là một tội phạm, có kẻ đang cố giết chết anh, và tôi có may mắn được chia sẻ cùng anh trong vụ đổ máu này

-Ko có chuyện đổ máu đâu . Cô đừng có phản ứng một cách quá kịch liệt với tôi như thế Rafaella cảm thấy lạnh ở mấy ngón chân, nàng nói

-Tôi sẽ ko phản ứng nữa đâu. Tôi đủ bản lĩnh hơn anh mà, anh chàng ngốc à Khi hai người đã đến ngôi nhà của anh, nàng bỗng nhận ra cái chỗ hai người đã ở cùng nhau, nàng ben quay gót lại. Marcus nắm lấy cánh tay của nàng, anh nhanh nhẹn mở khoá nhà rồi dẫn nàng vào trogn

-Cô đừng ngốc. Cô phải uống một tí rượu mạnh, mà ở đây cô thì lại ko có

-Đằng tôi cũng có rượu đó chứ

Nói thế nhưng nàng vẫn theo anh vào trong. Ko giống ngôi nhà nàng ở, ngôi này thuộc thế kỷ 20. Tất cả đều làm bằng đất, bằng gương bằng đồng, bằng da và thật kỳ lạ. Ít ra dưới mắt nàng, trông có vẻ ấm cúng và thật êm ái. Nàng nhìn anh rót cho nàng một ly rượu mạnh, nhìn anh quay lại rồi mỉm cười với nàng và bước về phía nàng. Anh nâng tay của nàng lên rồi đặt ly rượu vào giữa mấy ngón tay. Nàng nói

-Tôi ko thích những đồ dung của anh. Nó giả tạo, ko thật, bằng nhựa, thiếu tình cảm giống anh

-Tất cả đều thế à ? Cảm ơn cô

-Tôi ghét đồ đồng, đồ bằng gương, màu vàng của chất crom và những màu sắc ảm đạm

-Khi chúng còn nằm trên cuộn kia chứ ? Đúng thế, thỉnh thoảng tôi cũng thế. Tuy nhiên tôi thích màu đỏ ở các chiếc trường kỷ thời Louis XVI lắm

Giọng nói của anh đã thay đổi, ko có vẻ thích thú vì châm biếm nữa, mà phảng phất nét tỉnh táo

-Uống đi. Rồi cô còn uống theo tôi nữa chứ

Anh nhìn nàng uống hết ly rượu. Anh lấy chiếc ly trong mấy ngón tay của nàng, rồi ấn nàng nằm xuống trên chiếc trường kỷ bọc da màu socola đậm, Anh đắp cho nàng một cái chăn có những hình kỷ hà học, những hình màu xám nâu và màu kem điểm rải rác những hình vuông màu vàng nhạt. Anh nói

-Cô sẽ bình tĩnh lại ngay thôi, rồi chúng ta sẽ nói chuyện

-Tôi ko phải bà nội của anh, đừng có lo lắng quá như thế. Cứ để tôi một mình được rồi

-Được rồi

Anh nói năng hoà nhã. Nàng thấy anh nhắc điện thoại lên, bấm vào hai cái nút rồi nói nhỏ nhẹ vào ống

nói. Gọi cho ban an ninh à ? Chắc thế. N àng hy vọng họ sẽ tìm ra kẻ bắn, nhưng nàng ngại họ ko tìm được

Rafaella nhắm mắt lại, nàng chỉ mở ra khi anh nhìn xuống trên một chiếc ghế dựa thật lớn kê trước mặt nàng. Trong phút chốc Rafaella đã lấy lại được bình tĩnh, trí óc nàng đã tỉnh táo. N àng nói

-Có kẻ định giết anh đấy. Anh có biết là ai ko ?

Marcus đang gãi bụng, anh cũng đặt cho mình câu hỏi như thế. Khi nghe nàng hỏi anh vô tình đưa tay chà xát vào vai và nhăn mặt nhìn nàng. N àng hỏi tiếp

-Bị một lần rồi phải ko ? Vết thương do đạn đó phải ko ?

-Cô làm nghề gì đấy hả ? Phóng viên chuyên nghề đánh hơi hả ? Xin lỗi cô tôi đã quá ớn rồi

-Thú thật với anh tôi đúng là phóng viên đấy

Ko có lý do gì để nói láo nữa hết. Anh ta sẽ phát hiện ra thôi. Trước khi nàng đến hòn đảo của Giovanni, thì nàng đã nghĩ khó có cách che dấu gốc gác của nàng ở tờ Diễn đàn Boston được, nói láo chút xíu thôi, chủ yếu là thế

Vì vậy mà anh đã nghi rất đúngh. Anh đã có ý lo về nếp sống của Giovanni đã đến tai báo chí, và họ đã phái nàng tới đây để lấy tin

-Tôi đã biết là tôi đúng ko tin tưởng vào cô, ko tin tưởng vào những hành động bên ngoài của cô. Cô định làm gì ở đây ?

-Tôi đến đây để viết một cuốn sách, ko biết có gì liên quan đến anh ko, chắc là ko, vì cuốn sách ko hề dính dáng tới anh. Mà ai cố giết anh thế ?

-Chúng ta chưa nói về cô mà, cô em. Cô viết sách về cái gì ? Về ai thế ?

-Về ai ? Chưa có câu trả lời. Ai thế ? Anh biết ko ? N am hay nữ ? Anh có thấy cái gì ko ? Anh có vẻ dờ dẩn trong một chốc rồi nhún vai

-Cảm ơn cô đã cứu mạng sống của tôi. Khi cô đề người tôi xuống, tôi cứ ngỡ lại là một trò võ thuật Nhật bản cô mới sáng tạo ra, hay là một lối làm tình thể hệ mới. Kỳ quặc thật, tôi đã ko nghĩ ra cô đã lưu ý đến đủ cách như thế

-Tôi ko lưu ý đến đâu. Phản xạ tự nhiên thôi. Ko có gì hơn

-Ko hơn cả bốc đồng nữa. Cô là loại bốc đồng mà, phải ko ? Cô cứ cho tôi là người đàn ông duy nhất, giúp cô thấy thích hát nhạc kịch sau khi làm tình xong, và cô...

-Thế là hoàn toàn lắm rồi

Tóc nàng xoã quanh mặt, cát dính bNn trên má, trên cằm và đeo vào tóc. Áo quần nhờ nháp, một chiếc tất tụt xuống tận mắt cá chân. Rồi anh lại nói

-Tôi luôn luôn tin rằng đàn bà có bản năng rất tốt. Đàn bà sinh ra con người, nuôi nấng chúng, cứu mạng sống chúng tôi khi chúng tôi hành động thật ngớ. Viết một cuốn sách về ai thế ? Ai ?

Rafaella nhìn anh

-Thôi dẹp chuyện đó đi, John Doe Devlin. Tôi buồn ngủ lắm rồi, và đây là tron ngày đầu tiên tôi ở một khu giải trí đắt tiền nhất thế giới, tôi ko thể nào khen được mặt tĩnh dưỡng ở nơi này đâu nhé

Anh thấy vui vẻ trở lại khi anh đứng dậy, anh đáp

-N hưng cô chắc đã có điều hay ho để nói về khả năng bồi dưỡng trong giờ phút chạm trán của chúng ta lúc sớm nay

-Thôi dẹp đi cho. Ông to mồm

Anh chào nàng lấy lệ rồi lại nói tiếp

-Chúc cô ngủ ngon thừa bà Holland. Cô có muốn tôi tiễn cô về đến nhà ko

-Ko, thằng cha cầm súng có thể lại đang rình chúng ta ở đâu đó. Đi một mình tôi có cơ may xoay sở hơn

-Rafaella này

Nàng quay lại

-Cám ơn cô. Khoảng nửa khuya nhé, tôi...

Anh dừng lại, nàng đưa mắt nhìn anh, đôi mắt toé lửa như lược chín được cả trứng Marcus gọi đến lần thứ 2 cho ban an ninh sau khi anh tắm xong lần nữa, lần này để rửa hết cát dính trên người anh. N hư anh đã ước đoán, họ ko tìm ra được ai, nhưng họ đã tìm được hai vỏ đạn nằm trên bãi cát. Theo Hank trưởng ban an ninh cho biết thì đó là loại vỏ Glook-17. Đây là loại súng bằng nhựa, nòng thép đặc biệt, nhỏ nhắn dễ lắp ráp, dễ mang theo trong người và dễ tổng khứ đi khi cần thiết

Riêng về bà Holland này, Marcus quyết sẽ tìm cho ra lẽ. Đã có 3 phát ở khNu Glook-17 ấy bắn ra, hay có thể 4 phát. Tên giết người ấy chỉ cần 1 viên là giết được anh mà. Cảnh cáo ư ? N ếu quả vậy thì cảnh cáo để đừng làm gì đây ?

**

*

-À tuyệt, nhích xuống chút nữa kung

Coco thoa mấy ngón tay qua thắt lưng của Dominick nghiêng về phía hông của ông. Bà nói

-Được chưa ?

Da dẻ của ông còn trẻ trung nhưng ông đã già rồi và thực ko còn cách nào để ông giữ cho khỏi già lâu ngày hơn nữa

Chuông điện thoại reo, Coco nhắc lên nghe

-Marcus hả ? Ko thể nói với tôi được à ? Dominick đang đuổi dài người để xoa bóp đây. Cái gì xảy ra thế ?

Dominick lấy điện thoại trên tay bà

-Vâng, cái gì đây ?

Coco nhìn ông, bà biết rõ nét nhìn tập trung căng thẳng trong đôi mắt của ông, bà biết qua đôi mắt của ông khi có sự cố gì làm cho ông bối rối. Ông nói

-Tôi muốn anh qua đây, ở cơ sở cho đến khi chúng ta tìm ra được ai làm chuyện này Ông lắng nghe chút nữa rồi lại nói

-N ếu anh cứ khẳng khẳng thì thôi. N hưng tôi ko thích thế đâu. Thật vô nghĩa. Anh nói đúng đấy. N ếu thằng cha muốn giết anh thì chắc là anh đã đi tong rồi. Một lời cảnh cáo, thế đấy. N hưng tại sao ? Và về chuyện gì ? Coco đã cho tôi biết bà ta sẽ ăn trưa ở đây hôm nay với một cô gái bà ta mới gặp hôm qua. Anh nói với cô ta những gì mà anh nhớ được hay biết được

Ông lại lắng nghe rồi gác máy

-Kỳ thật

Dominick nói xong lại nằm xấp xuống đuổi dài người ra

-Cái gì thế ?

Coco hỏi vừa xoa thêm một ít dầu dừa vào trong lòng 2 bàn tay

-Cái cô mà em sẽ cùng ăn trưa ấy mà – Cô ta cùng với Marcus ở trên bãi biển đêm qua, cô ta đã phóng người vào anh ấy, cứu mạng cho anh ta

-Tuyệt quá

-Vâng, tuyệt quá...A, mạnh tí nữa đi Coco

-Vì em cứ suy nghĩ mãi, anh Dominick à. Em nghĩ về chiếc Bathisheba đấy... Anh đã tìm ra cái gì chưa ?

-Chưa nhưng đừng lo cung à. Cái vai phải của anh. N ó cứng đơ lên đấy. Đêm qua em đã làm gì cho anh đấy ?

-Ko làm gì anh ko muốn, Dom à. Em cứ tưởng anh thích tự ý vui chơi thoải thích mà

-Ước chi anh được may mắn như Rockefeller vào những giây phút cuối cùng của đời anh

-Đừng nói thế, đừng đùa thế

Dominick nhồm người trên hai khuỷu tay trong một chốc, rồi nhìn sát vào mặt Coco

-Sáng nay em khỏe chứ ? Trông em có hơi xanh đấy

-Em khỏe mà

Bà nói nhanh rồi mỉm cười, đưa mấy đầu ngón tay vuốt ve má ông. Da dẻ của ông phục hồi rất nhanh, thật đáng lạ. Bà nói tiếp

-Em khỏe mà. Lo thì có lo đấy nhưng khỏe

Ông nắm lấy mấy ngón tay của bà, hôn từng ngón một

Có tiếng nói của một nam và nữ từ phía phòng thể dục tiến tới. Coco nhìn lên bà thấy Delorio đang đứng đấy. Paula đứng một bên. Dominick thả mấy ngón tay của bà ra rồi nằm xấp xuống lại. Delorio nói

-Con nghe có rắc rối ở bên khu giải trí. Có người cố bắn chết Marcus

Dominick đáp

-Đúng đấy, anh ta được bình an vô sự nhờ một phụ nữ cứu

Delorio mặc quần cụt chơi quần vợt, áo thun trắng mang giày đế mềm. Hình ảnh nhà thể thao của anh ta bị phá hỏng vì đôi môi thâm nảo của anh, vì cái dây chuyền vàng đeo quanh cổ và vì chiếc đồng hồ Rolex rất đắt trên cổ tay anh. Coco cứ luôn tự hỏi, ko biết người vợ trước của Dominick trông ra sao. Bà có thấy 2 bức ảnh đã lỗi chỗ, nhưng ko có hình, ko có gì trong mớ tài sản của Dominick cho thấy ông đã từng có một người vợ, ko có gì hết ngoài Delorio, anh chàng này có cặp mắt đen của dân Ý, tóc lại còn đen hơn nữa, trên đỉnh đầu có phần thừa thớt một ít. Anh chàng ko có được tám then dài quý phái của người cha. Anh ta thấp hơn rảnh rỗi hơn, ko mập nhưng vóc dáng lại là vóc dáng của dân phường chài chứ ko phải là vóc dáng của cậu ấm con nhà giàu. Hai đùi chân trong chiếc quần cụt chơi quần vợt màu trắng thì thô ráp và long lá rậm rì

Delorio nói với bố

-Merkel muốn hỏi anh ta có qua bên ấy với Coco được ko ? Anh ấy muốn tìm xem quanh đây thử, nói chuyện với Hand để xem thử họ có tìm ra cái gì ko ?

-Hắn nói với con về việc có liên quan đến Marcus à ?

-Dạ bố biết là anh có cài điệp viên khắp nơi mà

-Nói với hắn nếu hắn muốn thì cứ đi đi

-Cô gái là ai vậy ?

Coco đáp

-Cô nàng tên Rafaella Holland. Tôi gặp cô ta hôm qua và cô ta muốn ăn trưa với tôi Coco nhún vai rồi nói tiếp

-Có lẽ cũng thử cô chiêu cậu ấm nào đấy

Paula nhích người ra trước chồng, cô ta nói

-Tôi cùng đi được chứ ?

Coco lắc đầu nhẹ nhàng, đáp

-Tôi thấy ko thích hợp đâu. Paula à. Cô ấy mời tôi. Để xem cô ta muốn gì Dominick lên tiếng

-Con đã thành kẻ hoài nghi rồi đấy

-Ở đây chán chết

Paula đáp. Delorio nắm lấy tay vợ rồi nói

-Mình đi đánh quần vợt đi. Có nghe gì về bọn Hà Lan ấy ko thưa ngài ?

-Ko ko nghe gì hết

-Em ko muốn chơi quần vợt

-Em cần phải chơi, hai đùi chân em mập ra rồi đây
-Mập à, thật khủng, anh lại còn ghen nữa chứ
-Ồ thế ư ? Lần này thì ai đây ?
-Marcus chứ ai – Anh ghen với Marcus đấy
-Devlin chẳng đáng kể, hắn chỉ là kẻ giúp việc tốt đấy thôi. Nào đi thôi, Paula. Dominick ko nói gì, ông chỉ đợi cho con trai và con dâu đi khỏi thật xa mới chậm rãi nói
-Theo tôi thì con bé chắc sẽ tốt với nó. Thật tôi tin thế. Tôi cho là Delorio rồi sẽ đỡ hơn cho mà coi. Hắn cần phải có tác phong, cần phải hiểu cái địa vị của hắn trong thế giới, vì hắn là con trai của tôi. Tôi chỉ có mình hắn. một người vợ chắc sẽ giúp cho hắn được việc
-Gia đình của Paula giàu có, cô ấy đã theo học các trường nghiêm túc- Cha cô ấy lại còn gửi cô học hết cấp ở Thụy Sĩ nữa- và anh cứ nhìn cô ta đi, khi nào cũng rên rỉ, ko bao giờ hài lòng. Có phải là anh đã nói với em là anh thấy Link ở phòng của cô ta bước ra lúc khuya khoắt, vào một đêm trong thời gian Delorio đang ở Miami, phải ko ?
-Phải nhưng Link so với cô ta thì quá già. Có lẽ anh ta kể cho nó nghe chuyện về CamBốt đấy. Chuyện mà thôi. Mỗi liên hệ giữa hai đứa- phần lớn là suôn sẻ mà. Delorio thích đóng vai người có trách nhiệm, và nếu tôi ko làm thì Paula rất thích được phục tùng, ngoan ngoãn. Hai đứa rồi cũng hợp nhau thôi
-Chỉ hợp ở trong phòng ngủ
-Có lẽ thế, nhưng mới khởi đầu mà
Coco biết rằng cuộc hôn nhân vẫn giữ Delorio ngoài vòng cương toả của bà vợ, nhưng bà ko nói toạc ra. Hắn rất nguy hiểm, cái thằng bắt trị mang hình người này, hắn lại còn là một đứa bạo dâm và kẻ hay bắt nạt. Phần lớn Dominick như mờ mắt trước những hành động của con trai mình. Chỉ khi nào ông thấy tận mắt những việc bỉ ổi của con mình, tận mắt thấy tính dâm man của hắn, ông ta mới trị con cũng bằng những hành động bỉ ổi. Trước đây ông ta nói với Coco rằng ông chờ đợi đến ngày Delorio chín chắn ra, có đủ tư cách, trở nên hẳn hoi đi, nhưng Coco biết điều này sẽ ko bao giờ đến. Bà thọc mấy đầu ngón tay xuống tận cuối lưng Dominick, bà nắm lấy đầu cơ đót ở đấy, khiến ông rên lên vì khoái cảm

**
*

Đến 11h sáng thì Marcus đã hiểu được ít nhiều về Rafaella Holland, nhờ anh gọi điện nói chuyện vắn tắt với Marty Jacobs, làm việc cho tờ Herald ở Miami. Marty là người biết nhiều chuyện của nhiều người, anh ta lại ưa bép xép, ko đòi hỏi gì. Marty kể cho anh nghe việc nàng đã đoạt giải Pulitzer...Ồ đúng rồi, cái vụ bắt được cả bọn Tân Quốc xã ở Delaware hai năm rưỡi trước đây. Thì ra nàng là người phóng viên đã khám phá ra vụ này. Marcus nhớ ra rồi. Sau khi đoạt giải Pulitzer nàng đã đến làm việc cho tờ Diễn đàn Boston, và leo nhanh lên một trong hai chức phóng viên điều tra. Anh nghe rằng nàng là một tay có tài quan sát. Marcus có muốn thu nhận nàng ko ?....Tốt thôi, được rồi, anh ta chả cần phải nói cho Marcus về chuyện này....Marty lại còn nói cho anh biết thêm tên tuổi và số điện thoại của nhiều người nữa có dính líu đến nàng. Marcus đã phát hiện ra nàng khoảng 25 hay 26 tuổi thôi, lanh lợi, ương ngạnh, thỉnh thoảng nàng hành động ko kịp suy nghĩ, thuộc loại bốc đồng, và nàng lại vừa khám phá ra một vụ ly kỳ, một tay ở Boston được cho là đã dùng rìu chém chết cả nhà. N hưng anh ta ko giết mà hoá ra là thằng em giết, và nàng đã khám phá ra sự thực. Nàng lại còn là con ngoài giá thú, một việc ít ai biết đến. Mẹ nàng rất giàu, và lúc sinh ra Rafaella bà ta còn rất trẻ. Việc tìm ra tông tích cha nàng vẫn ko ai biết, và có khả năng là chẳng mấy ai biết đến N gười bố dượng của nàng là Charles Winston Rutledge III, một nhà báo rất giàu, rất có uy tín, và mẹ nàng hiện đang nằm trong

một bệnh viện tư ở Long Island, bà đang trong cơn hôn mê vì bị một tài xế say rượu gây ra, tên này đã thoát thân. Cảnh sát đang lùng kiếm một chiếc xe mui kín màu xanh thẫm, ko có số đăng ký, ngay cả ko nhận diện ra được tên tài xế là nam hay nữ nữa

Khi Marcus gác máy anh ngồi tựa người ra ghế, đan mấy ngón tay lại với nhau, gõ gõ vào nhau. N àng đến đây để viết sách ư ?

Và mẹ nàng đang nằm hôn mê ở bệnh viện à ?

Anh muốn biết nhiều chuyện về nàng. Đã xảy ra nhiều chuyện quá, và anh biết rằng nguồn tin này mới chỉ là việc mở màn thôi. Anh nhớ lại chiếc Bathsheba, anh nhớ lại biến cố đã xảy ra cho anh đêm qua- phải chăng đây là một âm mưu muốn sát hại anh thật sự - anh bèn quay số điện thoại gọi Savage ở Chicago

Anh mỉm cười khi nghe tiếng chuông reo êm ái vang lên trong máy điện thoại của Savage. Văn phòng của Marcus đã bị gài máy nghe lén trong 6 tháng đầu. Thế là anh chỉ việc mang các máy nghe lén đem trả cho Dominick và nói với ông ta rằng việc này quá tởm, rằng anh ko thích công việc như thế này, và anh sẽ ra đi nếu Dominick ko tin anh, ít ra là phải tin anh như người quản lý khu giải trí chứ

Thế rồi 2 tháng sau, anh đặt một đường dây riêng đặc biệt mà ko ai biết hết. Đường dây hoạt động trong hệ thống đường dây tình vi, khó ai lần mò dấu vết được hay định vị được, đó là nhờ vào thiện chí của sở Thuế quan Hoa Kỳ. Họ đã cung cấp cho Marcus phương tiện thông tin ko thể lần ra dấu vết được, và nhờ cuộc sống trong quá khứ của anh đã chứng minh thành tích của anh, nên cũng chẳng có vấn đề gì đáng cho họ phải đắn đo thắc mắc. Anh còn đòi hỏi gì nữa chứ ?

Bây giờ thì cứ 2 tuần 1 lần, anh phải nhờ đến kỹ thuật điện tử để kiểm soát máy nghe lén li ti có thể được gài vào trong văn phòng của anh. Chắc chắn vẫn là hơn

-Savage đây, có gì ko Marcus ?

-N hiều chuyện lắm, John. Tôi muốn anh nhờ Hurley hay người của anh ấy điều tra về một cô gái có tên là Rafaella Holland, một phóng viên của tờ Diễn đàn Boston xem sao. Tôi cũng đã tìm ra được nhiều chuyện rồi, nhưng tôi vẫn cảm thấy vẫn còn nhiều chuyện nữa, và có thể cái “nhiều nữa “ này làm hại đến tính mạng của tôi đấy. Đẳng nào thì anh cứ nhờ xem Hurley có khám phá ra được gì ko. Còn chuyện về Bathsheba nữa ? Về người đàn bà tên Tulp nữa ?

-Được rồi, tôi sẽ gọi cho chú vào ngày giờ như thường lệ. N gười đàn bà ấy có khả năng là Frieda Hoffman lắm, bà ta là một tên giết người ở Mannbein, Tây Đức. Chuyện phức tạp lắm. Bà ta nổi tiếng là con người dữ dằn và nhận những công việc khó khăn. Bà ta yêu cầu làm những chuyện khó khăn như thế để nhận nhiều tiền. Chú nghĩ sao về vụ này ? Bà ta đúng như sự miêu tả của chú đấy, và ả thua rồi. Hurley đang cố khám phá ra ai đã thuê bà ta giết Dominick đấy. Khi có tin gì tôi sẽ báo cho chú hay. N ày Bathsheba hả - ko có một tên nào như thế ở Hà Lan hết, ko có một tổ chức khủng bố nào mang tên ấy, ko có một tổ chức lớn nào mang tên ấy, ko có gì hết. Chắc là ko lâu lắm đâu. À, Marcus này, Hurley nói với tôi là anh ấy rất hài lòng vì chú ko để cho Dominick ngoạm phải miếng lớn đấy

-Anh ấy hài lòng chứ. Một phát đạn cho hắn thì quá dễ. Anh ấy muốn Dominick phải vào tù trong thời gian tới đây. Ô vâng, anh John này, tôi cứ thắc mắc mãi là tại sao cái đám người này lại thích cái tù mắc dịch Bathsheba viết bên hông trực thăng thế, Ko cần thiết phải liều lĩnh như thế, vài cái dấu hiệu của tổ chức có thể khiến cho người ta lần mò tìm ra tổ chức, hay tìm ra được người đã gây nên vụ việc này mà

-Ông bạn ơi, là vì chẳng có ai thoát ra khỏi đấy mà còn sống sót hết, ít ra thì cũng ko có ai trông thấy cái dấu hiệu của tổ chức đó. Giovanni có tìm ra được gì ko ?

-Tôi ko rõ, lão ta ko nói với tôi điều gì hết. Lão luôn luôn lịch sự nhưng cứng như hòn đá. Lão vừa lánh tôi đấy. Có tin gì về Koerbogh và Van Wessel ko ?

-Đồ tội phạm tépriu đâm thuê chém mướn thôi. Theo Hurley cho biết, thì chú có thNm vấn chúng,

chúng đã chẳng biết tí gì

“Thế thì tại sao chúng lại tự tử ?”

Marcus ấn chuông gọi Callie, anh dặn dò cô ta đôi điều, và nhìn lại thì đã gần 1h trưa. Rafaella Holland đang cùng Coco ăn trưa rồi đấy. Anh nói với Callie

-Tôi đi ăn trưa đây

Nói xong anh liền bỏ đi, ko kịp để cho cô ta hỏi han điều gì, hay là làm cho anh đổi ý, hay là giữ chân anh lại vì có nhiều tin nhắn hỏi anh

Khi anh thấy 2 người đàn bà ngồi với nhau, anh biết là họ đang thảo luận điều gì đó anh ko ưa . Coco nhìn thấy anh, vẫy tay chào anh, rồi bà ta nói gì đó với Rafaella Nàng hất đầu lên, rồi nhìn anh với ánh mắt khiến cho anh chàng nào can đảm mấy đi nữa cũng phải lo âu

Anh cười, bỗng anh cảm thấy chỗ 2 người ngồi thật hấp dẫn, anh bèn len lỏi đi về phía bàn họ đang ngồi.

Chương 8

Marcus chọn cái giờ đến thật oái oăm, Rafaella nghĩ thầm như vậy, rồi nàng nhíu mày nhìn anh. Nàng đang tính toán đường lối, thì bỗng có một người đàn bà tiến đến gần chia cho anh một mảnh giấy, nàng cảm thấy nhẹ cả người. Cả Coco và Rafaella đều nhìn anh đọc mảnh giấy, anh còn thận trọng xếp lại rồi chào phớt 2 người, anh bỏ đi về phía đối diện. Coco nói

-Có lẽ có chuyện gì gây cản xảy ra đây, Marcus giải quyết hầu hết các vấn đề khó khăn, và tất cả mọi người đều đến tìm anh ta

Rồi bà ta nhíu mày, và Rafaella tự hỏi phải chăng bà ta đang nghĩ về đêm trước, phải chăng bà ta đã biết đến chuyện đêm qua, Rafaella không muốn đi động đến. Nàng nói

-Tôi hài lòng việc anh ấy đi ra ngoài trong vài phút. Tôi muốn nói chuyện với bà, Coco ạ Rafaella đã tỏ thái độ kính nể với Coco Vivrieux, nàng thấy rằng, cho dù bà ta có biết những gì nàng đang làm đi chăng nữa thì ít nhiều bà ta cũng hân hoan vui vẻ mà thôi. Chỉ là chuyện giải khuây thôi. Nàng thấy cần thiết là nàng phải cư xử chân thật, nàng lại còn phải tích cực nữa. Nàng tặng cho Coco một cuốn sách có chữ ký của nàng, cuốn sách nàng viết về Louis Rameau, nhan đề Dark Horse. Nàng nói gọn lỏn

-Tôi muốn viết một cuốn tiểu sử của ông Giovanni, đặc biệt là 2 năm vừa qua – như thế là cũng viết về bà đây, bà Vivrieux à

Rafaella cắn một con tôm tươi nàng vừa chấm trong nước tương làm bằng củ cải ngựa, nàng nhai chậm chậm trong khi Coco ngồi yên không nói năng gì, trông bà có vẻ lo âu, ra chiều cảnh giác. Sự thể xem chừng khó hi vọng đây

Rafaella lục trong đồng ảnh và các hình cắt ở trong báo của mẹ nàng. Nàng lấy ra một tấm và đưa cho Coco xem

-Tôi thích cái ảnh này chụp bà và ông Giovanni từ trong nhà hàng ở ngôi làng St.Nicolas tại Crète bước ra

Coco nheo mắt cố nhớ

-Trời đất ơi, làm sao mà cô biết được chuyện này ? A, một tuần thật tuyệt. Cô có biết ở đây có một hòn đảo tên là Spinalonga là quê hương của người cùi từ nhiều thế kỷ nay không ? Sự tập của cô đây khiếp thật.Ồ nhìn cái ảnh của Dominick ở Paris này. Có phải nhờ đây mà cô biết được về tôi và ông Giovanni không ?

Rafaella mỉm cười, nàng đáp

-Tôi có đủ tất cả những gì người ta đã viết, và tôi cũng có đủ các bức hình đã đăng về bà và về hai ông bà. “Cám ơn nỗi ám ảnh của mẹ về ông ta”

Nàng thấy Coco cầm lên một tấm hình, rồi cầm lên tấm khác. Vài tấm làm cho bà mỉm cười, vài tấm khiến cho bà chau mày, Rafaella đã còn thận trọng chọn những tấm chụp trước ngày Coco với ông Giovanni đã hạn chế đi lại, trước đây 3 năm. Các bài đăng báo cũng thế, nàng mang theo những bài đề cập đến vấn đề có tính chất xã hội hơn là các vấn đề khác, ngoài trừ những bài nói về hai người. Cuối cùng Coco quay sang Rafaella rồi bà nhún vai theo kiểu rất Pháp, rất duyên dáng, bà nói

-Tốt thôi cô làm cho tôi phải xử đẹp và công bằng với cô. Tôi thấy cô không bỏ qua chuyện này. Tối nay cô có thể đến bên cơ sở chính để đích thân nói chuyện với ông Giovanni. Tuy vậy, cô nhớ cho điều này, cô Rafaella, ông ta là người sẽ quyết định bất cứ điều gì Có một bài báo nàng mang theo viết về các phiên họp của Thượng viện để nghe tường trình trong thập niên 1970, mà theo Rafaella là vô

thường vô phạt. Coco đọc bài báo, rồi bà ngừng một chỗ khi quây tách trà lạnh, đựng đưa nhẹ nhàng bạc hà. Bà nói

-Cô biết là ông Giovanni lấy làm thỏa mãn về quá khứ bí mật của mình lắm Bà nhún vai rồi nói tiếp
-Nếu cô muốn thì cứ bàn cãi. N hững thứ như là hợp nghe tường trình ở Thượng viện, những lời buộc tội truy tố- dĩ nhiên là ko có việc kết án- tôi tin là có một vụ buộc tội trốn thuế, và một vụ khác có liên quan đến những hành động hối lộ chính trị đầu vào thập niên 1970....Lại còn có một vụ kết án rất nghiêm trọng đã lâu, lâu lắm rồi. Dĩ nhiên là tất cả những việc này đều do phản ánh của quần chúng mà ra. Ông ấy lại còn bị các cơ quan của chính quyền Mỹ quấy rối, vì cho là ông có dính dáng đến buôn bán ma túy, cái việc mà ông ấy ko làm. Thực tế là ông ấy rất chống ma túy. Tôi ko biết lý do, nhưng ông ta thà chết chứ ko chịu đựng đến ma túy. Ông ta lại còn đỡ đầu cho các chương trình phục hồi cai nghiện ma túy ở Hoa Kỳ nữa đây. N hững người Mỹ ko tin, họ cứ cho đấy là láo toét và họ muốn chon vui ông ta. Tôi muốn cô hiểu cho là- chuyện trước mắt nhé- sự đời đều luôn luôn có hai mặt
-Tôi hiểu điều đó

Rafaella đáp, rồi ko do dự nàng nói thêm

-Tôi có nghe nói ông ta có nâng đỡ cho một vài chương trình buôn bán ma túy N àng lấy lên một bài báo khác, đưa cho Coco rồi nói

-Công cuộc nghiên cứu sơ khởi của tôi cũng đã phát hiện ra là ông Giovanni có buôn bán vũ khí
Coco nhìn bài báo, bà đáp

-Ồ đúng đấy nhưng công việc làm ăn này ko che đậy và hoàn toàn hợp pháp. Ông ấy kết hợp với cơ quan CIA mà, và dĩ nhiên là có ai hỏi ông , một phóng viên chẳng hạn, bất kỳ ai thì ông ta cũng sẽ bác bỏ việc ông ta đã làm , thẳng thừng

-Thế là ông ta ko dựa vào sự nặc danh hay là dựa vào việc buôn bán vũ khí chợ đen à ?

-Có lẽ ko có đâu. Ông biết những người làm ăn theo lối này, nhưng ông ko bao giờ tham gia vào. Ví dụ ông Roddy Oliver chẳng hạn. Khi nào cô cần gặp một tay gian ác, một kẻ làm cho cô sờn gai ốc, thì cô hãy đi London để nói chuyện với y

-Tôi biết mình sẽ có hàng đồng tiền nếu mình có gan

-Mọi việc ở đời đều thế mà, phải ko ? N hững việc như thế này cô nên hỏi Dominick, nếu ông ấy cho phép cô hỏi. Tôi thật tình ko muốn dấn động đến chút nào hết

-Có phải ông ấy đã phạm vào những điều bà vừa nêu ra ko đấy ?

Coco mỉm cười vừa nhai cọng bạc hà, bà đáp

-Dĩ nhiên là ko. Có lẽ ông ấy phạm phải những việc ngu ngốc như thế khi ông còn trẻ cơ, nhưng vào lúc ấy thì ai mà ko sai phạm ? Bây giờ thì ông già rồi, ông khôn ngoan hơn- ít ra thì ông cũng đã nói với tôi như thế. Ông ấy ko tin tưởng vào ma túy, như tôi đã nói với cô rồi đấy, ông ấy ko muốn đụng chạm đến ma túy, mặc dù công việc làm ăn này hái ra tiền, cho nên tôi lấy làm ngạc nhiên, tại sao cơ quan bài trừ ma túy lại đưa tên ông vào danh sách của họ. Ông ta rất giàu, Rafaella ạ, và ông ta là chủ nhân cả hòn đảo này, chứ ko riêng gì Porto Bianco. Ông ta lại còn có nhiều ngôi nhà ở Paris, ở Rome, một cái vila ở Crête- gần St.N icolas- và một trại chăn nuôi bò ở Wyoming. Ông ta là một thương gia hợp pháp, nhưng dù thế đi nữa, tôi thật ko tin ông ta lại thích để cho người nào biết tiểu sử của mình. Tại sao lại phải viết đã chứ ?

Coco lại nhún vai, bà tiếp

-N hững tôi biết đàn ông quá, họ đều thế.... Ừ ko nói trước được, theo tôi thì cô cứ nói thử. Cho nên, tôi nay mời cô đến ăn cơm tối ở bên nhà lớn, và cô hỏi ông ta thử xem

-Tôi cũng muốn thế. Xin cảm ơn bà lần nữa. Bà cho phép tôi hỏi, thưa bà Coco....Bà nói tiếng Anh mà ko có âm Pháp tí nào hết, tuy vậy tôi đã xem nhiều lần phỏng vấn về bà- ví dụ lần này chẳng hạn- thì bà vẫn có vẻ Pháp quá

Coco mỉm cười thoải mái

-Tôi có thói quen nói tiếng Pháp rất tốt. Tôi đã nói tiếng Pháp thành thạo mà. Cô thấy đấy, hôm qua khi tôi gặp cô đang nói chuyện với Marcus đấy, và nếu gặp trường hợp phải đổi sang nói tiếng Pháp, thì phải chấp nhận thôi, chắc cô lấy làm ngạc nhiên lắm hả ?

-Vâng tôi ngạc nhiên lắm. Cảm ơn bà đã nói thật với tôi như thế. Còn họ Vivrieux của bà nữa ? Bà xuất phát từ đâu thế

Coco nhìn nàng rất lâu, rất chăm chú. Rồi bà đáp

-Tôi sinh ra và lớn lên ở Grenoble, nước Pháp. Vivrieux là một họ rất xưa và rất danh giá

-Tôi thích được trượt băng ở đây lắm. Tôi nghe nói ở đây tuyệt lắm. Có được một họ xưa như thế thì thú vị quá

Coco đồng ý, nhất trí với nàng liền

-Đúng thế.Ồ Marcus trở lại kia kìa

Bà đưa tay vẫy và Rafaella nhìn lên thấy anh đang len lỏi qua các bàn ăn trên hành lang, dừng lại để nói chuyện với khách, rồi nói với mấy cô bồi bàn- chỉ có phụ nữ mới phục vụ ở hành lang đậm bụi mà thôi- rồi anh dừng lại ở bàn của hai người

-Xin chào bà Coco, xin chào bà Holland. Chắc cô hài lòng thời tiết hoàn hảo ở đây chứ ? Cô hài lòng các thứ bày biện hoàn hảo của chủ tôi chứ ?

-Hài lòng lắm, Marcus. Mời anh ngồi với chúng tôi. Nếu tôi biết được Callie nhi, mà cô ấy chưa cho phép anh ăn phải ko ?

-Chưa, cô ấy là một người phân việc nhẩn tâm lắm

Anh ra đầu gọi một cô bồi bàn, và ko cần hỏi, cô ta mang đến cho anh một ly Perrier, hai lát chanh nằm trên mép ly. Anh vắt cả hai lát chanh vào ly trước khi uống. Coco lên tiếng

-Cô Holland đây muốn viết một cuốn sách về tiểu sử của Dominick

Marcus khựng lại khi anh đưa môi vào ly Perrier

Cách nói của Coco về chuyện đã xảy ra giữa hai người đã làm cho anh mất bình tĩnh. Anh chàng này có biết những gì đã xảy ra ko nhỉ ? Rafaella nói nhanh

-Đúng thế, tôi muốn nhấn mạnh vào mấy năm đã qua, kể từ khi cô Vivrieux sống với ông ấy, và từ ngày ông ấy mua khu giải trí và mua hòn đảo này

Sau khi đã lấy lại bình tĩnh, anh bèn nói

-Theo tôi thì đừng

Nói xong anh quay người trên ghế để trả lời câu hỏi của một người đàn ông ngồi sau lưng anh

Rafaella càu nhàu hỏi anh

-Ai hỏi anh thế ?

Marcus làm bộ như ko nghe nàng hỏi. Anh nói thêm một vài phút nữa, rồi quay lại với hai người.

Rafaella hỏi

-Thế còn ai là người nghe ý kiến của anh ?

Marcus đáp nhẹ nhàng

-Bà Coco sẽ đồng ý với tôi. Có một vài điều khó chịu lắm ở đâu đây. Tôi ko cho cái công việc này hay ho gì vào lúc này

Coco nói với Rafaella

-Tôi đã nghe về tiếng tăm của cô đêm qua. Marcus đã nói cho Dominick hay là cô đã cứu mạng anh ấy

-Chỉ là tình cờ mà thôi, ko có gì anh hung hết, tôi cam đoan với bà như thế Thế đấy mọi người trên hòn đảo này đều biết việc gì đã xảy ra vào lúc nào. Ko có gì ngạc nhiên, ko có gì thực hết. Nàng nói tiếp

-Tôi ko tin là ông ta đã nói với anh rằng ông ta sẽ tìm cách để tìm cho ra thủ phạm chứ ? Marcus lắc đầu, rồi anh gọi một cái bánh nhân thịt có 3 lớp. Anh quay lại phía nàng, trông anh rất dữ dằn và

cương quyết đến nỗi gần như nàng ko còn thấy đôi mắt quyến rũ của anh nữa. Anh nói -Bà Holland tôi xin nói thẳng với bà nhé. Đừng nói nhiều về những chuyện xa vời nữa. Đã có quá nhiều chuyện ba láp xảy ra ở đây rồi. Theo tôi thì cô nên về với kẻ hâm mộ bé tí của cô đi – Khoan, ko hẳn bé tí đâu, nếu tôi nhớ ko lầm- và cô hãy trở về tờ Diễn đàn, đào bới công việc của người ta, và dĩ nhiên là cô hãy trở về căn hộ xinh đẹp, rất xinh đẹp của cô ở Brammerton, và về với bọn bạn trai quanh quẩn bên cô đi. Bọn này chắc có tài tiên đoán hơn, và họ hợp với mong ước của cô hơn

Rafaella bung tách nước trà đá lên, nàng hắt vào mặt Marcus. Anh lấy chiếc khăn ăn lau mặt, rồi nói -Tôi sai, kẻ hâm mộ của cô rất tuyệt. Đáng ra tôi ko nên nói cô đã có quá nhiều người hâm mộ. Tôi cứ quên phắt là phụ nữ rất nhạy cảm. Họ ko thêm để ý đến cả những nhận xét khách quan nhỏ nhất nhất nữa

-Thưa bà Vivrieux, tôi muốn đến dùng cơm tối nay ở bên nhà lớn. Bà làm ơn cho tôi biết cách để sang bên ấy ko ?

Coco nói với nàng rằng bà sẽ cho người sang đón nàng, và Rafaella, ko ngoảnh mặt nhìn Marcus rời khỏi bàn ăn

-Chuyện gì đã xảy ra giữa hai người vậy, Marcus ?

Marcus đang mãi nhìn Rafaella bỏ đi. Anh nói

-Chắc là cô ta có người hâm mộ rất tuyệt

Coco phá ra cười, bà nói

-Tại sao cô nàng cứu mạng sống cho anh, rồi lại hắt nước trà vào mặt anh ?

-Ai hiểu nổi phụ nữ

-Chỉ có bọn ngốc nghếch mới ko hiểu thôi, đúng thế đấy

-Tôi đến dùng cơm tối được ko ?

-Nếu anh hứa là ko gây náo loạn lên. Lạy Chúa chứng giám cho, chúng ta đã có quá nhiều chuyện lăm ròi. Bây giờ đừng có thêm chuyện về cái bà Holland quyến rũ này nữa, anh Marcus ạ

-Xin hứa, thưa bà

Anh vừa nói vừa trịnh trọng đặt lòng bàn tay lên trái tim.

Merkel rất muốn làm hướng dẫn viên du lịch cho bà Holland. Hòn đảo- trước khi ông Giovanni mua thì nó có tên là Calypso- rộng già 3 dặm vuông, gần 2000 mẫu và tương tự hình một quả dưa hấu. Đây là một hòn đảo nằm vào chỗ tránh gió, ngay cả phía tây đảo Antigua, khoảng 50 dặm về phía đông nam của St.Kitts

Khu giải trí chạy dọc theo chiều dài bờ phía đông, khu nhà lớn của ông Giovanni nằm phía bờ Tây. Hòn đảo dày đặc núi non- cũng như bất kỳ hòn đảo nào ở vùng Caribe này- và dãy núi gần như chạm đến biển, cả hai đầu. Rừng rậm bao phủ hết cả núi non, ko còn sót chỗ nào, vì lượng nước mưa rất nhiều. Bên bờ phía đông này, trời thương mưa vào buổi sáng rất lâu chừng 15', nhưng thay đổi tùy lúc. Vào thời hòn đảo thịnh vượng nhất, thì hết 90% dân cư đều sống ở bờ phía tây. Thổ dân đã cả quyết rằng có nhiều ma quỷ tác hại Nn náu ở bờ phía đông, và họ đã tránh xa phía này đi. Chỉ có nhiều mưa ở bờ phía tây. Nhưng người ta lại có thể chết được vì đất mùn hôi hám ở trong rừng bao phủ núi non ở khu trung tâm. Khu trung tâm này ko có người ở và đã như thế từ rất lâu rồi Merkel nói cho nàng nghe mọi thứ bằng cái giọng nhẹ nhàng êm ái, như giọng của một anh trọng tài biên bong đá mà nàng biết. Nàng đã xem phần đầu của tập cuối cuốn nhật ký của mẹ nàng, đoạn viết thẳng thắn và rõ rang, vào tháng 9 ba năm về trước. Mẹ nàng đã thuê riêng một chiếc máy bay ở Pointe à Pitre và thuê một phi công lái bà đến đảo của Giovanni

Mẹ biết con sẽ cho mẹ là thiếu khôn ngoan ghê lắm, có lẽ con sẽ tin là mẹ bây giờ đã mất hết trí xét đoán và suy luận. Tại sao mẹ lại phải làm như thế này đã chứ ? Mẹ đã có chồng, được hạnh phúc- thật sự là vậy- bên Charles, ông thậtt uyệt vời và tốt. Ôi mẹ chẳng biết nữa. Nhưng mà

Rafaella con, mẹ phải xem cho được cái hòn đảo của ông ta. Mẹ phải thấy tận mắt chỗ ông ta ở. Hòn đảo thật đẹp, một báu vật, cảnh nhiệt đới tốt tươi, bờ biển cát trắng xoá tuyệt đẹp chạy dài từ bắc chí nam, và một dãy núi có rừng rậm chạy dọc giữa đảo

Ngay khi con ở trên ko, c on có thể trông thấy cảnh xa hoa của Porto Bianco, thấy hải cảng chen chúc nhau, nào là thuyền buồm, nào là du thuyền. Cơ sở chính của Dominick nằm trên bờ Tây. Dinh cơ thật là hoàn hảo, tất cả nhà cửa đều sơn trắng, ngôi nhà lớn lợp ngói đỏ, có hồ tắm, có vườn tược. Ôi những khu vườn, đẹp ko thể nào tin được. Khi mẹ bay trên đó, mẹ thấy những người đàn ông, ít ra là cũng nửa tá, có vài người mang vũ khí

Mẹ yêu cầu người phi công hạ máy bay xuống khu giải trí. Mẹ chỉ muốn được ăn trưa ở khu giải trí- Mẹ biết Dominick sẽ ko có mặt ở đó – nhưng anh ta nói hòn đảo này thuộc tư nhân, chỉ có người làm việc và khách của họ mới được xuống. Quả là một nơi độc quyền vậy. Dĩ nhiên là mẹ có thể tìm cách để vào đấy được, nhưng ko đi cùng với Charles được. Ông ấy ko phải là một người ngốc, mà là một người tinh tế. Nếu ông ấy hỏi mẹ tại sao mẹ lại thích đến đây, thì mẹ biết trả lời làm sao. Rủi thay cho mẹ, mẹ lại là người nói láo rất tồi, ít ra là với ông ấy. Thỉnh thoảng mẹ nghĩ là ông ấy sẽ tin mẹ có một người đàn ông nào khác đấy, có lẽ ko phải với người mà mẹ đang có quan hệ làm ăn, ồ ko đâu, nhưng mà với một người đầu đó trong quá khứ của mẹ, một người mà mẹ vẫn còn nghĩ đến, một người mà mẹ còn yêu. Và khi mẹ thấy được những mối nghi ngờ của ông ấy, những mối nghi ngờ làm cho ông ấy đau đớn thì mẹ biết nói làm sao đây ? Ôi nhưng mà mẹ sẽ tìm cách để gặp ông ta. Chỉ một lần thôi. Chỉ vài phút thôi. Ko lâu, chỉ một lần thôi

Merkel vẫn còn tiếp tục nói khi họ đến gần bãi đậu trực thăng nằm ở phía Bắc của khuôn viên khu giải trí

-Có 3 đường đi qua cánh rừng ở giữa, ông Giovanni cho phát quang sạch sẽ. Trong những trường hợp bình thường thì chúng tôi dung trực thăng, chỉ mất có 10'. Ấy thưa cô, cô ko sao chứ ?

Rafaella nhận ra mắt mình ướt mèm, trông có vẻ khả nghi quá. Nàng hít mũi rồi nói

-Bị dị ứng, tôi chỉ bị dị ứng thôi. Tôi bị đau hong. Ôi đúng thế, tôi cứ nghĩ là dãy núi ở giữa, khiến cho du khách đến tham quan khu giải trí hiếu kỳ ko thể sang phía Tây được N ét mặt xanh xao của mẹ nàng lại hiện lên trong tâm trí nàng. Bất tỉnh, nằm yên bất động ra đấy. Tình trạng của bà sáng nay vẫn thế. Sáng nay dựng Charles đã nói trên điện thoại cho nàng biết : nàng ko thể làm gì được. Nàng ko thể trở về được. Dựng đã hứa nếu cần thì dựng sẽ gọi nàng. Dựng ko nói gì về việc nàng đang ở tại vùng Caribe. Nàng nói láo với ông, nàng nói với dựng là nàng có một chuyện đặc biệt ở đấy Bằng lời nói hết sức vắn tắt, Merkel nói

-Đúng thế, hiện ông Giovanni gọi khu vực núi non ấy là “Stomaco di diavolo”, nghĩa là bộ ruột của quỷ Sa tăng. Ông ấy nói nếu ai bị bắt vào đấy, họ sẽ bị nhai nát liền, ko bao giờ tìm ra được nữa.

Cô hãy nhìn kia kìa- Chúng tôi có một hải cảng khổng lồ cho du thuyền và t huyền buồm đậu. Ông Giovanni ko cho phép tàu lớn vào, dĩ nhiên rồi Porto Bianco là một câu lạc bộ tư nhân mà, chắc cô đã biết

Rafaella gật đầu, rồi leo lên phía trước chiếc trực thăng

-Ông là phi công à ?

Merkel gật đầu, để cho Rafaella đã thực sự ngồi yên vào trong rồi, y đưa cho nàng dụng cụ nghe ở tai, rồi lật nhanh ít nhất một tá nút bật. Y nói

-Chúng ta chỉ mất chừng 9 hay 10 phút, chỉ là một hòn đảo nhỏ- ít ra là chỉ dung cho máy bay nhỏ và trực thăng mà thôi

Merkel cho máy bay cất cánh, và Rafaella quên bằng nhiệm vụ của mình trong một lúc, nàng chăm chú nhìn quang cảnh phía dưới. Kỳ lạ thay là người ta ko thấy gì hết, cho đến khi họ ở trên cao khoảng 200 bộ. Hòn đảo có hình thể như trái dưa hấu, còn Antigua ở về phía Tây. Dominick Giovanni là bạn chí

thiết của Vere Bird, thủ tướng của Antigua. Khi họ lên đến điểm trung tâm của đảo, nàng thấy khu giải trí trải dài thật đẹp từ Bắc chí N am. Nàng chỉ việc quay đầu lại là thấy khu cơ sở của Dominick Giovanni. Nó ko xa hoa lộng lẫy hào nhoáng như khu giải trí, nhưng nó trải rộng ra, ngôi nhà chính trắng toát với mái toàn bộ lợp ngói đỏ, nhiều ngôi nhà nhỏ bao quanh, tất cả đều làm cùng một cỡ. Có 1 hồ bơi thật lớn, 1 sân gôn 9 lỗ, 3 sân quần vợt, tất cả khuôn viên đều bao phủ những hàng dâm bụt rậm rạp, những giàn hoa giấy, hoa hồng leo thân cây thật lớn, và những trâm phong lan đủ màu trắng, hồng, tím. Khu rừng có vẻ đang lấn ra tận mép khuôn viên, đợi thời cơ là nhảy vào thiêu hủy hết những khu vườn được chăm sóc kỹ lưỡng, là một mê cung dày đặc xanh ngắt ko có hình thù gì hết, trông như một cơn ác mộng và hết sức rậm rạp ko tài nào vào được

Cách khu cơ sở ko quá 100 da, băng qua rừng là bờ phía Tây của hòn đảo, những bãi biển đầy cát trắng, mịn màng, hấp dẫn như mời gọi, và nước biển trong xanh ko thể nào tin được, và thật khó bề miêu tả nên lời. Mẹ nàng đã miêu tả cảnh tượng này, nhưng người ta ko thể tưởng tượng ra bằng lời, cho dù người ta đã thi vị hóa đến bao nhiêu đi nữa

Merkel ko nói năng gì. Y đã quen cái phản ứng này của mọi người khi lần đầu tiên họ đến khu cơ sở, cho nên đây là lý do y đã làm cái nhiệm vụ hướng dẫn viên nói cho khách nghe trước khi họ lên máy bay. Nếu y đợi thì chẳng ai thèm nghe y một lời. Y khéo léo hạ trục thẳng xuống bãi đáp, rồi ra dấu cho Rafaella nhìn về phía bên trái nàng Merkel nói

-Kìa ông Giovanni đây

Rồi y hát đầu chỉ một người đàn ông đang tiến đến chiếc trục thẳng. Ông ta nhìn nàng và cảm thấy mình đang phân vân ko biết nàng là ai. Nàng cũng đang nhìn chằm chằm vào ông Giovanni. Có một cái gì đáng ngại về nàng đây, nhưng ông ta ko hiểu đó là cái gì. Chỉ biết nàng là một thiếu nữ xinh đẹp. Và nàng lại muốn viết về tiểu sử của ông Giovanni. Merkel lại ko tài nào hiểu nổi ông Giovanni lại cho phép làm một việc như thế. Những người có tầm cỡ bí Nn trên trường quốc tế như ông Giovanni, ko ai lại cho các nhà văn những tin tức dễ dãi cả. Nhưng ông Giovanni lại ko hề giống với bất kỳ ai mà y đã biết đến. Ông Giovanni làm ra luật lệ ấy, và ông bắt buộc nhưng người khác phải tuân theo những luật lệ này. Ông ta biết cách chế ngự người khác phải tuân theo những luật lệ này, phải biết vâng lời. Tóm lại ông Giovanni làm bất kỳ điều gì ông muốn Rafaella nhìn chằm chằm vào người cha đẻ của mình. Chuyến đi đã hết, khiến cho nàng đâm ra lo sợ, nàng thấy kích thích trong người, nàng thấy cơn giận giữ đến lộn cả ruột gan trước người đàn ông đã phản bội nàng và mẹ nàng

Nàng biết phải chờ đợi cái gì. Nàng đã xem nhiều bức ảnh của ông ta hơn bất kỳ ai mong muốn được xem. Nàng lo sợ ông ta đến gần hơn, nàng lo sợ về những điều nàng suy nghĩ, nàng lo sợ cách nàng đã phản ứng

Rafaella phân vân ko biết 1 năm nữa cha nàng sẽ ở đâu ? Có lẽ trong tù với thằng cha Gabe Tetweiler chẳng ? Ở Attica chẳng ? Bỗng trong giờ phút này nàng lại nghĩ đến dượng Charles, dượng đang ngồi bên giường của mẹ nàng, bàn tay mềm nhão của bà nằm êm ái trong lòng bàn tay ấm áp của dượng. Xin đừng để cho bà chết, nàng đang đọc một bài kinh cầu nguyện. Nếu mẹ nàng mất thì dượng Charles sẽ ra sao ? Ông ấy yêu bà quá mà, thật kinh khủng

Bỗng hai bàn tay nàng ướt mềm. Nàng ko muốn lau tay trên chiếc quần lạnh trắng của cửa hiệu Lagerfeld. Chiếc áo lụa màu đỏ ướt đầm mồ hôi, giá bộ quần áo bằng cả tuần lương. Bỗng nàng thấy mình hoảng hốt vì nàng cảm thấy mất tự chủ, quên mất mục đích của mình. Nàng nhìn ông ta

Ông Giovanni thân hành đến bên chiếc trục thẳng và mở cánh cửa buồng lái màu xanh nhạt. Ông ta nói -Xin chào cô Holland. Hân hạnh được đón cô đến nhà tôi

Ông chìa ra bàn tay nhỏ nhắn, nàng nhìn một lát rồi mới bắt tay ông ta. Rồi nàng nhìn thẳng vào đôi mắt xanh lơ của ông, đúng là màu mắt của nàng. Nhưng ko hề có dấu hiệu nào trong đôi mắt ông chứng tỏ ông nhận ra điều đó. Ko có một ý thức nào, một cảm nhận nào về nàng hết. Nàng nắm lấy bàn tay và

bước ra khỏi chiếc trực thăng. Nàng lấy làm ngạc nhiên khi thấy mình mang đôi dép trắng cao 3 inch mà gần như đã cao bằng ông. Thế mà nàng đã nghĩ chắc là ông cao hơn. Nàng nhờ bộ đồ lạnh màu trắng mà trông ông cao lên và trang trọng ra, với chiếc khăn tay màu đỏ xếp hình tam giác duyên dáng nhét trên cái túi áo, nơi duy nhất của bộ áo quần có màu sắc. Một cái đồng hồ vàng thanh cảnh trên cổ tay trái, và một chiếc nhẫn hạt xoàn trên bàn tay phải

-Xin cảm ơn ông, ông Giovanni

Nàng lại chờ đợi, lặng lẽ chờ đợi xem thử có dấu hiệu nào chứng tỏ ông nhận ra ko, nhưng tuyệt nhiên ko có. Nàng hoàn toàn là một người xa lạ với ông, y như mẹ nàng khi bà gặp ông ở Madrid. Ông ta ko thấy được một chút gì của mình trong người nàng hết, nhưng Rafaella lại nhìn thấy hình bóng của mình ở trong con người của ông ta, vì đôi mắt mà nàng đã quen với những lời miêu tả của mẹ nàng, đôi mắt màu xanh lơ, đôi mắt mỗi khi bị cảm xúc lại nhuộm màu xám lạnh lùng, rồi lại còn chiếc cằm chệch nữa, chiếc cằm sắc bén vênh lên mỗi khi giận giữ

Nàng bắt tay ông, bỗng nhiên nàng cảm thấy nhẹ nhõm cả người hơn là thất vọng, vì ông ta ko biết tí gì về mối liên hệ phụ tử với đứa con gái của ông. Thế là nàng có thể mặc sức tìm hiểu mà ko sợ gây nguy hiểm cho mình. Nàng trông thấy Coco đứng đằng sau ông, bà ta đưa tay vẫy chào

-A đúng thế, chính Coco của tôi chịu trách nhiệm về sự hiện diện của cô ở đây đây nhé. Nàng cô Holland này, tôi phải thú nhận là ở đây đôi lúc lẽ loi quá, cho nên người lạ rất được niềm nở đón chào Ông ta quay qua Merkel

-Anh quay lại đón Marcus chứ ?

Rafaella cố ko tỏ ra bức bối vì chuyện này. Có lẽ nàng đủ sức để tự kiềm chế, khỏi gây ra chuyện gì nếu anh ta lại nói điều gì khiêu khích nữa. Nàng đã mất tự chủ 2 lần rồi, vì anh ta đã làm phiền nàng. Đừng như trước đây, đừng là Rafaella Holland phóng viên điều tra của tờ Diễn đàn Boston. Nàng ko muốn để mất tự chủ. Nàng ko muốn hành động nói năng điều gì mà ko suy nghĩ chín chắn trước khi nói. Nàng ko muốn đánh mất tác phong của mình, Nàng đã nhận ra nàng phải thay đổi cảm nghĩ, thay đổi dáng dấp, thay đổi phương pháp quan sát sự vật khi đã bước chân vào hòn đảo, hòn đảo của bố nàng kia mà. Có thật nàng đã mong mỏi hoàn cảnh mới ko làm lung lạc được nàng ko ? Nàng đi về phía ngôi nhà, nàng nhìn chiếc trực thăng đang cất cánh lên lại, đang bay về phía bờ Đông của hòn đảo

-Thưa ông, ông có một ngôi nhà thật đẹp. Tôi rất hài lòng khi nhìn ngôi nhà ông từ trên không

-Cảm ơn cô. Tại sao cô ko gọi tôi là Dominick ? Tôi sẽ gọi cô là Rafaella đây

-Thế thì hay quá

Rafaella ko phải là một cái tên quen thuộc với ông ta, nếu 25 năm về trước ông ta chịu khó hỏi con gái mình một lần thôi, thì chắc là ông đã biết tên nàng. Nàng ông ta đã ko thèm nhìn nàng ở trong phòng nuôi trẻ con, và ông ta cũng ko thèm nhìn đến tờ khai sinh của nàng nữa. Nếu ông ta nhìn thì chắc ông ta đã biết họ mẹ nàng là Holland chứ ko phải Pemington. Chắc ông sẽ thấy rằng tên của người cha ko phải là tên ông. Nàng ông đâu có thèm ngó ngang đến. Ông ta ném cái chi phiếu 5000 đôla trên giường của mẹ nàng rồi bỏ đi. Rồi đưa con gái lớn lên hoàn toàn xa lạ với ông. Và ông cũng hoàn toàn xa lạ với nàng. Mãi cho đến bây giờ, nàng cảm thấy đau nhói trong người đến nỗi nàng đã phải khựng lại, ko đi được nữa. Bỗng nàng cảm thấy lộ liễu quá, nàng cố hết sức để chống lại cơn đau. Nàng quay lại và mỉm cười với bố

Ngoài nhà thoáng mát, rộng rãi, lắp toàn kính để nhìn ra thấy được cảnh choáng ngợp của chiếc hồ bơi Thế Vận, thấy được những khu vườn màu sắc rực rỡ vô song, thấy được các chỗ ngồi nghỉ dưới những hàng cây xanh ngắt, và thấy được rặng núi đẹp mắt tựa sát vào khuôn viên của cơ sở. Có nhiều hoa tươi mới cắt cắm khắp nơi, tỏa hương thơm ngào ngạt khắp phòng

Đồ đạc dùng trong nhà rất âm cúng, lẫn lộn nào là tủ đứng, tủ chè, bàn thấp kiểu tây, kiểu nam, sơn màu sang, rồi ghế thấp, ghế dựa bằng mây sơn trắng xinh xắn, ko có thứ gì đáng giá cho lắm, ngoại trừ

bộ sưu tập về châu báu của người Ai Cập trưng bày trong các tủ kính khắp phòng khách rộng lớn
Rafaella đã biết hết về bộ sưu tập của Dominick khi nàng xem nhật ký của mẹ nàng. Lại còn cả tấm ảnh chụp ở London, ngay bên ngoài nhà hàng Sotheby vào năm 1980 ” Ông ta đã sưu tập- có lẽ đã ăn cắp – nhiều thứ rất đẹp, tất cả thuộc triều đại thứ 18. Mẹ đã đọc sách thấy rằng thời này là thời đại trang hoàng hết sức lộng lẫy, lối trang hoàng đến độ làm cho con người ta chán ngấy, nhưng có một số tranh ảnh chụp các tiết mục mà mẹ đã xem được, thì quả thật rất tuyệt. Mẹ ao ước nắm được cái ly có chân bằng pha lê màu lục trong suốt ở trong tay, cái ly mà ông ta đã chính thức mua ở nhà hàng Sotheby với một món tiền kinh khủng. Có lẽ mẹ phải xem cho biết, Rafaella ạ, có lẽ..... ” Rafaella được mời ngồi và mời một ly rượu vang trắng

Tuồng như nàng ko rời mắt khỏi bố nàng.”Bố” nàng. Ông ta nhận thấy nàng cứ nhìn mình, ông bèn mỉm cười với nàng, nụ cười xảo trá. Ông ta hỏi

-Có gì làm phiền cô à, Rafaella ? Có lẽ cô thích rượu vang nhẹ hơn ?

-Ồ ko, rượu vang này tuyệt lắm. Chỉ là vì tôi đã muốn được gặp ông từ lâu lắm rồi Coco lên tiếng

-N hư em đã nói với anh rồi đấy, Dom à. Rafaella biết rất nhiều về anh và em. Cô ấy có rất nhiều bài báo và hình cắt ra từ báo chí, ngay cả một bức hình nhờ vị tu sĩ ở St. Nicolas chụp nữa đấy. Anh có nhớ ko ? Em đã nói cho cô ta hay về chuyến viếng thăm pháo đài Venetian ở Spinalonga, nơi đã trở thành quên hương của giới phong hải.... Ông ta nhẹ nhàng chặn bà lại. ko có ý xúc phạm đến bà, bằng giọng nói dịu dàng như rượu vang nàng đang uống vậy

-Coco của tôi là người rất hăng say về lịch sử. Thế cô quan tâm đến tôi đã lâu chưa ? Nàng bắt gặp ánh mắt của ông, nàng đáp

-Thực ra ko lâu lắm. Có một lần có một vấn đề khiến tôi lưu tâm, vì tôi đã hết sức theo dõi. Đó là thời gian tôi làm việc với ông Louis Rameau

Tại sao ông ta lại ko thấy được sự giống nhau nhỉ ? Tại sao ông ta lại ko thấy được, hả ông mắc dịch ? Phải chăng mẹ nàng cũng cảm nghĩ như thế ? Ông ta ko tin à ? N ỗi đau đớn ê chề khi thấy mình là kẻ hoàn toàn xa lạ, ko làm cho ông ta quan tâm chú ý đến tí nào hết hay sao ? Trong phút chốc Rafaella ko thể nào hiểu nổi, ko thể nào nghĩ ra rằng ông ta, bố nàng đã nhận ra được mình qua người của nàng. Nếu ông ta biết được rằng mẹ nàng đang bị hôn mê gần chết, thì ông ta sẽ nói sao, ông ta sẽ nghĩ gì nhỉ ? Có lẽ là ko có gì hết. Ông ta ko quan tâm đến, có lẽ ông ta đã ko còn nhớ gì nữa, sau 25 năm qua

-A, đến đây, Delorio, bố lấy làm ngạc nhiên vì con đấy

Rafaella nhìn quanh, nàng thấy một thanh niên trạc tuổi nàng đang vào phòng khách. Hắn ta mặc chiếc quần bằng vải lạnh màu xanh nhạt và chiếc áo chơi môn pô lô màu trắng, một sợi dây chuyền vàng lớn đeo quanh cổ. Hắn trông giống một con chó lai, nhưng con chó lai ăn mặc bảnh bao. Hắn trông giống một gã nông dân làm việc tay chân cho lớp quý tộc của cha hắn. Hắn ko ra vẻ là con trai của cha hắn, hắn ko ra vẻ là anh em khác mẹ của nàng

Hắn chắc nịch, ko có dáng của lực sĩ điền kinh chân dài, mà là dân đô vật, bắp thịt cuộn cuộn, cổ bự và hai đùi lớn. Rafaella ko thể tin nổi là nàng đang nhìn người em trai khác mẹ của nàng nữa

-Con trai tôi đấy. Rafaella à. Delorio Giovanni. Delorio con, đây là Rafaella Holland

-Thật là một hân hạnh bất ngờ

Delorio mỉm cười với nàng, và ngay cả nụ cười của hắn cũng ko giống nụ cười của bố hắn. N ụ cười của hắn là nụ cười của kẻ cướp, của kẻ dâm dục, và hắn xem như mỗi phụ nữ hắn gặp đều phải được đo lường, phải được đánh giá về mặt thể xác, rồi xem khả năng của người ấy trên giường ra sao. Cái nhìn của hắn là cái nhìn của kẻ ăn thịt người, đánh hơi và chém giết vào dịp sau. Hắn nhìn chăm chăm vào ngực nàng, rồi nhìn vào nây của nàng, cuối cùng hắn mới nhìn vào mặt của nàng, nhưng chỉ nhìn phớt thôi. Cầm hắn tự động hát lên

Rafaella ko đứng đây, nàng đợi hắn tiến đến gần hơn, hắn đến thật. Hắn bắt bàn tay nàng chìa ra, nắm

lấy thật lâu. Nàng muốn nói hấn rút tay lui, nàng muốn cho hấn biết nàng là chị khác mẹ của hấn. Lạy Trời, nàng nói

-Rất sung sướng được gặp anh. Tên anh thật hay Delorio à

Dominick trả lời thay con trai

-Vâng đúng thế. Đây là tên tục của mẹ tôi đây – Gia đình bà xuất xứ từ Milano Coco hỏi

-Paula đâu rồi ?

Delorio nhún vai

-Sắp đến đây

Rafaella nhìn hấn đi đến quầy rượu, rót cho mình một ly Glentivet đầy ắp

-Xin chào tất cả mọi người

Paula vừa nói vừa thướt tha bước vào phòng khách. Cung cách đi vào thật kỳ diệu, và Rafaella mỉm cười, nàng ao ước được hoan hô cô ta. Nàng biết một ít về Paula Marsden Giovanni. Cô ta 24 tuổi, được biết nhiều là vì gia đình giàu có. Công ty sắt thép Marsden ở Pittsburg, Pennsylvania mà. Cô ta hư hỏng, ích kỷ, xinh đẹp, rượng trai, đó là những gì nàng biết qua những bài cắt trong báo mới đây nhất được ghi ở trong nhật ký của mẹ nàng. Paula có mái tóc vàng nhạt với đôi mắt màu nâu sáng, một sự phối hợp rất đẹp, chỉ tiếc cái miêng buồn bã một chút mà thôi. Thân thể của cô ta xinh đẹp, rậm nắng, khiến Rafaella muốn khuyên cô ta nên cNn thân với ánh mặt trời của vùng Caribe, vì nó sẽ làm cho da dẻ cô ta nhẵn nhúm vào tuổi 40

-Cục cưng của tôi đây. Đến chào cô Rafaella Holland đi con. Cô ta là khách dùng cơm tối...

-Và có thể là người viết tiểu sử của Dom đây, Paula à

Coco nói thêm vào, bà nhướn một bên mày nhìn Dominick

Có dấu hiệu gì ranh mãnh trong giọng nói của Coco ko ? Paula tự hỏi như thế, Paula nhìn Rafaella Holland, rồi cô ta gượng cười. Đoạn cô nàng nhìn vào Delorio và thấy anh ta đang nhìn chăm chăm vào người thiếu nữ. Nàng có mái tóc đẹp đấy chứ gì nữa. Paula biết cái gì nữa đó là Delorio sẽ theo đuổi bất kỳ người phụ nữ nào mà hấn thích săn đuổi, và hấn thấy thích khuất phục được con mồi của hấn. Nếu cần hấn vẫn giờ trò bạo hành ra, nếu trò bạo hành này làm hấn khoái trí. Paula nói

-Tốt thế thì tuyệt quá. Tôi tin vào tài nấu nước của Dukey, 1 lần xem sao, vì chúng ta có được vinh hạnh đón tiếp cô Holland ở đây hôm nay.

Dominick đang nhắm nháp rượu vang, ông bèn nói

-Dukey là đầu bếp chính của tôi, anh ta là một đầu bếp xuất sắc

Một người đàn ông khác xuất hiện trên ngưỡng cửa. Ông ta cao, dẻo dai, mái tóc bạc rối bù – tóc bạc sớm, Rafaella thấy thế, vì nàng nhìn thấy khuôn mặt ông ta còn trẻ. Ông ta ko quá 40, ông ta là người da đen . Phải chăng ông ta là một trong số ít thổ dân còn sót lại trên đảo ?

-Thưa ông Giovanni, ông Marcus đã đến rồi

-Tuyệt anh vui lòng báo với ông Dukey là chúng tôi bắt đầu ăn uống trong vòng 15' nữa nhé, cảm ơn anh Jiggs

Rafaella tự hỏi ko biết có bao nhiêu người phục vụ cho Dominick. Nàng phải tìm cho ra. Mẹ nàng đã viết trong nhật ký, bà đã thấy chừng nửa tá. N hưng Rafaella khó mà đếm cho chính xác được. Cũng đáng ngạc nhiên là nàng ko hề thấy một ai mang súng khi chiếc trực thăng hạ cánh cả

Paula lên tiếng

-Tôi thắng Delorio môn quần vợt. 2/3 ván

Delorio cầu nhàu rồi rót thêm ly Glenlivet khác

Rafaella nói

-Chắc cô chơi quần vợt giỏi lắm ?

Paula cười xoà

- Ko giỏi đâu. Vì Delorio cứ chú ý đi đâu đấy thôi. N hưng rồi anh ta vẫn luôn luôn chú ý đến tôi
Delorio mỉm cười khi nghe vợ nhận xét như thế, và cặp mắt hần mới lạnh lùng đấy, liền ầm ầm trở lại.
Đôi mắt đen ko giống mắt nàng cũng ko giống mắt bố nàng. Dominick nói với Rafaella

-Cô có muốn xem bộ sưu tập của tôi sau bữa ăn ko ?

-Muốn lắm chứ, nhất là muốn xem cái đầu của nữ hoàng Ai Cập N efertiti điêu khắc bằng thạch cao
tuyệt hoa, pho tượng bán thân này tôi nghe ông có mà

Bỗng nhiên ông tỏ ra có thiện cảm và thân mật với nàng, khuôn mặt của ông ta trở nên dịu dàng. Trông
ông ta hiền hoà, rất hiền hoà khi ông ngồi nghiêng người tới trước, mỉm cười ông nói

-Tượng nữ hoàn N efertiti hả ? cô có nghe người ta nói đến à ? Có thể đấy là tượng của một trong
nhiều công chúa khác mà thôi, cũng à, chẳng hạn Sumenkhkare cũng nên. Cô có nghe nói đến bà này
chưa ?

Rafaella lắc đầu

-N hưng chính là tượng của N efertiti phải ko ?

Dominick cứ mỉm cười, ko nói gì nữa, nhưng vẫn tỏ ra có nhiều thiện cảm, ông vẫn còn bị kích thích
về bộ sưu tập của ông. Ông ko có vẻ gì là một tên tội phạm hết Marcus bước vào, mang theo một ko
khí tươi mát. Rafaella phải chấp nhận như thế. Anh ko mặc đồ lớn mà chỉ mặc chiếc quần trắng vào
cái áo thun tay cụt màu xanh lơ như Delorio. Trông anh ta khoẻ mạnh, vui tươi, giản dị và thẳng thắn.
nàng nhủ mảy, chắc là anh ta có điều gì bí Nn đây – nàng nghĩ trong bụng như thế - nhưng nàng ko nghĩ
là những điều bí Nn của Marcus lại tai ác và kinh khủng được. Anh thấy nàng, anh nhìn nàng cười
mở. Anh nói

-Khi nào thì bữa tiệc bắt đầu đây, ông Dominick ? Bà Holland có nói cho ông biết bà ta đã dùng võ
karate đá vào vai tôi rồi nhảy đề lên người tôi khi phát súng đầu tiên nổ ko ?

-Ko cô ấy khiên nhường lắm. Tôi chỉ biết những gì anh nói với tôi thôi. Cô Rafaella này, anh ta thua
một cách dễ dàng như vậy sao ?

Dominick ra sức trở tài duyên dáng với nàng còn Rafaella thì lại cảm thấy mình đang lắng nghe ông,
đang say sưa với sự sống động của ông, mối quan tâm của ông, say sưa với sự kích thích do ông gây
nên khi nói về bộ sưu tập về Ai Cập của ông N àng đáp

-Vì anh ấy vô ý mà tôi thắng thôi

N àng ngạc nhiên về tài phản xạ của mình để khỏi chạm đến tự ái của giới mày râu, mà theo nàng thì
anh ta cũng để ý đến

Delorio vừa nhìn chăm chăm vào Rafaella vừa nói

-Chắc là anh ta đang nghĩ đến nhiều điều khác nữa đấy

Mọi người trong phòng đều biết hần muốn nói gì

Marcus đáp

-Cũng có đấy

Anh cười nhìn về phía Rafaella, rồi anh nháy mắt với nàng. Đoạn anh lấy lại nghiêm trang , anh nói

-Chúng tôi ko tìm ra vết tích gì của tên bắn lén đã bắn vào bà Holland và tôi đêm qua hết. Ko có vật gì
bị vỡ

Dominick nhủ mảy đáp

-Tôi cũng ko tin là anh tìm ra được

Để thay đổi đề tài Rafaella bèn hỏi

-Merkel đâu nhĩ ?

Bỗng nhiên nàng sợ Marcus muốn tiếp tục kể cho họ nghe tỉnh bơ về chuyện anh đã tụt quần áo của
nàng ra- trước khi nàng bước vào bên trong cửa nhà anh- rồi anh vuốt ve mơn trớn nàng, hôn nàng,
Anh ko nói thế chứ. N àng hy vọng anh cứ lo lắng về việc mấy phát súng nổ mà thôi. N àng đã chán

ngậy vì cứ dính líu đến anh. Nàng cảm thấy mình lại mất tự chủ, nàng cố chiến đấu để giữ cho tinh thần mình minh mẫn

Paula cứ đưa mắt nhìn Marcus, cô nàng đáp

-Thỉnh thoảng Merkel ko ăn chung với gia đình

Rafaella thấy rõ khúc nhạc “Đôi mắt đôi” Nàng nói

-AN h ấy chỉ dẫn rất giỏi khi đưa tôi sang đây

Paula đáp

-Hắn là thứ tôi tớ ngu ngốc. Chúng ta ko ăn chung với bọn giúp việc – ít ra thì chúng ta ko nên. Ở nhà tôi , tôi ko bao giờ ăn với họ. Mẹ tôi ko cho phép

-Paula đủ rồi. Ko có chỗ cho kẻ nào rơm đời ở bàn ăn của tôi hết. À Jiggs đây rồi. Rafaella, xin phép dẫn cô vào phòng ăn nhé ?

Bàn ăn dài đủ cho 12 người, một trum đèn lớn treo ở giữa phòng, những chiếc ghế ngồi có lưng tựa rất cao, bọc toàn hàng thêu kim tuyến. Trên bàn ăn có một cái tô thủy tinh chất đầy trái cây tươi, nhiều đĩa đựng cá hanh đuôi vàng nướng ướp chanh và bơ, những đĩa rau xà lách tươi xanh dung riêng từng người, và những ổ bánh mì mới ra lò Maria cô gái giúp việc, rót một thứ rượu nhẹ khai vị vào ly mỗi người, rồi khi thấy Coco gật đầu cô ta bỏ ra ngoài phòng ăn, Jiggs đi theo bên cạnh

Dominick nhìn khắp mọi người một lượt rồi ông nói

-N ào xin hỏi mọi người, quý vị nghĩ gì về việc cô Rafaella Holland sẽ viết tiểu sử của tôi nào?

Chương 9

Marcus chồm người tới trước, anh nói:

- Tôi sẽ không cho cô ta đến gần với cây bút hay là cái máy vi tính lập chương trình trên tay đâu.

Rồi anh quay qua nói với Rafaella:

- Không có ý đồ xúc phạm cô đâu nhé.

- Tôi chả thiết đến gần anh đâu, Devlin à, không đến với cây viết và máy lập chương trình đâu. Có lẽ tôi đến với nòng súng với dây buộc chó sẵn thôi.

Paula hỏi:

- Có tôi trong danh sách không?

Marcus lên tiếng:

- Ông Dominick này, cái ý này không hay ho tí nào, có lẽ trước mắt nó không hay ho gì hết.

Chắc Dominick không phải là loại điên khùng quá nặng; lẽ nào ông ta lại tin mình không thể bị tổn thương được.

- Làm sao mà chúng tôi biết cô sẽ đối xử công bằng với bố tôi được?

- Tôi đã viết một cuốn tiểu sử rồi, và cuốn này nói về người đàn ông không hoàn toàn khác bố anh. Một con người có sức hút quần chúng, có năng lực và có nhiều kẻ thù. Ông ta hung bạo, can đảm – ông ấy lại là con người thiếu lòng nhân ái, con người mắc phải những sai lầm là...

Dominick dịu dàng ngắt lời nàng:

- Ông ấy đã mắc phải những sai lầm không tha thứ được, vì ông ấy quá kiêu ngạo. Delorio và Marcus à, tôi đang nói về Louis Remeau đấy, ông ta là cánh tay phải của tướng De Gaulle, là một trong những nhà lãnh đạo công cuộc kháng chiến của Pháp trong thời Đệ nhị Thế chiến đấy. Đó là vào năm 1943, tôi nghĩ thế, Remeau đã quyết định giết chết một liên lạc viên mang những mệnh lệnh đặc biệt của Hitler đến cho bộ tham mưu của mật vụ SS Đức ở tại Paris. Việc này không khó khăn gì, Remeau đã theo dõi tên liên lạc viên này đến Paris, ông ta biết đích xác chỗ hắn sẽ ở, thế rồi ông ta để cho người mới gia nhập quân kháng chiến còn trẻ đến với ông. Để xem ông, để quan sát vĩ nhân Remeau thực hiện những công việc can đảm tày trời. N hà vĩ nhân đã hành động vào ban đêm. Tôi nghĩ là ông ta muốn cô nàng đến để chiêm ngưỡng ông, để rồi bằng lòng ngủ với ông ta. Tình dục cũng là thứ được ông ta ưa thích. Dù thế nào đi nữa thì việc này cũng bậy, cho nên phải khử cô ta. Đó là một sai lầm do tính kiêu căng của ông ta mà ra.

- Về mặt giá trị của tác phẩm là ở chỗ Rafaella đã công bằng khi cô ấy trình bày. Cô ấy đã miêu tả cho chúng ta thấy Remeau có cá tính rất đa dạng, nhưng cô ta không hy sinh những gì tốt đẹp cho những ý xấu xa, hay là ngược lại.

Rafaella đáp lời ông:

- Thì ra ông đã xem cuốn sách của tôi rồi!

Nàng thấy mình bị ông ta mê hoặc và nàng đâm ra ghét mình vì chuyện này. Kiêu ngạo, đúng là cái điểm yếu của Remeau, cái điểm yếu tai hại của ông ta, và Dominick Giovanni đã hiểu đúng tác phẩm hơn nhiều độc giả và nhiều nhà phê bình được trân trọng khác. Dominick mỉm cười, ông ta nói:

- Mới đọc chiều nay, cưng ạ. Cái bản mà cô tặng cho Coco đấy. Thật đáng thương cho tính kiêu ngạo của ông ta, tính kiêu ngạo đã trả giá bằng sinh mạng của cô gái, thật đáng thương.

Rafaella đáp lời, giọng nàng lạnh lùng, vừa nói nàng vừa nhìn vào mặt bố nàng:

- Ông biết là Remeau đã quên phứt việc xảy ra, ông ta đã quên cô gái chỉ vì câu chuyện không có gì

quan trọng đối với ông ta hết. Trong thời gian tôi nghiên cứu ở Paris, tôi đã gặp một cụ già, rất già. Ông cụ nhớ được vụ này và nhớ cả cô gái. Tên cô ta là Violette, khi cô ta bị ghết, thì cô ta mới có mười tám. Theo ông cụ thì Remeau buồn được hăm bốn tiếng đồng hồ, nhưng ông ta không thấy mình có tội đối với việc đã xảy ra. Trong vòng một tháng, ông ta tuyển mộ một cô gái trẻ khác, và may mắn thay là cô ta không chết theo nhu cầu muốn chứng tỏ ông là một vị thánh đang sống trong vô vàn kẻ chết. “Y như ông đã quên mẹ tôi, quên tôi vậy thôi. Sự thể ra sao khi ông dính dáng với một người đàn bà khác mà bây giờ ông đã quên rồi?”

Rafaella nói tiếp:

- Thực ra thì ông ta đã có con với cô gái ấy. Tên của đứa bé gái ấy là Marie Deniere. Cô gái chết ngay sau khi hết chiến tranh, đứa bé gái cũng chết cùng với cô ta. N àng nhún vai:

- Một số đồ con hoang của bọn đàn ông sống được, số khác thì không.

- Thật tội nghiệp. N hưng như tôi đã nói với cô ấy, Rafaella à, tôi cho là cô đã công bằng. Chính vì thế mà tôi đã chú ý đến cô. Đến sự công bằng của cô.

Marcus lên tiếng:

- Câu chuyện hấp dẫn đấy, nhưng mà công bằng à? Bà, bà Holland công bằng à? Công bằng với một người đàn ông à?

- Thì anh cứ đọc cuốn sách ấy đi?

- Marcus, thật đấy cậu ạ, cô ấy đã cứu mạng cậu mà.

- Vì lý do nào cô ấy cứu tôi, tôi chưa tìm ra được. Tôi nghĩ có thể cô ta cứu tôi để rồi thủ tiêu tôi theo cách của cô ấy cũng nên.

N hưng anh lại mỉm cười khi nói như thế, và Rafaella lắc đầu; thế rồi trái với ý muốn của mình, như thể là nàng không còn cách trả lời nào khác hơn, nàng lại cười với anh. N àng ngược mắt nhìn lên, thấy Paula đang nhìn nàng như nàng là con rắn bị dồn vào chân tường, còn Paula là con cây man-gu đang sẵn sàng ngoạm vào nàng.

N àng cắn một miếng cá hanh đuôi vàng khác. N àng không cảm thấy ngon như những miếng trước. N àng nghe Delorio lên tiếng nói:

- N ghe ra thì tôi cho là chẳng có ma nào muốn giết anh hết. Mà họ chỉ dọa anh thôi. Có bao nhiêu viên đạn cả thầy? Ba hay bốn? Chắc là thằng cha nào đó bắn không tòi đâu. Có lẽ là có ai đấy muốn dằn mặt anh đấy.

“Giống mày quá, hả đồ cút!” Marcus không nhếch nổi nụ cười.

Rafaella bèn hỏi:

- N hưng mà tại sao đã chứ? Tại sao họ lại làm thế khi có mặt tôi ở đây? Chính tôi không hiểu nổi điều này.

Coco đáp:

- Có thể cô là người bị người ta dọa để bắt buộc rời khỏi đảo này, chứ không phải họ dọa Marcus đâu, cô Rafaella à.

Marcus nói:

- Tôi cho là gã chó rùng của chúng không nhận ra được cô là một chiến sĩ như thế. N gười hộ vệ cho tôi ấy mà. N ếu tôi chỉ cho cô cái hương của kẻ bắn đó, liệu cô có phóng theo cắt lấy đầu hắn không?

Giọng của Paula lại cất lên:

- N hư một con chó ngoan... một con chó cái ngoan ấy?

Cô nàng nói xong, đưa nĩa xóc một lát xoài với dáng điệu đầy ác ý, miệng vẫn mỉm cười rất dịu dàng. Marcus không nói một tiếng, anh lấy làm thỏa mái vì Paula ngồi yên phía bên kia bàn xa với anh, gần bên cạnh chồng mình. Cô ta không thể với tới anh được. N hưng cô ta vẫn lấy làm khoái trá vì bám sát theo Rafaella. Rõ ràng cô ta thấy nàng là mối đe dọa cho cô. Thật hấp dẫn.

Anh ngồi dựa người ra sau, thắc mắc không biết Rafaella Holland có kiềm chế được mình không, và có dẫn được cơn giận cho đến hết buổi tối không. Vì anh bắt đầu tung ra chiến lược phá hoại nàng và phá kế hoạch của nàng với Dominick. Tại sao Dominick chỉ trong vòng một thời gian ngắn lại có thể để cho người phụ nữ này – mà lại là một phóng viên điều tra – vào cơ sở chính để viết tiểu sử đã chứ? Rốt lại thì lão ta là một tên tội phạm cơ mà. Tính kiêu căng của lão có lớn lắm không, ý kiến của lão có được thần thánh hóa không, để đến nỗi lão, không thấy được mối nguy hiểm này? Chắc chắn không thể mù quáng đâu, lẽ nào lão ta lại cho mình là trung tâm của trái đất!

Nếu Rafaella có ý định thòp Dominick đi nữa, thì Marcus không thể nào bót quan tâm đến được. anh không muốn nàng chen vào bất cứ việc gì có liên quan đến kế hoạch của anh. Sự bí mật của anh sẽ sụp đổ như sòng bạc bị lục lạo đúng lúc. Anh nói:

- Ông Dominick này, trong những ngày gần đây chúng ta đã gặp nhiều rắc rối lắm rồi chúng ta không đảm bảo an toàn được cho bà Holland để bà ấy đi quanh khắp nơi hỏi han về cuộc sống của ông và làm cho ông bỏ bê công việc. Ông đừng làm công việc ấy. Tôi biểu quyết “không” đấy!

Coco lên tiếng:

- Tôi cũng biểu quyết không, bởi vì Marcus nói đúng.

Rafaella hỏi:

- Rắc rối cái gì? Phải chăng là chuyện bắt đêm qua?

Delorio lên tiếng:

- Đúng đấy. Có kẻ cố dụ dỗ tôi ra – và gần thành công đấy.

Paula hỏi:

- Tôi ở bên khu giải trí. Tôi không biết gì hết

Coco tiếp:

- Chúng khóa tôi trong một cái chòi.

Cả hai người đàn bà đều ra vẻ thất vọng.

Dominick cương quyết nói:

- Chúng ta không biểu quyết gì hết, còn Delorio này, đây không phải là lúc hay là nơi để ta bàn chuyện làm ăn quan trọng của gia đình.

Delorio buồn bã đáp:

- N hưng bố nói bố muốn biết ý kiến của tất cả mà!

- Đúng thế, nhưng giờ thì tất cả các người đã góp ý với tôi đầy đủ rồi đấy. Delorio nhìn xuống đĩa của mình, không nói năng gì nữa.

Quý thật, Marcus suy nghĩ, anh nhìn thẳng vào mặt Dominick. Lão ta sẽ để cho nàng làm công việc này mất. Nàng đã khơi được tính kiêu căng của lão, và lão điên quý quái này đang bám lấy nó. Anh phải ngăn lại mới được. Nàng là người cuối cùng anh muốn phải tham gia vào bữa ăn tập thể này, là người cuối cùng anh muốn tham gia vào, để biết rõ các công việc mà nàng chưa hiểu rõ. Anh biết nàng có lẽ sẽ không bao giờ tha thứ cho anh về việc này, nhưng anh cũng biết đây là cơ hội duy nhất để anh tấn công mà thôi. Anh bèn nói:

- Ông Dominick, “Bà” Holland đây có nói cho ông về giải Pulitzer của cô ấy không? Cô ấy đã đạt giải này nhờ công tác phóng viên điều tra đặc biệt vào năm 1986. Cô ấy đã khám phá ra một nhóm Tân Quốc xã nhỏ, hần học, không chỉ hoạt động trong lĩnh vực truyền truyền thông thường về chủ nghĩa dân tộc mà thôi, mà chúng còn hoạt động trong bối cảnh chính trị địa phương nữa. Chúng đã hối lộ Các viên chức địa phương, chúng hăm dọa hội đồng thành phố để họ thông qua các quyết định mà chúng muốn, chúng mua cảnh sát địa phương. N hững ai từ chối không theo chúng là lãnh đủ. Việc này xảy ra trong một thành phố nhỏ ở Delaware. Cô mất đến gần sáu tháng. Phải không thưa “Bà” Holland?

- Phải.

- Cô đã bị bọn này hăm dọa, nhưng cô không nản, phải không? Cô cứ bám chặt lấy chúng, không hề nao núng, không một lần nao núng. Cô yêu cầu mọi người tin tưởng vào cô, mà một người bị gãy xương sườn, một bàn chân bị đập, và phải đi sửa mặt lại. Ông Dominick này, theo tôi thì cô bé Holland đây, người đã được nổi tiếng, có thể giao nhiệm vụ tìm ra kẻ đã gây rối ông và tôi. Có lẽ tôi sẽ được chứng kiến cảnh đào bới sâu xa của cô ta, rồi vẫn đào sâu nữa để tìm cho ra được cái gì đó nhờ bản năng đánh hơi của cô ta. Đào bới chỗ nào cô ta không nên đào bới. Đào bới cho đến lúc người ta phải đau đớn lên, không thì cô cứ đào.

Dominick nghiêng người tới trước, ông nói:

- Thế thì cô ấy giỏi quá đi rồi. Phải không, Coco?

Coco nhún vai. Ông nói với nàng:

- Này, cưng! Cô không muốn biết người đàn bà ấy là ai à?

Ông nói đùa với nàng, nhưng nàng vẫn không đáp. Ông nói tiếp:

- Tôi không thể tìm ra ai đã thuê người đàn bà ấy. Chưa có ai trong chúng tôi biết chút gì về nhóm Bathsheba này hết.

Chúa nhân từ ơi, Marcus nghĩ bụng, phải chăng Rafaella chỉ việc có mặt ở đây để mọi người phun những gì họ biết cho nàng nghe không? Cứ lắng nghe Dominick nói đi. Không để cho Dominick nói tiếp, Marcus nói nhanh:

- Rồi còn chuyện này nữa, cha kế của cô ta hóa ra là ông Charles Winston Rutledge III, một người có nhiều tờ báo lớn và một số đài vô tuyến truyền thông, là người có khả năng thành công lớn trong mọi việc, là một người có khả năng hơn bất kỳ người nào hết. Có phải ông ta đã mua cho cô giải Pulitzer đấy không? Có phải ông ta đã nói với ông bạn già tốt bụng Robby Danforth, chủ nhân tờ Diễn Đàn, giao cho cô công việc phóng viên điều tra đấy không?

Rafaella ném cả số trái cây tươi đã cắt lát vào mặt anh ta. Nàng nhìn chăm chăm vào mặt anh, nàng nghĩ: Minh lại mất tự chủ rồi. Nàng không tài nào hiểu nổi.

Marcus nói:

- Đừng thế nữa nhé.

Delorio phá ra cười ngặt. Coco thì thảo với Dominick:

- Marcus và Rafaella cứ như thế cả ngày. Hồi trưa cô ấy đã hắt nước trà vào mặt anh ta trong bữa ăn rồi!

Dominick gật đầu:

- Tốt, đủ rồi, Marcus, đúng thôi, lau nước trên trán đi rồi đừng nói nữa! Ông ngồi tựa người ra sau, rồi gõ cán dao trên mép đĩa bánh mì của ông, ông nói:

- Chú em này, tôi không ngạc nhiên đâu. Tôi đã kiểm tra cô Holland rồi. Dĩ nhiên là rất bí mật, cưng à - Anh khỏi cần phải lo lắng hay là khỏi sợ bị xúc phạm.

Paula nói:

- Marcus nói đúng đấy. Cô ấy không nên ở đây. Cô ta là phóng viên mà. Cô ta sẽ phá bố đấy, bố ạ. Và con nhất trí với anh Marcus: Cha ghẻ của cô ấy làm mọi việc cho cô ta. Delorio lên tiếng:

- Con không quan tâm đến việc cô ta ở lại khu cơ sở một chút nào hết. Bởi vì con là con trai duy nhất của bố, cô ta cũng cần phải nghiên cứu về con nữa chứ.

Hắn nhìn Rafaella mỉm cười, khiến nàng thấy nổi da gà. Rafaella quay nhìn hắn với ánh mắt rất trong sáng mà nàng nghĩ là nàng sẽ làm cho hắn cảm hòng lại, nhưng nàng chưa muốn làm cho hắn xa lánh đi. Nàng có thể giải quyết hắn được.

Coco nói:

- Theo tôi thì cô ấy có thể làm công việc ấy được, Dominick à. Nhưng bây giờ thì khoan đã. Có quá nhiều chuyện phiền toái rồi. Rafaella, tôi xin lỗi cô nhé, đây là một ý kiến không hay ho gì cho cô.

Rafaella thất vọng. Nàng trông chờ vào sự giúp đỡ của Coco.

Bỗng Dominick đưa bàn tay lên, ông cắt ngang câu nói của Delorio:

- Thôi đủ rồi. Tôi cho như thế là đầy đủ lắm rồi. Rafaella, cô ăn xong chưa?... Tốt, bây giờ tôi sẽ cho cô xem bộ sưu tập về N người Ai Cập của tôi. Lúc khác tôi sẽ cho cô xem bộ sưu tập về hội họa của tôi. Bộ này hấp dẫn lắm. Marcus, chàng trai thân mến của tôi này, khi xong xuôi rồi, anh đưa Rafaella về lại khu giải trí, nếu anh vui lòng. Lấy trục thăng mà đi.

Và buổi ăn tối chấm dứt ở đây.

Khi Rafaella và Marcus được Dominick, có Merkel kèm theo sau ông, đưa ra tận trục thăng thì đã gần khuya. Rafaella nói:

- Trời tối kinh khủng. Chỉ có một phần tư mặt trăng mà thôi.

Nàng không muốn leo lên trục thăng để giao tính mệnh mình cho hai bàn tay của Marcus. Nàng không muốn giao bất kỳ cái gì của mình trong hai bàn tay của anh ta hết. Không một lần nữa, Dominick nắm hai bàn tay nàng, ông nói:

- Tôi sẽ cho cô biết quyết định của tôi vào ngày mai, Rafaella à. Ông nghiêng người tới hôn vào má nàng. Từ từ, rất chậm, nàng tránh lui. Nàng nói:

- Cảm ơn ông, thưa ông. Cảm ơn ông đã cho tôi xem bộ sưu tập của ông. Tôi vẫn nghĩ cái đầu là của N ữ hoàng N efertiti đấy. Tôi mong được xem bộ sưu tập hội họa của ông lắm. Ông cười khúc khích rồi bước lui.

Coco, Delorio, Paula và Merkel đứng trên hành lang nhìn theo chiếc trục thăng khi nó cất cánh, quay từ từ, rồi nhắm thẳng hướng núi bay đi.

Delorio đưa mắt nhìn chiếc trục thăng đang bay lên, hắn nói với Paula:

- Rồi, bây giờ lên giường thôi.

- Em không...

- Im đi.

Hắn nắm hai bàn tay của cô ta rồi lôi cô ta vào nhà, lên lầu.

Dominick vẫn đứng ở bên ngoài. Đêm thơm ngát, không khí sục nức mùi thơm của hoa dâm bụt, hoa giấy và hoa hồng. Mùi biển hòa lẫn với hương hoa. Coco lồng bàn tay vào cánh tay ông và ngược lên cười với ông:

- Con trai của anh đêm nay dâm dăng quá. Hắn vừa lôi Paula đi rồi đấy. Ông không đếm xỉa gì đến lời của bà, ông đáp:

- Anh không biết, Coco...

- Anh muốn nói về việc để Rafaella viết cuốn sách chứ gì?

Ông nhìn sát vào bà trong một chốc, rồi nhún vai:

- Việc ấy và nhiều việc khác nữa. Đêm nay em có muốn làm cho anh dễ chịu một chút không, Coco?

Bà ta mỉm cười với ông rồi hôn vào môi ông.

Trên lầu, Delorio đứng trước cửa buồng ngủ khóa kín, hai cánh tay thông trước ngực. Hắn nói:

- N ào, Paula, cởi hết áo quần ra.

Paula nhìn hắn. Delorio đã nhiều lần như thế này trước đây, cô thấy vừa sợ vừa kích thích. Kích thích không chịu nổi. Cô tuộc áo xuống để lộ nịt vú và quần lót lại, rồi quay nhìn vào hắn, hai bàn tay chống hai bên hông:

- Anh thích nhìn thế này à, Del?

- Cởi nịt vú ra.

- Có lẽ em không muốn làm thế.

- Làm theo anh đi, Paula.

Cô định ghẹo hắn. Cô nhìn hắn, mỉm cười dâm dật rồi lắc đầu. Tức thì hắn chồm tới cô, nắm lấy đầu

chiếc nịt vú, giật phăng đi. Hắn nắm lấy hai cánh tay cô lại rồi giăng lấy quần lót, xé rách toang ra.

- Lắc hông đi.

Hắn nói vào mặt cô, rồi lắc cô ta để cho quần lót rơi xuống nằm dưới hai bàn chân thành một mảnh màu vàng nhạt. Hắn nói lại:

- Phải ngoan đi, nghe Paula!

Hắn dẫn cô ta ra sau, cô nàng vấp ngã. Hắn kéo ả lên rồi xô ả nằm ngửa trên giường.

- Đừng nhúc nhích, đồ quỷ!

Paula cảm thấy vừa sợ vừa kích thích. Cô nàng nhìn hắn cởi áo thun ra khỏi đầu. Thân hình hắn chắc nịch, bắp thịt rắn chắc, không nhão. Cô ta dang hai chân ra, co đầu gối lại, rồi nhìn hắn, vẫn mỉm cười. Hắn nhào vào cô ta. Rồi hắn rùng mình buông ra, và nằm bên người cô, thở mạnh bên má cô, cơ thể hắn nóng ran, ướt mềm.

Cô ta cố nhích ra khỏi hắn cho thỏa mái. Delorio nói:

- Đừng nhúc nhích. Đừng nhúc nhích Paula, nằm yên cho đến lúc anh cho phép. Anh có quyền mà. Đừng bao giờ quên điều đó!

Chiếc trục thẳng cất cánh vào đêm đen.

Rafaella nói:

- Tôi không thích như thế này.

- Cô hãy tin tôi đi. Có nhiều ánh sáng lắm mà. Và lại nếu tôi có làm hỏng việc thì không phải chỉ sứt da mẻ trán cô thôi đâu, mà tôi cùng chia sẻ với cô mà.

- Nghe anh nói cũng yên tâm được đấy.

Chiếc trục thẳng lên cao hơn, lướt ngay trên ngọn cây bao bọc sau khu cơ sở rồi lên cao dần chừng hai ba trăm bộ nữa.

Nàng lại nói:

- Thật tôi không thích như thế này!

Anh chỉ cười rồi lại chúc về bên trái, khiến nàng sợ khiếp vía. Rồi anh lại lái vọt lên. Anh nói:

- Đừng có rên rỉ.

- Nếu tôi lái được chiếc máy bay này, tôi sẽ tống cổ cái mặt dị hợm của anh ra ngay đấy. Anh để yên cho mười phút cho đến lúc về tới nhà có được không?

- Được rồi thưa bà.

Nói xong, Marcus nhìn một bên mặt nàng, cười xòa. Anh huýt gió. Anh huýt gió miệng chỉ trong vòng ba phút. Họ gần lên đến chỗ cao nhất của rặng núi, non một trăm bộ, chặn rậm nhất của khu rừng, dày đặc và rối rắm, một mê cung toàn cảnh cây, rễ cây xanh ngắt và nhiều bụi gai. Bỗng nhiên có một tiếng kêu bốp lớn rồi chiếc máy bay quay quanh điên cuồng.

- Quỷ quái thật!

Marcus đập mạnh vào cần đạp điều khiển hệ thống chong chóng ở đuôi. Không được gì. Vẫn không điều khiển được hướng bay. Anh quay hệ thống cánh quạt lại, cuối cùng anh kiểm soát được máy bay khiến nó không quay quanh nữa. anh vội nhìn xuống để tìm một con đường đi. Anh thấy một con đường hẹp lượng quanh cánh rừng. anh giảm máy, máy thở phì phò, rồi anh vội tăng lên một chút. Anh cho máy bay chúc xuống.

- Cái gì thế? Có cái gì hỏng à?

Anh liếc nhanh qua Rafaella, mặt nàng trắng bệch như tờ giấy, rồi anh lại huýt gió. Mọi chuyện xảy ra không đầy năm giây.

Anh nói:

- Không có gì khó khăn hết!

- Dừng lão với tôi, đồ ngốc. Cái tiếng nổ ấy là tiếng gì thế? Tại sao chúng ta quay quanh như đồ thầy cúng mắc dịch thế?

- Đúng đấy, thưa quý nương. Tôi đã không kiểm soát được cánh quạt ở đuôi. N hư vậy là chúng ta phải đáp xuống vì...Ồ, chớ chết thật!

Buồng máy lại quay quanh, lão đảo theo hướng kim đồng hồ, mà Marcus bấm mạnh vào một cái nút trên hệ thống điều khiển ở trước mặt, vừa nắm chặt một cái trụ để giữ vững. Anh không thấy con đường đâu nữa.

Rafaella nhìn anh, nàng im lặng, chỉ biết cầu nguyện.

Marcus lại thấy con đường, nằm phía bên trái chừng hai trăm thước Anh. Anh nói:

- A, con đường kia rồi, thật ơn Chúa nhân từ. Chúng ta hạ xuống đây cô bé thân mến ời. Cầu nguyện đi và buộc chặt dây an toàn nhé.

Chiếc trực thăng do Pháp chế tạo, cho nên cánh quạt được chế bằng sợi thủy tinh quay ngược với chiều kim đồng hồ. Cánh quạt ở đuôi không hoạt động được, nên chiếc trực thăng điên cuồng quay quanh theo chiều kim đồng hồ.

Marcus đem hết kinh nghiệm ra để điều khiển chiếc máy bay, cái kinh nghiệm ít ỏi anh vừa học được trong mấy năm gần đây. Cuối cùng anh nói:

- Chúng ta còn quá xa, thật chớ. Xa quá, cô giữ vững nhé, ta xuống đấy. Anh giảm bớt máy nữa. anh cho chênh qua trái một tí, một tí thôi, từ từ hạ xuống, nắm chắc cái trụ... Lạy Chúa, buồng lái lại quay điên cuồng trở lại. Còn cách con đường chừng hai mươi bộ, anh tắt máy. Cánh quạt chính vẫn quay, nhưng anh không làm gì được, không làm gì được nữa...

Một tiếng kêu long trời lở đất vang lên, Rafaella nhìn thấy cánh quạt chính quay cắt vào cây cối bên lối đi rồi gãy đứt, văng ra khỏi thân máy bay. Mũi máy bay đâm xuống dưới và khi họ chạm phải lối đi, các nạng đuôi máy bay gãy ra, đập lên buồng lái, rạch một đường trên nền máy bay bên cạnh hai chân nàng. Buồng lái giật mạnh.

Rafaella tưởng chừng hai bàn chân bị gãy lên tận vai; hai hàm răng nàng va vào nhau lộp cộp, đau tận óc.

Marcus vẫn huyết gió, thật không thể nào tin được. Anh lặng lẽ tháo dây an toàn. Chiếc máy bay đột nhiên im lặng.

- N hờ trời có ánh trăng để ta thấy đường. Ôn Chúa đã khiến Dominick phát quang. Ôn Chúa đã giúp cô có tôi bên cạnh. Bây giờ thì Rafaella này...

Phòng lái rung lên lần cuối rồi đột nhiên đổ về một bên khi cái nạng bên phải chọc vào nền buồng lái ở bên cạnh phi công.

- N ào, sao thế này?

Anh nói như nói với mình chứ không phải với Rafaella, nàng bất động, không thốt một lời. Anh thấy nàng mở to đôi mắt. Anh lên tiếng:

- Xin chào, chúng ta bình an vô sự rồi!

- Tôi không tin nổi anh.

Anh tháo dây an toàn, chồm người qua ôm lấy nàng, siết chặt cho đến khi nàng cầu nhàu trong miệng. Anh nói:

- Tôi bảo đảm chúng ta bình an rồi. Kìa cô rít lên được đấy, cô còn sống mà! Anh hôn vào má nàng rồi tháo móc nịt an toàn cho nàng.

- Tôi rít lên được, thế là tôi còn sống. Anh là thứ trí thức được ân sủng đấy, anh biết rồi chứ?

- Chúng ta ra khỏi máy bay thôi. Theo tôi thì nó không nổ được đâu, nhắc cho cô yên tâm, nhưng chúng ta sẽ thấy yên tâm hơn nếu...

N àng phóng nhanh ra khỏi chiếc trực thăng. Anh ra theo nàng, đi vòng ra sau chiếc trực thăng, anh

cười, nhưng chỉ một thoáng thôi. Cánh quạt chính đã gãy rời ra khỏi thân máy bay và nằm vắt lên trên thân đuôi giống một cây kem bị gãy.

Anh chỉ dừng lại một chốc để xem cái cánh quạt ở đuôi. Anh nắm bàn tay Rafaella kéo chạy ra một bên đường. Nàng vừa nhìn lui chiếc trực thăng vừa nói:

- Tôi không nghĩ là con đường lại rộng như thế này.

- Nó không rộng đâu. Chúng ta cũng gặp may đấy thôi. Kìa, cô nhìn đi, trực thăng Pháp chế tạo có cánh quạt chính bằng sợi thủy tinh. Thường là nó vỡ vụn ra, vậy mà nó không gây thiệt hại gì lắm.

Anh kéo nàng vào người rồi ôm chặt lấy nàng:

- Yên ổn rồi. Bây giờ thì qua rồi.

Rafaella đỡ lấy người lui:

- Anh nói thế mà nghe được hả? Tôi không phải là người gặp tai nạn rồi suy sụp tinh thần ở đây đâu nhé.

- Thế mắt cô không nhắm nghiền như một thây ma ư?

- Chính tôi đã nghĩ mình e đến nước ấy đấy – Nàng rùng mình và không cố nhích ra xa khỏi anh nữa. Sự thể ra sao cũng cóc cần, giờ phút này mà được yên ổn cũng quý lắm rồi.

- Có phải tai nạn không?

- Tôi cũng chưa chắc, đợi đến khi xem lại mới biết được – Giọng anh nghe có vẻ vui thích một cách lạ lùng. Anh tiếp:

- Thỉnh thoảng, có khi xem xét một cách thật kỹ đi nữa cũng không thể nói được cái gì đã hỏng. Có thể là một tai nạn, mà cũng có thể không. Nếu có kẻ muốn phá chiếc máy bay, thì chúng đã làm rất giỏi, rất chính xác, chúng tính toán làm sao mà để chiếc trực thăng mất hết sự kiểm soát ngay trên điểm cao nhất của hòn đảo.

- Anh nghĩ sao mà lại dám nói anh không thể nói rõ được? Chỉ tại cái máy mắc dịch này thôi.

- Đúng thế, và cái máy có hàng ngàn cái chốt và đinh ốc. Tôi cho là có một cái chốt bị lỏng ra ở cánh quạt sau lái, vì tôi không dùng bàn đạp để kiểm soát được chong chóng sau khi có tiếng nổ vang lên. Có ai tháo lỏng nó ra ư? Có lẽ thế, Merkel là một tay thợ máy đáng tin cậy, hẳn rất cẩn mẫn trong việc kiểm soát máy bay trước khi bay mà.

- Cha này phá cũng nên.

- Tôi không có ý kiến về anh này. Bây giờ thì “bà” Holland này, chúng ta phải có hai điều để chọn. Hoặc là ở lại đây...

- Chúng ta về nhà thôi.

- Được rồi.

Ngay lúc đó, một tiếng gầm rú vang lên. Rafaella dội lui, hích vào bụng Marcus. Nàng hỏi:

- Cái gì thế?

- Có lẽ tiếng của con heo rừng đực. Cũng có thể một con sư tử hay một con báo. Tiếng gầm lại cất lên:

- Bây giờ thì tôi chắc rồi đấy.

- Tôi muốn nghỉ qua đêm trong chiếc trực thăng quá!

- Được thôi. N hưng cô biết cho là tôi không bảo đảm an toàn đâu nhé. Giả như nó còn có thể nổ tung ra, nhưng...

Rafaella quay lại, hai tay chống nạnh bên hông:

- Anh hãy nhìn vào bộ quần áo của tôi đi – hàng mua ở Lagerfeld đây, đồ mắc dịch. Tôi đã mua đến tám trăm đô la, mà để hỏng bét như thế này, tất cả cũng chỉ tại anh không lái được chiếc trực thăng mắc dịch này mà thôi! Rồi bây giờ anh lại nói anh không thể làm gì được, anh nói rằng chúng ta...

- Tám trăm đô la hả? Cô bỏ tám trăm đô la để mua cái đồ ấy hả?

Chiếc quần trắng chỉ dùng lần đầu lấm láp cả đất, mồ hôi và dầu. Dầu xuất phát ở đâu, nàng không hề

để ý đến. Nàng quắc mắt nhìn Marcus. N hớ lại hành động hồi đêm, nàng gồng mình, chộp lấy cánh tay anh ngay ở trên khuỷu, rồi nàng quật anh ngã ngửa xuống đường đất bNn.

Anh nằm chổng gọng ra đây, tay chân đưa lên trời, chỉ biết đưa mắt nhìn nàng:

- Tôi thì tôi thích được thêm một bát trái cây vào mặt hơn.

- Ồ, đáng đời cái mặt anh!

Rafaella nói xong, nàng đưa bàn tay cho anh nắm. Nàng định rút tay về vì nhớ lại cảnh đêm trước anh đã kéo nàng xuống nhưng trễ quá rồi. Nàng bỏ nhào xuống, chổng ngổng trên người anh.

- Ôi, lừa được rồi nhé! Cô dễ yên thế. Tôi thích thế. Tôi sẽ nói cho cô điều này. Chắc có kẻ nào cố chơi tôi đây. Có cô cùng đi, tức là tiếng tăm của cô cũng đáng cho chúng chơi luôn, cho đi theo tôi luôn. Cô có nghĩ đến ai không?

Nàng đNny mạnh nhích người lên để nhìn vào mặt anh:

- Trong suốt buổi tối lúc tôi đang xem bộ sưu tập về người Ai Cập của Dominick thì có kẻ đã lên ra phá chiếc trục thẳng chằng?

- N hận xét đúng quá. Nếu có kẻ muốn phá chúng ta thì chúng phải làm thế thôi. Bất kỳ ai muốn thì họ cũng chỉ cần lấy đi một cái chốt ở bộ phận điều khiển cánh quạt ở đuôi là được. Mà ai chứ? Cô là một phóng viên tài ba mà.

- Paula. Con ấy xấu tính mà nó lại ghét tôi nữa.

- Đúng, nhưng nó lại mê tôi. Biết tôi làm phi công nó không chọn phương pháp ấy để hại cô đâu. Nó chỉ cần bỏ thuốc độc vào rượu vang của cô là được. N hưng cô ta không hề rời khỏi tôi, ngay khi cô ta muốn tôi vào giường cũng không nữa. Và lại trình độ hiểu biết để phá máy bay của cô ta chẳng bao lăm đâu. Cô ta chỉ biết đàn ông và biết tật xấu của họ, biết nhu cầu của họ, và dĩ nhiên chỉ biết mình.

- Anh có vẻ biết rành rọt quá nhỉ?

- Tôi rõ quá. Có một lần nó thộp được tôi khi tôi phải nằm liệt giường. Một viên đạn buộc tôi phải nằm liệt giường...

Marcus ngưng lại. Anh lại trút cả bầu tâm sự cho cô gái quý quái này nghe rồi, giống như mọi người khác rồi. Anh cũng bộp chộp như mấy người ấy thôi.

- Viên đạn nào thế? Khi nào thế?

Anh không đáp, mà chỉ tung người lên, đNny nàng ra khỏi anh:

- Cô phải xem chừng chiếc quần Tám – trăm – đô la đây.

- Cả bộ mới tám trăm. Chiếc quần trắng không quá bốn trăm. Khi tôi tìm ra kẻ nào làm thế, thằng đàn ấy phải mua lại cho tôi một bộ mới đây. Hay là thằng Delorio? N ày, hấn không ưa anh. Hấn ghét tài năng của anh lắm.

- Tôi cũng đoán thế. Thằng nhóc...

- Ồ, này, Marcus. Anh có lớn lao gì đâu! Anh bao nhiêu? Ba mươi ba chưa?

- Gần bốn bốn, còn Delorio mới hăm lăm. Đối với tôi thì hấn là thằng nhóc. Là thằng nhóc hư đốn, bạo dâm, có lẽ gần loạn thần kinh nữa đây, hấn rất sợ và ghét chính quyền. Hấn thích chế ngự phụ nữ hoàn toàn – Có lẽ hấn có mắc mớ gì đấy với mẹ hấn...

- Ai là mẹ hấn? Bà ta đã làm gì với hấn?

Anh mở rộng miệng định nói, rồi ngậm lại liền. Lại tuôn hết ruột gan ra đi, đồ mắc dịch.

- N ào!

Anh đưa bàn tay cho nàng, cNn thận gồng mình rồi kéo nàng đứng dậy. Rafaella nhìn chiếc trục thẳng:

- Chúng ta dễ chết quá!

- Cũng có thể? N hưng tôi không nghĩ thế. Tất cả đều do một vật nho nhỏ trong đó, còn khi điều khiển hệ thống kiểm soát tự động thì giống như trị những con ngựa hoang chum bốn vó lại mà nhảy lên ấy. Tôi không cho là chúng muốn khử chúng ta. Nếu tôi muốn giết ai, tôi sẽ không dùng trục thẳng để giết

họ - vì không chắc đạt được kết quả. Dù sao đi nữa thì tôi cũng thấy cái ý cho Delorio là kẻ gây nên việc này cũng có thể lắm, nhưng nghĩ lại tôi thấy hắn có biết quái gì việc phá hoại trực thăng đâu.

- Thế anh có cho hắn là kẻ đã cố dọa anh để anh bỏ đi – chính hắn đã nói trong buổi tối đấy – hay là gần gần như thế?

- N hư là lời tự thú về ý định của hắn hả? Ai mà biết được nhỉ? Trong trường hợp của hắn, theo tôi thì cô phải tin vào cái gen xấu nơi hắn. Đó là ông ngoại hắn, mẹ của hắn...

- Có thể là do bên phần bố của hắn nhiều hơn chứ.

- Cái gì? Cái tính nóng nảy bất thường đấy hả? Theo tôi thì cô đầy ắp trong người lòng tôn kính của phụ nữ, cô đã tỏ ra kính sợ Dominick quá. Tối nay đôi mắt trong sáng của cô đã rực lên niềm kính nể ông ta.

Anh quay đi, đá vào chiếc trực thăng. Rồi không quay lại, anh nói thêm:

- Dĩ nhiên là cô rất có thể không đúng như những gì mà cô đã tuyên bố cho mọi người biết.

- Theo tôi thì anh đã kiểm tra tôi đầy đủ lắm rồi mà, cũng như ông Dominick nữa. Tôi giấu giếm cái gì đã chứ?

Anh quay lại và cười xòa với nàng:

- Không, tôi sẽ không nói đến việc đó nữa. Tôi sẽ hết sức thận trọng. Rafaella không cãi cò nữa, nàng nói:

- Xéo anh đi!

Rồi nàng dậm chân xuống đường, bỏ đi. Anh la lên:

- Coi chừng gặp sư tử trong núi đấy!

Chương 10

Rafaella bước được hai bước. Nàng từ từ quay lại nhìn Marcus đang đứng giữa đường, hai cánh tay vòng lại, anh cười. Không thể kiềm chế được, nàng lắc nắm tay trước mặt anh, rồi hét lên:

- Không có sư tử ở vùng Caribê đâu. Lẽ nào chúng lại lộn vào đây hay là người ta mang chúng vào như những con cây man-gu.

Marcus phủi một lớp đất trên cánh tay anh. Anh nói:

- Dominick rất giàu. Ông ta lại thích có quyền sở hữu. Ông ta đã mang vào nào là sư tử, heo rừng, gấu và một cặp trăn – mãng xà đầy nhé – và những sinh vật khác được xếp vào loại đáng sợ. Để hạn chế việc lưu thông bằng đường bộ giữa bờ Đông của đảo với bờ Tây, có một tấm bảng bên cạnh khu giải trí đây.

Dù sao Rafaella cũng bước lui về phía anh. Nàng nói:

- Anh nói láo. Thật vô lý. Ông ta chỉ đóng cái tấm bảng ghi bằng chữ “Không giẫm đạp”. Ông ta không mang vào đây thú dữ!

- Đúng là tấm bảng ghi như thế. Hàng chữ đề phòng thú dữ in rất đẹp ở phía dưới tấm bảng. Dominick ưa thích tính bất định trong đời sống mà!

Nàng lại nói, nhưng lần này nghe ra ít quả quyết hơn:

- Vô lý. Nếu những con thú đi khắp nơi trên đảo thì sao? Phải nghĩ đến trách nhiệm chứ. Nào ra, nếu thú dữ nằm ra đây, thử hỏi ai có ý định muốn đi từ khu giải trí đến khu cơ sở?

- Cô đi bộ hả?

- Đồ ngớ ngẩn!

Nàng rít lên, rồi lại quay gót đi khỏi anh ta.

Anh gọi theo.

- Nớ đi giữa đường nhé. Mấy con trăn mập lắm, và chúng còn muốn mập thêm nữa đây. Cô là miếng mồi béo bở cho chúng đó, nhất là mặc thêm bộ đồ tám trăm đô la nữa. Một bữa ăn bNn, nhưng thịnh soạn lắm!

Có tiếng khịt khịt rợn người ở đâu bên trái của Rafaella vang lên. Một con heo rừng ư? Một con gấu chăng?

Rafaella dừng lại trên lối đi, nàng thở dài. “Súc vật đã thuần, chán chết mà vẫn hơn”. Nàng nói rồi cười khúc khích. Còn hơn là phải nghiêng răng chặt. Nàng quay lui với Marcus rồi hỏi anh:

- Anh có súng không?

- Có. Trong trục thăng ấy.

Anh vẫn không nhúc nhích.

- Rõ ràng là tôi nhờ anh mà. Anh muốn cái gì? Trời còn sớm mà... ờ, có lẽ cũng không sớm đâu. Anh muốn ở lại đây hay về khu giải trí?

Anh nghĩ: Được rồi, đã đến lúc dẹp chuyện bông lơn cho rồi; đến lúc phải nghiêm trang cho rồi. Có thú dữ đây, nhưng không có con nào thả ra hết. Dominick đã lập khu vườn bách thú riêng, xa khoảng nửa dặm về phía Nam. Các con thú có đất rộng để chạy nhảy khắp nơi, nhưng chúng được canh chừng, được cho ăn và được rào kín lại. Rafaella đã tin anh. Nàng không muốn tin, nhưng phải tin. Anh khó mà khỏi cười cho được. Anh sẽ không nói sự thật về các con thú cho nàng biết, chưa nói.

Anh nghiêm trang nói:

- Chúng ta hãy ở lại đây. Tôi muốn xem xét chiếc trục thăng vào sáng mai. Nếu có kẻ muốn phá hoại

nó, thì tôi không để cho thằng đó hay con đó có cơ hội đến đây để cố phi tang nó đi!

Nàng nhún vai rồi đáp:

- Được thôi.

Anh mở cửa buồng lái phía chỗ khách ngồi, rồi nói:

- Cô vào và tìm ra chỗ thỏa mái mà nằm, được chứ?

- Tôi thích cuộn tròn thỏa mái như rắn hơn anh.

- Rắn à?

Anh có vẻ giật mình, rồi bật cười và giúp nàng vào trong. Khi anh bước vào chỗ phi công bên cạnh nàng, anh kéo nàng sát vào vai:

- Ngủ đi nếu được.

- Có ai thấy anh không về, rồi lo lắng không?

- Không. Có cha nào nhớ cô không?

- Đừng ngốc. À, có lẽ có năm hay sáu thằng chi đó.

- Khó mà đừng ngốc được, nhưng tôi sẽ cố. Thôi, ngủ đi.

Nàng cố ngủ trong vòng năm phút, rồi nàng gọi:

- Marcus này?

- Hả?

- Trước đây không hề có ai cố giết tôi hết. Tôi không thích chuyện này chút nào.

- Tôi cũng không thích chút nào. Ít ra thì bây giờ cô khỏi phải lo lắng gì, chúng ta bình an và yên ổn rồi. Điều chúng ta cần là một đồng lửa và vài cái kẹo dẻo, chúng ta sẽ có khung cảnh như đi cắm trại đấy.

Nàng nghĩ: “Anh ta không để mất tính hài hước lâu được”. Nàng muốn hích vào hông anh nhưng lại thôi. Nàng đáp:

- Khi tôi còn bé, tôi rất thích đi cắm trại hè. Tôi bơi thuyền rất giỏi, nhóm lửa nhanh và dùng cung tên bắn trúng đích, cách 25 bộ thôi thì tuyệt lắm!

- Tôi cũng thích cắm trại. Năm tôi mười ba tuổi, mẹ tôi gửi tôi vào một trại Hướng đạo sinh. Tôi đã mắc phải cây sồi rất độc, nhưng vẫn vui.

- Mẹ tôi không thích cắm trại, cho nên phải ngoan cố mới được, tôi đã tham dự trại cho đến khi mười sáu tuổi. Anh có cắm trại ngoài trời với bố anh không?

Anh nghiêm nghị lại, giọng nói của anh rất vui:

- Không. Bố tôi mất khi tôi được mười một tuổi. Ngay trước đó nữa, ông không thuộc loại người thích thú vui này.

- Tôi xin lỗi.

Nàng nghĩ: “Căng rồi đấy”. Nàng không hỏi nữa, chỉ nói:

- Tôi không hề có cha.

- Tôi biết. Ít ra cô không có cha đến năm mười sáu tuổi thôi, thì mẹ cô lại kết hôn với ông Charles Rutledge III.

Nàng vùng ra khỏi anh, kéo cánh tay anh để anh quay mặt về phía nàng. Nàng hỏi:

- Anh muốn nói gì đây, anh “biết” hả?

- Thì cô là con ngoài hôn thú, có sao đâu! Cả hai chúng ta đều lớn lên trong tuổi vị thành niên không có cha, chúng ta vẫn sống cơ mà. Cô có nhiều quyết tâm, cô mau mồm mau miệng, có lẽ bố cô đã san sát những tài năng này cho cô đấy, nhưng mà ai biết nhỉ?

- Anh có nói cho ông Giovanni nghe không?

Anh nhíu mày nhìn nàng và lắc đầu, anh đáp:

- Tôi nghĩ là không thích hợp để nói việc này.

Anh nhún vai rồi nói tiếp:

- Nếu ông ta kiểm tra cô, chắc ông ta cũng biết thôi.

- Đúng, tôi cho là anh nói đúng đấy.

- Cô có thể nói cho tôi biết cái gì đáng ngại được không, hả “Bà” Holland? Nói về cái gì nhỏ nhất cũng được để tôi có thể sử dụng nó làm cớ đưa cô ra khỏi hòn đảo này về lại cái hải cảng nhỏ nhỏ thanh bình của cô ở Boston ấy?

- Không, Boston chỉ là cái hải cảng nhỏ thanh bình. Thôi bỏ đi. Marcus. Tôi không có gì bí mật cả đâu.

- Chắc thế, và chốc chốc chắc là chúng ta sẽ gặp nhiều điều kỳ quặc đấy. Thôi ngủ đi, “Bà” Holland. Marcus cố tạo tư thế cho được êm ái, nhưng giấc ngủ vẫn không đến. Anh lo, ngoài ra anh lại thấy mình thích cái miệng xinh xắn của nàng. Nàng đang ngủ say, hơi thở đều và sâu. Anh sẽ hỏi nàng có còn thích đi cắm trại nữa không. Có lẽ một ngày nào đấy, anh sẽ hỏi nàng như thế, khi cuộc sống của anh đã ổn định.

Marcus đứng lên, anh lau hai tay vào quần bNn. Anh nói:

- Không được rồi, thật không được rồi! Chúng ta cần một chuyên viên mới được, mà rủi thay lại không có.

- Merkel thì sao?

- Hẳn cũng nhìn thôi, hẳn cũng khá, như tôi, nhưng không phải là chuyên gia. Chúng ta đi bộ thôi. Cô đi một đoạn dài nổi không?

Thực ra thì cũng không dài gì. Họ về đến khu giải trí lúc bảy giờ rưỡi sáng, ướt đầm mồ hôi, nhợp nháp, áo quần xộc xệch, nhưng được cái là, theo ý nghĩ của Marcus, họ có vẻ như đôi tình nhân bị xua đuổi. Không phải đôi tình nhân đi khỏi chiếc trực thăng bị rớt ở giữa rặng núi, một người thì cứ lo có một con sủ tử nhảy chồm ra bất cứ lúc nào, một người thì cứ nghĩ sẽ nói cho nàng biết về các con thú, nhưng chưa nói được. Trước khi nàng rẽ sang lối về nhà, Marcus chặn nàng lại, anh nói:

- Cô là một nhà thể thao giỏi. Tôi có được xếp bằng cô không?

- Anh xếp bằng chú dê núi. Trời, nóng quá rồi. Tôi thích da thịt được ngâm trong nước đấy.

Rafaella băng qua nền nhà lát đá thạch anh màu trắng và màu vàng nhạt trong phòng tắm để rót chất tạo bọt hiệu Chanel và trong bồn tắm có nhãn hiệu Jacuzzi chỉ trong vòng 3 phút sau khi đã đóng cửa trước. Nàng mở rộng những vòi bằng vàng cho nước chảy thật mạnh. Trong vòng hai phút sau, nàng đã ngâm mình trong nước ấm, tập nhật ký của mẹ nàng trên tay, nàng mở đoạn bắt đầu vào tháng Chín năm 1986.

“Mẹ luôn luôn thích lễ Giáng sinh. Có rất nhiều kỷ niệm về hai mẹ con mình vào buổi sáng Giáng sinh, mẹ thì ăn bánh mì ngọt hình lưỡi liềm, uống cà phê, con thì cả một tô bánh rán giòn với coca nóng. Con còn nhớ cái năm mẹ cho con con hươu cao cổ nhồi bông lớn ấy không? Mẹ nhớ là năm 1970 thì phải. Con gọi nó là Alvin, mẹ nhớ chắc thế mà.

Từ khi mẹ lấy Charles, thì Giáng sinh có phần phức tạp hơn, mẹ đoán con cũng cho là thế. Không nhiều hơn – của chúng ta cũng thế rồi; không, chỉ phức tạp hơn thôi, không đoán trước được hơn thôi. Cậu con ghẻ của mẹ, Benny, lấy Susan Claver vào năm 1982, cái năm con tốt nghiệp trung học. Có một cháu bé vào Giáng sinh năm sau. Con không thấy mặt Jennifer lâu rồi. Bây giờ con bé không kháu bằng lúc ấy.

Tại sao mẹ cứ lải nhải về lễ Giáng sinh ấy nhỉ? Thật có ai lưu tâm không? Charles đã cho mẹ một chiếc nhẫn kim cương gắn đá rubi đẹp tuyệt trần, có năm cara kim cương, vào hôm Giáng sinh năm 1982. Mẹ không thích đeo. Mẹ sợ làm mất. Dượng Charles bực mình lắm, vì dượng chả thiết nếu mẹ làm mất. Thật đúng dượng con không thiết đâu. Dượng con chỉ muốn làm cho mẹ hạnh phúc mà thôi.

Mẹ đã nói với dưỡng rằng, dưỡng đã làm cho mẹ hạnh phúc. Mẹ nói với dưỡng mãi là mẹ yêu dưỡng lắm. Mẹ làm cho dưỡng con phát ngán, vì cứ tỏ cho dưỡng thấy là mẹ yêu dưỡng. Thịnh thoảng mẹ và dưỡng con làm tình với nhau thật vui. Dưỡng con cứ xem mẹ như trinh nữ thời Victoria không ăn nói tục tĩu. Có một lần mẹ nằm xuống trên người dưỡng con và mẹ cứ nghĩ là dưỡng con sẽ chấm dứt ngang đó. Dưỡng con nhìn mẹ như thể là mẹ bị xiêu, chứ không phải là yêu ông như thế. Thật kỳ, phải không? Dominick thì luôn luôn...Ồ, không, không nói về ông ta nữa.

Thịnh thoảng mẹ thấy dưỡng Charles con nhìn mẹ và mẹ có cảm giác ông không tin mẹ. Mẹ cảm thấy ông không tài nào biết về Dominick được. Mẹ không bao giờ, không bao giờ nói cho dưỡng con biết. Mẹ cất kín tập nhật ký của mẹ. Dưỡng con sẽ không bao giờ biết được.

Thịnh thoảng mẹ nghĩ là chắc mẹ đã có lần ăn lễ Giáng sinh với Dominick. N hưng không có gì hết. chỉ có vào ngày lễ Mồng Bốn tháng Bảy, lúc ấy mẹ hai mươi tuổi, thì ông ta nói ông ta yêu mẹ, và chỉ có thế. Dĩ nhiên là khi mẹ có thai con thì ông ta có về thăm mẹ nhiều lần, nhưng không hề đến vào dịp Giáng sinh. Ông ta ăn Giáng sinh với vợ, tất nhiên phải thế. Món quà duy nhất mà ông ta cho mẹ, và con đây, con thân mến ạ. Là con với tám chi phiếu 5 ngàn đôla. Đồ con hoang”.

Rafaella thiu thiu ng ử trong bồn tắm, trong lúc nước cứ tiếp tục phun mạnh. Bỗng nàng tỉnh dậy vì có tiếng động, hai mắt nàng mở to.

Marcus đang đứng bên bồn tắm.

Cô bạn cùng phòng với Rafaella ở Columbia đã nói rằng cái cách đi vào phòng đột ngột và cách thức dậy tỉnh bơ của nàng khiến cho người ta mất hứng. Bây giờ nàng cũng thế. Hai mắt nàng nheo lại, nhưng nàng không tỏ ra hốt hoảng chút nào hết. Lần này nàng không muốn để cho anh ta chọc tức nàng được nữa. Nàng hỏi:

- Anh muốn cái gì?

- Muốn xem cô có bình an không. Tôi gõ cửa nhưng không ai trả lời. Tôi đâm lo. Anh nhìn vào cuốn sách để trên mép bồn tắm. Giống cuốn anh đã thấy nàng mang theo hôm đầu tiên anh thấy nàng đang khóc.

- Tôi khỏe mà. Thôi mời anh ra cho.

- Tôi đã nói cho cô biết tôi thích sự hài hòa nơi cô lắm chưa? Da không rám nắng nhưng tôi không để ý thứ đó.

Bọt trong bồn tắm đã hết lâu. Nàng nói:

- Anh có muốn xéo ra khỏi đây không nào?

- Cô có vẻ giận rồi. Tôi chả biết tại sao lại thế. Tôi góp ý rất lịch sự mà, và có phê phán gì đâu. N hưng tôi vừa nói đây, cô không có được là da màu đồng – nhưng tôi lại thích cái bụng trắng của cô.

Nàng nhìn anh một cách thản nhiên, nhếch lông mày lên:

- Cái gì thế? Theo tôi thì anh đâu đã quyết định cái gì. Anh chỉ biết chế ngự người ta, thích hạ nhục người ta, thích tỏ ra anh đủ sức quyến rũ dục tình.

Anh vẫn không rời mắt khỏi nàng, anh nói:

- Lần này thì tôi thích phá lệ đây. Tóm lại là chúng ta phải hẹn hò gặp gỡ nhau nhiều đi. Tôi không muốn cô cho là tôi quá dễ dãi. Cô biết cho đàn ông cần có tự trọng. Anh móc hai ngón cái vào thắt lưng và quần soóc. Anh cười với nàng rồi kéo quần xuống.

- Thôi, ngừng lại, đồ ngốc!

Anh ngừng lại, rồi kéo quần lên:

- Tôi không thích trò quấy phá phụ nữ. Tôi chỉ thích thỏa thuận nhau mà thôi.

- Nếu anh không muốn bị tôi hắt nước trong bồn tắm này vào người, thì anh bước ra ngay đi, Marcus.

- Tôi cũng đã thấy rồi đây, và...

Anh bị nàng ném một cái khăn ướt vào mặt. Bỗng có tiếng ai hỏi:

- Rafaella, cô có ở nhà không?

Rafaella cầu nhàu. Đúng là Coco. Marcus bình tĩnh lấy khăn lau mặt, và gài lại quần. Nàng bước nhanh ra khỏi bồn tắm, bắt kẻ đến anh, rồi khoác lên người trong một cái áo tắm vải Ai Cập lờ lợt. Nàng đáp:

- Đợi một chút, bà Coco!

- Xin chào, bà Coco. Chúng tôi sẽ ra trong vòng một phút thôi.

Rafaella hiểu được sự im lặng lạ lùng khi nàng nghe anh lên tiếng. Rồi nàng nghe:

- Marcus hả? Anh đấy hả? Ở trong ấy à? Ở với Rafaella à?

- Tôi đang lau nước nơi con mắt đây, bà Coco à. Đừng vào. Bà sẽ làm cho “Bà” Holland bối rối đấy. Cô ấy thẹn chết.

Rafaella nói:

- Tôi sẽ giết anh đấy. Tôi định giết anh với hòn đá đấy. Tôi sẽ nghiền anh ra với hòn đá. Rồi tôi moi ruột anh ra như một con cá hanh đuôi vàng. Tôi sẽ chẻ xương anh ra, rồi...

- Bà Coco rất hiếu kỳ đấy. Theo tôi thì cô nên mặc áo vào. Dùng cái áo khu giải trí cung cấp đấy. Nó kín đáo, nhưng nó cũng khiêu gợi lắm. Cô biết là khu giải trí đã cung cấp nhiều màu sắc khác nhau mà. Với nước da của cô, tôi đề nghị cô chọn áo màu xanh đậm hay là màu vàng nhạt.

- Rồi tôi sẽ lột da anh ra, hay là “bóc” thì đúng hơn?

- Với lưỡi hay là với dao?

- Marcus? Rafaella? Các người sao đấy...? Cả hai người trong phòng tắm à? Rafaella nói vọng ra:

- Vâng, bà Coco à. Mời bà ngồi chơi. Tôi ra ngay đây.

- Tôi cũng thế.

Marcus đáp xong, anh thNy cái khăn qua cho nàng. Anh ra khỏi phòng tắm. Rafaella nghe anh nói:

- Xin chào bà Coco. Tại sao bà không đến đàng tôi? Mà bà lại đến nhà Rafaella?

- Dom cho tôi biết chuyện chiếc trực thăng. Tôi muốn biết quý vị có bình an không. Tôi đã đến nhà anh trước đấy chứ. Rồi tôi đến phòng tập và có nói chuyện với Punk. Anh có thấy cái dải trên tóc cô ấy không? Màu lục bạc hà đấy.

- Đúng, cái tay chủ nhà bằng ở Chicago không thích màu vàng, cho nên cô ta được Sissy thay cho. Thế là, bà Coco này, bà nghĩ là tôi ở đây với Rafaella chứ gì?

- Anh làm cái gì ở đây?

- Anh là thằng cha đi dòm trộm, tởm lắm!

Rafaella vừa bước vào phòng khách, vừa nói thế. Nàng kéo chặt dải vải thắt lưng trên chiếc áo dài satanh màu vàng nhạt.

Marcus vừa lấy mấy đầu ngón tay chà vào cằm vẻ tự lự, anh nói:

- Tôi thì tôi thích cô mặc chiếc áo dài màu xanh đậm hơn. Lại mặc chiếc này, không xinh lắm, đã nói rồi!

- Marcus mà đi dòm trộm à?

Coco vừa hỏi vừa nhìn Rafaella vẻ không tin. Không những Coco không tin nàng, mà Rafaella lại còn biết bà ta khó mà nín cười được.

Marcus gật đầu thông cảm, anh nói với Coco:

- Rafaella tuyệt lắm, tuyệt lắm. Mà này, đau hả?

Rafaella quay lưng về phía anh:

- Chỗ này vì chiếc trực thăng đấy, cái gì...?

- Tôi chẳng rõ gì hết. Marcus gọi đến Dominick mới đây thôi. Merkel lái chiếc trực thăng khác để đi lấy một ít đồ dùng ở khu giải trí. Tôi đi với anh ta, anh ta sẽ đi xe gắn máy đến để kiểm tra chiếc bị rơi.

Rafaella nói:

- Đây không phải là một tai nạn. Theo Marcus thì có lẽ có ai đã tháo lỏng một cái chốt ở cánh quạt sau đuôi.

Marcus nói:

- Tôi đã nói với Dominick như thế đấy.

Anh nói thêm với Coco:

- Lại thêm một chiến thuật hăm dọa khác. Chiến thuật này tôi không chấp nhận được. Quả thật là kỳ quái!

- Cái gì mà kỳ quái?

- Cái máu phong kiến của cô lại bùng lên rồi hả, “Bà” Holland? Không, đừng rửa tôi. Chuyện kỳ quái là bây giờ lại có kẻ hăm dọa tôi để đuổi tôi đi. Không có nghĩa lý gì hết. Tôi đã ở lại đây trên hai năm rồi. Tại sao bây giờ lại hăm dọa?

Coco nói:

- Rõ ràng là mới đây anh đã có hành động hăm dọa người ta. Có thể có cái gì đấy chứ?

- Tôi không biết, nhưng đây cũng có thể là một điểm hay.

Rafaella nhìn người này rồi nhìn người kia. Nàng lắc đầu:

- Tôi không tin điều này. Quý vị nói một chuyện quan trọng mà cứ như bàn về thời tiết vậy. Chúng tôi có thể đã bị giết chết rồi đấy. Có ai “cố” giết chúng tôi. Chuyện này rất quan trọng, ít ra là với tôi. Không có gì làm quý vị mở mắt ra hay sao?

- Dĩ nhiên là nghiêm trọng rồi!

Coco ngừng lại, bà chau mày, rồi từ tốn nói tiếp:

- Hay là, như tôi đã nói tối qua, có kẻ cố hăm dọa để Rafaella ra khỏi đây. Cả hai lần đều có mặt cô ấy.

Rafaella nói với Coco:

- Chúng tôi nghĩ chính là Delorio.

Coco ra vẻ trầm tư:

- Nói toạc ra rồi đấy nhé. Delorio không ưa gì Marcus, chắc chắn như thế rồi. Hắn ghen với anh ta.

Bà nghĩ một chốc, rồi đặt bàn tay lên cánh tay anh, bà tiếp:

- Không phải chỉ vì Paula mê anh đâu mà chính vì Dominick, và chính cái cảm tình của ông ấy dành cho anh. Tôi cứ nghe mãi việc Dominick muốn xây dựng nên triều đại của ông ấy. Và ông ta chỉ có Delorio, mà mẹ của hắn thì... Đây, thực tình thì ông ta không thích con trai của mình, và ông ta đã cố vậy. Ông ta thấy mình có trách nhiệm phải thích hắn. Vì bổn phận. Anh biết rồi đấy, Marcus. Tôi sẽ không ngạc nhiên chút nào hết, nếu Delorio đứng đằng sau cả hai vụ án, máy bay trực thăng và máy phát súng trên bãi biển vào đêm kia. Hắn muốn loại anh ra. Anh là mối đe dọa của hắn. Có lẽ hắn cũng thấy Rafaella là mối đe dọa cho hắn nữa.

Marcus nhìn chằm chằm Coco. Bà ta vừa mới phun hết cả ruột gan cho Rafaella biết, như bao nhiêu người khác. Thật là kỳ quặc. Anh định nói cái gì đó thì Coco đã chặn lại:

- Rafaella sao đấy? Cô có vấn đề gì không? Cái vụ máy bay rớt đã làm cho cô thức tỉnh chưa?

- Ồ, không đâu! Bà ăn sáng chứ, bà Coco? Tôi gọi cái gì rồi hai chúng ta ngồi ngoài hành lang thưởng thức cảnh sáng sớm, rồi...

Marcus lên tiếng:

- Tôi thích vài lát bánh mì nướng, và thật nhiều café.

Rafaella đi ra cửa, nàng mở cửa rồi nói:

- Đầu gối của tôi ngứa ngáy quá, Marcus à, thật đấy. Theo tôi thì anh nên đi về đi cho, thế mà anh lại vẫn ngồi lì ở đây.

Marcus nêu nhận xét với Coco:

- Rồi, cô ấy thích nói chuyện nữa. Không nhả nhận chút nào, không dịu dàng chút nào hết, không chịu nghe những gì mình nói để có lợi cho cả nàng và cho cả mình nữa, không hút một điếu thuốc...

- Thôi anh về đi, Marcus.

Anh gật đầu chào Coco, đi ra cửa, rồi vào phút chót anh ôm lấy Rafaella, hôn nàng thật mạnh mới bước đi.

Rafaella đóng sầm cánh cửa lại. Nàng còn nghe được tiếng huýt gió của anh qua khung cửa sổ mở rộng.

Coco nói:

- Chưa bao giờ tôi thấy Marcus như thế này. Anh ta không được khỏe.

- Anh ta sao? Ồ, không phải đâu, bà Coco à, tất cả những gì anh ta vừa lộ ra đó, chả có nghĩa gì hết. Anh ta thích chọc tức tôi thôi, và tôi thấy anh ta biết cách bấm nút chính xác lắm.

- Nào, Rafaella, cô đã ngủ với anh ta. Tôi đoán thế, cứ nhìn hai người cư xử với nhau thì biết. Đôi mắt cô đã nói hết... cái nhìn thân mật của cô.

Bà ta nhún vai, dáng điệu thay đổi của người Pháp:

- Còn Marcus thì anh ta rất kén phụ nữ, nhưng anh ta chắc có cái gì đó và cô thấy thích nó. Đó là... ồ, quý thật!

Bà nhìn Rafaella, cười độc địa, lại nhún vai rất Pháp, đảo quanh đôi mắt, rồi lại cười xòa, nói bằng tiếng Pháp:

- Với một người như thế, à, tôi không hiểu được! – Bà lại nhún vai – lạ thật!

- Bà nói nghe ra chính xác quá nhỉ!

- Tất nhiên. Tôi là Coco Vivrieux, tôi sinh ra và lớn lên ở Grenoble mà!

- Vâng, một nơi trượt tuyết kỳ diệu lắm. Nhưng đúng ra thì bà sai bét rồi, bà Coco ạ. Chúng tôi không làm tình với nhau. Tôi thề với bà đấy!

Nghe có vẻ đúng và tạm thời là thế. Coco tin như vậy. Bà nói:

- Tốt thôi, tôi tin cô, nhưng...

Bà lắc đầu nói tiếp:

- Mọi việc thật kỳ lạ. Thôi, cô bé này, lý do tôi đến đây là để mời cô qua bên khu cở sở. Dominick đã quyết định để cho cô viết tiểu sử của ông ấy đấy!

Dễ dàng thế ư? Rafaella thật không tin được. Quá dễ dàng. Bây giờ thì nàng sẽ làm gì đây? “Mình sẽ bảo với ông ta kể cho mình nghe hết, và buộc ông ta phải cho mình xem các giấy tờ của ông ấy, bảo ông trưng cho mình xem những thứ mà không ai thấy hết, và bảo ông phải tin tưởng vào mình, rồi mình sẽ cho in một cuốn sách để lôi cổ ông ta ra ánh sáng”.

Không, nàng là đứa con hoang. Ông ta là bố của đứa con hoang. Nàng phải trả thù, nàng phải trả thù, nàng phải trả thù cho mẹ, sự trả thù nên cho lên sách vở, nó sẽ ám ảnh ông ta cả đời. Phải trả thù cho thật chua cay mới được. Bỗng nàng tưởng tượng ra cảnh nàng giới thiệu Dominick với dượng Charles Rutledge.

“Dượng Charles nè, con muốn dượng gặp bố đẻ của con. Ông ta buôn bán vũ khí đấy. Ông ta tuyên bố ông ta làm ăn công khai, nhưng lão đây. Ông ta rất khôn ngoan và rất lưu manh, cho nên nhiều người không biết nhiều về ông ta, nhưng ông ta buôn bán chợ đen như họ mà thôi. Đây chỉ là việc phiêu lưu mới đây của ông ta trong lĩnh vực phạm pháp mà thôi. Con sẽ nói cho dượng biết nhiều nữa trong cuối sách của con. Biết ông ta để mà thương ông. Dượng cứ hỏi mẹ con thì biết, dượng cứ hỏi vợ của dượng đi”. Đúng thế, Rafaella chắc chắn Dominick đã bị Bộ Nội vụ mời đến làm sáng tỏ sáu vụ làm ăn quanh co. Nàng phải thò cho được ông ta, nhưng phải cho chính xác. Ông ta còn sống trên hòn đảo mắc dịch này cơ mà, nhưng ông ta sẽ không bao giờ dám rời đảo đâu. Nàng phải kiểm tra để xem thử

giữa Antigua và Hoa Kỳ có một Hiệp ước trao trả tội phạm không?

- Kìa Rafaella, cô ở đâu đây?

Coco búng mấy ngón tay trước mặt Rafaella. Nàng gượng cười:

- Ô, chả có gì hết.

- Có phải vì Marcus mà cô sững sờ đến thế không?

- Sững sờ à? Lạy Chúa, không phải đâu.

- Rafaella này, Marcus nói đúng đấy. Có lẽ không phải lúc thích hợp cho cô ở đây để viết sách đâu.

Có lẽ tốt hơn hết là cô nên về nhà đi, cho đến khi những chuyện bí mật này được đưa ra ánh sáng.

- Bà Coco này, tôi thích những chuyện bí mật lắm, và vụ này là cái mở nút để phanh phui ra bí mật mà!

Bà sẵn sàng dùng điểm tâm chứ?

Marcus nắm chặt máy điện thoại, anh nói:

- Tôi không thích việc đó, ông Dominick à.

Trước mắt là anh lo lắng đến chết khiếp, nhưng anh không tài nào dần xuống được. Ông ta trả lời anh:

- Xin lỗi ông bạn nhé, tôi đã quyết định rồi. Cái vai của anh ra sao rồi? Khi máy bay rớt anh không đau chứ?

- Không, ổn cả. Merkel có tìm ra được cái gì không?

- Không, không có gì khả nghi hết. Có thể là máy bay bị phá mà cũng có thể là tai nạn. Nếu anh không thấy thỏa mãn thì Merkel phải nhất trí với anh thôi. Có thể bị phá hoại lắm. Tôi thì cũng không thích việc này hơn cả anh nữa. Cô Holland cả hai lần đều ở cùng anh mà.

- Đừng làm việc đó, ông Dominick à. Tôi không tin tưởng cô ta, hơn nữa, tại sao lại hăm dọa cô ta? Đưa cô ta đi đúng lúc như thế. Thật cô ta không...

- Kìa, Marcus, anh đã nói với tôi những điều anh biết. Tôi đã nói anh nghe những gì tôi khám phá ra. Cô ta là một cô gái thông minh, cô ta đã in được một cuốn tiểu sử, cho nên không có lý do gì chúng ta phải nghi ngờ, không tin nhiệm cô ta được. Cô ta có tham vọng – cô ta không sử dụng đến uy tín của Rutledge, mà rõ ràng ông ấy sẵn sàng giúp cô ta.

- N hưng mà có những điều tôi thấy không ổn chút nào hết về cô ta, và...

- N ghe đây Marcus, cô ta còn là phụ nữ kia mà! Nếu tôi thích những thứ cô ta viết ra, có thể tôi sẽ dùng cô ta vào mục khác. Tôi không ưa tính hung hăng của cô ta, nhưng cơ thể của cô ta thì lại ngon lành đấy chứ. Có lẽ tôi sẽ thử ngủ với cô ta. Đàn bà mà, Marcus, cô ta cũng là đàn bà thôi. Đẹp viễn tưởng của chú đi, chú ạ.

- Cô ta không giống Coco và Paula đâu.

Giọng anh hết sức bình tĩnh dù cơn giận đang trào lên trong người anh. Dominick quên hết rồi sao? Một vụ âm mưu sát hại và hai vụ tấn công nữa? Nếu bọn chúng nhắm vào anh thì sao? Chắc là ông ta lại la làng lên là chiến thuật hăm dọa, phải không? Quý quái thật, bá láp thật!

- Đúng là không, ngoài mặt thì không đấy. Ai mà biết, hả? Cái miệng huênh hoang của cô ta có thể thêm hương vị cho các thứ, cho nhiều thứ lắm. Thôi đừng bắt bẻ nữa nhé.

- Mẹ cô ta lại đang nằm hôn mê trong một bệnh viện ở Long Island đấy. Một nhân chứng cho biết đây là một vụ tông xe rồi bỏ chạy, tên tài xế kia len lỏi khắp cả xa lộ. Sáng nay tôi mới phát hiện ra được việc này.

Im lặng một hồi lâu, anh lại nói:

- Ông không thấy kỳ lạ à, ông Dominick, trong khi mẹ đang nằm chờ chết thì cô ta lại ở đây?

Vẫn im lặng, Marcus thở dài:

- Ông suy nghĩ cho kỹ đi. Nếu ông vẫn muốn cô ta ở lại bên khu cơ sở, thì tối nay tôi sẽ đem cô ta qua.

- Anh lấy xe gắn máy mà đi. Tôi không muốn anh dùng trục thăng lại lần nào nữa. Vả lại, bây giờ tôi chỉ còn một chiếc để hoạt động mà thôi, tôi không thể để cho ai xài hết. Dominick cười khúc khích và Marcus nhúm mày, đáp:

- Được thôi. Ông hãy suy nghĩ đi.

- Chào chú.Ồ, nhân tiện, Marcus này, chú nhớ đừng nói những gì chú biết cho cô ta hay nhé. Có đôi điều tôi muốn tìm hiểu đây. Cứ để đây cho tôi.

Marcus gác máy rồi tựa đầu ra sau ghế. Anh không biết việc nói cho Dominick biết về mẹ của Rafaella có gì hay ho không. Anh chỉ muốn làm nàng rời khỏi đảo mà thôi. Anh không muốn nàng bị đau đớn hay là bị thiệt mạng. N hưng không có lý do gì Dominick lại làm cho nàng đau đớn trừ phi... Ý nghĩ nàng ngủ với Dominick khiến anh khó chịu. Một điều mà anh biết chắc là: Rafaella Holland không đời nào lại bằng lòng ngủ với Dominick Giovanni cả.

Cuối cùng anh cố xua đuổi ý nghĩ ấy ra khỏi đầu. Lập tức vụ các tên Hà Lan lại hiện ra. Anh không thể nào quên được, không thể nào quên được việc chúng tự tử hết. Mà tại sao nhỉ? Marcus biết rất rõ là Dominick không bao giờ dùng đến biện pháp tra tấn. Delorio – bây giờ anh lại nghĩ đến chuyện của thằng nhóc bạo dâm, con của một con đĩ. N hưng, mẹ kiếp, hấn đi Miami cơ mà, coi như đi tiếp xúc với Mario Calpas. Về buôn lậu ma túy à? Hay là vì chống lại lệnh khNn cấp của Dominick? Anh nhớ lại một vụ, một vụ duy nhất Delorio hành động theo ý mình, đã tự ý buôn bán ma túy với những người Columbia. Delorio không bị trừng phạt, nhưng cơ quan bài trừ ma túy đã phát hiện ra vụ này và họ buộc tội cho Dominick. Delorio đã hưởng trọn hai trăm năm mươi ngàn đô la trong vụ làm ăn này. Marcus đã thấy cảnh Dominick đốt từng tấm chi phiếu một trăm đô trước mặt đứa con trai căm phẫn của ông. Marcus tự hỏi, không biết Delorio có phản ứng gì không, nhưng hấn không phản ứng lại. Sau này, có một cô gái giúp việc, một cô bé vị thành niên ở Antigua đã được phát giác ra đã bị hiếp dâm và đánh đập, cô ta thề thốt rằng không biết ai đã hiếp và hành hung cô. Cô đã được cho tiền và trở về Antigua. Marcus không còn nghi ngờ gì nữa, anh chắc là Delorio. Dominick không hề nói một lời, chỉ có ý kiến là đã đến lúc lấy vợ cho con trai, và ông ta biết cô gái này sẽ thích hợp và tuân theo những yêu cầu của Delorio.

Ý nghĩ của Marcus lại quay về với vụ âm mưu ám sát đầu tiên. Tất cả công việc kiểm tra quanh mấy người Hà Lan này vẫn không có được cái gì cụ thể? Dominick có nhiều kẻ cạnh tranh, những kẻ cạnh tranh hung tợn, cạnh tranh trong việc buôn bán vũ khí. Marcus biết rằng khi thị trường công khai xuống đà đáng chú ý trong thập niên 1980, thì công việc làm ăn nặc danh và thị trường chợ đen phát triển đáng kể. Antonio Cincelli, một tay buôn bán có thể lực ở Ý chẳng hạn. Tên này hồi năm ngoái đã gần bị cảnh sát Ý thộp cổ, thì bỗng

ng người ta khám phá ra một nhà máy sản xuất vũ khí nhỏ ở miền N am nước Ý mà y đã hợp tác làm ăn, đang chở mìn và các vũ khí khác sang Iran. Cincelli được thoát nạn, nhưng y lại tố cáo Dominick cùng với những người khác, để tránh cảnh phải thất bại nhục nhã và hoàn toàn tin chắc vào công việc y đang làm. Marcus phân vân không biết Dominick có mách nước cho cảnh sát Ý không, không biết lão ta có dùng ảnh hưởng của mình với chính quyền thối nát không, nhưng anh chưa bao giờ tìm ra được chính xác. Rồi lại còn anh chàng C.Blake nữa, một công dân Hoa Kỳ gốc Tây Đức, tay này đã làm việc cho CIA, hấn mua hầu hết các vũ khí kiểu Liên Xô, vì các thứ này ít bị theo dõi khi chuyển vào Hoa Kỳ và giá lại rẻ. Y rất không ngoan sành sỏi, y tuyên bố rằng tất cả cái gì y làm đều là công việc buôn bán mà thôi. Không hề có gì mờ ám. Ai biết được nhỉ? Marcus cũng chịu. Anh cũng không loại trừ Robby Oliver ra được nữa. Nói đến hấn là nói đến một thằng loạn thần kinh gian ác. Hấn có uy quyền, rất quá uy quyền khiến người ta phải khiếp sợ. Anh và Dominick đã tranh cãi về mấy người này và cỡ nửa tá những tên khác nữa. Tất cả đều có uy quyền: tất cả đều ác hiểm và cương quyết. Chúng tự cho là thương gia, nhưng những thứ hàng hóa chúng buôn bán đều chết người cả. Còn Bathsheba có ý

nghĩa gì? Tại sao chẳng có ma nào theo dõi dấu vết chiếc trực thăng này? Hay là phanh phui ra cái tên kỳ lạ này?

Kỳ quặc đấy, nhưng Marcus cần phải tìm cách để hiểu các tên này hơn là tìm hiểu cái tên của kẻ đã tấn công anh. Dĩ nhiên hai tên này có liên hệ với nhau đây. Chắc là chúng có liên hệ với nhau.

Marcus không muốn Rafaella qua bên khu cơ sở. Delorio sẽ không rời khỏi nàng nửa bước đâu. Paula cũng sẽ theo dõi nàng. Tại sao nàng lại muốn viết tiểu sử của Dominick Giovanni thế? Lão ta đâu phải là một Louis Remeau khác. Lão ta đâu phải là một anh hùng. Lão ta là một tội phạm mà. Lão ta cũng không phải là một tội phạm lãng mạn nữa, hoàn toàn không phải, cho dù lão có cố tỏ ra ta đây có nét duyên dáng của người có học. Cũng không hẳn là có nhiều người biết đến lão ta, ngoại trừ giới thuế quan và công an mật vụ ở San Francisco, Chicago và New York.

Lão ta là một tội phạm, và Marcus đã biết rõ về lão, ít ra cũng gián tiếp, từ khi anh lên mười tuổi, hồi còn ở Chicago. Anh chắc chắn nhớ rõ về cha vợ của Dominick, là Carlo Carlucci. Cứ nghĩ đến lão già này là ruột gan Marcus quặn thắt lại vì đau đớn khi nhớ đến quá khứ.

Tại sao Rafaella lại chọn Dominick đã chứ? Anh quyết định sẽ hỏi nàng vào chiều nay. Đúng sáu giờ chiều thì Rafaella mở cửa nhà khi anh gõ cửa. anh cười vênh váo rồi nói:

- Cô xinh quá, nhưng cô chắc là cô thừa biết rồi. Lại nhà tạo mẫu khác ư?

- Áo lụa mùa hè có in hoa, và anh chắc là không muốn biết tên của nhà tạo mẫu cho nên tôi cũng chẳng bỏ công cho anh biết làm gì.

Đây là kiểu áo hở vai, anh nhận xét:

- Không có nịt vú, tôi thích thế hơn.

Khi Rafaella nhìn chiếc xe gắn máy và chiếc mũ bảo hiểm mà nàng phải gài quai chặt vào cằm, nàng nói:

- Ồ, tôi không thích cái thứ này. Làm sao biết được anh lái loại xe này giỏi hơn lái trực thăng?

- Cô cứ ôm chặt lưng tôi rồi ngồi yên lặng là được.

Nàng bật cười, rồi nói:

- Không nóng à? Tôi thấy đây là một nhược điểm phổ biến của đàn ông đấy. Anh quay xe lui rồi phóng đi. Rafaella ôm lấy lưng anh rồi chồm sát người vào lưng anh. Nàng nói:

- Tôi sẽ quấy rầy anh đấy!

- Tôi chưa dừng xe thì cô không quấy được đâu.

Mãi khi anh đã lên đến chỗ chiếc trực thăng ở giữa rừng núi, anh mới dừng xe. Anh đưa chân qua rồi nói:

- Xuống.

- Tại sao lại dừng ở đây?

- Tôi phải hỏi cô đôi điều và cô phải nói thật, nếu không thì tôi phải moi cho nó ra đấy. Rafaella im lặng ngay, nàng gồng mình lại:

- N hư điều tôi mong đợi, tôi đã khám phá ra ít nhiều về cô. N hư là việc mẹ cô đang nằm hôn mê trong bệnh viện, mà cô lại đến đây ở vùng Caribe này bằng phản lực, rồi đi quanh rình mò ông Dominick. Tại sao thế? Cô Holland, cô đừng láo. Tôi biết rõ cô – biết từ trong ra ngoài, tôi nghĩ là cô nên nói đi.

Nói cái gì? Làm sao anh ta khám phá ra? Tốt, nàng không thiết phải che giấu nhiều, bởi vì Dominick Giovanni chắc không nhận ra nàng là con gái của ông qua những mối liên hệ hiện tại đâu. Có lẽ ông ta cũng không nhận ra nàng, nếu nàng bước đến bên ông ta và nói: “Xin chào bố. Bố nhớ bà Margaret ở New Millford vào năm 1964 chứ?”.

- Tại sao anh lại lưu tâm đến thế?

- Nói đi nào.

Rafaella lắc đầu. Nàng phải suy nghĩ, và suy nghĩ nhanh mới được. Thế rồi nàng nhìn anh, và biết là anh ta đang nghiêm trang lắm. Hai con mắt đen lại vì quá tập trung chú ý. Nàng biết anh sẽ biết nàng nói láo, bỗng nàng tự hỏi vì sao anh ta biết được rõ ràng về nàng sau một thời gian ngắn như thế?

Nàng thở dài, cũng nghiêm trang như anh, nàng nói:

- Tốt thôi. Tôi không thể nói cho anh nghe được.

- Tại sao lại không?

- Tôi không thể? Anh sẽ nói cho ông Giovanni biết chứ?

- Tôi đã nói rồi. Hiện tại thì chưa có chuyện gì va chạm lớn lao. N hưng với ông ta thì cô không biết được đâu. Ông ấy không phải là người trung thực, không phải người giữ chữ tín đâu. Tôi nghĩ là cô phải hết sức thận trọng. Nếu cô đến đây với những lý do ngoài việc viết sách thì cô nên rời khỏi đây đi, cô mới giữ người được trọn vẹn.

- Tôi đến đây để viết một cuốn sách về ông ta mà thôi. Chỉ có thế, tôi xin thề đấy.

- Cô nên nói thật đi, vì theo tôi thì ông ta sẽ biến cô thành miếng mồi ngon đấy. Cô sẽ kết thúc công việc bằng cách nằm ngửa trên giường ông ta, nếu ông ta không thích chuyện viết lách của cô nữa.

“N gủ với bố tôi à?”. Nàng gần như bật cười vì ý ấy. Nàng đáp:

-Ồ, không!Ồ không!

- cô thích người trẻ hơn, phải không? Tại sao cô bỏ mẹ cô mà đi?

- Mẹ tôi bị tai nạn, tình trạng hiện tại của bà – không thích hợp chút nào hết khi nói chuyện này. Tôi đã có kế hoạch để viết cuốn sách rồi, và bố dựng tôi bảo tôi không có việc gì phải làm ở nhà hết. Tôi đã có mặt ở đây gần một tuần sau khi xảy ra tai nạn mà. Bây giờ thì tôi gọi điện hỏi ông hàng ngày để biết tình trạng sức khỏe của bà. Không có gì thay đổi. N hưng, tôi chắc là anh biết tôi gọi về Long Island hàng ngày mà!

- Vâng đúng thế.

- Không đáng tin hay sao, hả?

- Vì cô cũng đáng tin như bao cô gái khác, nên tôi lại có lý do để không tin.

- Anh là kẻ phân biệt giới tính rồi đấy.

- Không hẳn. Chính Dominick mới là kẻ phân biệt giới tính, nếu cô ở lại, cô sẽ khám phá ra điều đó. Cứ lấy Coco mà nói đi, bà ta là người đẹp đẽ đấy chứ. Bà ta là tình nhân của ông ta, ông ta đối xử tốt với bà ta, mua cho bà bất kỳ cái gì bà muốn, nhưng bà ta không được bình đẳng – không được dưới con mắt của ông ta. Bà ở đây để phục vụ cho ông ta, để làm ông ta vui khi gặp cảnh buồn chán, để nghe ông ta nói chuyện khi ông ta muốn nói, để nuôi dưỡng cái nam tính của ông ta.

Ông ta muốn Delorio lấy Paula, vì ông ta nghĩ là con này sẽ làm cho thằng đó nên người và sinh sản nhanh ra. Ông ta lầm. Chúng ta lại nói chuyện tào lao, chuyện thai nghén rồi. Ông ta đã tính toán sai. Con này hễ cứ thấy trai ở đâu là nó chạy theo liền. Nếu bây giờ mà nó có con, thì chắc chắn có ai biết được bố đứa bé là ai nữa.Ồ, lại có chuyện này nữa. Delorio sẽ chạy theo cô liền. Về mặt xác thịt thì hắn rất giống bố hắn. Hắn không giống bố hắn ở điểm hắn là người tình bạc bẽo, tôi nghe được như vậy. Hắn thích có một phụ nữ hoàn toàn phục tùng hắn, và hắn thích làm trò của chó, hắn và Paula hợp nhau lắm.

- Tại sao anh lại báo cho tôi biết như thế, tại sao anh lại nói toạc ra cho tôi biết như thế? Anh không ưa tôi mà. Chắc là anh không tin tôi mà!

Anh mỉm cười với nàng rồi mắt anh sáng lên, anh đáp:

- “Bà” Holland này, người phụ nữ nào mà tôi đã từng ôm ấp trên bãi cỏ trước nhà tôi, thì tôi không thích thằng khác cướp đi, nhất là một thằng ghê tởm như thằng Delorio. Không, đừng quật ngã tôi nữa. Tôi nói nghiêm túc đây, và nếu bây giờ cô muốn dùng Karate với tôi, tôi sẽ trói cô lại và đem về khu giải trí đấy.

- Ô, có thật không?
- Cô làm như ta đây là kẻ đệ lục đẳng sẵn sàng chiến đấu không bằng. N ào, ra tay đi. Cô vẫn còn muốn tiếp tục hay sao?
- Có lẽ. Cảm ơn anh đã báo cho biết. Và, Marcus này?
- Hả?
- Tôi đến đây để viết tiểu sử. Không có gì khác hơn, tôi thề với anh đây.
- Cô đến mà thuyết phục Dominick đi, thưa “Bà” Holland.

Chương 11

-Tôi mu ốn lái đoạn đường cuối này .

Rafaella nói xong, nàng bước chân qua chỗ ngồi trên xe . Chiếc váy không kín nhưng vẫn đủ vải cho nàng che kín người khi co hai chân lên,

- Tội nghiệp!

Marcus nhìn chi ếc váy , anh chép miệng, rồi anh nhún vai leo lên ngồi sau lưng nàng. Anh liền ôm lấy lưng nàng. Nàng nói:

- Đừng ôm chặt, nóng lắm.

Nàng cố nhích người ra. Khi thấy anh cứ ôm chặt, nàng vặn người nhìn vào mặt anh rồi nói:

- Thôi được, thưa chàng, để tôi nói cho anh nghe. Anh nói anh không tin tôi. Đúng, tôi cũng không tin anh. Và đây không phải chuyện đức hạnh. Mà chỉ là một thắc mắc là anh ...ờ, anh không phải là loại người thỏa mãn với công việc điều hành một khu giải trí cho kẻ khác , phải vì để khoe khoang, cũng không phải vì lương cao...

-Hừm. Theo cô thì vì sao?

- Có lẽ anh là tên phản bội. Anh thích gánh vác công việc – Lạy Chúa, tôi biết diễn tả sao đây! Anh là con người ưa độc lập, anh đâu thích người khác ra lệnh !

Marcus ngẫm nghĩ :Hay. Anh lần bàn tay cho đến lúc anh chạm vào ngực nàng. Anh muốn làm cho nàng lơ đãng đi. Thế sẽ tiện cho anh nhưng nàng ko nhúc nhích mà cứ nhìn vào anh, nàng nói :

- Không, con người thật của anh không phải như thế, nhưng anh không nói cho tôi biết, phải không ? Anh là một tên tội phạm, phải không ông Devlin ? Một tên tội phạm muôn mặt ? có phải Devlin là tên thật của anh không ? Anh chưa trả lời cho tôi một lần nào hết, ngay cả lúc đã có dịp.

- Cô có nói cho tôi biết cuốn sách trông có vẻ kỳ dị mà tôi đã thấy vào hôm gặp gỡ đầu tiên là sách gì không ? Cuốn sách đã làm cho cô khóc ấy ?

Anh cảm thấy một cơn sốc chạy qua người nàng, nhưng nàng không nao núng, Nàng khá lắm. Anh lại bồi thêm:

- Sáng nay tôi thấy nó một lần nữa ở trên mép bồn tắm của cô, cuốn sách gì thế ?

- Không mắc mớ gì đến anh.

Nói xong nàng rồ máy. Anh có thể nghe tiếng rửa thảm qua hơi thở của nàng, và anh mỉm cười ở đằng sau chiếc mũ bảo hiểm của nàng .

N hưng anh thấy lo lắng. Anh rất lo vì ánh đã nói với Dominick. Nàng xinh đẹp lại hiểu biết. Nàng lại quá bốc đồng nữa, và vì vậy mà nàng có thể bị hại đấy .

Buổi chiều trong sáng, hương thơm dịu dàng, và tình cờ nàng gặp phải Paula, một mình với cô ta. Coco đâu rồi ? Marcus đâu ? Không có ai cả ư ?

Paula không để mất thì giờ cô nàng vào cuộc liền :

-Này cô Holland, cô cho tôi biết cô chạy theo ai đấy ? Theo Marcus hay theo gã Dominick ? Hay theo chồng tôi ?

Rarealla chỉ mỉm cười với Paula, trông cô ngây thơ trẻ trung, cô ta mặc chiếc áo mùa hè bằng lụa màu hoa anh đào nhạt tuyệt đẹp, mái tóc óng ả xõa dài hai bên vai. Cô ta có vẻ gì là người sẵn sàng chạy theo trai đâu ! Cô ta nói tiếp

- Tôi muốn cô rời khỏi đây Ở đây không tốt đâu, không tốt cho hạng người như cô đâu ! Hai người đàn

bà đứng trên hành lang nhìn ra hồ tắm. Hương hoa đậm bụi và hoa giấy phảng phất trong trời chiều. Trời nóng nhưng dễ chịu. Mặt trời đã lặn và chỉ có vùng biển Caribe mới có được những giây phút đẹp mắt kéo dài vào lúc chiều tối mà thôi. Nàng đáp:

- Trái lại ở đây rất đẹp. Chỉ hít thở không khí là tốt rồi. Quá trong lành! Cô không đồng ý như thế sao ?
- Delorio là chồng tôi.
- Xin mừng cho cô. Này cô Paula, tôi xin thề với cô là tôi sẽ xa lánh chồng cô, được chưa ?
- Còn Marcus thì sao ?
- Tại sao khi nào cô cũng chú ý đến Marcus như thế ? Cô không phải người theo chế độ đa phu chứ ?
- Cô đừng có đùa, Cô Holland.
- Không đùa đâu, nhưng cô biết là chuyện này mà xảy ra vào năm 1990 thì quá ư là kì quặc !-Cô muốn nói gì đây?

Giọng của Paula hàm chứa mối nghi ngờ. Nàng đáp:

- Đàn bà tranh nhau đàn ông, tranh luận về họ. Đàn bà không xem nhau như đồng minh mà lại xem nhau như kẻ thù truyền kiếp .
- Cô muốn nói đến cái thứ tình chị em rác rưởi mà các bà mẹ cứ lên mặt dạy như thời Trung cổ chứ gì ?
- Tôi muốn nói thế đấy cô Paula, cô nghe lời tôi nói đây. Tôi không chạy theo ai hết. Cô nhớ chứ ?
- Thật không ? Một người ra vẻ không thèm chạy theo ai mà lại chung diện cả một bộ cánh đẹp như thế
- Tôi không muốn nói bộ quần áo làm mẫu cô đang mặc không phải là cái bao tải
- Không, không phải thế là chạy theo trai.

Đấy Paula suy nghĩ thế đấy. Không phải Rafaella không thấy được qua người cô ta đâu, vì cô ta đã để lộ ra ngoài rồi. Đã nhiều lần cô ta coi việc ăn mặc như là phương tiện lôi cuốn đàn ông. Nàng nhớ vụ bọn quái Tân Quốc Xã, khi nàng đến nói chuyện với thằng đầu nậu thì hắn ăn mặc rất là đúng mốt. Nàng nói tiếp :

- Chắc cô cũng tin là ở đời này còn có nhiều thứ hơn là đàn ông chứ ?

Nàng cố giữ mồm giữ miệng, thì nàng lại cứ tỏ ra là một tay đạo đức giả. Thực ra nàng cũng không muốn chấp nhận việc Marcus làm mặt lãnh đạm với nàng. Cô ta nói:

- Cô thật đang cố ve vãn Marcus đấy, và tôi sẽ ...
- Sẽ làm gì Paula ?
- Làm cho cô ân hận đấy !

Thật là con nít. Ít ra thì cô ta cũng đang bông bột. Một cô gái giàu hừ hổng, cần đến sự chú ý của đàn ông, và muốn đàn ông đeo riết lấy mình. Rafaella nhìn sát vào mặt cô ta. Al Holbein cứ nói mãi với nàng rằng, đừng nên thỏa mãn với những biểu hiện bên ngoài: “Luôn luôn có một cái gì đó sâu hơn.”

Rafaella à, ngay cả khi người ta gặp phải hoàn cảnh ngu ngốc hào nhoáng. Marcus đã xua đuổi Paula khi người cô ta như thế này đấy. nhưng anh ấy là đàn ông và rõ ràng là cô ta đã đến với anh ấy. Khi anh ấy đang liệt giường ... cô ta đã làm gì nhỉ?

- Cô đang cười về cái gì đấy?
 - Tôi đang nhớ những gì Marcus đã nói với tôi về cô, khi anh ấy đang nằm liệt giường, và cô ...
- Nàng ngừng lại, không biết nói tiếp ra sao. Nàng không nói được nữa. Paula tái mặt, rồi đỏ cả người như cái tủ chén bát màu đỏ gu trong phòng ăn. Thế rồi cô ta có vẻ giận dữ lắm. Cô ta hỏi:

- Anh ấy nói với cô “chuyện ấy” à?

Rafaella nhún vai, nụ cười vẫn giữ trên môi. Dù thế nào đi nữa, thì cô ta đã làm gì được đã chứ?

Thật quá ngạc nhiên cho nàng, Paula lại tỏ ra nhục nhã quá:

- Cái đồ con hoang ấy. hắn thích mà. Thoạt tiên hắn giả vờ không thích. Hắn đã cương lên cứng ngắt và khoái quá đã phun ra hết, đồ con hoang chết tiệt.

Rồi Paula bỏ đi, quanh nhanh cái váy lụa màu anh đào và đôi chân trần dài thon

- Cái gì thế?

Rafaella giật thót mình sợ hãi khi nghe giọng nói của Marcus.

- Ô, xin chào anh Marcus. Tôi không ngờ anh lại là dân nghe lén đấy? không sao, anh chẳng làm quái gì được đâu, cho dù anh có nắm được vấn đề.

- Mà cái gì thế? N ày, ly rượu rum có pha nước của cô đây.

N àng nhâm nháp. N gon quá và phần khích quá. N àng dịu dàng mỉm cười với anh. N àng nói:

- Ô, Paula đã thương anh khi anh ốm. Và anh thấy thích thế mà.

- Tốt, tốt thôi.

Anh ra chiều suy nghĩ lung lăm, nhưng anh không đã động gì đến Rafaella trong một chốc. Mấy ngón tay anh nắm chặt ly rượu, quai hàm anh giật giật. Anh có vẻ bối rối. Anh đang nổi điên lên. Anh không muốn như thế. Rafaella nhìn anh và nàng cảm thấy lạ lung làm sao khi mới biết anh có mấy hôm mà nàng thông cảm với anh quá. N àng thông cảm với anh, hay là đang trên đà thông cảm anh nhanh hơn là nàng đã thông cảm với bất kỳ ai khác. N àng hỏi anh:

- Anh đã bị nằm liệt thế à? Khi nào thế?

- Tôi vừa mới bị bắn đây. Tôi đã nằm liệt giường và quá yếu không thể đi được. Coco đã cố che chở cho tôi, nhưng bà ấy không thể có mặt luôn với tôi được.

- Còn Delorio?

- Hắn đang ở Miami. Mãi đến khi hắn về tôi mới bình phục.

Thế rồi anh nhìn nàng. Anh lại vừa nói hết bí mật cho nàng nghe và nàng không hỏi anh gì hết, không hỏi thúc anh gì hết, mà chỉ nhìn anh rất ầu yếm, như là những điều nói cho nàng nghe sẽ giải quyết hết những khó khăn của anh. Chỉ khác là nó không thể giải quyết được. nói cho nàng nghe chỉ tổ làm hai người dễ bị giết hơn mà thôi. “N ày “bà” Holland, tôi không muốn cô ở đây, tôi không muốn cô có mặt trên hòn đảo này. Tôi không muốn cô có mặt trên vùng biển Caribe này nữa. thật nguy hiểm cho cô mà cũng nguy hiểm cho tôi nữa”. anh nhìn nàng như thể anh muốn đánh nàng. Rồi anh lắc đầu và luồn mấy ngón tay vào tóc, anh nói “ồ, quỷ thật”. rồi giống như Paula, anh quay gót bước nhanh đi. Chỉ có khác là anh đi theo hướng khác, dọc theo mép bể bơi, đi về hướng đằng xa. Trông như bóng ma trong ánh hoàng hôn đang sụp xuống.

Rafaella nhìn anh bất động. anh là con người phức tạp và nàng ước chi được gặp anh vào lúc khác, vào nơi khác, bất cứ nơi nào nhưng không phải ở đây với Dominick Giovanni. N àng thấy mình ao ước như thế, nàng thấy mình chấp nhận điều kiện này, nhưng nàng lại không muốn như thế. Anh đã làm cho nàng điên lên. N gay bây giờ đây, nàng nhìn theo anh, nàng không muốn anh đi khỏi nàng. Bỗng nàng thấy anh dừng lại rồi quay nhìn quanh. Anh nhìn vào nước trong bể bơi. Rồi anh quỳ xuống chống trên hai tay, anh nhìn trên bờ hồ, cơ thể căng ra, mắt anh tìm kiếm. N àng thấy anh lôi cái gì trong túi và ném ra đằng sau. Rồi bằng một động tác dẻo dai, anh thẳng người lên rồi phóng xuống nước. Tim nàng thót lên. Ôi, lạ chúa, có cái gì thế? Anh đã thấy cái gì? Một thi thể à? Cái gì? Cái gì? N àng thấy kích động cả người.

N àng chạy đến phía cuối hồ, nhìn xuống mặt nước mờ mờ, nàng thấy bóng của Marcus ở dưới hồ, không ngần ngại nữa, nàng hát giầy ra và nhảy xuống hồ. N àng hít một hơi rồi lặn xuống, chiếc áo lục hoa thật đẹp phồng lên bao quanh lấy ngực nàng. Hai bàn tay anh ôm lấy eo của nàng rồi lôi nàng lên mặt nước, anh vẫn nắm lấy lưng của nàng như thế.

N àng phun nước ra, cổ hất tóc ra khỏi mắt. N àng hỏi :

- Anh làm cái gì thế? Cái gì thế? Có cái gì dưới ấy?

Marcus nhìn nàng cười nham nhở, rồi anh đi N àng sát vào bờ hồ, để cho chân nàng đứng trên cái gờ hẹp. trời hầu như tối hẳn rồi, hai người khuất trong bóng tối, khi trời đã dịu mát, lũ chim ruồi bay

quanh những chum hoa giấy, nghỉ một chốc để kiểng ăn ở hoa này rồi lại vỗ cánh bay qua nơi khác. Côn trùng đã rỉ rã kêu đêm. Chỉ còn lại hai người. Rafaella cố đỡ Ny anh ra, nhưng anh cứ giữ chặt lại:

- Anh làm tôi khiếp vía. Anh có thấy gì không?

- Chẳng có gì dưới hồ cả.

- Thế tại sao?

- Anh muốn em chạy đến, và em đến thật.

Marcus đưa tay vuốt mái tóc ướt của nàng, kéo nàng sát vào người, hôn nàng. Nàng thấy ngộp thở, ngầy ngất cả người, và khi anh nhích người ra để lôi chiếc áo đang nổi lềnh bềnh ra khỏi ngực nàng, thì nàng cứ nhìn vào miệng anh, cứ muốn anh hôn lại.

- Tuyệt quá, “bà” Holland à.

Anh nói lung búng trong miệng nàng, và nàng phân vân liệu nàng có mất trí không. Nàng hôn anh lại, nàng nghĩ bụng rồi sẽ tính sau. Miệng anh khiêu dâm quá, và lưỡi nữa... Nàng không còn suy nghĩ đến gì nữa hết, và nàng hỏi chuyện xảy ra trước mắt:

- Anh làm thế để lôi em xuống nước à?

- Thế đấy

Anh lại nhúc nhích ngón tay, rồi đùa cợt với nàng, cho đến khi anh thấy nàng ngầy ngất. anh lại nghỉ ngơi Auay mấy ngón tay, và nói:

- Em là một nữ anh hùng tí hon, em nhào đầu vào nơi chốn xa lạ, lặn xả vào những nguy hiểm khôn lường, nhảy thẳng vào hồ, bất kể những nguy hiểm khủng khiếp Nn náu trong hồ đang chờ đón em. Em có thích thế này không, thưa “bà” Holland ?

Anh để yên mấy ngón tay, nàng rên rỉ, anh lại nói:

- Em cứ rên đi. Tuyệt lắm! vâng, anh biết em nhảy xuống để cứu anh – cứu anh hay là em muốn biết có gì trong hồ không. Một hạm đội hải quân cũng không tài nào ngăn được em. Anh thích em vì những chuyện này đấy. em không đắn đo, phải không? em như là thánh Georgia. Em không thèm lo đến hậu quả.

- Đúng là không lo. Em chỉ muốn xem anh làm gì thôi.

- Lần này thì khác đấy, em biết chứ. Lần này anh quyết làm đấy. Bây giờ được chứ, anh cứ nghĩ đến lời nói của em sang nay – anh dọa cho ra mà thôi – anh quyết thực hiện đây, thực hiện trong hồ bơi với nước bao quanh đây. Tuy nhiên, thấy mình thực hiện đêm tân hôn mà lại để cho em đứng bên mép hồ tằm nhìn anh. Anh muốn kéo em vào nước. Vì em tự ý chạy theo số phận mà. Nào, bây giờ xem thử sự việc ra sao nhé. Nàng rên lên khi anh vào trong nàng, rồi anh lại hôn nàng, ôm chặt lấy nàng, ép nàng vào mép hồ, tung tóe nước quanh hai người. Nàng thấy mình mất tự chủ, dù nàng không muốn thế nàng cũng không cản được. Nàng không hiểu được kết quả khôn lường anh sẽ gây ra cho nàng ra sao, và giờ phút ấy nàng chỉ biết có việc là nàng không thèm lưu tâm đến việc nàng có hiểu hay không nữa.

Nàng rên lên, anh lại hôn nàng tới tấp, rên rỉ trong miệng nàng.

Anh ôm chặt lấy nàng, má áp vào tóc ướt của nàng.

Anh nói bên tai nàng:

- Em đừng lưu tâm đến việc anh đã đánh mất thanh danh của mình khi làm thế này. “Bà” Holland à, anh chỉ cần cái ví của mình trước khi nhảy vào nước, chỉ tội cho đôi giày Ý của anh thôi. Chắc là hỏng hết, nó đáng giá lắm đấy. Thế em có biết quần lót của em đâu không? Không à? Ồ, vẫn không nói được à?

Cuối cùng thì nàng cũng lên tiếng:

- Em không tin được là em lại để cho anh làm như thế này.

Môi nàng vẫn áp vào cổ anh, rồi nàng hôn anh. Nàng không muốn rời khỏi anh. Anh đáp:

- Sao lại không tin? Em muốn mà. Anh đáng yêu chứ, anh tốt chứ. Anh không thích thấy thiếu nữ trưởng

thành phải khổ.

- Một thiếu nữ trưởng thành sẽ giết anh đây. Với một hòn đá.

- N ói nghe mà ón cả người. À, thôi. Em ngưng hôn cổ anh được chứ? Lên bờ chứ? Lên với nàng Paula bày nhay ngon lành ấy chứ? Ai biết được nhỉ? Có lẽ cô ta đang nhìn đây. Anh nhìn khuôn mặt nàng trong ánh sáng mờ mờ, rồi mỉm cười, nàng trông có vẻ chờ đợi, thoải mái. Anh thích thế, đôi mắt nàng lơ đãng, bất định, trong xanh, không một gợn đục. Anh chau mày. mắt nàng trong xanh, rất trong. Màu mắt quen thuộc với anh quá. Anh thấy...

- Em cần quần lót à? Hay là cứ để cho Juan, gã chăm sóc hồ, sáng mai tìm cho được không? Ồ, thôi thế đi. Chắc hẳn cũng thấy làm lạ đây. Em không làm dấu gì lên đây cả chứ? Không à? Dĩ nhiên là không rồi. Sao anh lại chóng quên thế nhỉ? Anh cũng có giữ của em một quần lót đây chứ, chiếc mà anh đã cởi ra vào cái tối đáng ghi nhớ trước vườn nhà anh đây mà.

- Em không biết có xảy ra điều gì không? Anh có giữ quần lót đàn bà làm chiến tích không?

- Hừm. Anh chưa bao giờ nghĩ đến việc ấy. Giữ làm gì các thứ hình chữ V ấy chỉ mắc công treo lên cọc giường, phải không nào? chiếc hôm kia đẹp đấy, toàn cả màu xanh nhạt điểm một màu kem rất kêu gọi nơi đây chầu. Có thể anh treo trên cọc giường, cũng có thể anh viết tên em trên một tấm biển nhỏ móc vào đây để khỏi có ai lầm lẫn. Em nghĩ sao?

Rafaella rung mình. Nàng không lạnh, vì cả không khí và nước đều ấm áp, tắm được mà. Nàng hất tóc ra khỏi mặt. Chiếc áo mùa hè bằng lụa ho Rafaella của nhà hàng Scassi bị hỏng hết – đáng giá 600 đồng đấy. N hưng nàng không thiết. Nàng đã nhảy xuống nước không suy tính, không suy t xoa. Nàng lấy làm thích thú vô cùng, lại còn hân hoan nữa.

- Em nghĩ em cần phải tìm một viên đá, một viên thật bự.

Anh chòm người tới hôn nàng, rồi bước ra khỏi hồ. Anh đi lững bững trên hai chân. Anh nói:

- Tội nghiệp đôi giày, hỏng hết rồi. Theo tiếng gọi của tình yêu mãnh liệt đây!

- Đồ dâm dục. Anh là thằng điên. Đồ dâm dục.

- Em cần anh giúp một tay không?

Anh đưa bàn tay cho nàng và nàng không hiểu có nên tin vào anh không đây. Nàng không muốn mình ngấm thêm trong nước nữa, nàng đưa tay cho anh. Rõ ràng anh cũng có quyết định như thế, vì anh lôi mạnh nàng lên gợn lớn trong hai cánh tay. Anh ôm chặt lấy nàng một thoáng rồi thả nàng ra. Anh nói:

- Em phải thay áo quần đi. Theo anh thì Dominick sẽ nghĩ đấy, nếu em đến ăn tối quá trễ.

- Anh cũng biết là em không mang theo áo quần nào khác nữa.

- Hỏi Coco mà mượn.

N ói xong anh mỉm cười vừa búng một đầu ngón tay lên má nàng rồi bỏ đi, miệng huýt gió như chẳng có chuyện gì xảy ra trên đời vậy.

- Ta đúng là con mẹ điên.

N ói xong, nàng cũng bỏ đi tìm Coco. Nàng nói với mấy người nàng gặp trong nhà hàng: “Tôi bị té vào hồ”, thế thôi.

Cám ơn Coco, bà ta không nói một lời, chỉ nhìn nàng và mỉm cười như muốn nói “Tôi biết hết rồi nhé”. Chiếc váy và cái áo nàng mượn cũng không đến nỗi tệ, Coco cho biết bà mua đã 18 tháng về trước, lúc bà đang còn ốm hơn.

Nàng nói:

- Bà cao và tha thướt, áo này không hợp đâua

- Cô cũng cao đấy chứ, Rafaella, cao như người mẫu ấy. Cô không thân mật với Marcus chứ? Bây giờ thì lấy máy sấy của tôi mà sấy tóc đi. Cô cần cái cuộn tóc không? N hìn nụ cười trên mặt cô thì tôi thấy anh ta xứng đáng với danh tiếng của anh ta lắm. Cô tranh thủ trong 10 phút thôi, trong khi chúng tôi ở dưới nhà đây nhé. Dĩ nhiên là gặp ai biết cô, ơ, tôi sẽ nói với họ là cô bị té xuống hồ.

- Đúng thế đấy.

Giọng trả lời của Rafaella chắc nịch như viên đá nặng định tìm để xán vào đầu Marcus vậy.

Chỉ có vài người trong phòng khách. Không ai dǎ động đến chuyện xảy ra trong hồ. Dominick giới thiệu với nàng một người đàn ông như là người được ông ta ủy nhiệm, đó là Frank Lacy. N ghe nói y ở trong lực lượng an ninh của đảo. N gười y gầy, đường tóc rẽ ngôi ở giữa, và nụ cười của y trông đau khổ? Có lẽ y đã không cười ít ra từ 20 năm nay. Đôi mắt y buồn bã. Y không nói gì với Rafaella, chỉ gật đầu khi Dominick giới thiệu nàng. Y trông như một người cha làm quá sức.

- Còn đây là Merkel, dĩ nhiên cô biết rồi.

- Vâng, xin chào ông Merkel.

- Và đây là Kink, anh ta điều hành công việc ở cơ sở. Anh ta là quản gia của tôi, làm đủ thứ.

- Xin chào ông Kink.

Rafaella không biết đây là tên hay họ của y. Y có khuôn mặt lạnh lợi, mảnh mai và thông minh. N àng sẽ hỏi cho biết.

- Tôi mời 3 vị đây đến dùng cơm chung với chúng ta, vì họ là những phần tử của đời tôi, và cô cũng cần nói chuyện với họ sau này. Link là một chuyên gia về các vụ ám sát trong lịch sử và rất thông thạo về các tay sát nhân, rồi cô sẽ biết. N hững việc điều tra hiện hành của anh ta có liên quan đến ... ồ, Link, anh nói cho cô ta biết đi.

Anh chàng rụt rè. Giọng anh có vẻ mệt mỏi:

- Thừa bà đó là vụ Helene Jegado. ChRafaella ta là đầu bếp thích đầu độc các người giúp việc cho chị. Chị thích thấy họ đau đớn. Cuối cùng chị làm đầu bếp cho một tu viện, nhưng có rất nhiều nữ tu chết, khiến cho chính quyền phải điều tra. Họ đã khám phá ra chị ta giết trên khoảng 60 người.

Merkel có nhận xét:

- Và tất cả những người này thuê chị ta mà không hỏi han thật kỹ.

Rafaella nói :

- Đáng tiếc! Thật là kỳ. Tôi muốn được ông kể cho nghe nhiều chuyện nữa. Y bằng lòng. Và Dominick nói:

- Anh ta đã kể cho cô nghe một câu chuyện ít đǎm máu, ít giật gân. Bây giờ cô đã hỏi, thì hãy coi chừng đấy. Markel, ông bạn thân mến của tôi đây không quen với giết chóc. Anh ấy tức thời lắm. Cô cần khuyên bảo gì, anh ấy sẽ tham khảo với tạp chí GQ của anh rồi trả lời cho cô biết.

N àng nghĩ : này ông Al ơi, ông nói đúng đấy. Lòng người thật khó dò, ngoại trừ Marcus – người mà mới đầu tôi đã nhận ra là con người đa diện. Anh ta là một kẻ ngổ ǎng. Rõ ràng anh ta đã có tủ áo khác tại khu cơ sở. Trông anh hoàn toàn chỉnh tề, áo quần hǎn hoi, chiếc quần trắng, áo sơ mi trắng hở cổ? Mặt rám nắng, tóc đen, mắt xanh, trông anh như một tướng cướp, một tướng cướp làm tình theo lối mà chưa bao giờ nàng biết có ai làm như thế không. N àng muốn anh ta hôn tới tấp, và nàng không thềm nghĩ nư hôn kéo dài bao lâu.

N àng không bao giờ tưởng tượng ra được nàng để cho một người đàn ông dǎn cảnh để làm trò với nàng như thế. N hững gì Marcus làm đều vượt ra ngoài kinh nghiệm của nàng. Có thể ghê tởm đấy. Anh ta đã cùng nàng bày trò, đã cùng vui thú, và nàng đã chấp nhận, đã có thời giờ vui thú cuộc đời.

N ăm phút sau thì Marcus bước vào, anh đưa cho nàng một cốc rượu rum pha nước khác, anh nói:

- Lần này không được ngon lắm

N àng nhấp ly rượu, nồng độ của rượu rum làm nàng có phần choáng váng. Anh nói:

- Vòng kinh nguyệt của em khi nào đấy?

- A, bỗng nhiên anh nghĩ đến chuyện làm cha hả?

- Anh đã quên phức không dùng bao khi ở trong hồ. Em vẫn dùng thuốc viên đấy chứ? Sáng nay anh ko thấy viên nào trên kệ ở trong phòng tắm của em cả mà. Cứ để cho lão ngổ này đau khổ. Rafaella nhắm

mặt lại một chốc rồi nói:

- Em cần thế đấy. Có thai với một người sẽ bị em xán vào đầu đá chết. Tòa sẽ không tin là em ghét anh vì cái bụng mang thai của em đâu.

- Anh xin lỗi. Đáng ra anh không nên làm thế.

Giọng anh có vẻ thành thật, và nàng nhìn anh. Lần này không có vẻ gì bồn chột trong mắt anh hết. Nàng nói:

- Vòng kinh nguyệt của em sẽ có trong vòng hai ngày nữa. Và em vẫn uống thuốc đấy. Không sao đâu.

- Có đều không? Nếu không ổn thì em sẽ cho anh biết chứ?

- Trời đất ơi, làm sao mà em không ổn? Mà anh sẽ làm gì đã chứ? Rồi hòn đảo à? Bay sang Mông cổ để tu à.

- Chưa biết chừng. Anh sẽ tính chuyện ấy đấy.

Anh vui vẻ trở lại, rồi quay đi đến nói chuyện với Coco.

Dominick nhẹ nhàng đến bên nàng, nàng mong sao ông ta không nghe được chuyện gì. Ông hỏi:

- Có cái gì làm phiền cô à, Rafaella? Có lẽ Marcus hả?

-Ồ, không. Tôi đang nghĩ đến việc tôi bị té vào trong hồ tắm lõng lNy của ông. Thường tôi đâu có vụng về như thế.

- Quả thế.

Ông ta biết đôi chút. Chắc Marcus không oang oang lên chứ? Anh ta không muốn thế đâu. Có lẽ mọi người thấy anh ta cũng ướt chèm nhèm như nàng. Ông ta nói:

- Cô phải cho tôi biết thức ăn nào cô thích, Rafaella à, để tôi biểu Jiggs chuyển qua cho cô. Dukey là một đầu bếp giỏi. N gày mai Marcus sẽ mang quần áo đến cho cô. Áo quần của Coco mặc cũng đẹp đấy. N hưng theo tôi thì áo quần của cô sẽ tiện cho cô hơn. Nàng nghĩ: “Đấy là cha mình đang nói với mình và ông ta không hay biết gì hết”. Nàng nhận ra ông ta vừa ra lệnh cho nàng, một mệnh lệnh nàng sẽ không vâng lời được. Lệnh giao cho Marcus chuyển đồ đạc của nàng sang đây. Marcus sẽ không chỉ làm thế. Anh ta sẽ lục lạo nhà nàng. Tập nhật ký của mẹ nàng giấu dưới tấm thảm trải dưới bàn trang điểm của nàng. Chỉ những ai giỏi lắm mới tìm ra, mà Marcus cũng giỏi lắm, không nghi ngờ gì hết. Cho đến bây giờ nàng thì nàng thật không lo lắng gì về các tập nhật ký hết. Có lẽ nàng phải lo mới phải, nhưng nàng lại không lo. Bây giờ nàng đâm lo. Nếu Marcus tìm ra thì anh ta sẽ đưa cho Dominick xem, và thế là hết. Rafaella thấy nàng thật là ngốc khi đem thoe tới ba tập nhật ký, nhưng nàng không muốn để lại nhà, nàng muốn đọc chúng, nàng muốn thấy cơn giận dữ bùng lên trong người nàng, khi nàng đọc lui đọc tới những gì ông ta đã làm cho mẹ nàng.

Marcus đã tỏ ý nghi ngờ về các tập nhật ký của mẹ nàng rồi. Nếu mấy tập nhật ký lọt vào tay của Dominick thì ông ta sẽ ra sao? Giết nàng ư? Hôn nàng rồi nói : “ Ta chào con gái” à?

- Tôi không biết ông muốn tôi ở lại đây vào đêm nay, ông Dominick à. Tôi sẽ thu xếp đồ đạc và sang đây vào ngày mai.

- Tùy cô.

N ói xong, ông ta cau mày rồi mỉm cười cởi mở:

- Tôi đoán chắc là cô biết tôi muốn cô viết tiểu sử của tôi rồi.

Coco đã nói cho nàng biết rồi. N hưng nghe chính ông nói là một việc hoàn toàn khác. Nàng nói:

- Cám ơn ông, cám ơn ông lắm. Tôi sẽ hết sức công bằng đối với nhân vật trong tác phẩm.

- Chúng ta sẽ bàn các chi tiết và nguyên tắc cơ bản vào ngày mai. Vì tôi là nhân vật của cô, nên phải có sự thỏa thuận hoàn toàn của tôi về những gì cô viết ra. Tôi cũng là chủ bút của cô. Cho nên có những phạm vi cần phải nhấn mạnh hơn các phạm vi khác, và dĩ nhiên tôi sẽ là người lựa chọn các phạm vi này. Ví dụ cô đã được Coco cho biết tôi là người tài trợ cho rất nhiều chương trình cai nghiện ma túy ở Hoa kỳ. Dĩ nhiên là không phải tôi muốn đánh trống thổi kèn các hoạt động này lên đâu, mà

chỉ cần nêu lên là đủ. N hững phạm vi khác thuộc đời tư của tôi không thích hợp thì không phải nêu ra. Tôi không thấy vấn đề gì khó khăn hết, cô Rafaella à. Cô và tôi sẽ cùng nhau làm việc. N àng nghĩ : “Còn lâu nàng mới theo lời ông ta nói “, nhưng nàng vẫn gật đầu. nàng hiểu rất rõ ông ta muốn những gì. Ông ta muốn sắp xếp các sự kiện lại, làm ra vẻ mình là người nhân hậu lắm. Ông ta muốn tái tạo lại ông và cuộc đời ông. Ông ta muốn viết cái gì mới mẻ. nàng phải là thư ký của ông ta, phải ghi lại cuộc đời của một vĩ nhân. Chỉ để ông ta nghĩ như thế. Tốt cho nàng đấy. Mỗi đe dọa tuy không nói ra, nhưng rất dễ hiểu là nàng nên viết những gì ông ta đọc cho nàng viết.

Sau một bữa ăn ngon lành gồm có tôm tươi, bánh mì phết bơ, xà lách trộn, pho mát và trái cây, tất cả đều qua bên phòng khách. Không có gì lạ đem ra nói chuyện trong bữa ăn hết. Rafaella nhận thấy là Paula chú ý đến cả hai người là Link và Marcus, nhưng không có ai trong hai người quan tâm đến cô ta. Charles thì nghe từng lời nói của Dominick, tuy nhiên vẫn xoay sở để nói chuyện cùng lúc được với cả mọi người trong phòng ăn. Bà ta là một nữ chủ nhân hoàn hảo, một tình nhân hoàn hảo, tươi trẻ, duyên dáng và xinh đẹp. Vào lúc dọn món xà lách trộn thì Paula ra về hờn dỗi, cô ta không nhìn Marcus nãy lửa nữa, mỗi khi Delorio không nhìn đến, còn về phần Delorio, người em trai cùng cha khác mẹ của Rafaella, thì cứ cách hai phút lại nhìn vào ngực của nàng. Merkel và Lacy cặm cùi ăn rất nhiều, nói in ít thôi. Link có vẻ lo âu phần nào.

Rafaella ăn gần xong thì nàng thấy Dominick nói chuyện riêng với Marcus. Dominick huơ huơ bàn tay khi ông ta nói. Đúng ra ông ta trông chẳng ra gì khi ngồi bên Marcus – so ra ông ta mảnh mai hơn, thấp hơn và già hơn – nhưng ông ta không phải thế. Trông ông ta có uy quyền, mạnh mẽ và quyết đoán. Ông ta là cha nàng và ngay lúc này nàng phát ghét ông ta hơn lúc nào hết. Ông ta rất thực tế, rất vững vàng, và nàng cảm thấy run sợ.

Hai người nói chuyện gì thế?

N àng quyết định về lại khu giải trí. N àng thật điên khi để các tập nhật ký ở nhà, dù đã giấu rất kín đáo. Không có cách nào nàng tránh khỏi để cho Marcus vào nhà mà không có nàng được. nàng có thể làm sao với mấy tập nhật ký đây? Không có một cái tủ sắt ở trong khu giải trí cơ mà – Marcus sẽ lên vào như chơi. Mấy tập nhật ký sẽ nói hết. anh ta đã nói với nàng là anh không tin nàng cơ mà.

N àng thật ngốc, một ngàn lần ngốc. cứ mỗi ngày nàng lại ngu ngốc nhiều hơn một lần, nhất là lúc nàng gặp Marcus. N àng đã một lần làm tình với anh thật kỳ diệu ở dưới hồ bơi, ngay sau khi nàng nói chuyện tay đôi với Paula về nào là tính tự trọng, nào là tính tự lực, nào là tình chị em. Rafaella quyết tâm thực hiện đầy đủ các tính ấy. Hàng giờ, nàng thấy mọi việc về nàng không ổn chút nào hết.

N àng thấy thoải mái khi Dominick không gây trở ngại cho việc nàng về đêm nay. Merkel làm phi công cho họ.

- Không phải ông Giovanni không tin anh đâu Marcus à.

Merkel nói xong, y cười và nhún vai. Rafaella nói:

- Đúng đấy, tôi không tin. Tôi bằng lòng có mặt ông ở đây, Merkel à.

Đúng thế. Dự hiện diện của y làm cho nàng tránh khỏi Marcus, tránh khỏi bị anh châm biếm, tránh khỏi bị anh chọc ghẹo và tránh khỏi đôi môi kỳ diệu của anh cũng như hai bàn tay và mấy ngón tay kỳ diệu của anh. N àng tự hỏi không biết anh có làm tình với nàng trong trực thăng cao hơn hàng trăm bộ không.

Rủi thay lại chính Marcus đưa nàng về vila của nàng ở, khi họ hạ xuống bãi đáp trực thăng. Anh nói ngắn gọn:

- Anh sẽ đợi em. Dominick đã quyết định muốn đưa em về cơ sở đêm nay.

- Không

Rafaella đáp lời một cách thích thú và dứt khoát. N àng sợ, rất sợ, nhưng không để cho Marcus thấy.

- Không cái gì?

- Không, ngày mai tôi sẽ trở qua bên cơ sở, như tôi đã nói với Dominick rồi. đêm nay tôi không có ý định trở qua bên đó. Tôi quá mệt rồi. Tôi không muốn vội vã thu xếp đồ đạc và không muốn anh giúp. Chúc ngủ ngon, Marcus.

Nàng đóng sầm cửa và khóa lại. Nàng không nghe tiếng anh trong một lúc lâu. Cuối cùng, anh nói:

- Tôi có một chìa khóa đây, Rafaella à.

- Cứ làm đi. Anh sẽ thành một thầy ma đấy.

Tuyệt nhiên im lặng.

Thế rồi nàng nghe thấy tiếng chân anh bước đi. Có tiếng huýt gió của anh.

Chương 12

Trên đảo của Giovanni Tháng 3 năm 1990

Marcus vẫy chào tạm biệt Punk, cô nàng hôm nay chưng diện một dải màu xanh nhạt quanh mái tóc. Anh bước xuống lối đi xen tia tuyệt kỹ để đến phòng điều hành nằm bên hông khu giải trí. Tay chủ nhà băng ở Chicago là 1 tên bá láp, Punk đã nói với Marcus như thế, cô ta tỏ thái độ ghê tởm khi ới với anh, nhưng cô ta đã gặp 1 anh chàng ở San Diego to con ngon lành lắm, Marcus có ý kiến gì không nhỉ? Chàng trai khoảng hai mươi, là một vận động viên lướt sóng người California, tóc vàng đẹp đẽ, anh ta luyện tập ngay trước mấy tấm gương soi.

Anh ta nói với Punk:

- Ba người chắc vui lắm nhỉ?

Cô ta cười ha hả. Cô ta nói với Marcus rằng cô ta sẽ theo hắn và 2 người sẽ cùng nhau hưởng lạc. Việc luyện tập của anh ta đã có kết quả tốt. Cái vai của anh ta đã quay quanh gần được hoàn toàn rồi, và nếu sức khỏe của anh chưa được phục hồi 100% thì cũng gần như vậy. Anh tính chuyện của “bà” Holland được rồi đấy. Anh đi vào văn phòng theo lối riêng, không muốn phải gặp Callie. Anh mở cửa thật yên lặng, rồi lúi ra trong túi quần một cái máy điện tử nho nhỏ, anh bấm một nút màu xanh, rồi từ từ đi quanh trong phòng. Không có gì. Không có máy nghe lén, anh nhẹ người khi không thấy gì hết ngoài chiếc máy nghe. Anh hoàn toàn tin tưởng. Thế rồi anh mở khóa ngăn kéo và quau số gọi cho Savage ở Chicago. Chuông reo lần 2 thì anh nghe Savage trả lời:

- Vâng, Marcus đây hả ? Có gì không ?

- Giovanni lại mới làm ăn chuyện khác. Lão ta nói cho tôi biết vào đêm qua. Chuyến này lão sẽ làm ăn với một nhà máy sản xuất vũ khí ở Lyon, Paris với một giấy phép cho thấy hàng hóa sẽ chuyển đi Nigeria. Nó sẽ được chuyển ngược về Bombay, hay là đâu đó, rồi đưa sang Trung Đông – Syria. Chuyến hàng này buôn bán công khai, đã được chính phủ Pháp xác nhận, tên của Giovanni không dung đến và kẻ sẽ chuyển ngược vũ khí về Syria là một tên tội phạm khét tiếng và tôi khôn thể tin được là hắn còn ngênh ngang như thế, đó là Jack Bertrand.

Savage riu rít trong máy:

- Anh chàng này trước đây hợp tác với CIA chứ gì? Hắn chuyển vũ khí đến nơi nào mà họ không muốn trực tiếp dính dáng đến chứ gì?

- Đúng thế, hắn sử dụng nhà máy chế tạo vũ khí này ở Pháp hai lần rồi, nhưng không phải cho CIA đâu. Anh rõ cái thằng lưu manh này quá rồi mà.

- Chuyện này được xác nhận khi nào?

- Hôm qua.

- Lần này thì Giovanni đã tin cậu rồi đấy.

Anh nghe giọng của Savage có vẻ lạc quan. Anh đáp:

- Không nhanh được như thế đâu, anh John ời. Mới có vẻ như thế thôi, nhưng vẫn không đảm bảo lắm. Lão ta muốn tôi đi qua Marseilles để xem xét việc thu xếp, đóng vào sọt rồi chất hàng – phần lớn là mìn trong chuyến hàng này – xuống tàu, trước mắt là tàu này đi Bombay chứ không phải Nigeria. Lão ta lại không tin Bertrand trong giai đoạn này. Cho nên lão ta muốn tôi kết thúc vụ này, điề hành việc chuyển tiền trước khi số mìn rời khỏi nước Pháp. Công việc của Bertrand là xem hàng đến Syria. Giovanni cho rằng công việc này không cần thiết cho tôi phải biết, nên hắn không nói.

Savage rít lên:

- Thật đấy, ông bạn thân ạ. N ghe ra thì chú đã được lòng hẳn rồi đấy.

- Không, chưa đâu, thật rồi. anh chớ nôn nóng Savage à. Giovanni rất minh bạch trong vụ này, không ai có thể đưa ra bằng chứng nào có dính líu vào, ngay cả bằng chứng của tôi cũng không chắc đầy đủ. Tôi đã kinh qua cái loại làm ăn như thế này nhiều lần quá rồi nên không thể cho như thế sẽ xong xuôi được. Có thể chúng ta cũng không thể chộp cả tên Bertrand này nữa đấy. phải mất nhiều thì giờ nữa.

- Chú có cho rằng chính quyền Pháp sẽ cho nhà máy chế vũ khí ngày ngưng làm ăn khi họ khám phá ra vụ này không?

- Không đâu, nhưng hy vọng họ sẽ điều tra và tìm ra bọn chó đẻ tham lam đã ăn cắp của nhà máy. Về phần Bertrand thì hẳn có nhiều bạn bè có thể lực này lại thêm những bạn bè có thể lực khác nữa. anh nói Hurley cứ để cho số mình đi lọt, ít ra cho đến khi chúng đến Bombay đã. Rồi anh ta có thể chặn lại ở đó. Dĩ nhiên mọi người sẽ phỉ tay, tuyên bố họ không biết gì hết, và chỉ biết giấy phép cấp cho người tiêu dùng ma thôi. N hư thế tôi mới khỏi bị nghi ngờ. N ếu có gì xảy ra thì chắc có một ai trong nhà máy chế tạo vũ khí có người chơi đòn 2 mặt đấy. Chúng ta đành phải đợi thời cơ thôi.

- Marcus này, đã quá thời hạn của chú rồi, chú về đi. Tôi biết chúng ta đã nói chuyện này rồi, nhưng mà mẹ kiếp, chú hãy nghe tôi đi. Chú đã hoàn thành nhiệm vụ. bỏ chuyện ám sát ấy đi, để cho ai khác tìm người khác theo dõi lão ta. Cứ để lão ta bị giết quách đi cho rồi. Ai thiết đâu?

Marcus thở dài, anh đáp:

- Anh thiết đấy, anh John, và cả tôi, kể cả chú Marty nữa.

- Đẹp chú Marty đi. ồ, quý thật tôi không có ý đấy đâu. Thôi được, chú cứ tiếp tục đi. Tiện thể nói cho chú biết, mẹ chú cứ gặp chú ấy luôn đấy. Chú phải cNn thận đấy, nhất là ở Marseilles. Chú đang tiếp tục với các thứ cặn bã đấy. Bertrand có cầu kết với Olivier chứ?

- Tôi cũng nghĩ như thế, nhưng Dominick không nói cho tôi biết. anh biết lão ta với Olivier đối xử với nhau ra sao rồi chứ? Hợp tác với nhau việc này ư? Khó tin quá!

- Còn cái cô phóng viên của chú ra sao rồi?

- Sáng nay cô ta trở lại bên khu cơ sở rồi. cô ta thật ương ngạnh, cứ muốn lấy đá đập vỡ đầu tôi, cô ta biết võ karate khá như tôi, và...

Anh nghe tiếng cười khúc khích hồi lâu, và có tiếng nói :

- N ghe ra chú cũng được vui thú đấy. tôi đã thấy một tấm hình của cô ta, trên bìa sau một cuốn sách.

- Vậy hả?

- Trông cô ta hấp dẫn đấy chứ, cặp mắt sáng... màu gì đấy, màu xanh lục hả?

- Không, màu xanh nhạt. Khi cô ta giận dữ, nó ngả sang màu xám.

- Cô ta sẽ bình an khi anh đi khỏi đảo chứ?

- Vâng, ít ra thì cũng chẳng sao.

Marcus gác máy mấy phút sau đó, và anh không còn cho Rafaella là một kẻ giết người nữa. Anh cho nàng là một phụ nữ dễ bị người ta tấn công, thơ ngây và kiêu căng. Đúng, nàng rất bạo miệng. Anh lo cho nàng. Anh sẽ đi trong 3 ngày, có thể lâu hơn. Chỉ có trời mới biết có gì xảy ra cho nàng trong thời gian này.

Anh đứng dậy và bước ra khỏi căn phòng theo lối đi riêng. Anh phân vân không biết có nói được với “bà” Holland chịu ôm ấp hôn hít chút xíu khi anh đưa nàng qua khu cơ sở không. A rất khoan khoái khi nói chuyện về cấm trại lúc họ còn nhỏ. Có rất nhiều đề tài mông lung để nói. Để thêm vào cho hy vọng của anh. Anh muốn biết nàng, thật sự “biết” nàng. Anh muốn nói chuyện với nàng, thật sự nói chuyện. anh không muốn bỡn cợt nữa, không muốn trêu chọc nữa.

Có lẽ nàng không muốn nói chuyện với anh nữa. đêm qua nàng đã bị anh quấy nhiễu quá rồi. anh nghĩ là anh đã biết lý do. Đó là chuyện trong hồ tắm, dĩ nhiên, nhưng nàng đã thích thú lắm mà. Không, nàng không chịu ở lại bên khu cơ sở, là vì nàng sợ anh lục lạo chỗ ở của nàng.

Và quả thật anh muốn lục lắ. Anh phân vân không biết làm sao có thể đưa nà. Anh không thể làm được. Nà sẽ cho là điện thoại của mẹ nà. Anh không muốn làm cho nà sợ như thế chỉ để lục nà mà thôi. Anh muốn đọc cuốn sách có vẽ kỳ lạ ấy của nà quá. Bây giờ thì anh thấy nó kỳ lạ lắm. kỳ lạ là vì đây không phải là cuốn sách được in ấn hẳn hoi. Không, nó giống như tập ghi chép hàng ngày hay là nhật ký. Anh muốn biết nội dung của cuốn ấy quá. Nà nà không phải đùa ngốc. khi anh mời nà đi ăn sang, thì nà bằng lòng liền, và anh biết thế thì nà đã giấu kín cuốn sách rồi, và anh hết cơ may tìm ra. Anh dẫn nà đi ăn sáng. Không kiêu cách. Trông nà tươi trẻ, và vô tâm như một nữ tu, nà mặc quần trắng và áo xanh nhạt. nà cài bím tóc theo kiểu Pháp và để tự nhiên không hóa trang. Anh thấy nà tuyệt quá.

- Sáng nay trông em tươi tỉnh hơn mọi khi. Em ngủ ngon chứ? Hay là em quá bận bịu thu giấu cái gì?

Mấy ngón tay nà ôm chặt tách cà phê.

- Đêm qua tôi có tập chạy và tôi đã lấy hết vật gì quý giá, lấy hết những đồ sưu tập, lấy hết những tài liệu bí mật mang theo người, và tôi đã chôn thật sâu. Anh không bao giờ tìm ra đâu, cho nên anh quên đi.

- Chính anh đã nghĩ là em đã làm việc ấy rồi đấy.

Anh thở dài, tựa lưng vào chiếc ghế mây, hai tay vòng lên ngực. anh nói tiếp:

- Anh nghĩ là em nên hết sức cẩn thận đừng chon giấu gì quá gần bãi biển, vì thủy triều sẽ lên cao lắm đấy.

Nà đưa tay vỗ lên trán rồi nói:

- Ôi, lạy Chúa tôi! Tôi ngu quá, ngốc nghếch quá. Chắc là chất hoocmon trong tôi đang tác động đấy.

- Đêm qua em đã nói là vòng kinh nguyệt của em chưa đến mà.

Anh nghe một tiếng xì, nhưng anh làm lơ không biết, anh nói tiếp:

- Tốt đấy, em vậy là tốt. đáng ra đêm qua anh phang một dùi vào đầu em, rồi lục soát chỗ ở của em. Em đã làm cho anh khó khăn, “bà” Holland à. Nà rồi em lại hôn anh và anh thấy mình sẵn sàng tha thứ cho em hết.

Nà mở miệng, nhưng anh đã đưa tay lên ngăn lại :

- Đừng, đừng nói. Bây giờ em đã có một viên đá trong vi-la của em rồi đấy, có cả những chữ viết tắt đầu tên của anh trên đấy.

Rafaella mỉm cười nhìn anh, nà đáp:

- Marcus, anh đẹp trai quá! Nà gay cả khi em khắc những chữ đầu tên anh lên tảng đá ấy, em đã nghĩ là anh quá đẹp trai. Nà gay cả khi em cho anh là tên ngố vĩ đại nhất, em vẫn nghĩ anh đẹp trai.

- Còn người tình tuyệt trần thì sao? Dĩ nhiên là để cưỡng bức người ta dưới nước sâu đến hai thước rưỡi.

Nà nhìn anh. Sau cùng, nà nói:

- Vâng, trước đây tôi chưa bao giờ làm những việc điên khùng như thế. Không dám mà cũng không nghĩ đến nữa. thật kỳ quặc, phải không?

Anh muốn nà sẽ không nói như thế nữa. nó làm anh sợ đến khiếp, làm anh lo đến khiếp vía. Anh thấy nói chuyện tào lao mà hay hơn. Bỗng anh nói :

- Vâng, thật kỳ quặc hết sức!

- Trước đây tôi không bao giờ tin tưởng những thanh niên đẹp trai hết. dĩ nhiên là tôi cũng không tin anh. Hồi tôi học năm đầu đại học, có một anh chàng người Ý học lớp lớn hơn, đẹp tuyệt, cả bọn con gái đều cho thế. Nà tôi không tin anh ta. Thế mà khi anh ta quay nhìn tôi bằng con mắt đen Latinh thì tôi đã tin anh ta, dù là ít.

Nà ngừng nói và có lẽ lo lắng vô cùng. Nà nói tiếp:

- Ước gì mà tôi hiểu được đôi điều về anh.
- Anh giản dị và thật thà thôi. Không có gì để hiểu hết.
- Chắc thế, ông tổng biên tập của tôi là một người truyền bà Kinh phúc âm gắn bó mật thiết với những nơi linh thiêng.
- Tốt, chúng ta đều như thế hết. Chưa bao giờ anh tin tưởng nhiều vào những phụ nữ đẹp. Nàng bật cười, không do dự, không giả tạo, nàng cười anh :
- Thật vô lý quá!
- Em cố ý làm cho anh tin là em không biết em đẹp hay sao? Em cố làm như thế để cho anh chùn bước à?

Nàng lại nhìn anh, không cười nữa, nàng nói :

- Em không nằm trong phe anh, ông Devlin à, hay là bất kể tên anh là gì. Em là người theo dõi kiểm tra về anh, nhưng em chắc dù anh là cái gì, dù anh là ai đi nữa, thì chẳng ai tìm ra anh được hết. anh giỏi thế, phải không?
- “Bà” Holland ơi tôi rất lấy làm lạ! Nếu có ai hỏi tôi, thì chắc tôi quả quyết với họ rằng em đóng vai rất giỏi trong bất kỳ phe phái nào. Anh cũng sẽ nói cho họ biết là em rên ư ử rất tài tình tron hòng khi em sắp đến cao điểm của khoái lạc. Và 2 chân em khỏe mạnh nhờ chạy. Anh thích làm sao họ
- Không biết cô bồi bàn đâu rồi?

Rafaella lên tiếng rồi nàng nhìn quanh. Anh lại nói:

- Em có tham gia du ngoạn ở lớp không? Em có đeo nhẫn lớp lớn của bọn con trai chứ? Em thích bóng đá chứ?

Nàng lại quên phất cô hầu bàn, gật gật đầu lại với anh:

- Có, không, và có, tôi thích bong đá chứ.
- Em thích ai trong đội tuyển quốc gia?
- Em yêu Joe Montana, Jerry Rice và Roger Craig và ...

Anh đưa tay lên rồi cười:

- Tham quá. Em có xem các trận đấu trên các tờ chủ nhật không?
- Có chứ. Em đọc tờ Diễn đàn chủ nhật, uống café ăn bánh mì ngọt hình lưỡi liềm mua ở lò bánh mì bên cạnh nhà. Em cũng tham gia đánh cuộc ở tờ Diễn đàn. Em đã ăn trên 300\$ trong 2 mùa bóng vừa qua. Còn anh?

- Anh hâm mộ đội Bears, mà sao?

Anh bỗng im lặng, hình dung ra cảnh anh nằm với nàng trên giường trong sáng trời mưa, vừa xem trận đấu cho đến hết nửa hiệp, rồi làm tình, rồi lại xem trận đầu, thỏa luận về lối chơi. Anh cảm thấy đau thắt, rồi bỗng anh nói:

- Hôm nay anh có việc ra khỏi đảo.

Giật mình, Rafaella vội nhìn anh. Nàng nhận ra nàng không muốn anh đi. Thật bất tiện và thật đáng lo. Nàng hỏi

- Tại sao? Hay đây là 1 trong những bí mật của anh?
- Anh có một vài công việc ở Pháp, không có gì nhiều. Anh sẽ về vào thứ sáu. Có điều này, “bà” Holland này. Hãy cNn thận khi ở bên khu cơ sở. Anh nghiêm túc đấy. Đừng tin ai hết. Trước hết đừng hành động mà không suy nghĩ trước. Em hiểu anh chứ?
- Điều mà em không hiểu, là tại sao anh lại báo cho em hay?
- Anh nhún vai và vẫy tay gọi Mellissa, một cô bồi bàn.
- Em sẽ khiếp lắm khi dần sâu vào. Hãy cNn thận đi. Chào, Mellie, một buổi sang đẹp trời vui vẻ nhé, phải không nào? Vui long cho bánh mì nướng và nửa ký nho. Còn “bà” Holland?
- Anh có ba chữ đầu hay là hai nhì? Mellissa, xin cho café và một bánh mì ngọt hình lưỡi liềm nhé.

Marcus nhìn hai cái chân dài của Mellissa khi cô ta đi về hướng nhà bếp. Anh nói:

- Không biết Juan đã tìm thấy đồ lót của em trong hồ chưa? Hắn 18 tuổi, và dâm dăng lắm. Hắn sẽ điên lên cho mà coi, có lẽ hắn sẽ treo lên tường gần bên giường ngủ của hắn.

- Anh sẽ làm việc gì bên Pháp?

- Hoặc là có thể thằng Delorio sẽ tìm ra. Hắn thích bơi lội vào buổi sáng. Em phải cẩn thận với hắn đấy.

Marcus nghiêng người về phía trước, nắm lấy tay nàng, bóp lấy tay nàng rồi nói :

- Hãy nhớ lấy nhé. Đừng tin một ai hết. Bây giờ hãy nói cho anh biết có gì trong tập nhận ký ấy thế?

Rafaella ngẫm nghĩ: vẫn không thể moi được tin gì từ anh ta cả. Miệng vẫn ngậm câm như hến.

Anh thả tay nàng ra:

- A, bữa sáng đây rồi. Hãy mạnh dạng lên “bà” Holland. Khi anh trở về, anh sẽ nghĩ ra những phương pháp mới và hấp dẫn hơn để làm cho em thoát khỏi vòng cương tỏa.

The Bridges, Southampton, Long Island Tháng ba năm 1990

Ông Charles Winston Rutledge III cẩn thận đặt cái máy điện thoại vào giá. Vẫn thế thôi. Các bác sĩ đã tìm thấy một số tiến triển ở điện não đồ, nhưng họ vẫn ở trong vòng tiên lượng bệnh mà thôi. Họ nói với ông Rutledge rằng khi nào cũng có một cơ may ở đời hết. Đó là điều cầu mong của họ. Ông đã bay đến gặp bác sĩ thần kinh học giỏi nhất thế giới. Sau một hồi suy nghĩ kỹ càng, bác sĩ Phillos đã nói với ông rằng sẽ có cơ may đấy. Ông ta vỗ vỗ lên cánh tay của ông Charles, làm như ông này là một bệnh nhân 5 tuổi, rồi bảo ông này đừng lo. Thật là lão khùng mắc dịch.

Rồi các bác sĩ khác cũng tề tựu lại ca tụng bài ca cầu nguyện của họ. bao giờ cũng có cơ may hết, ông Rutledge à, đừng nản. Ông biết thế, ông đã biết thế từ lâu lắm rồi. Ông bấm máy gọi cho BJ Lewis, một thám tử tư tại Manhattan. Ông tự giới thiệu và được nối thẳng đường dây đến với con người vĩ đại này, một khuôn mặt mà ông Charles thấy vui gặp những lúc tốt đẹp nhất và thấy lố bịch vào những lúc tệ hại nhất, như bây giờ chẳng hạn. N hưng Lewis được lắm, rất được.

- Rutledge đây, có gì lạ không?

Ông Charles chu đáo bị để nghe những điều làm cho mình thất vọng đây, ông sẵn sàng âm ỉ với mọi người để che đậy cơn nóng giận của mình, để che giấu sự lo âu của ông. Thái độ của ông như tự thú với mọi người rằng tài ba của ông cũng đành chịu. Dĩ nhiên BJ Lewis vẫn cứ tiến bước. Một chiếc xe mui kín màu đen, bốn cửa, tài xế có lẽ đang say, chiếc xe chắc cũng hư hỏng phía bên chỗ ngồi cạnh tay lái, vì nó đã tông vào xe Margaret ngay chỗ bà ngồi.

Thế nhưng, lần này ông lại không bị thất vọng. Ông ngồi chồm tới trước, tay nắm chặt ống nghe :

- Lạy Chúa, ông có chắc chắn không đấy, ông BJ? – Ông lại lắng nghe, tay run lên vì bị kích động.

- Dĩ nhiên là tôi không biết. Ông cứ tiếp tục đi.

Rồi cuối cùng ông nói:

- Ông rõ như tôi mà. Chúng ta không thể hấp tấp được, ông cứ thu thập bằng chứng đi. Tôi phải suy nghĩ đã mà.

Ông nghe thêm một chút nữa rồi cúp máy.

BJ có lẽ đã tìm ra kẻ nào đã tông xe vào Margaret, rồi bỏ chạy. Ít ra thì ông chắc chắn đã nhận diện được chiếc xe và chủ nhân của nó. Ông Charles thấy khó tính quá. Chủ nhân chiếc xe là một phụ nữ. Một phụ nữ say khướt đã tông vào Margaret.

Tên của bà ta là Sylvia Carlucci.

BJ tự hỏi không biết ông Charles có biết người đàn bà này không. Bà ta là một con người hết sức tồi tệ vì đã phung phí hàng đồng đô la, đã nốc vô số rượu mạnh, và đã ngủ với nhiều thằng trai tơ.

Charles đứng dậy từ từ. Khi ông ta thuê BJ, thì ông ta không cần nhà thám tử này phải làm gì hết, mà chỉ để làm cho ông cảm thấy ông có kiểm tra chút đỉnh. N hưng ông ta đã không ngờ sự thể như thế này.

Có lẽ ông chỉ muốn có một thằng say hoảng hốt khiếp sợ mà thôi. Chứ không phải là Sylvia Carlucci. N gay nếu bà ta có là một nữ tu đi nữa, thì mọi người vẫn biết nhiều về bà. Bà ta không phải là một người thuộc loại bình thường, bà ta là con gái của Carlo Carlucci. Sylvia Carlucci, hiện nay đã năm mươi tuổi, và vẫn còn khỏe, ... khỏe rượ, và khỏe với mấy thằng đực rựa mà bà ta quơ quào đầu đó... và dĩ nhiên bà ta có chồng, và chồng đã đá bà nhiều năm sau một thời gian sống chung khoảng mười năm đầu đó. N hưng không ly dị, dĩ nhiên là không ly dị, không ai ly dị con gái của Carlo Carlucci được, tay này vẫn còn sống ở trong một gian nhà trên một cao ốc ở Michigan Avenue, nay cũng đã bảy lăm tuổi rồi, quay quần với những người bạn nói khố của ông, và với một lô đồ ăn bằm. Sự éo le của tình huống này như chụp lên đầu ông. Chuông điện thoại reo, đây là đường dây riêng của ông. Ông biết là trong nhà ông không ai trả lời được đường dây này. Ông bước về bàn giấy của ông, nhắc điện thoại lên. Chỉ có sáu người biết được số điện thoại này.

- Vâng, Rutledge đây.

- Em nhớ anh, Charles à.

Ông đang cần thế. Ông hạ giọng thật thấp, không kiên nhẫn được nữa, ông đáp :

- Claudia, em nghe anh nói đây, không hiểu tại sao em lại gọi anh, nhưng anh không cần mà. Vợ anh hiện đang nằm bệnh viện, đang còn hôn mê, và anh đang bận lắm, phần thì lo công việc, phần thì lo cho bà ấy.

- N hưng lâu lắm rồi, em nhớ anh quá.

Charles nhìn khắp cái thư phòng rộng mênh mang của ông, ông nhìn qua những chiếc cửa sổ thấp hướng về bãi cỏ phía đông. Cảnh tượng thật đẹp, ngay cả khi cây cối đã trụi lá về mùa đông và bãi cỏ trở thành màu nâu. Và những bụi hồng đã được cắt xén bớt, mọi vật đang im lìm. N gay cả Margaret.

N hưng Claudia thì không im lìm, nàng Claudia tài năng xinh đẹp. Ông không nhớ nổi tại sao lại để cho nàng lọt vào cuộc đời của ông được. Ông nói thế chứ dĩ nhiên là ông nhớ. Chính vì đôi môi của cô nàng ấy. Hoàn toàn đơn giản thôi, chính vì cái miệng của cô gái mà thôi. Ông lên tiếng:

- N ào, Claudia, anh không thể ... chúng ta đã xa nhau trên sáu tháng rồi. Anh nghĩ thế đấy, anh vẫn nghĩ thế đấy. Anh xin lỗi nhé.

Cô ta tảng lờ như không nghe ông nói, nàng cứ nói với ông những điều nàng muốn làm cho ông, thực có, mơ có. N àng biết hể mỗi khi nghe nàng nói thì lòng ông xôn xao lên và bây giờ cũng vậy, chỉ có lần này thì lý trí của ông thắng con tim của ông. Ông đợi cho đến khi nàng trình diễn tài năng xong – câu chuyện nữa, lời cầu nguyện này cốt lòi ông ra khỏi lý trí của ông.

Cuối cùng thì nàng cũng ngưng lại và ông nói:

- Claudia, anh muốn tặng em món quà mọn để em thấu được lòng anh đối với em. Ông quên là ông đã tặng cho nàng một món quà rất quý cách đây mấy tháng, khi ông chia tay với nàng. Ông nói:

- Một vòng kim cương nhé, mua ở nhà hàng Cartier nhé. Anh gọi cho họ đem đến cho em trong chiều nay. Không, không được đâu, anh không thể mang đến cho em được đâu. Khi ông thốt ra những lời như thế, ông biết ông đã yếu đuối, tự thâm tâm ông biết ông muốn nàng mang lại cho ông sự thỏa mãn vô tư. Chỉ một chốc thôi, chỉ một giờ trong 24 giờ, không lo lắng, không suy nghĩ, chỉ thỏa mãn thể xác cho nhẹ bớt căng thẳng của cơ thể. Rồi sau đó, nàng sẽ rất dịu dàng, sẽ rất nghe lời ông, nàng sẽ thông cảm, sẽ làm bất cứ điều gì ông muốn.

Ông yếu đuối và ông ghét mình, nhưng ông là một người đàn ông, bố ông thường nói rằng người đàn ông nào mạnh mẽ trong những việc này mới đáng kể. Đàn ông cũng cần tình dục nữa, và họ đáng được hưởng thú vui này sau bao nhiêu công việc nhọc nhằn. Đàn ông có thể làm lạc. Ông đã áp dụng những lập luận này trong cuộc sống vợ chồng với người vợ đầu tiên là Edith. N hưng với Margaret thì đã có lý do khác, lý do này đã làm ông giận dữ, đau đớn và khiếp hãi. Claudia đã ra khỏi đời ông, lâu rồi, ông đã quyết định từ mấy tháng trước đây rồi.

Ông nhớ lại đã nhiều lần ông thấy Magaret đã nhìn ông, ánh mắt lo âu và thương mến, và ông không biết bà đã nghĩ gì, ông tự hỏi phải chăng bà đã nghe được chuyện Claudia, rồi ông đưa bà vào giường, ôm ấp bà để báo cho bà biết là ông yêu bà đến dường nào, chỉ yêu bà mà thôi. Dĩ nhiên bây giờ có nhiều lý do hơn nữa cần phải tìm hiểu luôn, cần phải được giải thích, để biết và ứng phó.

Ông Charles gọi Clement, tài xế của ông, bảo anh lái xe đi đến Manhattan đến nhà của ông Cartier, lấy cho ông một món hàng. Rồi ông gọi Cliffort, quản lý nhà hàng Cartier, đặt một món quà kỷ niệm nhỏ theo ý ông.

Khi ông gác máy, ông chợt nghĩ đến cô con dâu, Susan. Hai bàn tay của cô trắng mềm, giọng nói của cô oang oang và bộ ngực lớn thật đẹp. Benjamin thì thật là khờ khạo, hần dễ thương nhưng rỗng tuếch, rù rờ. Giá mà ông sinh được Rafaella thay cho Benjamin nhỉ. Bây giờ ông có một đứa con để tự hào đấy. N hưng không, ông không phải là cha của nàng, thật bất công.

Có lẽ ông phải gọi điện cho nàng mới được, để xem nàng ra sao. Ông lắc đầu với mình, lạy chúa, số phận thật éo le. Ông Charles chưa bao giờ thưởng thức được hoàn cảnh éo le chỉ vì ông luôn làm chủ cuộc đời mình, cho đến bây giờ. Sự éo le chưa bao giờ xảy đến mà ông không nhìn thấy được, cho đến bây giờ. Bây giờ thì ông cảm thấy ông gặp quá nhiều hoàn cảnh éo le, ông vương vীu như một người điên vô vọng. N hưng ông không muốn mình là kẻ bị nhấn chìm, thật vậy, ông không muốn thế.

Trong suốt thời gian ông đi New York City, ông nghĩ đến hoàn cảnh éo le mà Sylvia Carlucci tông vào vợ ông.

Sylvia Carlucci Giovanni tông vào vợ ông. Ngay khi ông suy ngẫm về hoàn cảnh này, ông xem xét hoàn cảnh này, ông không thể nào để cho mình chấp nhận một sự trùng hợp như thế được. Sự trùng hợp ngẫu nhiên trong tiểu thuyết thì hay thật đấy, nhưng theo kinh nghiệm của ông, thì sự trùng hợp ngẫu nhiên không xảy ra trong đời thường được. Có phải thế không nhỉ?

Trên đảo của Giovanni Tháng 3 năm 1990

Delorio đưa cái quần lót ướt lên cao, hần hỏi:

- Xem này, hấp dẫn chưa?
- Của cái con hư hỏng ấy đấy.

Paula đáp, rồi cô giật lấy cái quần lót trên tay chồng. Hần đưa cao cái quần để cô không với tay đến, hần đáp:

- Có thể là của Coco cũng nên.
- Không, của nó đấy. Anh tìm đâu ra thế.
- Ở dưới đáy hồ tắm, tận dưới sâu. Không, theo anh thì anh nên đích thân đem trả cô nàng. Anh dám nói Marcus khoái lắm đấy nhé.

Hần cười toe toét với vợ, rồi đưa đáy quần vào miệng:

- Tuyệt quá.
- Cái gì thế? Chát Clo à.
- Paula à, em không có trí tưởng tượng gì hết. Marcus không còn lâu đâu, phải không nào? Anh tự hỏi chúng biểu diễn dưới nước khi nào trước bữa ăn không biết. Có phải con đấy nó bày trò không? Có phải con đó theo đuôi thằng ấy với mục đích nào không?
- Có chứ, để chọc quê em.

Delorio ngưng lại. Chậm rãi, hần để cái quần lên nóc tủ bát đĩa, hần vuốt cho ngay ngắn ori62 hỏi vợ:

- Chọc quê em cái gì?
- Để nó tự cho ... để tỏ cho em thấy nó hơn em.
- Anh biết.

N ói xong, hần quay đi chỗ khác. Hần nói tiếp:

- Khó cất nghĩa lắm phải không? N hưng chính những bồi rồi của em, những ý tưởng dí dỏm của em,

chỉ làm cho anh yêu em nhiều hơn nữa mà thôi. Chiều nay anh sẽ đi Miami, anh đi để tiếp xúc và thu xếp làm ăn. Em có muốn đi với anh không?

- Muốn, ồ, muốn. Để em thu xếp nhé. Bao lâu?

Hắn quay qua mỉm cười với vợ rồi nói:

- Em không thấy điều thú vị là bố anh không để ý việc Marcus quần Rafaella Holland trong hồ tắm à? Bố anh là con người có giáo dục, văn minh phải không? Ông không nói một lời. Anh muốn xem điều mà ông sẽ làm ... Paula trước tiên, anh muốn em thay một chiếc áo dài. Cái áo mùa hè màu xanh xinh xắn mà anh đã mua cho em tháng trước đấy. Em biết cái ấy rồi chứ, cái áo có cái váy xòe rộng và dây treo hẹp ở trên vai ấy kìa. Cô ta gật đầu sung sướng, rồi quay lại thực hiện điề hấn ra lệnh cho cô, nhưng hấn chặn cô lại. Mấy ngón tay hấn nắm cánh tay trước của cô. Hấn nhìn cô mỉm cười. chắc là cô ta thích như thế này lắm. Mấy ngón tay hấn nâng niu cánh tay cô ta, hơi thở hấn nóng bên màng tang cô.

- Khi em đã mặc áo xong, anh muốn em ra khom người trên bao lơn, chống hai cánh tay trên lan can. Vẫy chào với người làm vườn và nói chuyện với bất kì ai đi qua. Nếu có Link. Anh muốn em hỏi đủ mọi thứ chuyện về các tên sát nhân gớm ghiếc trong quá khứ, khiến hấn nhìn vào em, cho đến khi anh xong việc.

- N hưng người ta sẽ biết anh ở sau lưng em ... và họ sẽ biết ... link sẽ biết, và em...

- Em đã có áo che rồi. không ai thấy gì hết

N hưng hấn lại nghĩ: “thấy chứ, anh cam đoan là hấn sẽ biế”. Cái thằng con hoang chắc sẽ biết Delorio đang làm gì và hấn sẽ biết nên tránh xa Paula đi, không thì Delorio sẽ thiên hấn. Link không đi qua, mà lại là Merkel, như mọi khi, y ăn mặc không chê vào đâu được, bộ com lê bằng vải lạnh màu trắng, cái áo sơ mi màu xanh nhạt. Và khi y thấy Delorio đứng sau lưng vợ, hai tay hấn ôm lấy lưng vợ, y biết hấn ta đang làm gì rồi, y lắc đầu. Y thật không hiểu nổi cặp này.

Và khi Paula gợi ý, giọng cô ta lạnh lạnh, bối rồi, dứt quãng, thì y không thềm nhìn lên lần nữa. y chỉ gật đầu, tiếp tục bước đi.

Y thấy thoải mái vô cùng khi cả hai bay đi Miami chiều đấy. Y đến tìm bà Holland sớm hơn ở khu giải trí. N àng đang ở trong phòng, đang thay áo, có cả Coco nữa. Y nhớ lời yêu cầu của Marcus ngay trước khi anh chia tay y hồi sáng nay ở phi trường

- N ày Merkel, trông chừng cô ấy với nhé. Cô ta quá bông bột, quá bốc đồng, cô ta dễ gặp nguy hiểm. Cô ấy lại có tài thu hút bạn tri kỷ, cho nên lại càng nguy hiểm cho cô ta lắm. Merkel tự hỏi không biết anh ta xía vô để làm gì đây. Ít ra thì một kẻ xía vô đã bị loại rồi

– đó là Delorio. Hấn đã nói đi trong một tuần. Y tự hỏi phải chăng ông Giovanni đã tống Delorio đi cho khuất mắt. Nếu ông ta làm như thế, y tự hỏi phải chăng ông ta muốn hoàn toàn tự do với Rafaella Holland? Chỉ để làm việc thôi ư? Hay ông ta muốn tất cả các đối thủ của ông ta cút cho khuất mắt đi? Phải chăng vì thế ông phái Marcus đi Pháp? Bậy, bậy, y nghĩ bậy rồi. Marcus phải đi Marseille để tiếp xúc với Bertrand. Mà nói cho cùng thì vẫn còn Coco ở đây mà, bà ta vẫn là tình nhân của ông ấy mà, và Rafaella là bạn của bà ta. Không phải đâu, y tầm bậy rồi.

Khi ông Giovanni cho gọi y đến sau khi ăn trưa xong, Merkel không còn kiên nhẫn được nữa, y muốn biết ông chủ muốn gì đây. Anh hy vọng là co Rafaella Holland chỉ có việc viết tiểu sử mà thôi. Có thể y sẽ biết tin tức về vụ âm mưu ám sát vừa rồi, về vụ chiếc Bathsheba. Dominick ngồi trên chiếc ghế mây có lưng dựa cao, đang nhắm nhấp một ly chanh lát pha rượu mạnh. Ông ta nói với y:

- Cả Delorio và Marcus đều đi rồi. bây giờ ta đưa cô Rafaella Holland qua đây, rồi mọi sự lại yên bản vô sự,anh, quân bình rồi đấy.

Merkel khôn khéo giữ im lặng. Y chỉ đứng đấy

- Bây giờ thì anh Merkel này, tôi muốn gặp anh vì ngay trưa nay tôi sẽ khởi sự làm việc ngay với Rafaella. Marcus thì đã đi công việc rồi, anh chàng thân mến ấy sẽ không có mặt để quấy rầy tôi nữa.

- Còn Rafaella sẽ thực hiện một tác phẩm tuyệt vời. Đêm qua tôi đã giải thích cho cô ta nghe các công việc rồi, từ tốn và cẩn thận. Cô ta hiểu vai trò của mình. Cô ta sẽ không cãi lời tôi, tôi chắc chắn như thế. Cô ta sẽ không đóng vai trò một nhà báo ác hiểm bởi mớ chuyện xấu đâu. Cô ta sẽ viết cái gì tôi muốn cô ta viết. Cô ta sẽ giới thiệu tôi với mọi người xứng đáng với con người tôi: chân thật và có trí tưởng tượng, một người trông xa thấy rộng, một người có bản lĩnh, một người có lòng nhân ái. Anh sẽ thấy cô ta là người biên chép của tôi.

- Anh Merkel này, anh phải bảo đảm cho tôi yên ổn tuyệt đối ở đây đây nhé. Anh, Link và Lacy. Link, anh ta rụt rè quá, thiếu tự tin quá. Hình như anh ta không được nhạy bén lắm. Được cái, anh ta là tay thiện xạ và anh ta đã kể nhiều câu chuyện về bọn sát nhân xa lắc xa lơ đâu rồi, nghe vui lắm.

Dominick ngưng nói, ông nhấp nước chanh pha rượu mạnh. Sau cùng thì Merkel lên tiếng:

- Thưa ông Giovanni, ông phái Marcus đi Pháp là ông muốn được tự do với cô Rafaella chứ gì?

Lạ thay là Merkel lại nói thật ý nghĩ của hắn ra như thế. Thật không ngờ cái anh chàng Merkel điềm đạm này lại thế. Ông ta bèn đáp:

- Ồ, không, tôi cần anh ta phải có mặt ở đây để giải quyết với Bertrand. Anh không cho là tôi tin tưởng Marcus sao?

- Dạ dĩ nhiên tôi tin chứ, anh ấy đã cứu ông mà. Ông biết là tôi không hề nghi ngờ mà. Và ...

- Chính thế mà tôi lo đấy. Một kẻ lao vào công việc, một kẻ không cân nhắc chọn lựa, một kẻ không dừng lại suy nghĩ. Tôi không cho thế là một kẻ đáng tin lắm.

Merkel nhìn chăm chăm vào ông ta, anh ta cứ lắc nhai:

- Anh ấy đã cứu ông mà, anh ấy đã nhận một phát đạn vào vai để cứu ông mà. Dominick nhặt lên một cây bút vàng, mân mê trong tay một chốc, tung lên trời rồi khéo léo bắt lấy. Ông ta nói:

- Có lẽ anh nói đúng đấy. Marcus đã sống với tôi trên hai năm nay. Anh ta thông minh, có vẻ trung thành đấy, đã làm lợi cho tôi rất nhiều và cho bản thân anh ta.

Bỗng giọng ông ta quay qua gay gắt, trở nên lạnh lùng:

- Thôi, mọi người tránh xa tôi và Rafaella đi. Tôi muốn cô ta thuộc về tôi. Cô ta viết lịch sử về tôi, không có gì ngăn cản được tôi đâu

Merkel không biết mình có nghe lầm chẳng. Y gật đầu chào rồi bước ra khỏi phòng. N hưng y đã hứa với Marcus rồi, phải làm sao đây?

Dominick ngồi yên trong nhiều phút, chắc ông ta đã tin Marcus. Marcus đã không nói cho ông ta biết trước khi đi Pháp rằng anh ta đã tìm cách lục soát nhà của Rafaella đấy ư? Không có một cái gì hết. Đây là những gì Marcus đã nói với ông. Marcus đã không nói cho ông biết Rafaella là con ngoài hôn thú. Chắc là không quan trọng ... hay là anh ta định không nói.

Marcus lại nói cho ông biết về mẹ của Rafaella, bà ấy hiện đang nằm hôn mê trong bệnh viện. Marcus lại khuyên ông đừng để cho nàng đến khu cơ sở. Anh ta bảo rằng như thế nguy hiểm lắm. Marcus nhút nhát quá, anh ta là một tên nhát gan. Anh ta không nhận ra là Dominick đã kiểm tra mọi việc. kiểm tra một người phụ nữ là chuyện trẻ con mà thôi. Dominick uống hết ly rượu. Cuốn sách của ông phải là một kiệt tác. Ông phải được thế giới đánh giá đúng mình. Đã đến lúc rồi.

Chương 13

Trên đảo của Giovanni Tháng 3 năm 1990

Rafaella mở tập nhật ký ra. Ngày 5 tháng 4 năm 1983, ngày ghi rất rõ ở trên đầu trang bên trái. Nàng nhìn vào nét chữ thẳng thớm có phần khó đọc của mẹ nàng mà ứa nước mắt. Nàng nhắm mắt một chốc, thoáng đau đớn trong lòng. Nỗi đau ko nguôi được vì cho dù mẹ nàng có hồi phục lại đi nữa, thì nỗi đau khác vẫn còn sờ sờ ra đây, làm cho kẻ yêu mến bà vẫn phải chịu đựng. Rafaella cảm thấy cuống hòng mình uơu ướn, nàng nuốt xuống

Nàng phải thành công, nàng gấp cuốn nhật ký lại trong một chốc, rồi nghĩ đến việc gọi điện của nàng từ cơ sở của bố về bệnh viện Pine Hill ở Long Island. Chắc chắn là Dominick đã giám sát tất cả các cuộc gọi của nàng xuất phát từ đây

Nhưng ông ta phải biết việc Rafaella gọi điện đến Long Island mỗi buổi sáng. Marcus chắc đã nói cho ông ta nghe, cũng như chuyện anh ta đã nói cho ông biết là mẹ nàng hiện đang nằm hôn mê trong bệnh viện

Chắc là nàng phải xin phép ông ta gọi đi bệnh viện mỗi sáng mới được. Nếu ông ta hỏi nàng làm gì ở vùng Caribe này trong khi mẹ nàng bệnh nặng ở New York, thì nàng cũng sẽ trả lời ông ta như nàng đã nói với Marcus, na ná như thế thôi. Nàng sẽ trình bày cho Dominick rõ cái lý do khiến cho nàng có mặt ở đây. Thế thôi

Ông ta mù tịt về Margaret Rutledge, mù tịt về con gái của mình. Nếu có nhớ một Margaret thì là Margaret Pennington mà thôi chứ ko phải là Margaret Holland Rafaella lại mở cuốn nhật ký ra, vuốt ngay thẳng trang giấy, hình dung ra mẹ nàng ngồi vào chiếc bàn viết nhỏ thời Louis XVI, cây bút trong tay, đôi mắt nhìn xa xăm, nhớ lại nỗi đau quá khứ, bị ám ảnh trước hiện tại, nàng tự hỏi về tương lai. *"Hôm nay là ngày thứ 3, Rafaella thân mến à, và con đang nghỉ lễ tiết xuân ở trường Columbia về đây. Mẹ cứ cười mãi mỗi khi nghĩ đến vẻ hoảng hốt của dượng Charles khi con nói với dượng là con ko muốn đi học ở Yale mà lại thích học ở Columbia hơn, trường này nằm lọt ở trong khu Harlem của người Tây Ban Nha, rất nguy hiểm cho những ai thiếu cảnh giác, nhưng theo sự đánh giá của con thì đây lại là trường báo chí nổi tiếng nhất nước Mỹ. Dượng Charles con đã lo lắng lên với mẹ : "Trời đất ơi, học ở Columbia à"*

Mẹ phải thuyết phục dượng con, nịnh dượng con, và yêu dượng con cho đến lúc ông ấy thần người ra, nhưng mẹ vẫn tránh ko nói là chuyện đi học trường nào là quyền của con, chứ ko mắc mớ gì đến dượng. Rafaella à, dượng con rất tự hào về con. Thái độ này làm cho mẹ đâm ra luống cuống, vì mẹ thấy ông ấy tự hào về con còn hơn là về cậu con trai riêng của ông ta nữa, Benjamin ấy. Benjamin dễ thương, khiêm nhường đấy chứ- đúng là dòng nào giống ấy, chỉ cái là ko hợp với khuôn mẫu người ta ao ước mà thôi, Benjamin có máu nghệ sĩ như mẹ cậu ấy, bà ấy là Dora. Cậu ta đã vẽ được những bức tranh màu nước đẹp lắm. Nhưng dượng Charles lại xem thường tất cả các nỗ lực của các nghệ sĩ hiện đại. Ông chỉ say mê các bậc thầy đã nổi tiếng cách đây ít ra cũng phải 3 thế kỷ, ví như Hals, Rembrandt, Vermeer.... Thực tế thì các danh họa này đều là người Hà Lan cả, thư phòng của ông có nhiều lắm, ờ mà một số tác phẩm mẹ chắc ko phải là nguyên tác Nhưng mẹ đã lạc đề rồi, Rafaella à, mẹ cho con biết là ngay cả nhà danh họa Michelangelo có là con trai của dượng Charles con đi nữa thì chắc dượng con cũng bắt cần

Mẹ châm biếm chồng à ? Cũng có đấy, nhưng mẹ xây dựng chứ ko có ác tâm. Dượng con rất có tình người và thế là rất hợp với mẹ. Ở đúng thế, dượng con rất có tình, chứ ko phải như Dominick

chỉ biết nghĩ đến mình và đến triều đại của mình và.... Mẹ ko hiểu được nỗi ám ảnh của ông ta cứ muốn xây dựng một triều đại, nhưng thực ra chỉ là cái ước mơ kiêu ngạo của ông ta muốn thấy mình bất tử.... mà rồi sẽ có được ko ?

Ông ta chỉ có một đứa con trai. Thằng đó tên là Delorio, hẳn chỉ trẻ hơn con có 8 tháng thôi, Rafaella à. Mẹ ko biết nhiều về hắn, chỉ biết hắn đang sống với bố hắn đã nhiều năm rồi. Ông ta mơ ước lập con ông ta thành triều đại đấy. Riêng vợ ông ta là Sylvia Carluccu Giovanni, bà ấy ko sống với ông ta đã hơn 10 năm nay rồi. Bà ta sinh cho ông ta một đứa con trai, rồi bắt đầu uống rượu như hũ chìm, bởi vì ông ta ko hề ngó ngàng gì đến mẹ ta hết, mà lại còn tỏ ra khinh khi nữa chứ, mẹ ta hiện ở gần chúng ta đấy. Mẹ ta sống trong một cái làng nhỏ có tên là Hicksville, một nơi riêng rẽ độc quyền và có lời đồn là mẹ ta có cả đoàn trai tơ đẹp để lui tới. A mẹ con thế đấy, ba hoa như một bà già điên. Mà mẹ thế đấy con à. Ko còn nghi ngờ gì nữa. Còn trẻ mà thế thì đã sao nào ? Người ta cũng đồn thêm về Sylvia nữa đấy, Sau khi sinh Delorio, bà ta đã thất vọng trắng lại- người ta nói là để trị Dominick. Cha mẹ ta là lão Carlucci rất bức bối vì mẹ, nhưng lão lại đứng về phe với mẹ. Người ta nói rằng lão đã hăm dọa giết chết Dominick nếu ông ta kiếm cách ly dị con gái lão. Cho nên Dominick chỉ có một đứa con trai và sẽ ko bao giờ có thêm con chính thức nữa, trừ khi Sylvia chết đi và ông ta tái giá được. Nghĩ cũng tức cười, Rafaella nhỉ. Đời sống thật muôn mặt. Thỉnh thoảng nó làm cho ta phải khiếp hãi”

Có tiếng gõ cửa và Rafaella gấp vội tập nhật ký lại

-Đợi cho chút nhé

Nàng để tập nhật ký của mẹ nàng ra vẽ tình cờ thôi trong số mấy đồng sách- tiểu thuyết có, hướng dẫn du lịch có, tiểu sử có, hai cuốn sách tham khảo về vùng biển Caribe, hai tập nhật ký nữa- ở trên kệ lò sưởi, ngay trước mặt mọi người khi nhìn vào, rồi nàng ra mở cửa phòng ngủ

-Ồ xin chào anh Merkel. Anh khỏe chứ ? Lặng lẽ quá. Ông Giovanni đã bắt đầu làm việc rồi chứ ?

Merkel ko thích chuyện này tí nào. Cô ta còn trẻ, còn quá trẻ so với ông Giovanni, cô ta chân thật, cởi mở, cô ta thực hiện những sở thích của mình. Phải để cho Marcus mới đúng

-Tôi thích chiếc cà vạt ông đang đeo quá. Đường sọc trông rất quý phái

-Đây là kiểu mới nhất đấy, theo một “Tùng quý của quý ông”. Nó được sản xuất bên Anh, ở đây chỉ việc đặt hàng gửi mua. Cảm ơn cô đã có mặt. Ông Giovanni chắc là thích khởi đầu rồi đấy

Rafaella nhìn y mỉm cười rạng rỡ

-Tôi sẵn sàng đi đây, đợi tôi lấy máy ghi âm đã.Ồ anh Merkel này, nói anh biết mẹ tôi đang nằm bệnh viện ở Long Island. Tôi muốn sáng nào cũng gọi để hỏi tin tức. Theo anh thì như thế có gì khó khăn ko ?

Merkel nhìn nàng chăm chăm. Marcus sai bét rồi. Cô ta chân thật quá mà. Cô ta ko giấu giếm gì. Cô ta là phóng viên muốn viết tiểu sử của Dominick, cô ta ko có gì bí mật hết. Cô ta đáng được tin cậy, ít ra cũng có một điểm nào đó. Y nói

-Có lẽ có đấy, bà Holland à. Tôi sẽ nói cho ông Giovanni biết

Dominick đang ở trong phòng khách, ngắm nghía các đồ trang sức của Ai Cập. Ông ra dấu cho nàng đến gần

Rafaella đến bên ông, nàng nhìn vào chiếc tủ kính màu nhạt. Ông ta nói

-Cô còn nhớ tôi đã nói cho cô nghe về những thứ này có từ triều đại thứ 18 chứ ? Dĩ nhiên là cô nhớ rồi. Cô còn trẻ, đã già đâu mà chóng quên. Ở có nhiều người cứ cho là đồ trang sức vào thời này đã được người ta xài nhiều quá rồi, cho nên đã hư hỏng nhiều rồi, nhưng tôi lại ko nghĩ thế. Nó đẹp đấy chứ ? Nó hắt là cái này

Ông ta lấy lên một cái hộp gỗ có chạm hình một con chó nhỏ, rồi mở nắp ra. Bên trong toát ra một mùi thơm mà Rafaella ko tài nào nhận ra là mùi gì, một chiếc vòng đeo tay trẻ con bằng vàng nhuyển đặt

trên một cái đế bằng nhung xanh. Nó rất mảnh mai, đến độ nàng ko dám thở nữa. Nàng nói đẹp quá, và trước sự thoải mái của nàng. Dominick đóng nắp lại, nhẹ nhàng đặt cái hộp vào tủ kính. Ông ta khóa tủ, lau tay vào một cái khăn trắng còn mới, rồi cười với nàng

-Bất cứ khi nào cô muốn xem các thứ này, thì cô cứ cho tôi biết, cô Rafaella à. Chỉ cần sờ mó đến, chỉ cần biết chúng còn hiện diện ở đây, chỉ biết chúng là của tôi, thì trong vòng một thời gian ngắn là tôi thấy yên ổn, an tâm rồi. Chúng đem tôi về với quá khứ, cho tôi thấy rằng thời gian như dòng nước và bất tận, tất cả chúng ta cứ tiếp tục hiện hữu tùy cách để đi vào tương lai, vào vĩnh cửu. A tôi chỉ là một người tầm thường mà lại muốn làm triết gia rồi

-Thưa ngài, ngài ko tầm thường đâu

-Cô cứ gọi tôi là Dominick đi

Ông ta có vẻ đau đớn. nàng tự hỏi nếu gọi “Bố” thì sao nhỉ

-Được rồi ông Dominick

-Chúng ta sẽ rất gần gũi nhau, Rafaella à. Cho đến khi cô đã hiểu được những gì tôi chờ đợi nơi cô.... Ông ta ngừng lại một chốc và nàng gật đầu. Ô vâng nàng đã hiểu những nguyên tắc cơ bản của ông ta rồi, đã hiểu kế hoạch của ông ta vạch ra cho nàng rồi, hiểu được nhiệm vụ của nàng là máy ghi chép lại sự vĩ đại của con người ông ta. Nàng phải thoả thuận với bất kỳ điều gì ông ta nói để được ở tại cơ sở này. Nàng vẫn còn muốn biết thêm nhiều về ông ta. Ông ta là bố của nàng, bây giờ nàng chấp nhận điều đó. Nàng cũng chấp nhận sự kiện là nàng sắp cố gắng hết mình để phá ông ta. Nàng sẽ viết tiểu sử của ông ta và trưng ra cho mọi người thấy. Ông ta nói tiếp

-Tốt cô đừng đi chệch những gì tôi muốn. Cô phải viết một kiệt tác nhé. Ô này, tôi rất thích hội hoạ, cô biết rồi đấy. Khi nào cô muốn xem những tác phẩm ở trong nhà vòm thì cô cứ nói nhé

Dominick đưa mấy ngón tay dài mát lạnh sờ lên má nàng, mân mê má nàng Rafaella để yên. Nàng hết sức ngạc nhiên, nàng ko ngờ, và nàng ko hề nghĩ đến nữa, là ông ta lại có thể xem nàng như một phụ nữ thế. Cho dù ông ta có ko nhận ra nàng là con gái đi nữa, thì nàng vẫn còn quá trẻ để ông ta cư xử như một người đàn bà thế. Nàng mỉm cười và bước lui khỏi ông, cố ko tỏ ra cho ông thấy nàng bị kích động và ghê tởm thế nào

-Vào trong thư viện đi, nơi đó mát hơn

-Tôi thích ngồi trên hành lang hướng ra hồ tắm hơn. Mùi thơm của hoa giấy và hoa hồng leo tuyệt lắm Ở đây cũng thoáng khí nữa. Nàng hỏi

-Có chỗ nào để gắn máy ghi âm ko ?

Ông ta gật đầu, nụ cười ko bao giờ tắt trên đôi môi ông

-.....Thế là cha tôi quyết tâm đưa cả gia đình ra khỏi nước Ý để đến San Francisco xinh đẹp. Vào cái năm ông mất, năm 1954 ông đã thành công rồi. Anh chị em ruột của ông, anh chị em họ, và vô số bà con thân thuộc của ông hầu hết lang thang lếch thếch, nhưng vấn đề này ko làm cho ông bối rối, ông có một lối đi ắt hẳn kỳ lạ, ông là nơi nương tựa cho mọi người, là một người để cho mọi người nhờ vả, mọi người ngoại trừ con trai độc nhất của ông, thế đấy

Rafaella phải ghi tốc ký đặc biệt, để thêm những ghi chú riêng của mình vào phần hồi ký của ông đã được thu vào cuộn băng, nàng ghi chép trang này qua trang khác. Thế ra ông ta đã bị bố bỏ rơi ? Ông ta ko xúc động à, tẻ nhạt. Nàng thấy ông ta suy nghĩ về chuyện này chuyện nọ, nói với nàng đủ thứ nhưng khi đề cập đến bố ông, giọng ông ta ko hề có gì đau đớn hết. Đúng là cái giọng trầm buồn mà có một lần nàng đã nghe Delorio nói. Khi nghe chính miệng ông ta nói, nàng thấy xúc động vô cùng Cuối cùng ông ta ngừng nói, rồi đưa lên một bàn tay, Jiggs hiện ra, y mặc quần áo trắng bôi bàn như thường lệ, y đến nhận lệnh của ông ta

-Chúng ta uống nước chanh chứ , Rafaella ?

-Vâng tuyệt đấy

Ông ta ngưng nói, ấn nút tắt máy ghi âm đi, rồi ngồi tựa lưng vào ghế, dầm dầm mấy ngón tay lại với nhau, gõ gõ vào nhau

-Merkel có nói cho tôi biết cô muốn gọi điện thoại cho mẹ cô ở đây

-Đúng thế, mẹ tôi bị tai nạn – có lẽ Merkel đã nói cho ông biết- việc hiện bà nằm trong một bệnh viện, đang bị hôn mê. N hờ có điện não đồ, thấy được bà có đỡ đôi chút. Tôi cầu nguyện hằng ngày, mong sao một buổi sáng nào đấy, bà tỉnh dậy mỉm cười rồi trở lại đời sống bình thường

-Ồ xa như thế này cũng thật khó khăn cho cô đấy

Rafaella nhìn xuống hai tay mình. N àng đang nắm chặt cây bút trong tay

-Tôi chắc là cô ở gần mẹ cô lắm ?Mặc dù ko hiểu rõ lý do, nhưng tôi vẫn có thể khẳng định như thế. Con trai tôi ko bao giờ ở gần mẹ nó- thực tế thì hẳn ko gặp mẹ hẳn từ nhiều năm nay rồi

-Lạy Chúa, tại sao ko ?

Dominick nhún vai, ông gật đầu với Jiggs bảo đem nước chanh đến, và nhìn anh ta đặt ly và bình lên cái bàn thủy tinh kê giữa hai người. Dominick đưa cho nàng một ly rồi ông nói

-Mừng tương lai của hai ta

-Tương lai của hai ta

Rafaella nói xong, cụng ly với Dominick. N àng thấy ông ta chắc bắt đầu lại được rồi, bèn lặng lẽ ấn nút mở máy. Ông ta nói

-Cô hỏi tôi tại sao Delorio ko gặp mẹ hẳn ? Thật đơn giản thôi. Vợ tôi nghiện rượu, nghiện nhiều năm rồi, tôi cũng ko nhớ nổi nữa. Bà ta ko muốn hẳn, ko muốn thật đấy, coi như là một cách để làm khổ tôi. Vì vậy tôi đem nó đi ko để cho bà ta chăm sóc nó nữa. Cô biết là hẳn ta đã yêu cầu tôi đấy, hẳn xin tôi thế đấy. Bà ta sống ở Long Island, có đầy đủ tôi tớ mà người ta thêm muốn, có tiền bạc tiêu pha một mình bằng 10 người phụ nữ gộp lại, và bà ta ngủ với những thằng còn rất trẻ

Rafaella cảm thấy tim mình nhảy đập thành thịch, nhưng giọng nàng vẫn điềm đạm, chững chạc. N àng lắc đầu rồi nói

-Tôi thật ko hiểu nổi. những bà già ngủ với thanh niên, và dĩ nhiên cũng kể cả những ông già ngủ với thiếu nữ. Ông hãy tưởng tượng nếu có kẻ nào hỏi ông, con trai con gái ông làm gì thì ông sẽ cảm thấy ra sao. Ko sao mà thông cảm cho nhau được, ko cùng kinh nghiệm, ko cùng kỷ niệm, ko....

-Cô em ơi cô quên phút tình dục đi rồi, đó là chuyện mãnh liệt nhất, thông thường nhất đã ràng buộc họ lại với nhau. Đấy và dĩ nhiên còn cái ảo tưởng là ngay cả những người già, như tôi đây vẫn còn hấp dẫn, vẫn còn phong độ, vẫn còn có thể dụ dỗ và làm cho vừa lòng một thiếu nữ còn trẻ hơn mà. N hư cô chẳng hạn

-N hưng đấy chỉ là ảo tưởng, ko thật

-Thật ko ? Có lẽ đối với những người già sống bằng ảo tưởng thì ko thật đấy, nhưng với những ai nhìn ra ảo tưởng thì có lẽ thật đấy. Đừng có ngây thơ Rafaella. Đã hàng thế kỷ nay những người giàu đều dùng thiếu nữ để chứng tỏ nam tính của họ, trước các đối thủ của họ. Cô em thân mến đấy thật đấy, thật sự là thế đấy

-Có lẽ thật thế đấy nhưng như thế cũng dễ tiện lắm. Con người đã lợi dụng nhau thật hèn hạ

-Rafaella cô còn quá trẻ, người trẻ còn giáo điều hơn cả những người cuồng tín trong tôn giáo nữa, họ say sưa với các niềm tin của họ quá, cho dù có là vô lý hay ko

-Có lẽ thế

N àng nói xong nhìn xuống tập ghi chép của mình, rồi lại tiếp

-Ông Dominick này, còn vợ ông, ông ko ly dị à ?

Mặt ông ta có vẻ đanh lại, ông ta cô đáp

-Ko tôi ko phải loại người ấy. Tôi đã thề trước mặt chúng tôi rồi. Tôi giữ lời thề bất kể bà ta làm gì....mà, ko thành vấn đề. Bà ta là vợ tôi cho đến ngày bà mất, mới chấm dứt. Tội thay là bà ta chỉ

sinh có 1 đứa con trai. Vâng thật tội, và ba ta lại ko chung thủy với tôi. N gay từ đầu bà ta ko chung thủy với tôi rồi

Giọng ông ta nghe ra chân thật, đau xót và như chấp nhận nghịch cảnh. N àng chưa bao giờ gặp một người nói láo với vẻ nghiêm trang như thế. Ông ta tốt đấy.” Y như mẹ nàng đã nói “. N àng nhìn xuống tập giấy, cầm lấy bút chì hý hoáy chơi một chốc, rồi nói thẳng thừng với ông ta

-Ông cũng ko chung thủy với bà ta kia mà ?

-Cho đến khi bà ấy phá bỏ lời thề, tôi mới ko. Tôi muốn có con trai, Rafaella à, tôi muốn xây dựng một triều đại để chứng tỏ cho bố tôi thấy ông ấy ko phải là người duy nhất....Tôi lạc đề rồi. N hưng Sylvia muốn trả thù tôi, bà ta muốn tôi phải đau khổ N àng lắng nghe ông ta hăng hái tuôn ra những gì mà nàng chắc là 1 trong những đề tài được ưa thích nhất, giọng nói của ông ta càng lúc càng gay gắt, và nàng mới biết là mẹ nàng đã đúng. Ông ta là một người bị ám ảnh. Và ông ta là một tay nói láo.

Bỗng ông ta dừng lại mỉm cười

Rafaella hỏi nhanh

-Ông đã sẵn sàng nghỉ giải lao chưa ?

-A Coco kia rồi, đến đây đi em. Dĩ nhiên là sẵn sàng rồi. Tôi nghiệp Rafaella đã chịu đựng nghe tôi nói quá lâu

Rafaella nói

-Hấp dẫn lắm

Mà thật là thế. Ông ta lại hỏi nàng

-Chúng ta sẽ tuần tự kể theo năm tháng hay sao ? Có phải cô cần như thế ko, cô Rafaella?

-Ko cần, ông ko cần phải thế, ông Dominick à, tôi muốn ông nói về những vấn đề theo một lớp thang mà ông muốn, hay là thiếu lớp thang mà ông muốn cũng được, N hư thế sẽ có tình tự phát triển nhiều hơn. Bây giờ thì xin phép ông tôi đi nghe lại những gì chúng ta đã ghi vào máy và chép lại những gì tôi đã ghi cái đã.

-Ồ Rafaella này, cô chưa nói cho tôi biết tại sao cô có mặt ở đây trong khi mẹ cô nằm hôn mê cách đây 3 ngàn dặm thế

Giọng của ông ta ngọt ngào êm ái, nhưng nàng ko phải đồ ngốc. N àng phải cNn thận đấy. N àng quay lại từ từ và mỉm một nụ cười rất buồn. Dễ thôi, Hai mắt nàng buồn bã

-Tôi đã ở với bà gần 1 tuần. Ko có gì để tôi làm được hết. Bố dựng tôi khuyến khích tôi đấy. ÔN g biết đấy, tôi đã thu xếp cả rồi. ÔN g ấy sẽ gửi đến cho tôi một chiếc phản lực nếu có chuyện gì thay đổi. Theo tôi thế thì tốt hơn. Thưa ngài, ít ra thì ngài cũng giúp tôi quên được chuyện ấy

-Bố dựng của cô là Charles Rutledge ?

-Phải ông ấy rất đẹp và rất tốt với mẹ tôi. Và ông ấy ko như ông, ông ấy trung thành, chân thật và thực tế

Dominick nói bằng một giọng hờ hững

-Cũng kỳ đấy chứ. Một người có tầm cỡ như bố dựng cô, giàu có, uy quyền mà lại đi lấy một người đàn bà ko trẻ hơn ông ta mấy. Thật kỳ

-Có lẽ ông ấy là người thích những gì thực tế, những gì bền vững, những gì chân thật, chứ ko thích những thứ hoang tưởng, ảo tưởng. Xin lỗi ông Dominick, bà Coco Trên lối về phòng riêng của mình, Rafaella bực mình vì đã trêu tức ông ta. ÔN g ta tỉnh ý lắm. Lạy Chúa xin Chúa giúp đỡ nàng nếu nàng đi quá xa

Marseilles, Pháp Quốc Tháng 3 năm 1990

Marcus luôn luôn thích s ương mù, ít ra thì cũng ở London, chứ ko như ở đây, ở Marseilles, tại miền N am nước Pháp. Trời đã mưa tầm tã từ khi anh đến đây 8h rồi. Bây giờ thì mưa đã nhẹ hạt, thành một thứ mưa phùn, tạo lên một lớp sương mù dày đặc phủ hết cả hải cảng. Còi tàu thay nhau đổ

hồi ồn ào và ma quái. N người ta chen lẫn nhau trên các sàn tàu, trên cầu tàu, trong các ngưỡng cửa, nói chuyện thì thầm, những điều thuốc bập bùng những đốm sáng trogn màn đen. N hững bến tàu dài mục nát, nhầy nhựa nước mưa còn đọng lại, bốc lên mùi Nm mốc, mùi len bNn và mùi vải dầu mốc meo Marcus uống ngụm bia khác, loại bia Ý thật tồi tệ, anh mừng thầm vì ngồi trong nhà chứ ko ở ngoài trời Nm ướt, lạnh buốt xương

Quán rượu Le Poulet Rouge ồn ào, Nm ướt, khắp phòng vang lên tiếng cười khàn khàn vì rượu rẻ tiền. Có nửa tá gái điếm đủ đờn khắp phòng, uống ké rượu của các thủy thủ Marcus tựa lưng vào cái quầy nhựa dơ bNn ọp ẹp. Khói thuốc lá biến ko khí trong phòng xám xanh, những cuộn khói ngoằn ngoèo quanh những bóng điện treo trần nhà đen đui. Anh cảm thấy lo lắng và ước mong đến lúc anh được hút thuốc

Một cô gái còn rất trẻ, anh ước chừng ko quá 16, đang len lỏi qua đám đông đàn ông để đến chỗ anh ngồi. Anh thấy cô ta nhăn nhó khi nhiều người đưa tay vồ vào mông cô hoặc vuốt ống chân trần của cô. Cô ta người mảnh mai, xinh xắn thơ ngây, mái tóc đen dài xoã xuống tận lưng, khuôn mặt rất trắng, và Marcus nhận thấy mặt cô ta trắng là do đánh phấn. Cô ta nói tiếng Pháp với anh

-Thưa ông, có lẽ ông muốn cái gì nữa phải ko ?

Anh nhìn cô ta cười

-Cô có biết bia quá tệ, ko uống được ko ?

Rồi anh lắc đầu và chuyển sang nói tiếng Pháp

-Ko, thưa cô, ko , cảm ơn

Anh nhìn cô ta len lỏi qua các bàn nhỏ đông đúc, chấp nhận số phận an bài để chịu cảnh trừng phạt khi nghe những lời tục tĩu, đón nhận những hành động lộ liễu. Tội nghiệp cô bé. Anh tự hỏi phải chăng bố của cô ta là chủ quán. Có lẽ vậy, quán khá bình dân mà. Có lẽ cô đã bôi bết phấn trắng vào mặt để ko ai nhận ra cô, để cô cũng ko còn nhận ra mình nữa. Marcus lắc đầu. Anh nghĩ đến Rafaela và tự hỏi, ko biết nàng sẽ nghĩ gì về những quán rượu này và khách khứa trong quán. Chắc nàng sẽ mở to hai mắt và bị kích động toàn thân, nhưng chắc nàng sẽ cố hành động bình thường như khi nàng vào Carnegie Hall thôi. Anh mỉm cười và ước chi nàng có mặt ở đây với anh Bertrand đâu rồi ?

Một cô gái điếm nhìn anh, hôn gió anh, và uốn cong đôi mày tô đen rất điệu nghệ. Anh lắc đầu, mỉm cười. Cô ta bèn đứng dậy và anh lại lắc đầu lần này ko cười nữa. Cô ta nhún vai lại ngồi xuống, rồi chồm người tới trước, hai cánh tay ép vào trong để cho bộ ngực đầy và xệ căng ra như muốn làm toạc cả áo. Một người đàn ông cười vang rồi thọc tay vào ngực cô. Cô ta la toáng lên, đập vào tay gã rồi ðNy gã nhào ra khỏi ghế, nằm chổng ngọng trên nền nhà. Cả phòng phá ra cười

Một máy hát tự động mở ra, giọng một thanh niên hét toáng lên điệu kích động đã át hẳn tiếng động trong quán rượu. Marcus ho, khói thuốc trong phòng dày đặc. Anh vừa định rời quán thì Bertrand bước qua cửa vào quán

Marcus nhìn hẩn trong một chốc, rồi nghĩ “Hẩn giống Humphrey Bograt trong một bộ phim thập niên 1940 quá”/ Bertrand đội một chiếc mũ có vành cụp xuống thấp che lấp khuôn mặt trái, hẩn mặc chiếc áo mưa màu xám nhạt, có thắt lưng. Một điệu Goloa nằm giữa hai môi mỏng dính của hẩn

Hẩn nhìn về hướng Marcus, gật nhẹ đầu rồi chậm chậm như là máy quay phim đang theo dõi từng động tác của hẩn, hẩn đi giữa các bàn tiến về phía quầy của Marcus

-Anh đến trễ quá – Marcus nói

Bertrand ngồi xuống rồi đưa một tay ra hiệu với cô bồi bàn còn trẻ. Hẩn nói

-Ko tránh được - rồi nhìn hai cô gái và nói tiếp

-Cô ta đẹp đấy chứ. Tên cô ta là Blanchette, cô ta mới 15 tuổi, và khi làm tình với tôi lần đầu thì cô ta đã mất trinh rồi. Ko biết ai đã bẻ hoa. Có lẽ là một trong số các khách hàng tri thức này

Hẩn cười với cô ta trong lúc hẩn cứ nói về cô ta cho Marcus nghe. Hẩn nói tiếng Pháp với cô ta

-Cô em vui lòng cho chai bia nhé

Cô ta gật đầu, mỉm cười rụt rè với hắn. Bertrand vẫy tay xua cô ta đi

Marcus lại nói

-Anh đến trễ. Tại sao ko tránh được ?

Anh ghét Bertrand và tất cả những gì do hắn đại diện. Có kẻ cho hắn dễ thương, với tuổi xấp xỉ 40, khoẻ mạnh, vẻ trầm tư đã lôi cuốn nhiều phụ nữ, và cả nhiều thiếu nữ nữa. Nhưng Marcus thì cho là mặt hắn đã biểu lộ tâm hồn đen tối của hắn. Bertrand xấu xa, hung bạo, phi luân, và còn là con người rất khó tiên đoán được, cho đến nỗi cả đàn ông lẫn đàn bà phải luôn đề phòng

Bertrand ngồi dựa lưng ra đằng sau, hắn nói

-Vì công việc làm ăn

Hắn cởi thắt lưng áo mưa, để lộ cái áo len màu đen cổ rùa và cái quần bò đen thẫm. Hắn nói tiếp

-Tôi phải kiểm tra thật nhiều mà. Công việc tiếp xúc của tôi với nhà máy đã làm nhiều việc rối rắm lên, và tôi đã ko có đủ số mìn mà tôi đã đặt mua

Hắn vội đưa tay lên khi thấy sắc mặt của Marcus có vẻ giận dữ

-Anh chớ lo tôi sẽ điều chỉnh lại việc này. Sáng mai đúng 6h, anh với tôi sẽ cùng 1 người Pháp quan lieu ngu ngốc, xem xét việc chất mìn lên tàu Lonia. Anh biết là tàu sẽ đi Nigeria. Tất cả sẽ nghiêm túc và chính xác

-Anh sẽ cùng đi trên tàu chứ ?

-Đúng thế, kế hoạch vậy mà. À, bia đây rồi. Cảm ơn cô

Marcus nhìn cô gái từ từ quay đi, ngoái nhìn Bertrand nhiều lần, và lần này thì cô ta mỉm cười e lệ.

Bertrand cười lại với cô ta rồi nói với Marcus

-Anh thích cô ta ko, Devlin ? Cô ta còn trẻ lắm, nhưng tôi đã dạy cho cô ta một ít trong 2 tuần vừa qua. Trước đây cô ta khờ khạo lắm, ko biết được cách làm cho khách hài lòng và làm cho chính mình thoả mãn nữa

Marcus cố ko để lộ sự ghê tởm của mình ra, anh đáp

-Ko, cô ta còn nhỏ quá. Đáng bằng con anh thôi

-Vâng đúng thế, nhưng thực ra là ko phải. Cảm ơn Chúa lòng lành. Tôi thích những ai chưa bị hư hỏng. Đến lúc 20 tuổi thì họ đều bị hư hỏng hết rồi

-Tôi muốn lấy tiền. Tôi phải chuyển đi ngay khi ngân hàng mở cửa vào ngày mai

-Anh sẽ nhận được tiền ngay sau khi đã chất mìn lên tàu xong

-Tại sao lại thế ?

-Vì tôi ko phải là thằng ngốc. Mọi người đều nghe chuyện có âm mưu ám sát Giovanni và tôi thấy hắn ta bây giờ ko còn được mọi người tin tưởng nữa

-Ko anh sẽ nhận được tiền vào ngày mai khi tôi đã chắc chắn là mọi việc đều được bình yên vô sự

-Tôi chưa nói cho anh biết chuyện tôi có dính líu đến vụ lộn xộn trong nhà máy. Giovanni hắn đã có hoá đơn đặt hàng rồi, nhưng lại có người đẹp đi. Lý do hả ? Vì họ cho là Giovanni yếu rồi chứ gì ?

-Lần này thì chính là trách nhiệm của anh đấy

Bertrand nhún vai hắn nói

-Có phải Giovanni đã nói với anh như thế ?

Hắn nốc một hơi cạn cả ly bia, mấy bắp thịt nơi cổ hắn căng ra. Hắn lại nói

-Này đây ko phải là trách nhiệm của tôi đâu. Giovanni hiện đang nguy đấy, Devlin à. Mọi người đều đợi xem hắn ta đấy, họ phân vân ko biết có gì xảy ra, họ chờ đợi đấy, Thật anh ko muốn cùng tôi đến con bé ấy à ? Tôi cứ tưởng có kẻ nào quanh đây nhòm ngó, hơi cái trò như tôi. À, này Devlin anh theo thanh giáo à ?

-Ko phải, tôi ko phải là đồ suy thoái mà thôi

Bàn tay trái Bertrand thọc vào trong ống tay áo bên phải của hắn. Marcus trông thấy lấp lánh một cây dao cán bạc

-Đừng hòng giở trò, Bertrand. Tôi có khNu súng nhỏ êm nhất đây, nằm gọn trong lòng bàn tay tôi, nhắm thẳng vào háng của anh đấy. Tôi sẽ bắn văng con chim của anh đi nếu anh ko ngồi yên. N ào Bertrand nhìn cánh tay phải của Marcus. Phần trước cánh tay và bàn tay của anh khuất ở dưới bàn. hắn nói

-Tôi ko tin anh đâu, Devlin

-Thì cứ thử đi

Bertrand ngồi yên. hắn ko thay đổi sắc mặt. Rồi hắn nhún vai

-Bây giờ tôi phải đi. Vui lòng trả tiền bia giúp tôi, xem như trả cho một tên phụ tá đặc lực của anh
Hắn đứng dậy, đi len giữa các bàn rồi biến mất trong đám khói xanh mù mịt Marcus rút tay ra khỏi bàn. Anh nhẹ nhàng chuôi khNu súng vào chỗ cũ, buộc cái dây quanh cổ tay.Chưa bao giờ anh bắn chim của ai hết. Ko biết anh có ân hận khi bắn bay cái giống của Bertrand ko. Có lẽ ko. Anh thNy tiền lên bàn, nắm lấy áo mưa rồi bước ra khỏi quán

Anh cNn thận nhìn bên phải, bên trái. Bertrand hoặc là đi làm công việc, hoặc là rình rập trong một lối đi chờ cắt cổ anh. Ko Marcus nghĩ :”Công việc phải quan trọng hơn việc rửa hận “

Anh trở về phòng trọ cách hải cảng 3 dãy phố. Bà chủ là một bà già khó tính lắm mồm. Khi anh về thì bà ta vẫn còn thức, anh biết bà ta đang tìm một người đàn bà, đứng đợi trong bong tối để theo anh lên phòng. Anh nói với bà ta rằng “ko cần đàn bà” rồi vọt như bay lên phòng

Anh nghe bà ta huyền thuyên ở bên dưới :”Tôi giúp ông mà, thưa ông. Một người đàn bà đẹp mà, né ? Còn trẻ lắm ,há ? “ Khi nghe anh giống lên “ko” bà ta ba hoa thêm một hồi nữa rồi bỏ đi

Anh ko thể chờ đợi ở đây được. Cái xứ Marseilles này là một cái hầm, anh biết từ lâu như thế rồi. Bây giờ thì còn hơn nữa chứ ? Đàn ông đàn bà chen chúc nhau vào đây đều mất hết hi vọng, đều dừ dằn hung bao như bao giờ. Mưa rả rich, Nm ướn ngăn cản mọi việc. Mặt đất trông bNn thiủ vô cùng, và mọi vật đều Nm mồm dơ dáy. Anh để nguyên áo quần nằm dài trên chiếc giường hẹp

Rafaella đang làm gì ? Nàng có bình an ko ? Liệu nàng có giữ mồm giữ miệng được ko ? Nàng nghĩ đến Bertrand ko ? nàng có nghĩ đến khNu súng của Marcus ko ? Anh nhớ nàng. N ổi nhớ làm cho anh xúc động. Anh ko nhớ ai lâu như thế bao giờ. Có chứ , mẹ anh này, John này, còn cả chú Morty nữa, nhưng nổi nhớ những người này ko nhức nhối như thế này. N ổi nhớ thật chua xót, anh buồn vô cùng, anh lại còn mất hết hy vọng trước hoàn cảnh hiện tại. Có lẽ Savage nói đúng. Anh nên thoát ra khỏi chốn này k thì chết mất

Đêm đó anh lại nằm mơ, trước hết là anh thấy những màu sắc thanh nhã, anh thấy những ảnh tượng trang hoàng trên sân khấu lộng lẫy như trong phim chiếu bóng xưa cũ, rồi cuộn phim quay nhanh, những màu thanh nhã biến mất chỉ còn lại những hình ảnh rần rỏi, sắc cạnh và rồi anh thấy bố anh, ông Ryan “Thép” O’Sullivan, ông dạy toán cho anh, rồi anh thấy mẹ anh, bà Molly đang cười, đang chọc ghẹo chồng, ông thì quá nghiêm trang, bà cứ cắn nhẹ hai dái tai ông với hai hàm răng trắng nõn. Rồi nhiều tiếng ồn bùng lên, tiếng ồn to dần và cảnh tượng đứt khúc ra, có máu chảy, đổ hết cả mọi vật, bố anh vẫn còn đấy, máu chảy lên người ông, chảy lên mọi thứ, quá nhiều máu và...

Marcus rên lên rồi bừng tỉnh dậy. người anh ướt đầm mồ hôi. Tim anh đập thình thịch. Anh định thần lại, và cảm thấy cơn kinh hoàng từ từ tan đi. Giấc mộng rồi có đi hết được ko ? Anh ko muốn ngủ lại, nhưng rồi anh vẫn ngủ. lần này thì anh ko nằm mơ nữa Bỗng anh tỉnh dậy, trong đêm đen hoàn toàn đề phògn, anh biết có cái gì ko hay đang xảy ra. Có ai đang mở cửa phòng của anh. Anh đã khoá rồi kia mà. Từ từ anh nằm nghiêng người, nhìn ra cửa. Anh thấy nắm cửa đang từ từ quay

Hicksville, Long Island Tháng 3 năm 1990

Ông Charles ng ồi lạng lẽ sau tay lái của chiếc Ford Taurus ông đã thuê, ông nhìn qua mấy cánh

công bằng sắt đen vào ngôi nhà xây theo kiểu thời Tudor hai tầng. N gười ông cứng đờ, mặt mũi hai mắt còm cộm. Ông lấy cà phê pha sẵn, rồi lôi cái nắp nhựa vứt đi, uống một hơi hết tách cà phê loại Styrofoam, cà phê mát lạnh giúp ông tỉnh táo lại Ông lặng lẽ tiếp tục chờ. Ông phải thấy cho được người đàn bà say, người đã tông Margaret. Sự trùng hợp ngẫu nhiên này thật tệ hại, làm cho ông mất hết ý chí, nhưng B.J.Lewis, người thám tử của ông, thì ông vẫn kiên quyết. Có lẽ sẽ có kết quả. Xe của Margaret ở trong vùng ngoại ô này khi bà ấy bị tông. Ko xa hơn đây 200 dặm. N hưng tại sao đã chứ ? Trước đây chưa bao giờ ông hỏi hết, nhưng nay thì ông lại thắc mắc. Bà ấy quanh quNn ở đây làm gì ? Theo chỗ ông biết, bà ấy ko có bạn bè gì ở Hicksville cả cơ mà

Sylvia Carlucci Giovanni. Vợ “hắn” à ? N gười thân của “hắn” à ?

Charles phải thấy cho được mụ ta

N hưng nếu mụ ta có tông bà ấy đi chẳng nữa thì làm sao ông biết được khi chỉ nhìn thấy mụ ta thôi ? Và nếu mụ ấy có tông đi chẳng nữa thì liệu có phải là một tai nạn giao thông ko ? Charles lắc đầu, ông mất trí rồi

Bỗng có tiếng động. Ông ngồi thẳng dậy nghiêng người tới trên tay lái để nhìn lối đi vào nhà cho rõ. Một người đàn ông hiện ra ở trước cửa. Một thanh niên rất đẹp trai, rất đàn ông theo thời thượng, như một con bò tơ láng mượt. Một trong những tình nhân của mụ ta à ? Rõ ràng là thế rồi. hấn quay vào trong ngưỡng cửa nghiêng người lui như đang ôm ai, rồi hấn thẳng người lên, mỉm cười và bỏ đi. Hấn mặc chiếc áo thun màu trắng, chiếc quần bó bạc màu chật cứng, hấn huýt gió

Charles thấy hấn tung chùm chìa khoá xe lên ko, rồi bắt lấy, thái độ vui vẻ. hấn bước vào trong một chiếc xe loại Porsche màu trắng, rú máy lên như cậu bé nghịch ngợm xe của bố, rồi cho xe phóng đi, làm sỏi sạn băng tung toé tới trước. Chắc là hấn bấm nút điều khiển đầu ở trong xe, vì các cánh cổng sắt từ từ mở ra. Charles thấy được sự nồn nóng của chàng trai khi đợi cổng mở, ông thấy được sự hung hăng trong người hấn và thấy được hấn là ai, hấn làm nghề gì. Charles tự hỏi thời gian kéo dài bao lâu đây. Rồi chiếc xe Porsche rồ máy chạy ra đường, phóng về hướng Tây

Charles tiếp tục đợi. Ông có thể làm được cái gì đây ? Lại yên lặng, ko có một dấu hiệu nào của mụ ta, ko có dấu hiệu nào của người hết. Ông nghĩ đến Margaret, hiện vẫn nằm trong bệnh viện. Sáng nay ông đã có mặt ở đây trong khi người nữ điều dưỡng riêng của bà đang xoa bóp cho bà, giữ cho các bắp t hịt được rắn chắc và dẻo dai. Chứng teo cơ và chứng đau nhức vì nằm liệt giường là những kẻ thù tệ hại nhất. Mỗi ngày Margaret được xoa bóp 3 lần. Cơ thể bà trắng trẻo, ko một vết trầy trọt, hai vú vẫn còn rắn chắc và nhô cao, ông rất ham muốn như thời ông gặp bà ở bờ biển Montauk Point

Bà trông vẫn còn trẻ, tóc tai chải ngay ngắn. Chiếc áo ko theo quy định của bệnh viện, mà bà mặc chiếc áo kiểu của nhà hàng Dior bằng xa tanh màu xanh ông mua làm quà sinh nhật tặng bà mới mấy tháng trước đây. Ông nắm bà tay bà, nâng niu mấy ngón tay thon dài, ông nghĩ là phải cắt bớt ngón tay cho bà. Vẫn nắm bàn tay bà, ông tựa người ra sau ghế, và nhắm hai mắt lại

Và bây giờ ông đang ở đây, trước ngôi nhà hai tầng xây theo kiểu thời Tudor của Sylvia Carlucci Giovanni, chờ đợi. Trời sẽ tối trong vòng 1h nữa. Chắc là ông phải về thôi Ông INm bNn chửi thề trong miệng. ÔN g muốn trông thấy con mụ ấy, ông phải thấy mới được. Trong phút chốc ông hình dung thấy ông bắn vào mụ, rồi ông cười mình Trước hết là ông phải thấy mụ ta cái đã

Bóng tối đã phủ dài trên đường. ÔN g ngủ gà ngủ gật, rồi bỗng ông choàng tỉnh dậy. Kìa, mụ ta kìa kìa, mụ đang đi ra ở cửa chính. Ông ko thấy mụ được rõ nét. Mụ ta đi dưới ánh sáng của ngôi nhà bên ngoài vừa mới bật đèn, và thoát một cái ông đã nhận ra Sylvia Carlucci Giovanni có mái tóc vàng của vợ ông, có dáng đi duyên dáng của bà, có khuôn mặt thông minh và thân hình thanh tú như vợ ông.N ét mặt thì ko giống nhau nhưng dáng dấp thì hai người trông giống lắm. Có lẽ 2 chị em chẳng ?

Đây là người đàn bà nhỏ nhắn xinh đẹp đã say rượu tông vào Margaret à ? Đây chính là Sylvia Carlucci Giovanni sao?

Chương 14

Marseilles, Pháp Tháng 3, năm 1990

Cái n ắm cửa bắt đầu quay từ từ

Marcus nhẹ nhàng nhòm người dậy, anh rửa thắm tiếng kêu cọt két phát ra từ chiếc giường sắt khi anh nhòm người lên

Trong phòng lờ mờ ánh trắng non chiếu qua khung cửa sổ hẹp, nhưng cũng vừa đủ cho anh thấy. Mắt anh ko rời khỏi cánh cửa. Cánh cửa mở về phía trái

Anh nhìn cánh cửa nhẹ nhàng mở ra

Anh đã ra khỏi giường, ngồi thu mình thấp xuống, khNu súng nhỏ trong tay phải. Anh thấy một bàn tay trên nắm cửa, bàn tay tiếp tục đNy rộng cửa ra. Bỗng anh nắm lấy cổ tay rồi dẫn mạnh tới trước

Anh liền nhận ra cổ tay đàn bà, người đàn bà la lên vì đau đớn

-Đừng thưa ông, tôi đây mà, Blanchette đây

Anh nhìn cô gái mặt mày xanh lét. Miệng cô mấp máy. Cô ta khiếp vãi. Anh hỏi

-Cô làm gì ở đây mà lén vào phòng tôi giữa đêm hôm

Anh ngừng lại rồi tiếp tục nói bằng tiếng Pháp

-Cô làm gì ở đây ? Sao cô lén vào như kẻ trộm thế này ?

Anh lay người cô ta, ko mạnh lắm nhưng cô ta đã làm cho anh khiếp sợ nên anh giận dữ nói

-Trả lời đi

Cô ta trả lời bằng giọng rên rĩ, thì thào, và anh nhận ra cô ta cũng khiếp sợ như anh. Hấn biểu cô ta đến đây, cái gã tình nhân của cô biểu cô đến đây để làm vui lòng ông Devlin, vâng, thế đấy, cái gã trong quán rượu ấy mà, cái ông Bertrand ấy mà, cái gã tình nhân của cô ấy, cái gã mà ông Devlin đã nói chuyện ấy

-Thế đấy, thưa ông. Tôi nói thật với ông đấy

Anh nhìn khuôn mặt trắng bệch của cô ta, khuôn mặt trát đầy phấn, đôi mắt vẫn còn gương to thất thần vì xúc động. Bây giờ anh phải làm gì đây ?

N ngay khi anh đang suy nghĩ, tính kế, anh cảm thấy có cái gì lạnh lạnh gần bên, cái gì đang đến gần và giống như trong giấc mơ – cái gì lạnh lẽo gay gắt, khắc nghiệt. Anh vụt quay lại thấy ánh bạc lóng lánh, một cánh tay đưa lên, giữ thế anh xô cô gái xuống nền nhà, nằm nhào lên người cô, che kín cô ta, và khi anh nằm xuống thì anh cũng vừa nghe tiếng vút của con dao bay qua tai anh, con dao xé ko khí đến cắm phập vào tấm ván ở đầu giường

Anh nghe tiếng chửi thề và lại thấy cánh tay đưa lên, ánh bạc lấp loáng trong ánh trắng non ngoài cửa sổ lọt vào, rồi Marcus từ từ bình tĩnh đưa khNu súng lên, anh đNy lẩn cô gái khiếp sợ ra, vùng đứng dậy, anh đối diện với Bertrand

-mày là đồ con hoang, Tao cho mày vào giường để mở mắt con đĩ của mày Bertrand đưa con dao lên và nhắm ngay vào cuống họng của Marcus. Anh thấy và nhanh như chớp anh kéo cò súng, viên đạn trúng vào lưỡi dao, lưỡi dao bay lui chém vào cuống họng của Bertrand. Máu tuôn ra, ko phọt mà tuôn ra như nước tuôn qua con đê. Bertrand nhìn Marcus rồi nhìn cô gái lúc ấy đang ngồi co mình trên nền nhà nhìn hấn Hấn ôm lấy cuống họng, máu tuôn qua mấy kẽ ngón tay như suối, hấn đổ sầm xuống nền nhà. Marcus quỳ xuống bên cạnh hấn. Anh nâng hấn lên

-Tại sao ? Tại sao đồ mắc dịch ?

Bertrand thì thào, giọng hấn lỏng lỏng cả máu.

-mày là thằng điên, Devlin ạ. Nếu như mày không sống cô lập trên hòn đảo thì chắc mày sẽ biết hoàng đế chết rồi, hay là gần gần như thế. Olivier sẽ chiếm hết. Tao chắc là phải theo hắn và tao chắc phải giết mày. Khi người ta tìm thấy xác mày ai cũng sẽ tin là Bathsheba làm việc này

Marcus nhìn hắn, anh đáp

-Tao tưởng tao đã bắt được mày. Tao thua....thua....

Anh nghe một tiếng nấc nhỏ rồi anh thấy đầu của Bertrand vẹo về một bên. Mấy ngón tay đầm máu trượt ra khỏi cổ hắn. Có nhiều máu quá. Marcus nghe Blanchette khóc ở sau lưng anh, anh quay lại và thấy cô ta lấy 2 tay che mặt, mái tóc đen dài phủ một bên mặt Marcus chợt tỉnh, anh bèn nói liền

-Suyt, im đi

Viên đạn nổ nghe không lớn lắm, không ai hay. Nhưng anh không muốn phải rắc rối với cảnh sát Pháp. Có lẽ họ sẽ tổng anh vào tù để anh mục xương ở đây. Xung quanh anh toàn cả thứ bị xã hội ruồng bỏ, những tội phạm tép riu, nhưng các nhà kho thì hầu như trống trơn Marcus vội kéo xác của Jack vào trong, và hết sức nhẹ nhàng anh đóng cửa lại. Anh khóa cửa nhưng anh biết anh không thể nào ngăn được người nào muốn vào. Anh hình dung ra bà già ba hoa kia leo lên đây, yêu cầu muốn biết đã có gì xảy ra trong nhà trọ đáng kính của bà

Anh quỳ xuống bên cạnh Blanchette. Anh lay hai vai cô ta, vận dụng hết khả năng tiếng Pháp của anh, anh nói nhẹ nhàng, chắc nịch. Anh biểu cô ta trèo qua cửa sổ về nhanh đi, mau đi, mau đi. Anh biểu cô ta phải cầm miệng lại, không thì cô ta sẽ bị rắc rối với cảnh sát. Anh muốn mọi việc được yên ổn. Cô ta phải tin anh. Cô ta phải về đi. Anh cứ nói lui nói tới mãi

-Đừng nói gì với cảnh sát hết. Cô hiểu không?

Cô ta nhìn anh miệng mở ra, hai mắt thao láo. Cô ta mất trí nhớ rồi hay sao đây?

-Cô hiểu chứ, Blanchette? Trả lời tôi đi

Cuối cùng cô ta gật đầu, nhưng vẫn không nói lên lời. Anh dìu cô đứng dậy và đưa ra khỏi cửa sổ. Cô ta không nhìn đến 1 lần thi thể của Jack nằm sõng soài bên giường, hai mắt hắn nhìn về hướng cô, mặt không dính máu

Marcus đứng yên cho đến khi cô ta đi khuất. Anh vội bước nhanh đến cửa sổ, thấy cô nàng đang leo xuống cầu thang cứu hỏa, rồi khuất trong sương mù đêm lạnh và trong lối đi bên trong

Anh quay lại với Bertrand, anh nói

-Ước chi mày đừng làm thế

Nói xong anh bắt đầu hoạt động

Trên đảo Giovanni Tháng 3 năm 1990

Rafaella không tin nổi ông ta. Nàng không sợ nhưng nàng biết nếu ông ta cố dụ dỗ nàng, tức là có chuyện rồi đây, như mẹ nàng thường nói. Nàng thấy thoải mái khi chuông điện thoại reo, nàng bước vội về buồng ngủ của nàng. Marcus gọi điện về

Marcus gặp khó khăn à? Nàng không muốn nghĩ đến anh mà không được. Con người ấy quý quyết lắm và trong những lúc yếu lòng nàng đã chấp nhận anh, nàng đã để cho hình bóng anh thâm nhập vào tâm khảm nàng. Anh đang gặp rắc rối à? Nàng không muốn người ta hại anh, ngay cả nàng nữa, và ngay cả khi anh ta đáng bị đòn nữa, và việc đáng ăn đòn của anh ta thì phải nói là thường xuyên lắm

Rafaella không nghĩ đến chuyện bơi lội trong hồ. Có nhiều người canh gác quá, mà nàng thì không thích để cho họ nhòm ngó. Nàng cũng không muốn để cho Dominick thấy nàng mặc đồ tắm 2 mảnh. Nàng vội thay áo quần, mặc quần cụt, choàng lên người chiếc áo thùng thình. Nàng lấy mấy cuốn sách trên kệ lò sưởi, có mấy tập nhật ký của mẹ nàng, rồi đi ra bãi biển

Trời trong sáng, ấm áp, cơn gió nhẹ ngoài khơi Caribe thổi vào làm tiêu tan hết phiền muộn trong người. Cả một vườn địa đàng xinh đẹp, nhưng nàng đã thấy mệt mỏi trước cảnh sắc hoàn hảo của nó rồi. Một cơn mưa nhỏ ở Boston chắc cũng không có gì lạ lắm đâu. Mưa Boston dầm dề kia mới đáng nói

Nàng gật đầu chào Merkel nói với y nàng đi đâu, rồi nàng tiếp tục đi. Nàng thấy Frank Lacy, trông y cũng hắc hác như đêm kia, nàng vẫy tay chào y, rồi nàng tăng lờ ko biết đến khoảng nửa tá đàn ông trang bị vũ khí đi tuần tra quanh vùng. Công việc của họ xem ra quan trọng lắm, khó mà biết hướng đi của họ. Tất cả đều tỏ ra rất giỏi giang trong công việc của họ, và Rafaella cũng là người biết võ thuật nhưng cũng ko muốn đương đầu với ai trong số họ hết

Nàng đi băng qua cánh rừng già gần khu cơ sở với bãi biển. Cánh rừng dày khoảng 50 thước Anh, Nm ướt sau một cơn mưa lâu nửa giờ, gây cho ko khí ngột ngạt khó thở. Mặc dù đường đi thoáng đãng nàng vẫn cảm thấy tù túng. Nàng thấy cần phải cắt xén hàng ngày mới tránh khỏi cảnh cây cối mọc lấn ra cả lối đi

Marcus chắc là ko sao đâu. Tại sao anh ta điện thoại về ? “Dẹp đi Rafe “ Có lẽ cuộc gọi ko phải của Marcus, và nếu phải chẳng đi nữa thì có thể là anh ta tường trình lại cho Dominick biết công việc trôi chảy mà thôi. Nàng cầu mong sao cho sự việc đều xảy ra theo mơ ước của mình

Nàng ra đến bãi biển trắng xoá đẹp đẽ và chọn một chỗ mát mẻ dưới gốc một cây cọ. Ko khí trong lành, nàng quên phứt cảnh rừng già ngột ngạt ở đằng kia

Nàng cởi áo quần, chỉ mặc đồ tắm rồi nhào vào những con sóng êm ả, lôi thật mạnh ra khỏi những con sóng lớn đang vỗ vào bờ

Link đứng trong rừng nhìn ra nàng. Ông Giovanni đã bảo anh canh chừng nàng luôn luôn, nếu nàng đi khỏi khuôn viên. Vì vậy nàng muốn đi bơi ư ? Có ma nào lưu tâm ko ? Gã canh chừng khoảng 10’, gã cảm thấy chán nản bèn ngồi xuống hút điếu thuốc. Cuối cùng nàng bước ra khỏi những con sóng, gã thấy nàng bước đến chiếc khăn tắm trải rộng trên cát, nàng ngồi xuống. Lập tức nàng mặc chiếc áo tròng rộng thùng thình vào, tựa lưng vào thân cây cọ, lấy trong túi xách ra một trái táo

Gã ngẫm nghĩ “Ít ra nàng cũng dễ coi đấy “ Gã ước chi cũng có trái táo Sau đó nàng lấy trong túi xách một cuốn sách, ngồi dựa ra sau, mở sách đọc. Thấy thế gã định chớp mắt một lúc. Nàng làm gì với cuốn sách mắc dịch ấy nhỉ

Rafaella mở phần nhật ký ghi vào tháng 7 – 1986

” Ông ta lại có tình nhân mới. Cô là người mẫu Pháp đẹp tuyệt trần tên là Coco Vivrieux. Theo chỗ mẹ biết thì ông ta gặp cô ấy ở Pháp và lập tức hai người trở thành một đề mục, như các tờ báo lá cải ở Hollywood viết. Mẹ nhắm mắt lại và hình dung ra cảnh hai người nằm trần truồng trong giường, hai tay ông mân mê cơ thể tuyệt đẹp của cô ta, đôi môi họ gắn chặt vào nhau, và mẹ nghe được tiếng rên của cô ta khi ông cho vào trong. Lạy Chúa mẹ ko chịu được

Mẹ phải dẹp cuốn nhật ký mấy ngày. Mẹ ko cách gì viết được, nhưng mẹ hiểu ra mẹ phải chấp nhận cô nàng trong cuộc sống của Dominick thôi. mẹ ko còn lựa chọn nào khác, và tóm lại thì ông ta cũng ko nhớ mẹ là ai. Mẹ chưa hề hiện hữu trong đời ông ta. Mẹ phải cảm ơn ông ta về hôm đấy ở Mardid vào năm 1978 khi ông ta nhìn thẳng vào mẹ. Tóm lại mẹ đã tự nhủ rất nhiều lần qua bao nhiêu năm rồi là khi mẹ còn 20 tuổi thì mẹ rất mảnh khảnh. Bây giờ thì mẹ đầy đặn hơn, mẹ đã thành đàn bà, tóc mẹ đã ngả màu hơn so với thời đó.. Vâng mẹ đã tự nhủ tóc mẹ năm 20 tuổi có màu vàng nhạt. Lại cặp kính râm nữa

- mẹ thường đeo kính râm ở Mardid để che mắt. Phải chăng mặt trời ở Tây Ban Nha chói chang gay gắt ? Phải chăng người ta thường đeo kính râm ? Để con gái khỏi nhận ra mình ? Mẹ thường tự nhủ như thế Rafaella à, mãi cho đến lúc mẹ đâm ra ghét mẹ, ghét sự yếu đuối của mẹ

Người ta nói rằng cô tình nhân người Pháp của ông ta đã 30 tuổi và khó mà ở lâu trên đỉnh danh vọng của giới người mẫu được. Cho nên cô ta liền chấp nhận lời đề nghị của Dominick ko một chút do dự. Ông đem cô ta về hòn đảo cực kỳ tuyệt diệu ở vùng Caribe Mẹ phải đến đấy. mẹ phải thấy mới được. Cũng ngốc đấy, cũng si mê đấy, mẹ biết nhưng mẹ cứ thế

Mẹ càng căm thù ông ta khi ông ta lấy Coco. Ông ta có rất nhiều phụ nữ, nhưng mẹ chắc cô ta sẽ

là kẻ cuối cùng ? Chuyện kỳ lạ là cô ta hình như ko phải là người độc ác, ko phải là người tham lam. mẹ cố tìm hiểu về cô nàng. Quỷ quái là cô ta lại tỏ ra thật dễ thương Mẹ phải chấm dứt việc nghĩ ngợi về ông ta.. Mẹ nghỉ được một thời gian, gặp khi con tốt nghiệp trường Columbia, và dương Charles cùng mẹ đến dự, rồi dương con mở tiệc thật sang ở Plaza để mừng con, Rafaella con thật thanh lịch, ngay cả khi Charles muốn mời tờ báo ở Wallingford, Delaware đến dự. Dĩ nhiên là dương Charles giận lắm. Dương con cho gì con lại ko được. Mẹ dọa ông ấy mẹ sẽ cắt đứt ái ân nếu ông nói gì với con, thế là dương thân mến của con đành nuốt giận vậy

Trong bữa tiệc con đã nói với mẹ, con rất lo cho Benjie. Đúng thế, mẹ cũng lo. Benjie dễ thương đấy nhưng cậu ta chộp liền bắt cứ thứ gì bỏ cậu đề nghị cho. Thực ra vì Susan muốn có, muốn có nhiều thứ, và cô ta rất tài tình về món này, Charles ko hề nghĩ đến việc cô ta đã lợi dụng ông. Và cả mẹ cũng thế. Cô ta đã chỉ cách cho Jennifer biết lợi dụng, đồng lõa với cô. Tội nghiệp Benjie, cậu ta ko bao giờ thành công về những việc mà Susan mong ngóng ở cậu ta. Hay là thành công những việc mà Charles mong ngóng ở cậu. Cậu ta tiếp tục cải tiến những bức tranh màu nước cho đẹp hơn, có giá trị hơn. Cậu ta thích thuyền buồm và biển cả, hai thứ này chủ yếu là đề tài sáng tác của cậu. Mẹ thường mua nhiều bức tranh này để làm quà giáng sinh cho bạn bè. Mẹ còn làm gì được nữa. Mẹ phải đến xem hòn đảo mới được. Mẹ phải xem chỗ ông ta ở với cô ấy, cô người mẫu Pháp mắc dịch ấy.

Rafaella x ép tập nhật ký lại. Mẹ nàng nay đã trông thấy hòn đảo rồi, đã xem xét rồi, là tự chuốc lấy đau khổ cho mình. N ghĩ đến là nàng ko hiểu nổi nỗi đau khổ của mẹ, mẹ đã gặm nhấm bao nhiêu kỷ niệm đón đau, mẹ đã viết những kỷ niệm mới mẽ vào nhật ký, mẹ đã cắt những bài vở hình ảnh trong báo chí, rồi khổ sở dán vào nhật ký thật ngay ngắn. Rafaella ước ao mẹ nàng đừng đến hòn đảo. Có thể bà mới tránh khỏi gặp lão ta được

Khi nào thì chấm dứt tình trạng này đây ? Có lẽ phải đợi đến khi nàng in xong tập tiểu sử viết về Dominick. Về tên buôn lậu vũ khí hết sức ghớm ghếc, tên cung cấp lương thực cho tử thần chẳng ?

Rafaella mong muốn cùng mẹ trong giờ phút ấy. nàng cảm thấy ngập trong tội lỗi cho dù có thức khuya bên giường mẹ đi nữa, thì cũng chẳng được gì. Ko thay đổi được gì hết.. nàng gục đầu trên hai đầu gối. Nàng nguyện cầu. nàng ko nguyện cầu từ năm 16 tuổi, năm mà nàng đã cầu nguyện ích kỷ, lời cầu nguyện đã được đáp ứng, lời cầu nguyện ko đáng được chút nào hết “Ôi lạy Chúa, xin Chúa vui lòng ban cho con chiếc xe mui xếp vào ngày sinh nhật của con, Lạy Chúa ...”

Rồi còn hơn cả lời cầu nguyện nữa, nàng được chiếc Mercedes 450 SLC màu đỏ bên trong bọc da trắng, đợi sẵn nàng ở trên lối đi lát sỏi trước mặt nhà, dương Charles và mẹ nàng đưa chìa khoá cho nàng, cười cười....

Một đứa bé ích kỷ ngốc nghếch. N hưng năm tháng trôi qua và nàng đã thay đổi . nàng đã trưởng thành, nhưng mẹ nàng thì ko. Bà vẫn bị khoá kín trong nỗi thù hận Giovanni, trong nỗi ám ảnh về người đàn ông ấy

Link nhìn Rafaella, phân vân ko biết nàng nghĩ gì. Rõ ràng là nàng buồn bã. Gã hy vọng nàng ko khóc. Bà nội gã đã nuôi nấng gã ko hề khóc, ngoại trừ khi gã làm bà đau đớn, mà cũng chỉ là thần thức ám ức mà thôi, và khi đã khôn lớn, gã ko chịu đựng được cảnh thấy phụ nữ khóc. Gã thấy khoan khoái trong người khi người thiếu nữ rũ hết buồn lo, nàng thu xếp đồ đạc rồi đứng dậy. nàng đẹp, đẹp lắm đặc biệt là đôi mắt, đôi mắt màu xanh lơ sẫm sẫm lại khi bị xúc động như bây giờ. Đôi mắt...Link lắc đầu. Gã muốn đi khỏi cái hòn đảo cực kỳ đẹp dễ này, gã rồi cũng điên mất. Gã vội thụt người núp sau một cây cọ khi Rafaella đi về hướng gã. Khi gã thấy nàng đi qua khu rừng và mất hút đằng xa, gã mới tự hỏi ko biết gã bảo vệ nàng bằng cách trốn tránh nàng hay là bảo vệ ông Giovanni để tránh một cuộc âm mưu sát hại khác đây

Link trở về khu cơ sở, giữ một khoảng cách khá xa giữ gã với nàng. Ko có âm mưu ám sát lần nữa đâu.

Đĩ nhiên vụ thất bại lần đầu thật rất nhục nhã. Và hòn đảo vốn là một pháo đài thì phải hoàn toàn là nơi ngăn chặn cho được việc này.

N hững người trên đảo đã bị vụ này kích thích, họ thấy nhục nhã ko bảo vệ được ông Giovanni, bây giờ họ đau buồn khi đảm trách lại công việc này - họ là những người chuyên nghiệp mà- họ tự thấy trách nhiệm của mình nếu thành linh có một cuộc tấn công nữa. Link đã quyết nói cho Lacy biết, hẳn là người có lẽ đã nhận ra được vấn đề khó khăn. Nếu có một cuộc tấn công thứ 2 –“khi” có một âm mưu thứ hai- thì chắc là Lacy và những người khác phải sẵn sàng chiến đấu

Thật buồn cười là Link cứ mãi miết suy nghĩ, thật buồn cười là những tên Hà Lan kia đã tự vẫn trước khi ông Giovanni kịp hỏi cung chúng. Buồn cười nữa là chúng lại tự tử được hết. Phải chăng Bathsheba là một tên cuồng tín theo sát người của chúng ? Link thở dài. Gã thấy cũng lạ thật. Trước khi nhốt chúng vào nhà kho, gã đã lục soát mấy tên Hà Lan thật kỹ, soát người từng thằng một. Chắc là chúng giấu thuốc độc vào giữa mấy ngón chân chẳng

Link đang tư lự thì bỗng gã nghe tiếng nàng thét lên, giọng thét lạnh lạnh, khiếp hãi và kinh ngạc. Gã phóng người tới trước, quay người về hướng tiếng la đang cất lên lần nữa, lần này tiếng la tỏ ra quá bị kích động, bị đau đớn. Gã chợt đứng lại, kinh hoàng khi thấy Rafaella Holland ở xa đường đi, một con măng xà độc nhất trên hòn đảo cực kỳ đẹp này, dài đến mười bộ đang uể oải vằn quanh người nàng, những vết vằn ngang màu nâu sẫm trên người nó loang loáng khi trượt xuống lưng nàng, nó thất lại , thất lại N àng trông thấy gã, và gã thấy nét mặt hy vọng thoáng hiện lên trên mắt nàng .” Đồ cút “ gã nói xong bèn rút cây dao ra xông tới

Rafaella buộc lòng phải đứng yên mặc dù nàng muốn kháng cự. N àng muốn nôn ọe, muốn hét lên, nhưng nàng ko cử động được các bắp thịt. những cuộn tròn của con rắn trên cơ thể nàng thật nặng, hết sức nặng, khiến nàng phải quy người xuống, nhưng đã có Link đẩy rồi, và nàng nhắm lại khi gã lia con dao vào con vật, ngay dưới đầu nó. Ko một tiếng động, chỉ có tiếng rơi đánh phịch của cái đầu xuống đất. Bộ nàng đợi nghe con rắn la lên vì đau đớn hay sao ? N àng run lên vì kích động khi những cuộn tròn nặng nề của con rắn rơi lỏng ra. Xương sườn nàng bứt đau, nâng lên khi nàng hít thở ko khí dễ dàng. N àng cảm thấy Link lôi con rắn ra khỏi nàng, gã kéo thẳng nó ra, và nàng cố sao để khỏi nôn mửa. N àng mở mắt và thấy máu, máu khắp nơi, máu trên hai cánh tay trần của nàng, máu trên cái áo rộng thùng thình, máu trên người Link, trên lưỡi dao. Con rắn mất đầu nằm dưới chân nàng, giật giật làm cho những cuộn nảy lên, rồi nàng vùng bỏ chạy thật nhanh, chỉ quỳ xuống để nôn mửa mà thôi. Trong bụng nàng chả có gì, nhưng những cơn co giật vẫn liên hồi, nàng nôn ọe khan cho đến lúc mệt phờ, chực lặn nhào xuống. N hưng nàng ko nhào xuống, con rắn vẫn ở rất gần đấy

N àng cảm thấy bàn tay của Link đặt trên vai nàng

-N ó chết rồi, cô Holland. Bây giờ cô đi được rồi. Hãy về lại khu cơ sở để rửa ráy cho sạch sẽ đi

Rafaella nhìn lên gã rồi từ từ lắc đầu, nàng đáp

-Ko được đâu Link à, ko về được

N àng đứng dậy, tránh con rắn rồi chạy lại ra bờ biển. Link để cho nàng đi. Gã nhanh nhẹn vằn con rắn đã mềm nhũn trên cánh tay, rồi lôi vào rừng để cho ai khỏi trông thấy. N hững con thú khác sẽ nhai xác nó. Và cô Holland sẽ ko bao giờ trông thấy nó nữa Gã đợi một chốc, rồi đi lại hướng bãi biển. Gã dừng lại ở bìa rừng và nhìn ra biển. N àng đứng trong sóng lướt vào bờ ngập đến đầu gối, tung nước điên cuồng lên người. Tóc nàng bím lại thả xuống, và gã có thể cảm thấy được da thịt của nàng nổi da gà vì ghê tởm khi nàng kỳ cọ máu của con rắn trên quần áo nàng

-Phải cNn thận đấy

N àng cứ nói mãi câu ấy khi mấy ngón tay của nàng chà xát những vết máu hồng dính trên quần áo. Rồi mấy ngón tay dừng lại, nàng để thông hai tay xuống. Con hót hoảng đã qua. N àng đứng yên lặng mệt mỏi, nước ắm vỗ vào đùi, nàng biết mình đã bình an, còn sống, và nỗi khiếp đảm từ từ biến mất.N àng

nhìn lên, hít một hơi dài, thấy Link đang đứng kiên nhẫn trên mép bãi biển, nhìn nàng. Nàng vẫy tay chào và nàng thấy hình như gã mỉm cười khi đưa cánh tay lên ra dấu cho nàng bước tới phía gã. Khi đã đến bên gã, nàng nói

-Cám ơn anh Link nhé. Anh đã cứu mạng tôi, và đối với tôi thế là cả một món quà quý giá rồi đây

-Yên ổn cả rồi

Gã nói rồi mỉm cười với nàng, một nụ cười dịu dàng tươi tắn và nàng hầu như chưa ổn lắm. Nàng muốn khóc nhưng nàng lại thấy vẻ hốt hoảng trên mặt gã, nàng vội trấn tĩnh mình. Nàng lại còn cố cười nữa chứ. Link hiểu, gã vung về vồ vồ vào lưng nàng. Gã nói

-Ko còn con quái vật nào như thế nữa đâu. Con vật ấy chết ngay đơ rồi – Bà tôi thường nói như thế khi tôi còn bé...”Này Everett mày còn làm thế tao đập chết ngay đơ cho mà coi...” và thế đấy, cô Holland à

Rafaella nhìn gã, nàng hít hít rồi lấy tay áo lau mũi

-Everett ? Tên anh là Everett à ?

Ồ gã sáng tạo tên đó cho gã mà, gã đáp

-Đúng thế, thưa cô. Nếu cô chỉ biết một mình thì tôi sẽ vui mừng lắm. Vì nếu Merkel mà biết thế nào hẳn cũng đánh tới tấp cho tôi nhào xuống đất. Còn lão Lacy thì chắc lão cười rống lên làm cho nghiêng hòn đảo mất

-Link anh tin tôi đi. N hưng t heo tôi thì tên này hay chứ

-Mẹ tôi cũng nói thế đấy

Rồi câu chuyện về con trăn lan tràn ra, mãi cho đến lúc Rafaella bắt đầu thấy rằng đây là một câu chuyện phóng đại, chỉ là một chuyện về trăn mà nàng và Link đã thổi phồng làm cho người nghe khiếp sợ. Còn Coco thì miệng há hốc kêu lên nhiều lần

-Ôi Rafaella thật tội nghiệp

Rồi bà ta ôm chầm lấy nàng, vồ vồ vào lưng

Dominick thì ko nói gì khi nghe bà nói thế. Ông ta quan sát cô gái gặp nạn, ông tự hỏi ko biết ma quỷ nào đã đem con trăn tới đây. Loại trăn này hiếm khi rời khỏi nơi ở của chúng ngay cả khi chúng được tự do, và con trăn này lại sống thoải mái sung sướng trong vườn thú riêng của Dominick ở giữa sườn núi kia mà, ấy thế mà nó lại thoát ra khỏi chỗ ở, rồi lặn xuống dưới và đợi ngay ngoài lối đi và đã làm cho Rafaella sợ hết hồn như thế. Thật vô lý. Ông ta nhìn Link lúc ấy cũng đang tỏ ra hết sức bối rối

Gần đến chiều tối bỗng có một người tìm ra một chiếc lồng bằng gỗ lớn ở trong rừng. Và thế là mọi chuyện đã rõ. Có ai đã đem con trăn đến đây, thả nó ra ngay trên lối đi xuống biển. N hưng còn giờ giấc thì sao ? Ai là nạn nhân được nhắm đến đây ? Đây là một tai nạn, vì chỉ Rafaella có mặt trên lối đi mà thôi. N hưng ông ta nghĩ, có kẻ nào đó đã chờ Rafaella ở bãi biển trở về, họ chờ rồi mở lồng thả con trăn ra

Ông ta đã nói như thế với Coco khi họ mặc quần áo để đi ăn tối, nhưng trước khi bà ta kịp trả lời thì Merkel đã xuất hiện ở nơi cửa, y hệt hơi vì chạy nhanh lên thang lầu, y nói với Dominick là Marcus đang gọi điện cho biết Bertrand cố giết anh nhưng anh đã giết hắn

Dominick chỉ gật đầu chào Coco, rồi theo Merkel bước ra khỏi phòng. Dominick cho phép Merkel ở lại khi ông ngồi vào bàn làm việc, nhắc điện thoại lên nghe

-Marcus, Dominick đây. Cho tôi biết cái gì đã xảy ra đi

Ông ta nghe, ko nói gì hết, chừng 5’. Cuối cùng mới nói

-Tôi sung sướng vì anh còn sống sót. Bây giờ thì ko còn gì để làm hết. Anh về đi. Chúng ta sẽ định công việc khi anh về nhà

Dominick lại im lặng rồi lại nói

-Dĩ nhiên là đúng. Khi anh về rồi, chúng ta sẽ bàn. Ồ nhân tiện cho chú em biết, Rafaella của chúng ta

vừa có ai gọi đến rất bí mật đây

Ngay cả Merkel cũng nghe thấy tiếng la của Marcus

-Con mẹ điên ấy hả. Cô ta làm gì giờ này ?

Dominick cười khúc khích nhưng Merkel thì, y hiểu được mỗi một cử chỉ của ông chủ, lời nói bằng cơ thể rất tế nhị của ông ta, y thấy rằng chuỗi cười khúc khích ấy ko có ý nghĩa như những gì ông ta nói

-Cô ta đã va phải một con mãng xà, Marcus à. Dĩ nhiên là có Link đi theo cô ta mà ko cho cô ta biết. Cậu ấy đã giết con trăn. Cô ta chán nản lắm, chắc anh biết rồi đây Dominick nghĩ, lắng nghe. Rồi lại nói

-Được rồi tôi sẽ để cho Link đi theo cô ta. Đừng lo, về đi

Dominick nhẹ nhàng đặt cái điện thoại vào lại giá. Ko nhìn lên nói

-Bertrand ko chịu trả tiền, và ko có vũ khí. Đây là một âm mưu tinh vi, một vụ lừa đảo để giết Marcus hòng làm cho tôi cụt tay, biến tôi thành hề, thành kẻ yếu. Bertrand khi sắp chết đã nói “Vị hoàng đế đã chết, hay là sắp chết “ N hưng ít ra chúng ta cũng có một đầu mối về Bathsheba, một nhóm hay một tổ chức, hay một người, hay bất cứ cái quái gì đấy.

Chương 15

Trong bữa ăn Dominick bình tĩnh kể cho mọi người biết tổng quát câu chuyện đã xảy ra ở Marseilles. Khi nói, ông nhìn vào Rafaella, và nàng biết ông ta phải khôn ngoan khi nói thật trước mặt nàng. Nàng có vui hay buồn chẳng nữa, thì ông ta vẫn quyết xem nàng có đáng tin cậy hay là không cần thiết. Nàng chắc là ông ta không cần thiết, và chắc là ông ta chỉ xem nàng như là một phụ nữ thông minh để làm máy ghi âm ghi lại cuộc đời vinh quang của ông, và xem nàng như một phụ nữ, như bất kỳ phụ nữ nào, phải được kiểm tra. Nàng chấp nhận tình trạng này; không thành vấn đề. Vấn đề đáng kể là nàng chỉ muốn biết cái gì đã xảy ra cho Marcus, nàng quên chuyện con mãng xà đã gần làm gãy xương sườn của nàng, nàng nắm chặt cái đĩa đến nỗi mấy khớp tay trắng bệch ra, nàng nói:

- Tại sao Jack Bertrand lại cố giết Marcus, ông Dominick? Marcus không phải là đồ ngốc mà!
- Hắn cố giết anh ta một cách ngu ngốc. Hắn biểu một cô gái đến để dụ anh ta ngủ với cô ấy. Và khi Marcus đang bận bịu hò hẹn thì Jack lên vào để cắt cổ anh ta.
- Tôi chắc thế nào Marcus cũng không chịu làm công việc mà họ mong chờ?
- Marcus không phải là người ngủ với đàn bà Nu tả đâu, anh ta cũng không phải là kẻ mắc chứng yêu trẻ em. N ghe anh nói cô bé đầu mới có mười lăm tuổi.

Dominick xem chừng muốn nói nhiều nữa, nhưng rồi bỗng ông ta dừng lại. Ông ta xóc một con tôm ướp lạnh bỏ vào mồm, rồi từ từ nhai, ông ta lại nói:

- Rafaella này, tôi phải nói thêm cho cô biết là vụ buôn bán vũ khí này công khai. Có giấy phép của người tiêu dùng. Chỉ có điều là số vũ khí này không đi N igernia như Chính phủ Pháp tin thế. Chúng sẽ được chuyển đến cho một nhóm nổi dậy ở Đông Phi, để họ chống lại nhà độc tài thân Cộng sản ở đấy. Vì cái nhóm này nằm ngoài pháp luật, cho nên chúng ta phải bóp méo luật lệ một chút, để chuyển vũ khí cho những người nổi dậy. Đàn đã lên đây, Rafaella muốn nói, nhưng nàng im lặng, cũng không tỏ thái độ gì. Dominick lại tiếp tục nói:

- Chúng ta chưa nói đến nghề nghiệp của tôi. Tôi chấp nhận tôi là một người buôn bán vũ khí, nhưng tôi buôn bán công khai, Rafaella à, mặc dù cô có thể đã đọc hay đã nghe những điều nói về tôi, tôi không phải là người ngoài vòng pháp luật; tôi không phải là một kẻ tội phạm; tôi không phải là người cung cấp vũ khí cho bọn khủng bố để chúng sát hại dân lành; tôi không phải buôn bán chợ đen. Thỉnh thoảng tôi buộc lòng phải đi chệch vào thị trường nặc danh, nhưng không thường. Lần này là lần đầu tiên trong một thời gian dài tôi định bóp méo luật lệ. Tôi chưa khi nào gửi vũ khí cho kẻ thù của đất nước mình. Trong quá khứ, tôi thường làm ăn với cơ quan CIA, nhưng rồi thay là chuyện này không thể đưa vào sách của tôi được. Một người buôn bán vũ khí không đời nào chấp nhận việc hợp tác với chính quyền của bạn, nếu không thì người ta sẽ cho hắn là thằng điên hay là kẻ khoác lác, hắn sẽ bị những kẻ ngang lú ở ngoài đất nước hắn cười chết. Coco lên tiếng:

- Chúng ta ở ngoài đất nước đây

- Em đùa thôi

Dominick đáp lại Coco, nhưng ông ta không cười, ông ta nói tiếp:

- Tôi có thể nói thêm là chính quyền của chúng ta chắc cũng không sẵn lòng thừa nhận một việc như thế.

Rafaella bèn hỏi:

- Thế ông gửi gì cho các nhóm nổi dậy ở Đông Phi?
- Dominick phNy phNy hai bàn tay trước mặt ông ta:

- Chúa mới biết họ cần cái gì... Ưu tiên là tôi chất cho họ cả một tàu lớn đầy mìn. Mìn rất cần cho các nhóm nổi dậy, để họ san bằng đất nước họ cái đã.

Rafaella không hỏi nước nào ở Đông Phi. Thế nào rồi ông ta cũng nói láo thôi, thế nào rồi nàng cũng không tin, nàng không muốn ông ta phải nói láo một cách trơ trẽn. Nàng lo lắng cho Marcus quá, Dominick lại nói:

- Tôi sẽ dạy cho cô biết về thị trường này, dĩ nhiên là ngoại trừ những nhân viên thuế quan.

- Tôi thích được nghe lắm, - Nàng đáp.

Nàng đã đọc khá nhiều về việc mua bán vũ khí trước khi nàng rời Hoa Kỳ. Không có nhiều như Dominick nói. Còn về chợ đen thì lại càng ít ai biết đến. Dĩ nhiên là có nhiều tay được người ta biết đến, nhưng không nhiều lắm. Và tất cả những tay quan trọng thì rất ít người biết về Dominick Giovanni. Nàng muốn nói đến một vài người được biết đến ở trong cơ quan CIA. Ở cơ quan này hay trong cơ quan Thuế quan Hoa Kỳ. Sau bữa ăn nàng tìm gặp Merkel, lôi y ra ngoài hành lang:

- Anh vui lòng cho tôi biết về vụ Bathsheba đi. Chữ này có ý nghĩa gì thế? Merkel không biết nói gì, nên y đã thoái thác:

- Nay cô Rafaella, tôi không thể nói cho cô biết công việc của ông Giovanni được. Ông ấy không muốn tôi nói, và ông ấy cũng không muốn cô hỏi. Cô nên hỏi ông ta hay là Marcus.

Nàng sẽ hỏi Marcus. Bỗng kỳ lạ thay, nàng lại dấm ra sợ không dám hỏi Dominick. Nàng lại nói:

- Thôi thì anh cho tôi biết về tên Jack Bertrand đã chết này đi.

Merkel nhún vai:

- Cô là một phóng viên, hả? Cô cứ hỏi ông Giovano hay là Marcus đi. Tôi chỉ biết hắn ta không tốt mà thôi. Hắn thuộc loại dấm thuê chém mướn cho đến lúc hắn chết. Y lại nói:

- Cô hỏi Marcus thì biết.

Y chào nàng rồi đi vào trong nhà lại.

Rafaella đang đi về phòng ngủ thì Coco chặn nàng lại trên hành lang tầng hai. Bà hỏi:

- Cô có khỏe không, Rafaella?

- Vẫn còn run, nhưng cũng dễ hiểu thôi. Không sao đâu, bà Coco à

Coco ngừng một lát, rồi hình như bà quyết định một chuyện gì đấy, bà nói:

- Ra ngoài ban công với tôi một chút. Ngoài này khuất hơn.

Rafaella miễn cưỡng theo bà ta ra ban công, băng qua một bộ cửa kính lớn hơn kiểu Pháp, ở cuối phòng khách phía Nam. Cái tay vịn bằng sắt bị hoa giấy màu tím, đỏ, trắng phủ đầy che kín. Trời đêm yên tĩnh, không khí sực nức hương thơm của hoa dâm bụt, hoa hồng và hoa hồng leo. Rafaella hít một hơi thật dài, nàng quay lại, mỉm cười mồn hỏi Coco. Nàng nói:

- Núi đi, bà Coco. Núi hết đi, có gì nào. Tình trạng của tôi khi gặp con trăn sát nhân ấy ư? Marcus gần bị cắt cổ ở Marseilles à? Hay là về cuốn sách? Hay cái gì?

- Được rồi. Nghe chuyện lắm, Rafaella à. Nghe chuyện lắm. Có ai đã đem con trăn khỏi chỗ ở của nó, mang nó xuống trên sườn núi, trong một cái chuồng, và có lẽ đợi khi cô đi đến, họ thả nó ra.

Rafaella vẫn không thể quên được chuyện xảy ra, nàng cảm thấy toàn thân run rẩy. Nàng đáp:

- Vâng, cái chuồng. Thú thật với bà, cái chuồng đã làm cho tôi ngừng công việc. Nhưng đây không phải là phương pháp thích hợp nhất để giết được ai, bà Coco à. Ai có thể chắc chắn là con trăn sẽ đi theo tôi? Có thể nó ngủ trưa trong lúc một tá người đi dọc theo con đường kia mà? Tại sao là tôi? Thật là một vấn đề rất khả nghi.

Coco nhún vai, nhưng trông bà ta có vẻ lo âu, rất lo âu. Bà nói:

- Cô nghe đây, dù bất cứ nguyên do gì đi nữa, thì con trăn vẫn đi theo cô. Nếu không có Link gần đó thì chắc cô đã chết rồi. Tôi hỏi cô, nếu con trăn không quấn cô mà chỉ nằm trên lối đi trước mặt cô hay là treo lòng thòng trên một cành cây thôi, thì sao? Cô sẽ cảm thấy ra sao?

- Khiếp luôn chứ sao. Có lẽ tôi sẽ la toáng lên đến hụt hơi rồi chạy sang Antigua, đâm đầu ra phi trường luôn thôi.

- Tôi nghĩ cô nên làm như thế đấy. Đi đi, Rafaella, ngày mai cô hãy rời khỏi đây đi. Coco nghĩ một chốc, nhún đôi mày đẹp lại, rồi nói tiếp:

- Chúng ta đã cho rằng phát súng trên bãi biển là nhắm vào Marcus. Chúng ta đã cho rằng chiếc trực thăng rớt cũng là để hãm dọa Marcus. Có thể cả hai vụ đó đều nhắm vào cô cũng nên, Rafaella à. Có lẽ có người không muốn cô ở đây.

Coco đã quyết rồi đấy, Rafaella rất lầy lăm lẹ. Nàng nghe rồi nói rất giản dị:

- Tại sao thế bà Coco? Tôi chỉ ở đây để viết một cuốn sách, không hơn không kém. Không có gì hãm dọa ai hết. Vậy thì ai, và tại sao?

Coco không nhìn Rafaella, bà nhìn vào trong rừng, về hướng rặng núi ở nơi con trăn sống, bà nói chậm rãi:

- Tôi không phải kẻ hãm dọa. Trước khi vụ con trăn hôm nay xảy ra, tôi đã nghĩ nhiều đến việc này rồi. Tôi cho chính là Delorio đấy. Theo tôi thì hắn ganh với cô và hắn sợ bố hắn sẽ đánh giá cô cao hơn đứa con trai độc nhất của ông ấy. Trước khi cô đến đây, hắn không muốn xa nhà, nhưng bố hắn đã ra lệnh cho hắn đi Miami. Trường hợp của Marcus cũng thế đấy, cô chắc đã rõ. N hững lần khác, cả hai người. Lần này thì chỉ một mình cô. Tôi đã nghĩ Paula – Lý do quá rõ. Cô ta ghét và chỉ muốn làm hại cô hay đuổi cô đi khỏi hòn đảo. N hưng Paula hình như không đủ sức để tổ chức như thế. Tôi cũng có thể sai lầm chứ, phải không? Tuy nhiên, cơ bản là thế. Theo tôi thì cô nên nghĩ viết tiểu sử trong một thời gian ngắn. Còn nhiều việc nữa đấy, còn nhiều việc có thể hại cô đấy.

- N hư là vụ Bathsheba hay sao?

Trời đã tối hẳn, Rafaella muốn thấy vẻ mặt của Coco rõ ràng hơn. Coco không ngạc nhiên, vì Dominic đã nói đến Bathsheba trong lúc ăn rồi, nhưng dù sao bà ta vẫn khựng lại.

- Cô biết gì về chuyện Bathsheba?

- Chỉ biết cái tên, Dominick chỉ nói có thể trong lúc ăn.

- Thôi, quên chuyện đó đi. Đối với cô không quan trọng đâu, quên Bathsheba đi và hãy suy nghĩ về chuyện này. Hẹn gặp lại cô vào sáng mai, cô Rafaella.

Bà dừng lại, quay qua nàng, mỉm cười rồi nói:

- Cô cứng đầu lắm, nhưng tôi lại rất thích cô, tôi không muốn cô bị hãm hại. Marcus gặp lại Rafaella lúc chín giờ tối hôm sau, chỉ có hai người trên bãi cỏ ở phía Đông. Anh thích thú thấy nàng vẫn mặc chiếc áo liền váy, anh liền lên tiếng:

- Sao em không chú ý? Em leo lên núi làm gì, để lập thành tích trong tháng à? Mà em lại còn lười cuốn cả một con trăn? Em mở chuồng ra à? Em có biết là em đã làm cho anh điên lên không?

Dĩ nhiên là anh biết rõ con trăn ở đâu. Rafaella mỉm cười với anh, nụ cười rất dịu dàng khiến cho anh phải cảnh giác. Nàng đi về phía anh, dừng lại cách anh một gang tay, nàng nói:

- Chào mừng anh, Marcus.

Rồi không báo hiệu, nàng nắm cánh tay anh, lấy đà, quật anh nằm ngửa trên cỏ. Anh nằm chổng gọng, nhìn nàng:

- Em đã làm thế nhiều lần rồi đấy nhé, em sẽ biết tay anh đấy nhé.

Nàng nhìn anh cười, nàng hỏi:

- Anh và ai nữa?

- Anh thôi

- Thật nhé? Sao đây?

- Em muốn có gì đặc biệt hả? Được rồi, anh sẽ đề cử em xuống làm tình cho đến khi em tổn luôn. Có thể anh mới yên thân.

Nàng không nói gì, chỉ đứng nhìn anh, hai chân nàng dang ra, hai tay chống lên hông. Nàng mặc chiếc váy vải bông chéo và chiếc áo hồng nhạt.

Bây giờ đến lượt nàng. Anh đang nằm đấy, bình an, khỏe mạnh, anh đã kè với cái chết, nàng nhớ ra nàng đã khiếp sợ biết bao nhiêu, rồi nàng hét vào mặt anh:

- Anh làm quái gì ở Marseille? Làm sao mà thằng Jack Bertrand lại nghĩ ra cách cho anh ngủ với con bé mười lăm tuổi hả? Anh phải nói cho ra lẽ coi nào, anh chàng ngổ kia. Thế rồi hắn cố giết anh. Anh không đề phòng à? Em đã nói với anh – nhiều lần rồi nhé – phải coi chừng và nhìn cái

Chưa nói dứt lời thì Rafaella bị Marcus hất chân. Anh đứng dạng hai chân lên người nàng, hai đầu gối ở hai bên ngực nàng. Anh vội nắm hai cổ tay nàng lại, khi thấy dấu hiệu phản công của nàng lóe lên trong mắt, rồi anh khóa hai tay nàng dưới đầu nàng.

- Bây giờ thì hòa chưa?

- Anh tài đấy! Anh đã nhanh nhẹn hơn mọi khi. Anh có luyện tập hả? Thôi, cho em đứng dậy... Mà không được, chúng ta không hòa được.

- Theo anh thì phải hòa thôi, anh thấy ba thằng bộ hạ của Dominick đang nhìn chúng ta đấy, súng ống cặp kè bên hông, cười cười như mấy thằng điên. Anh muốn hôn cho nát mặt em ra và đê ra làm cho đến lỏng gối, nhưng ...

- Lỏng gối ra à? Đồ anh là loại trác táng. Nào làm đi.

Anh nghiêng người xuống hôn nhẹ lên sống mũi nàng.

- Là loại trác táng không cởi quần lót dưới đáy hồ để khỏi ai tìm thấy.

Nàng nhắm mắt lại khi nghe anh nói thế. Nàng đã quên về việc nàng mất quần lót. Nàng nói:

- Ôi anh yêu, em không nghe ai nói gì hết, anh có nghĩ là nó còn ở trong hồ không? Anh lại gục đầu xuống, cắn vào mũi nàng:

- Em có muốn đi tìm nó đêm nay không, khuya, sau khi mọi người đã đi ngủ hết? Đến lượt Rafaella, nàng ra đòn rất nhanh, rất chính xác, đẩy anh văng sang một bên, rồi lăn qua phía kia và vùng đứng dậy, nhìn anh mỉm cười:

- Khuya nay nhé, “Bà Holland”? Anh có chuyện này muốn nói với em! Nàng nhìn anh vẫn còn nằm chổng gọng ra đấy, nàng không nhớ ra nàng đã nhớ anh quá, nhất là đôi môi, đôi môi tuyệt vời. Nàng không thể nào dối lòng được. Nàng nhớ anh điên cuồng. Nàng nói:

- Anh không sợ em sẽ cho anh là đồ quá dễ tính à? Để rồi khi bình minh ló dạng, em sẽ khinh dễ anh à?

- Anh không dễ tính đâu. Em phải trổ hết ngón tài ba nhất mới lôi cuốn anh được mà. Nói gì đấy, “Bà” Holland?

Nàng nhìn anh có vẻ ưu tư, rồi nói:

- Em có chuyện muốn nói với anh. Có lẽ anh sẽ đến một kết thúc tồi tệ đấy. Nhưng em vẫn nói cho anh biết, “Ông” Devlin à – hay là tên gì của anh ấy – em muốn nói chuyện riêng với anh. Về vụ Bathsheba đấy.

Nghe thế, ánh mắt si tình trên mắt anh biến mất. Anh nói thận trọng:

- Em biết gì về chuyện này?

- Dominick đã nói lúc ăn tối những chuyện đã xảy ra, và ông ta có đề cập đến chuyện này. - Em muốn biết, Marcus à. Em muốn biết mọi việc, và em không chùn bước đâu. Anh không nói gì, vùng đứng dậy và phủi áo quần. Nàng hỏi:

Sao?

- Này “Bà” Holland, bà không lay chuyển được tôi đâu. Bây giờ thì anh đi gặp Dominick cái đã, anh sẽ gặp em lúc 12 giờ khuya tại hồ bơi.Ồ đúng đấy, anh muốn biết tại sao em lại ủng hộ đội Porty – N ine mà lại không ủng hộ đội Patriot. Chắc là em ở Boston chứ không phải ở San Francisco.

Khi anh bỏ đi, nàng nhìn theo anh rồi nói với mình:

- Em sẽ không cho anh biết đâu

Nàng quay về nhà, Link cho biết Marcus họp kín với ông Giovanni. Nàng gật đầu rồi bước lên lầu về phòng. Nàng lấy tập nhật ký thứ hai của mẹ nàng trong chồng sách ở trên kệ rồi nằm xuống giường.

Nàng đọc nhật ký lộn xộn tùy hứng trong những lúc đặc biệt. Nàng mở tập viết vào Tháng Ba năm 1989, non một năm nay. Nàng chỉ đọc một ít về chuyện viếng thăm Anh quốc của mẹ nàng đi với dượng Charles và chuyến bay khủng khiếp của dượng đi với Susan khi trở về. Margaret viết: “Tiền bạc quả thật gớm giếc. Nếu người ta không có, họ sẽ làm đủ cách để có nó. Nếu đã có rồi, họ sẽ làm đủ cách để giữ nó và làm thêm nhiều hơn nữa”. Rafaella gấp tập nhật ký lại và nghĩ đến buổi làm việc kéo dài hai giờ với bố nàng chiều nay.

Ông ta căng thẳng, cũng dễ hiểu thôi. Phải nghỉ một thời gian. Nàng đã đề nghị nghỉ công việc. nhưng ông ta cứ khẳng khái tiếp tục công việc. Cho nên nàng đã hỏi ông ta về những năm tháng ông ở Chicago. Ông như mảy may hỏi:

- Cô biết gì về Chicago?

- Ông quên rồi, ông Dominick, tôi có những bài cắt trong báo chí viết về ông mà. Tôi nhớ có một bài viết về ông, nói ông là một tội phạm chỉ đứng sau Carlo Carlucci ở Chicago mà thôi. Ông không nổi tiếng lắm, nhưng tôi là phóng viên, cho nên tôi nghe nói về ông. Nàng tin là vụ này xảy ra sau khi ông lấy con gái của ông ta.

Nàng giữ giọng nói bình thản, không có cảm xúc. Nàng không được để ông ta thấy nàng đang dò xét ông, không thể để cho ông ta biết nàng đang khinh khi ông.

Cuối cùng thì Dominick nói bằng một giọng xa vắng:

- Chuyện xảy ra lâu lắm rồi. Lâu lắm rồi, cô biết lão già Carlucci ấy vẫn còn sống và hiện đang ở tại Chicago chứ? Lão ta ở trong một căn nhà nằm trên mái một bình đỉnh cao 42 tầng ở đại lộ Michigan. Lão không còn điều khiển trực tiếp công việc nữa, nhưng kỳ lạ là không ai cố khử lão ta đi. Rõ ràng là lão ta được yêu mến vì lão cư xử công bằng với người đối tác của lão.

Ông ta nói với thái độ nhạo báng khiến Rafaella không biết trả lời ra sao, nàng bèn ngồi yên chờ đợi. Ông ta nói tiếp:

- Tôi gặp lão năm tôi hăm tám tuổi và mới từ San Francisco tới ...- ông ta làm như mình mới tốt nghiệp trường đại học không bằng. nhưng nàng chỉ im lặng chờ đợi.

- Tôi rất trẻ..

- Ông đã hăm tám mà

Ông ta ngẩng đầu lên nhìn nàng, nét giận dữ làm cho đôi mắt ông xạm lại thành màu xanh xám như đôi mắt nàng khi nàng cảm xúc. Nàng nhìn lại bố rồi nói:

- Tôi hăm sáu mà tôi đã thấy đủ lớn để chấp nhận những hậu quả do mình gây nên. Ông ta tỏ ra có vẻ thư thái liền, ông đáp:

- Cô nói đúng đấy. Tôi trưởng thành rồi. Tôi biết rõ hành động của mình, và nếu tôi làm bậy thì phải chịu trách nhiệm thôi. Công việc làm ăn của tôi đều hợp pháp.

- Luôn luôn hợp pháp. Tôi mua một nhà hàng và gặp phải rắc rối liền. Tôi cần một giấy phép bán rượu và không biết lý do gì mà thành phố lại không muốn cấp cho tôi. Tốt, những việc như thế này cũng phổ biến lắm, vì vậy tôi phải tìm hỏi xem kẻ nào có thể làm cho việc này êm xuôi được. Chỉ có bàn tay của Carlucci, bàn tay của lão vươn ra rộng lắm, bàn tay của lão có thể thay đổi mọi việc. Tình cờ tôi gặp Sylvia, con gái của lão. Cô ta vào quán của tôi vào một buổi chiều, với một chàng trai mà xem như là vệ sĩ của nàng.

- Tên nhà hàng của ông là gì?

Khi ông ta nhìn nàng, nàng bèn nói thêm:

- Tôi thay tên Bông Vàng sang Bò Vàng.

Rafaella nhướn mắt nhìn ông ta, ông cười:

- Vâng, tôi hiểu. Lúc ấy tôi rất tự phụ. Tôi còn trẻ mà, cuộc đời trải rộng trước mặt, và tôi cứ cho là mình có thể làm đủ thứ.

Ông ngưng nói một chốc, đôi mắt xa xăm hồi tưởng. Rafaella chờ đợi cho đến lúc ông ta nhớ lại được.

- Tôi gặp Sylvia. Đó là vào tháng 10 năm 1962. Thời tiết ở Chicago rất là khắc nghiệt, cho con người.

Ông ta vô tình chùi lấy cánh tay, rồi nói tiếp:

- Tôi ghét trời lạnh, luôn luôn ghét. Cô ta thì xinh đẹp. Dĩ nhiên là cô ta mất trinh rồi, nhưng cần chi thứ đó? Chúng tôi cưới nhau vào tháng hai, bố cô ấy nói ông thích sự hăng hái của tôi, thích tham vọng của tôi, và mọi việc đều trôi chảy. Quán Bò Vàng nổi tiếng, việc làm ăn của tôi phát đạt.

- Ví dụ như?

Dominick vẫy bàn tay một cách hồ hững, ông đáp:

- N hư là mở rộng vào những lãnh vực khác – N hư là thị trường dầu khí hay thực phẩm và mở nhà hàng giày dép – những việc đại loại như thế, đều hợp pháp cả

Bộ ông ta cả tin nàng sẽ xem xét tất cả những điều này là nghiêm túc cả hay sao? Nàng nói

- Ông nói cho tôi biết về cuộc hôn nhân của ông đi.

Trước khi cưới, Sylvia nói với tôi, cô ta muốn có một tá thằng nhóc. Sau khi cưới xong, cô ta không có thai. Một thời gian rất lâu. Tôi kiên nhẫn chờ đợi cô ta. Chúa mới biết. Tôi thích bố cô ta...

“A! Ông đã sợ khiếp bố bà ta mà”.

- Thế rồi cuối cùng cô ta có thai thằng Delorio vào năm 1964. Tôi rất hồi hộp. Tôi muốn có nhiều con, nhiều con trai.

- Con trai thôi à?

- Ồ , không, dĩ nhiên là không. Chắc tôi cũng thích con gái chứ, thật nhiều con gái. Nàng nhìn ông ta, không thể nào nói cho ông biết được rằng ông ta là một kẻ nói láo. Ôi, nàng muốn nói thế biết bao.

- Trước hết là con trai cái đã, tôi yêu cầu như thế, con trai để theo đuổi sự nghiệp của tôi, tôi sẽ huấn luyện chúng và chúng sẽ là những kẻ nổi dõng, nổi dõng tôi.

Ông ta ngưng nói, nhìn ra xa, rồi ông ta nhún vai:

- Sau khi sinh xong Delorio, bà ta bắt đầu công khai phản bội tôi. Chính vì thế mà tôi quyết định trả thù, tôi bèn ngủ với nhiều phụ nữ khác. Rafaella, chúng ta đã nói chuyện này rồi. Dù sao đi nữa thì tôi vẫn không li dị bà ta được. Mà tôi cũng không hề gặp bà ta. Cả Delorio cũng không. Hẳn biết mẹ hẳn là cái thứ gì rồi.

Rafaella bỗng quên bằng những chuyện ấy đi, vì có nhiều tiếng la lối từ những cánh cửa kiểu Pháp mở rộng ở phòng nàng hướng ra phía hành lang. Có người la hét? Có kẻ xâm nhập chăng? Nàng vùng dậy khỏi ghế và chạy ra hành lang. Trời tối đen như mực, nhưng nàng trông thấy ánh sáng đèn pin.

Thế rồi, nàng nghe giọng của Delorio, lạnh lùng và giận dữ:

- Thôi, lũ ngốc! Tao đây mà ... bỏ súng xuống đi.

Nàng nghe tiếng Dominick, giọng ông ta thật sắc, lo lắng:

- Mà về đây làm gì? Có gì không ổn à?

- Không, chả có gì không ổn hết. Con để Paula ở lại đây mua sắm và con bay về St. Johns. - Con đáp trực thăng về khu gài trí rồi đi mô tô qua núi về nhà.

- Tại sao mà không gọi tao? Tao sẽ cho người đi đón.

Delorio không đáp.

Rafaella biết được câu đáp vào lúc ấy rồi. Delorio không gọi vì hẳn sợ bố hẳn sẽ không muốn cho hẳn về nhà. Nàng cảm thấy Dominick giận con, và thương hại cho đứa con trai duy nhất của ông ta lắm.

Thế rồi, giọng nói của Dominick đây về lo âu Delorio INm bNm cái gì đó rồi hần ngáp toáng lên. Hần nói:

- Con mệt quá rồi, thưa ngài. Con xin phép lên lầu.

Rồi tất cả lại im lặng, Rafaella rời hành lang, nàng đóng mấy cánh cửa kiểu Pháp lại. Nàng để nguyên quần áo đi nằm, vì nàng đã có kế hoạch đi ra hồ bơi khuya nay để gặp Marcus. Nàng nghĩ bụng nàng phải nói chuyện với anh, phải tìm cho ra bí mật mới được. Nàng cần phải biết.

Nàng không ngủ. Nàng cứ nhìn vào chiếc đồng hồ hiện số để trên bàn ngủ. Khi đúng 12h kém 5p khuya, nàng bước ra khỏi phòng và cố lặng lẽ xuống lầu, rồi ra ngoài. Một người chặn nàng lại để nhận điện. Mọi người đều biết nàng đi gặp Marcus.

Chuyện có thể không hay đây.

Anh đợi nàng ở đằng xa tí, gần tám ván nhảy. Anh nhìn nàng cười:

- Xin chào “Bà” Holland. Vâng, anh biết, em khỏi cần nói mọi người trong cơ sở đều biết chúng ta gặp nhau ở đây. Anh không tìm ra quần lót của em. Và anh không có kế hoạch để cho em quyến rũ anh đâu, mặc dù anh biết em ra đây nhằm mục đích ấy. Chúng ta ngồi trên mấy chỗ nằm nghỉ để nói chuyện, được chứ?

- Anh đã nói đủ thứ rồi.

Nàng nói xong, thở dài rồi ngồi xuống

Nàng chìa bàn tay cho anh nắm. anh nắm cả hai tay nàng trong bàn tay mình, rồi nói:

- Nào, bây giờ nói cho anh biết về con trăn đi.

- Anh đã nghe hết rồi mà, Nó đã trở thành chuyện – Trăn – lớn rồi mà.

- Con trăn tấn công em?

- Vâng, khủng khiếp lắm.

- Chuyện mà anh lưu tâm đến, là kẻ nào đã thả con trăn ra đấy, vì họ biết có Link theo dõi canh gác em. Cho nên không có vấn đề con trăn sẽ cuốn em chết, vì Link sẽ cứu em. Nàng nói chậm rãi:

- Em không nghĩ đến chuyện ấy đấy. Có lẽ anh nói đúng. Chắc chỉ để cảnh cáo em mà thôi..Có lẽ Coco là tay chủ xướng.

- Về cái gì mới được chứ?

- N hững vụ tai nạn khác nữa? Có lẽ em là mục đích để họ cảnh cáo, chứ không phải là anh.

Anh cũng đã nghĩ như thế, và chắc là thế đấy, cho nên anh muốn em ngày mai phải rời hòn đảo này.

Không còn cách nào.

Anh thở dài:

- Anh biết chắc là em khiếp đảm lắm

- Khiếp chứ, nhưng em không phải là kẻ nhút nhát. Thế mà em khiếp luôn, nhưng không sao. Vấn đề là em muốn biết kẻ nào núp sau vụ này, anh Marcus à, và không dễ gì buộc em phải rời đi đâu. Vấn đề là phải tiến tới, không sợ, nhưng phải dè chừng, anh cũng không được bỏ cuộc. Em cũng không. Bây giờ thì nói cho em hay về Marseilles và về cô gái 15 tuổi của anh đi.

Anh nói, không bỏ sót tí gì.

Nàng lặng lẽ một hồi lâu, thấy người ảm đạm, anh nhìn một bên mặt nàng, ngẫm nghĩ rồi lại nói:

- Bây giờ thì nếu em muốn, anh nói về vụ Bathsheba. Hai hôm trước đây anh đã nói với em hãy quên vụ này đi, nhưng bây giờ thì mọi người đã lưu tâm đến chuyện này khắp nơi rồi đấy, cho nên nếu có thêm một phóng viên hiếu kỳ nữa biết, thì cũng chẳng sao đâu. Anh bắt đầu nói, kể cho nàng nghe chuyện đi Boston.

- Ở đây thời tiết quá lạnh....

- Em có mặt ở đây, chỉ có điều không gặp anh mà thôi.

- Anh cũng đã nghĩ như thế đấy. Nếu gặp chắc anh đã dẫn em đi xem trận khúc côn cầu rồi. Nhưng rồi

Dominick cũng gọi anh để nói phải chấp dứt công việc ở đây để về thôi. Anh ngừng nói, nhìn một người tuần canh đốt một điều thuốc. Anh chỉ thấy một cái đốm sáng mà thôi. Rồi anh nghĩ đến Jack Bertrand và thuốc lá Go-Loa của hắn hút ... và những chữ sơn lục trên buồng lái của chiếc trực thăng Bathsheba. Chỉ có thể, hai gã Hà Lan tự tử chết trước khi chúng bị thNhm vắn. Anh nằm liệt giường gần một tuần. thế đấy. Chúng tôi không biết Bathsheba là ai và có ý nghĩa gì. N hưng những kẻ cạnh tranh với Dominick thì biết, và nó sẽ hủy hoại ông ta.

Còn cái bà – bà Tulp ấy – có thật bà ta bắn anh không?

- Thật, bắn sau lưng. Anh không muốn giết bà ta. Chính Merkel giết, hắn đá vào mũi bà.. chết tươi luôn. Tuy vậy, thật kỳ lạ về mấy gã Hà Lan ấy

- Tự tử à?

- Không có lý do gì để chúng phải tự tử hết. Thật vô lý, không nghĩa lý gì hết, ngay cả cho đến bây giờ.

Bỗng Rafaella nhớ lại rất rõ. Nàng hỏi:

- N gày mưa sát đó vào hôm mấy?

- Mười một tháng ba.

N àng im lặng một lúc, tính nhNm ngày tháng. Bỗng nàng quay lại nhìn vào mặt anh, nàng nắm tay anh. Lắc lắc lắc đê:

- Thật không tin được. Marcus này, cái đêm đó, đêm mười một ấy, em đã nằm mơ khủng khiếp. Em nghe nhiều tiếng súng nổ, nổ giòn giã, và em thấy đau kinh khủng ở bên vai trái, làm như em bị bắn vậy. Em tỉnh dậy, em có cảm tưởng như súng nổ đâu ngoài nhà em. Dĩ nhiên là không có một dấu hiệu gì hết, nhưng cơn đau cứ dai dẳng một hồi lâu. Anh cảm thấy sồn gai ốc trên hai cánh tay, rồi anh cười:

- Em nói đến số phận hả, hời “bà” Holland? Em cảm thấy đau khi anh bị bắn, làm như chúng ta đã lấy nhau rồi à? – “Lấy nhau rồi”. Đôi mắt anh thích thú nhìn nàng:

- Anh thích ý nghĩ của em quá. Lấy nhau bằng tinh thần hay là tâm thần, rồi lấy nhau bằng thể xác. Theo anh thì cái đáy hồ sâu kia không thể tránh khỏi, vì số như thế hả?

- Anh cứ mặc sức mà hài hước đi, Marcus, nhưng chuyện là thế đấy. Chắc chắn là nó đã xảy ra như thế
- N àng lại còn thấy một điều nữa, là bố nàng cũng bị bắn trúng ở cánh tay trái. N ghĩ đến, nàng thấy run cả người. N àng thích mình ghép với Marcus hơn, nàng thấy Marcus chú ý đến, nàng bèn nói nhanh:

- N hưng vì có một vụ mưa sát.

- Vâng, vì có mưa sát. Rồi ba vụ nhắm vào anh hay vào em.

- Hay là chỉ để cảnh cáo thôi.

- Vâng, hay là chỉ cảnh cáo. N ếu em quay mặt qua đây cho anh hôn thì hay biết mấy. N àng quay mặt qua anh. Anh chỉ phớt môi trên môi nàng. N gười anh ấm, nàng muốn anh hôn nữa. N àng tựa người vào anh, nhưng anh né ra rồi nói:

- Đừng, em yêu. Bây giờ thì khoan đã. Thế là anh đã nói hết cho em nghe những gì em muốn biết rồi, phải không?

N àng thở dài, đáp:

- Vâng. Em phải suy nghĩ về việc này, hay là ít ra phải cố thử. N hưng mà anh này, có nhiều chuyện phi lý quá. Ai muốn giết Dominick? Ai muốn cảnh cáo để đuổi anh đi, hay đuổi em đi, có phải vì chuyện ấy không? Ai trưng ra hàng chữ Bathsheba? Và nó có ý nghĩa gì?

Marcus nhún vai:

- Bây giờ chúng ta đang có một đầu mối. Đó là Olivia.

- Có phải Roddy Olivie không?

Anh gật đầu, nàng nói tiếp:

- Em có đọc tin viết về hắn. Theo các bài tường thuật về hắn, thì hắn là thằng cha không được ngon lành lắm.

- Đúng thế, Olivia bước đầu buôn bán vũ khí nặc danh – và chợ đen. Hắn và Dominick giết nhau từ ba năm nay, từ khi Dominick ăn bớt của hắn một vụ mua bán ở Syria. Bỗng Rafaella thấy mình bị giăng xé vì mỗi nghi ngờ cũ, Marcus cũng là tên tội phạm như Dominick Giovanni. Nàng nuột nước bọt, anh ta là tội phạm, nàng ghét đồ tội phạm. Số phận sao trở trêu thế này? Lẽ nào số phận lại đNý một tên tội phạm đến cho nàng! Anh nói:

- Dù thế nào đi nữa thì hiện nay chúng ta đã có một đầu mối như anh đã nói rồi đây.

- Dominick sẽ phái người theo dõi Olivia chứ?

Marcus gật đầu. Nàng hỏi:

- Tại sao đêm kia anh lại làm tình với em dưới hồ mà đêm nay lại không? Không phải vì những tên canh gác như đang quanh quNn đêm nay ở đây chứ.

Anh cười nhìn nàng:

- Không phải đâu. Họ đi ăn tối hết cả rồi. Anh đã kiểm tra rồi. Không có ai gần đây hết. Nàng kích vào hông anh, và vì chuyện người canh, Marcus lại nói lầu bầu:

- Nếu em đã có ý ấy. thì tại sao chúng ta lại không làm trên giường cho đường hoàng? Em nhớ cho là anh cứ nghĩ đến em mãi, Holland à, và anh cứ nghĩ đến việc chăn gối với em mãi.

- Em thích anh nói thế lắm. Em cũng cứ nghĩ đến chuyện chăn gối với anh mãi.

- Sung sướng thay khi nghe vợ mình nói như thế.

Vợ “anh”. N ghe thật ra vẻ ta đây với nàng quá. N hưng chẳng sao, nàng đứng dậy và sửa lại váy áo. N àng hỏi:

- Sáng mai anh có mặt ở đây chứ?

- Không. Anh về bên khu giải trí. Anh “là” Quản lý mà. Anh qua đây vào buổi ăn tối. Anh đoán chắc Dominick cần một cố vấn quân sự.

Anh đứng dậy, cúi đầu hôn ở họng nàng:

- Chào em

- Marcus này! Anh có thích cân cá không?

- Không. N hưng nếu em thích thì anh cũng không phản đối. Anh thích cá hồi thôi.

- Tốt.

Rafaella chậm rãi đi về nhà. Trời đã tối và rất yên lặng. nàng ngủ liền và tỉnh dậy cũng thật nhanh. Trời mờ sáng, và nàng mở mắt ra liền thấy Delorio đứng bên cạnh giường nàng. Hắn ở trần, chỉ mặc chiếc quần cụt bó vào người chặt chẽ, hắn nhìn nàng, tay nắm cái quần lót của nàng.

Chương 16

Cơ thể hắn trông như một gã chần bò ở Dallas, bắp thịt rắn chắc, không nhão, ngay cả ở bụng, cái cổ thật bự. Lông tóc hắn đen xì, hai chân và ngực lông thật rậm, hai bàn tay thật bự nắm cái quần lót của nàng, hắn đứng đấy nhìn nàng. Hắn lên tiếng:

- Cô dậy rồi à, tốt!

Nàng không để lộ cho hắn thấy là hắn đã làm cho nàng sợ. và sau cơn kích động ban đầu, nàng không sợ. Dù sao thì trong nhà cũng có nhiều người và kẻ canh gác có mặt khắp nơi. Nàng cố giữ bình tĩnh cho đến lúc đã định trí. Không nghi ngờ gì nữa. Hắn đến đây để hiếp nàng. Hay là hắn tin nàng thích hắn? Hay là hắn nghĩ đến chuyện dụ dỗ nàng. Chỉ có một cách để rõ thôi, là hỏi hắn thì biết.

- Anh muốn gì, Delorio?

- Dĩ nhiên là đến làm tình với cô. Tôi đã tìm ra cái quần lót của cô. Nó khô rồi. Cô có muốn tôi mặc vào cho cô không? Rồi tôi cởi ra lại như Marcus đã làm vậy. Rafaella, chỉ có điều là tôi ngon lành hơn hắn nhiều. Tôi không phải dân Ailen ngu ngốc. Cô sẽ không ngờ những gì tôi mang lại cho cô đâu, tôi sẽ làm cho cô thích thú.

Nàng nhìn thẳng em khác mẹ của mình, ước gì nàng nói toạc ra được với hắn: “Này Delorio, tao không bao giờ lấy những người đã có vợ, hay là loạn luân đâu. Mày lo mà cút ra đi chứ đừng quấy nhiễu chị mày nhé?” N hưng nàng lại nói với hắn rất từ tốn:

- Delorio, yêu cầu anh bước ra khỏi đây đi. Đây là phòng của tôi mà. Tôi không muốn làm tình với anh đâu. Và lại, anh đã có vợ rồi mà. Thôi, anh đi đi.

Nàng chỉ mặc có chiếc áo ngủ của trường Đại học Columbia, có in hàng chữ Journalistes Love Big Erasers nơi ngực – N hà báo yêu đại sự - Nàng nhìn hắn chùi cái quần lót nơi má. Nàng lại nói:

- Thôi đi đi

Nàng từ từ nhích lên một tí trên giường, kéo tấm chăn lên.

Bồng nhanh như cắt, hắn nhào vào bên cạnh nàng, hai cánh tay khỏe mạnh của hắn kèm chặt hai tay nàng vào hai bên. Hắn cố hôn nàng, nhưng nàng lắc đầu đi, môi hắn áp vào tai nàng.

- Nằm yên đi

Hắn nắm chặt hàm xai nàng lại để giữ yên đầu nàng, nhưng hắn không nắm chặt được. Hắn đưa hai cánh tay nàng lên quá đầu rồi dùng một bàn tay nắm lấy hai cổ tay của nàng. Nàng cứ để cho hắn tưởng hắn nắm được nàng như thế. Nàng không muốn làm ầm lên. Nàng không muốn để cho Dominick biết được hành vi của con trai mình. Nàng không hiểu ông ta sẽ phản ứng ra sao. Mới tiếp xúc với bố, nàng thấy khó mà đoán trước được con người của ông ta. Không, nàng phải bảo vệ Delorio, nếu không thì có thể Dominick sẽ mời nàng ra khỏi khu cơ sở mất.. Nàng không thể rời được, chưa rời, cho đến khi... Nàng hít một hơi thật dài rồi chờ đợi. Delorio thử hôn nàng lại, bàn tay kia ôm quanh hàm xai nàng để giữ cho nàng nằm yên.

Miệng nàng cách mũi hắn chỉ một ly, nàng bình tĩnh nói:

- Thả tôi ra, nếu không tôi la lên đấy. Người gác sẽ chạy vào và bố anh cũng đến đấy. Mọi người sẽ thấy anh mặc quần cụt bó sát người trông kỳ quái, và đang cố hiếp tôi đấy. Không biết bố anh sẽ nói sao đây!

- Cô thích bố tôi phải không?

Bàn tay còn rảnh của hắn sờ lên ngực nàng, nàng rung mình thật mạnh, hắn nói:

- Đúng hả? Cô đến đây để dành bố tôi với Coco, bà ta không chịu đâu. Và tôi cũng không. Cô sẽ không

câu bố tôi vào giường được đâu.

Hắn ngưng nói một lát, rồi nói thêm bằng giọng luông cuống:

- Ông ấy già rồi mà

- Tôi không muốn làm tình nhân của bố anh đâu. Hãy tin đi, Delorio. Tôi không nói láo đâu. Tôi đến đây để viết tiểu sử cho bố anh, không hơn không kém. Nào, cắt tay đi không thì tôi cam đoan với anh là anh sẽ nhận lấy hậu quả đấy.

Hắn lắc đầu, mấy ngón tay hắn bóp mạnh lấy ngực nàng:

- Không, Marcus là một phương tiện để cô đạt mục đích, phải không Rafaella? Cô ngủ với hắn để cô đến đây, để cô đến được với bố tôi, lão điên cứng đầu ấy. Lão ta già rồi, yếu rồi, nhăn nhoe rồi. Cô chỉ thích lớp già thôi à, Rafaella.

- Vợ anh đâu rồi? Paula đâu rồi?

Hắn khựng lại, nhưng chỉ một lát thôi. Hắn nói:

- Có lẽ cô ta chạy theo thằng nào đấy. Ai biết được?

- Cô ta khổ sở lắm đấy, Delorio à. Cô ta là vợ anh cơ mà. Anh phải có trách nhiệm với cô ta. Bây giờ thì cắt đi không thì anh ân hận đấy. Tôi đã chịu đựng anh quá nhiều rồi đấy. Bỗng hắn nắm bàn tay trái của nàng kéo xuống đặt vào chỗ kín của hắn. Nàng chùn tay lại và hắn cười nham nhở khiến nàng lạnh cả người. Hắn nói:

- Tôi bức lắm.

- Đủ rồi, Delorio – Nàng gắt lên

Hắn không đề phòng nữa, hắn đang sảng khoái cả người. Cơ thể hắn run run, hơi thở nặng nề. Nàng vội giật hai tay ra, một tay đấm vào bụng thật mạnh. Tay kia đấm vào cuống họng của hắn vừa khi hai chân nàng co lên và đập mạnh vào ngực hắn. Hắn hự lên, rồi bật ngửa người ra, nhào đánh phịch xuống nền nhà. Hắn nằm hai chân chống lên trời, hơi thở đứt quãng.

Rafaella vùng dậy ra khỏi giường, vội vã chạy ra cửa. Nàng mở nhẹ cánh cửa và nhìn ra hành lang đã lờ mờ sáng. Coco đang nhìn quanh và nhìn vào cửa buồng ngủ của Dominick. Coco nói nho nhỏ:

- Cái gì thế, Rafaella? Hình như tôi nghe có tiếng gì.

- Không có gì đâu. Tôi nằm mơ một cơn ác mộng. Tôi ra xem thử mình có làm phiền ai không, té ra là có thật. Tôi xin lỗi nhé, Coco. Bà về ngủ lại đi.

Rafaella vội quay vào phòng và khóa cửa lại. Delorio vẫn còn nằm nghiêng một bên, ôm lấy bụng. Hắn không dám rên, chỉ nằm yên đấy, hai mắt nhắm nghiền, mặt mày xanh lét. Nàng đứng nhìn thẳng em khác mẹ, phân vân không biết làm gì đây.

Điều mà Rafaella không ngờ tới là có người đang đến phòng nàng qua ngã ban công.

- Cái gì thế này?

Nàng nhìn lên thấy Marcus đang đứng trong ngưỡng cửa kiểu Pháp mở rộng, chỉ mặc chiếc quần bò, anh nhướng mắt nhìn. Tóc tai anh rối bù, râu ria lởm chởm quanh hàm, anh đi chân không, trông anh quá dễ thương, nàng muốn giữ anh lại, đè cổ anh xuống giường và hôn cho nát mặt anh ra.

Bỗng nàng thấy bức mình vì để anh bắt gặp cái hoàn cảnh kỳ quặc như thế này, nàng chỉ mặc cái áo ngủ có in hình chữ “N hà báo yêu đại sự”. Nàng nói:

- Suyt, lạy trời. Đến đây giúp em một tay.

- Em làm gì với thằng đã đực lêu bêu này?

- Delorio và em mới có chuyện hiểu lầm nho nhỏ. Anh ta lộn phòng em là của anh ấy, chẳng có gì đâu.

Delorio lặn người ra, hắn nhìn Marcus. Hắn vẫn cắn răng để chịu đau đớn.

- Khỏe rồi chứ?

Giọng anh hỏi có vẻ thích thú, Rafaella nhìn Delorio đang giận tím người lên. Anh lại nói tiếp:

- Anh vừa tản bộ buổi sáng rồi đi xộc vào phòng của Rafaella hả?

Nàng nghĩ: “ Nếu nàng là kẻ nằm ngửa trên nền nhà, tay ôm bụng như thế chắc nàng nổi điên lên mất khi thấy anh cười ngất như thế” Rafaella đưa tay cho Delorio:

- Thôi đứng dậy. Về phòng anh đi.

Nàng hết sức ngạc nhiên khi thấy Delorio vẫn nắm chặt cái quần lót nhàu nhò trong bàn tay phải của hắn. Rồi mấy ngón tay hắn thả cái quần ra. Nàng cầu mong sao cho Marucs đừng thấy. Hắn nói:

- Hắn làm gì ở đây?

- Anh ta tưởng tôi đang gặp rắc rối – thế đấy, hay là tôi gặp cơn ác mộng. Anh ta đến để xem tôi có được khỏe không. Thôi, bây giờ đi đi, Delorio.

Delorio cố làm ra vẻ hiên ngang một chút, nhưng hắn thấy khó quá, vì có cái thằng nhân viên của bố hắn ở đây; cái thằng Marcus, cái thằng đã biết, “biết” hắn đã bị một cô gái bằng nửa người hắn quật ngã, biết nàng đã dằn hắn một trận nên thân. Hắn nhìn Rafaella Holland. Con giận bùng lên trong người hắn, hắn không dằn được. Hắn muốn đấm nàng cho thật đau, nhưng hắn lại cũng muốn làm thỏa mãn nàng. Hắn muốn đối xử với nàng như hắn đối xử với Paula vậy. Paula thích thế, thèm muốn thế. Rafaella chắc cũng thế thôi, một khi hắn có thể.. Hắn mấp máy môi, nhưng không nói được gì, hắn vội bước ra khỏi phòng, đóng nhanh cửa lại thật nhẹ nhàng. Lần sau hắn sẽ cNn thận hơn, không để cho nàng vùng dậy được. Hắn hình dung ra cảnh hai cánh tay nàng bị kéo lên quá đầu, hai cổ tay trói chặt vào cọc giường... phải, Paula thích chơi cái trò này lắm. Rafaella đứng giữa phòng mình vẫn mặc áo ngủ, nàng thở dài:

- Em phải cảm ơn anh đã đến mới được, nhưng em lại ước chi anh đừng đến thì hơn. Anh chả làm gì được ngoài việc đNý Delorio ra khỏi phòng. Hắn giận lắm đấy. Vì anh đến, cho nên chắc có người đã nghe tiếng ồn và chắc có kẻ đã thấy Delorio ở phòng em đi ra. Ôi, mẹ kiếp!

- Không ai thấy hết, trừ phi kẻ ấy đứng ngoài hành lang

- Em đã thấy Coco ở đấy cách đây mấy phút.

- Phòng của anh ở phía Tây bên kia. Cửa ở ban công của em mở, cũng như của anh. Cho nên anh nghe hết. Em đừng lo.

Bỗng anh cười, lắc đầu, nói:

- Tội nghiệp Delorio, nghĩ sao mà hăm lại vào đây không biết. Hả, cái gì thế này? Anh cúi xuống nhặt cái quần lót lên. Anh cười muốn toét cả miệng, rồi nói:

- Tốt, thế là đã tìm ra. Delorio thân mến chứ ai? Nó lại hoàn chủ – thật đẹp, khô ráo. Nàng giật chiếc quần trên tay anh:

- Marcus, anh đi đi

Anh nghiêm trang trở lại, anh hỏi:

- Em khỏe chứ?

- Khỏe. Nếu em mà không giải quyết được với hắn, chắc em phải la cầu cứu đến bề cô hòng ra đây.

- Thế tại sao em lại che chở cho hắn

- Em không biết được Dominick sẽ làm gì. Có thể ông ta sẽ tống cổ hắn ra khỏi khu cơ sở, hay là tống cổ em đi. Ông ta yêu con trai độc nhất lắm, chắc ông ta sẽ bênh hắn.

- Ông ta sợ thằng quý tử lắm. Dominick phải trị hắn, nếu không hắn phản lại ông ta.

- Sợ anh lắm đấy. Có lẽ cơ bản là thế đấy, nhưng ông ta vẫn còn thương hắn lắm. Marcus chỉ nhún vai, anh hỏi nàng:

- Cuốn sách này quan trọng với em lắm à?

Trời chuyển sang bình minh, bóng đen tan dần, nàng đáp:

- Quan trọng hơn bất cứ cái gì.

- Quan trọng hơn cả mạng sống nữa à?

- Dĩ nhiên là không, nhưng em không đi khỏi đây đâu, chưa đi. Em phải hoàn tất công việc em đang

làm.

- Tại sao cuốn sách lại quan trọng đến thế?

Anh đã thấy được nhiều rồi; ngay khi trời còn chưa sáng sớm, ánh sáng còn lơ mờ, anh đã thấy được khá xa rồi. Nàng đáp:

- Không mắc mớ gì đến anh

- A, khác nào em đã biện hộ cho lực lượng Thứ Năm của em. Vấn đề là em không tiện nói ra thôi, có phải em đến đây với giả danh, hả bà Holland?

- Không phải như anh đâu, Thưa ông Devlin.

- Này, nói nhỏ nhỏ chứ. Anh không thích bị người ta bắt gặp ở trong phòng ngủ của em. Anh quản lý khu giải trí mà, Bà Holland à – mà lại quản lý rất giỏi, em biết rồi chứ. Mà anh còn làm việc cho ông Giovanni trong nhiều phạm vi khác nữa.

- Thế hả? Làm việc phi pháp phải không? Em phân vân về anh đấy, anh Marcus à. Em đã nói với anh là anh không phải loại người làm công cho kẻ khác, ngay cả khi được trả lương cao. Anh là kẻ đơn độc, là kẻ làm chủ mình. Không anh không lừa em được đâu, em không tin anh đâu.

Rafaella này.....

Anh định nói nhưng rồi anh im lặng, anh ngáp. Nàng quá tuyệt. Nàng đã tài tình quay qua tấn công anh, và đặt anh vào thế phòng ngự. Anh đã muốn nói thật cho nàng nghe, nói cho nàng biết anh không phải là tên tội phạm, nói cho nàng... N hưng anh không thể nói được. Anh phải đợi, phải kiên nhẫn. Thật là một tình thế khó xử cho cả hai. Nàng thì không so với anh được. Anh nói tiếp:

- Vì phòng của em có vẻ quang đãng với thẳng đĩ đực quá, anh phải về với chăn rơm nệm lẻ của anh cho rồi. Hay là em muốn anh kiểm tra dưới giường của em?

- Nếu làm thế thì anh phải cúi người xuống. Nếu là anh thì em sẽ không nghĩ đến chuyện ấy đâu.

Anh nhúu đôi chân mày đen nhìn nàng:

- Có phải em nói em muốn đá đít anh không?

- Bình tĩnh ra khỏi đây đi. Vui lòng đi con đường anh vào ấy.

Anh gật nhẹ chào nàng, rồi bước ra phía ban công. Bỗng anh quay vào, nắm lấy nàng, hôn nàng, cả mấy khớp ngón tay dọc theo hàm xai nàng. Anh nói:

- Anh sẽ ra biển câu cá với em, được chưa? Rồi chúng ta sẽ nướng cá trên một bếp lửa tuyệt trần do anh nhóm lên – Anh là Hướng đạo sinh mà – trên bãi biển riêng biệt của mình, rồi chúng ta ngồi bên lửa... Em chơi đàn ghi ta được chứ? Không à? Tốt, chúng ta sẽ hát những bản tình ca cho nhau nghe.

Nàng gật đầu:

- Vâng, em thích thế. Em thoải mái cũng được.

Anh hôn nàng lại rồi hỏi:

- Thoải mái à? Tốt, anh chơi khNu cầm hay lắm. Thôi, chào em, chúc ngủ ngon, em mệt lắm rồi. Ô, Rafaella này, anh không đơn độc đâu.

Anh bỏ đi. Nàng đứng nhìn ra ban công, ước gì mọi việc được khác đi. N hưng chẳng có gì khác.

Nàng ngủ say cho đến tám giờ. Chính Coco đánh thức nàng dậy, bà ta mang đến cho nàng một khay đựng tách cà phê và cái bánh ngọt hình lưỡi liềm.

- Cái gì thế này? Điểm tâm trên giường à, bà Coco? Tôi bị bệnh dịch mà chưa biết à?

- Tôi nghĩ là cô nên cần thế. N gồi dậy để tôi để cái khay cho ngay ngắn. Khi Rafaella ăn bánh, Coco ngồi vào chiếc ghế trước mặt nàng, không nói năng gì. Bà ta phục sức rất đẹp như thường lệ, quần cụt bằng vải trắng đi dạo chơi, đội chiếc mũ cao có hình ống màu xanh thẫm, mặc chiếc áo kẻ caro màu đen trắng thất lại ở lưng rất nghệ thuật. cặp giò dài, mịn màng và rám nắng. Tóc bà dài, mượt và vàng sậm. Rafaella cứ nhìn bà chăm chăm. Nàng hỏi:

- Tại sao sáng nay trông bà đẹp mê hồn như thế?

Coco nghiêm trang nói:

- Tôi phải thế. Khi tôi bằng tuổi cô, tôi không bao giờ quan tâm xem ai vào phòng tôi để thức tôi dậy hết, bởi vì tôi biết tôi thật lộng lẫy ngay khi tóc tai bù xù và không cần trang điểm. N hưng bây giờ thì mọi việc đã khác xa rồi.

Rafaella nói:

- Tôi không tin thế đấy.

N àng uống hết nửa tách cà phê rồi nói tiếp:

- Dù sao thì bà cũng không thể đâu. Khi bà tám mươi bà vẫn còn đẹp lộng lẫy mà. Chính bộ giàn của bà, bộ giàn tuyệt hảo!

Coco thấy vui, bà cười, uốn thẳng hai vai một chút. Bà đợi cho Rafaella ăn thêm miếng bánh nữa, mới đột ngột lên tiếng:

Cái gì đã xảy ra sáng sớm hôm nay thế? Tôi thấy Delorio trong phòng cô bước ra chỉ mặc quần lót mà thôi.

Ước chi mà bà không trông thấy hấn, bà Coco này, bà vui lòng đừng nói heo Dominick biết nhé> Tôi không biết ông ta sẽ làm gì nữa. Tôi chỉ sửa lưng Delorio mà thôi, thế thôi. Hấn sẽ khỏi làm lại những việc như thế.

- Cô nói thế thì thôi. Hôm nay cô có gặp Dominick không?

Rafaella gật đầu, bà ta đứng dậy rồi nói:

- Thôi được rồi, hẹn gặp cô vào giờ ăn trưa.

*

**

Marcus lặng lẽ nói chuyện với Savage, nói cho ông ta nghe về chuyện xảy ra ở Marseilles và về Jack Bertrand. Khi nó xong, John Savage đáp:

- Được rồi, anh bạn thân! Chắc Hurley hài lòng lắm đấy. Chú ra khỏi chỗ ấy ra rồi, Marcus à. Không lý do gì vì Giovanni mà chú phải chết. Chú đã gặp may một lần rồi, à, hai lần. N hưng không còn may nữa đâu. Chúng ta không bàn về cậu Morty nữa. Về nhà đi.

N ghe hợp lý lắm, rất hợp lý, nhưng Marcus lắc đầu, anh đáp:

- Chưa được đâu, anh Savage à. Chúng ta sẽ không có một chứng cứ gì về hấn hết, cho đến khi vụ Bathsheba này bị hủy diệt, được giải quyết xong, không được cái gì hết. Giovanni cứ rãnh tay mãi cho đến khi vụ này được sáng tỏ.

Anh ngừng lại, rồi thở dài:

- Còn việc khác nữa, có một việc còn hơn cả Giovanni nữa.

- Cô phóng viên chứ gì?

- Vâng, Việc này thì mong anh thông cảm cho tôi đấy nhé! – Rồi anh kể cho Savage nghe về chuyện con măng xà. Anh nghe tiếng rít ở đầu giây bên kia.

- Chuyện thật phức tạp hơn cả chính sách ngoại giao của đất nước ở vùng Trung Mỹ nữa đấy. Chú định làm gì?

- Tôi đang nghĩ cách đây. Theo tôi thì tôi và bà Holland sẽ sẵn lòng cho ra tổ chức Bathsheba. Một khi đã tìm ra rồi, thì Giovanni phải xác nhận hấn dựa vào đâu để ép buộc các đối thủ của hấn, thế là chúng ta thộp được hấn.

Anh mỉm cười khi John Savage rất tình cờ khuyên nhủ anh ở đầu giây.

N ăm phút sau anh có mặt ở phòng tập thể dục, đi về hướng phòng thay quần áo của nam giới.

- Xin chào ông chủ. N gón nghề ra sao?

Marcus nhìn Punk mỉm cười, cô ta hôm nay chưng diện một dải màu vàng chanh trên mái tóc gội sạch. Anh nhớ cô ta, anh thích mái tóc vàng và dải vải màu vàng chanh. Anh nghĩ chắc anh sẽ nhớ Callie và

những người khác giúp việc cho anh khi anh từ giã nơi đây.

- N gön nào cũng tuyệt hết. Chuyện với gã ở San Diego ra sao rồi?

-Ồ thằng ấy hả?

Punk nhún vai rồi đập mạnh cái khăn dùng để tập đánh bốp vào chiếc máy tập N autilus. Cô ta nói tiếp:

- Mới có tin tức ngày hôm qua. Anh nói đúng đấy, hấn lo việc phô trương hấn hơn là nghĩ đến em. Bây giờ thì em chán lũ đàn ông quá rồi, nói thật với anh đấy.

Marcus đưa mắt nhìn quanh, rồi anh dừng mắt lại nhìn một người đàn ông mới tới đang tập trên ghế dài. Anh hỏi:

- Ai đấy Punk? Cái người có mái tóc nâu đen, cái bụng mỡ và rám nắng ấy? Cô ta quay nhìn theo hướng anh chỉ, cô đáp:

- Có được không?

Cô ta cười với Marcus, rồi quay người thung thỉnh đi về phía người mới đến, lắc lư đôi hông, hai chân dài mượt mà trong chiếc quần bó sát màu hồng, dải vải màu vàng chanh loang loáng như ngọn đèn hiệu. Anh nói theo:

- Chúc may mắn nhé!

Anh tập chừng bốn mươi lăm phút rồi quay về văn phòng, lập tức anh bị Callie níu cổ lại, chìa ra một xấp giấy để ký. “N ào, thưa xếp”, cô ta nói với anh rồi đi theo anh vào văn phòng.

- Bỏ tù anh được rồi đấy, vui lòng làm việc cho.

Cô ta giữ anh lại suốt hai giờ đồng hồ.

Thế rồi có một anh chàng làm vườn nhậu say đã khêu gợi tình dục với một khách nữ khiến bà phải la lên gọi người chỉ huy của gã.

Có một tay đánh bạc nhà nghề vào trong khu giải trí giả vờ để lừa gạt. Abramowitz, trưởng ban an ninh của Marcus ở trong sòng bạc, đã thấy hấn một giờ qua. Hấn đã bị xô đNý ra khỏi khu giải trí trước khi hấn kịp chơi một vố ở trong nhà ngân hàng. Marcus tổng cổ hấn lên một chiếc trực thăng bay thẳng ra phi trường ở St. Johns. Tối đó Marcus đi quanh sòng bạc, anh ước chi có mặt ở bên khu cơ sở, anh lo lắng cho người phụ nữ đang câu kinh kia, bỗng có ba người phụ nữ từ N ew York đến, áp tới bắt chuyện với anh. Anh buộc lòng phải theo họ. Anh không thể làm mịch lòng họ được, khi phải về nhà lúc hai giờ sáng. Tệ hại nhất là anh lại thấy ham muốn lạ lùng. N hưng có điều kỳ quặc là anh không thích ai trong ba người kia. Không thích ngủ với ai trong số họ hết. Chắc là anh thích có Rafaella trên bãi cỏ trước nhà anh, thú thật là như thế, hay là cùng nàng trong bất kỳ kiểu gì cũng được.

Sáng hôm sau, khi anh đang nhớ lại các sự việc đã xảy ra, thì một thư nhanh chuyển đến. Một phong bì chuyển đặc biệt gởi cho anh, có chữ “phát tận tay” bằng mực đen to tướng trên bì. Callie lặng lẽ đưa cho anh, cô ta có vẻ bối rối.

Anh cười, rồi đem phong bì vào phòng làm việc của anh, đóng cửa lại. Trong phong bì là một tờ giấy xếp đôi, lời lẽ viết bằng chữ lớn màu đen, ngắn gọn như sau” “ Giovanni, mày không có đường thoát đâu.

Bathsheba ở bên hông mày.

Mày phải chết”.

Thật là một vở kịch mê lộ cực kỳ ngu ngốc và ấu trĩ. Và có hiệu quả nữa. Một lời nhắn của Bathsheba ở trên hòn đảo. Không có ai cho đó là của khách hết. N ếu có một người khách nào gởi thì sao. Có thể có ai đấy ở trong khu cơ sở lắm chứ. Cũng có thể là của Rafaella lắm chứ.

Marcus chửi thề thất vọng.

Anh rời khu giải trí, lấy một chiếc mô tô, rồi chạy qua rừng núi ở giữa để đến khu cơ sở. Anh đến đúng

giờ ăn trưa và được mời vào thư phòng của Dominick. Ông ta và Rafaella đang ngồi ở đây, cuốn tập ghi chép mở rộng, ngòi bút trên tay. Một cái máy ghi âm để trên bàn của Dominick. Do đề nghị của Rafaella, hay là vì tính kiêu căng của Giovanni đây.

Khi Marcus bước vào, Rafaella nhìn lên, thoáng bắt gặp đôi mắt anh, nàng cảm thấy một luồng khoái cảm trong người. Khoái cảm một người đàn ông có khả năng là một tội phạm, nhưng nàng cầu sao không phải, nhưng cũng chẳng sao, vì nàng đã yêu anh. Lần đầu tiên trong đời, khi khôn lớn nàng yêu một người.

Làm sao cứu anh ra khỏi thân phận của anh đây? Làm sao đưa anh ra khỏi đây, ra khỏi tay Dominick Giovanni mà không một ai thương tật hay tử vong? Lại còn nổi: không biết Marcus muốn cái gì đây?

Dominick lên tiếng, vẻ thoải mái:

- Chào anh, Marcus.

Ông ta ngằn ngại một thoáng, rồi nói nhẹ nhàng với Rafaella:

- Ta nghĩ một chút đã chứ, cô em. Tôi nói chuyện riêng một chút. Tôi sẽ gặp cô lát nữa. Ông ta chồm người tới trước, tắt máy ghi âm.

Thế là nàng bị đuổi ra. Rafaella gật đầu chào Marcus khi nàng đi ra. Nàng muốn ở lại bên cửa để nghe, nhưng có Merkel đấy, bao giờ cũng Merkel, y cười với nàng, lắc đầu, rồi chỉ về hướng phòng khách, ở đây đã có Coco ngồi cùng Paula, cô nàng mới về cách đây mấy giờ.

Paula là người cuối cùng Rafaella muốn gặp. Nàng cứ ngóng về phía thư viện. Có gì xảy ra chắc? Nàng suy ngẫm tìm cách để làm sao moi cho được ở Marcus chốc nữa. Paula đang uống một cốc rượu mạnh, cô ta lên tiếng:

- Sao?

Rafaella hờ hững đáp:

- Xin chào. Jiggs này, tôi không uống rượu đâu. Cho tôi trà đá thôi. Cảm ơn anh nhé. Jiggs mỉm cười với nàng, anh hỏi:

- Đơn giản thế sao, thưa cô Rafaella?

Nàng gật đầu. Anh bước ra khỏi phòng khách.

- Sao? Bố chồng tôi chưa ăn ý với cô à?

Rafaella không để mắc mưu cô nàng, nàng bèn hỏi lại:

- Miami ra sao?

- Nó nóng nhưng hấp dẫn, không buồn chán như ở đây. Có nhiều cửa hàng, có nhiều nơi trưng bày, có nhiều người mình không quen biết, có nhiều người để nói chuyện, có nhiều người hấp dẫn.

Coco nói:

- Cô vẫn nhớ đảo. Đáng ra cô nên ở xa một thời gian đã.

- Tôi muốn lắm chứ. Sáng nay Dominick gọi tôi và ra lệnh cho tôi về. Làm như tôi là gái vị thành niên hay thứ gì không bằng.

Rafaella nghĩ bụng: “Ồ, ông ta đoán ra à. Chắc thế, hay là Coco nói cho ông ta nghe về chuyện Delorio”. Nàng nhìn Coco, nhưng bà ta vẫn chăm chú vào mấy ngón tay, không ngẩng mặt lên. Paula nói thêm:

- Còn Delorio thì không vui khi gặp tôi. Anh ấy đã trả lại cho chiếc quần lót chưa? Rafaella mỉm cười:

- Há, á rồi, anh ta trả rồi. Cái quần tôi rất vừa ý.

Paula vùng đứng dậy, mặt cô ta bỗng tái mét và giận dữ.

-Ồ, Trời đất ơi, làm gì thế hả Paula. N gồi xuống đi. Tôi không thèm chồng cô đâu. Đừng đóng kịch thế. Trời nóng quá!

- Tao cầu sao cho mày chết đi!

Paula nói xong, bước ra khỏi phòng.

- Bà Coco, bà đã nói với tôi cô ta bao nhiêu tuổi nhỉ?

- Hăm bốn tuổi tám tháng.

- N ghe chính xác quá nhỉ.

- Macus muốn cái gì thế? Link nói với tôi anh ấy vừa đến đây. Anh ta không đợi đến tối được.

- Vâng, anh ta đến đây, tôi không biết có chuyện gì nữa. Dominick đuổi tôi ra ngoài nên tôi chẳng biết gì hết.

Coco đáp một cách dịu dàng:

- Tôi biết rồi cô cũng sẽ biết được, không ở người này thì cũng ở người kia thôi. Cô có thích cảnh sắc nhuộm màu anh đào này không? Đó là cảnh hoàng hôn ở Caribê đây. *

Trong thư viện, sau một hồi lâu im lặng, Marcus nói:

- Sao ông Dominick, ông suy nghĩ gì đây?

- N hững kẻ khốn nạn giấu mặt nay đã xuất hiện rồi. Anh biết về Bathsheba trong Kinh Thánh rồi đấy. Bà ta là mẹ của Solomon, vợ của Hoàng Đế David. Anh nhớ là David đã lấy bà sau khi phái chồng bà ra trận để chết chứ ?

Marcus gật đầu. Anh đáp :

- Lâu lắm rồi. Mẹ tôi người thường đọc chuyện này trong Cựu Ước vào những buổi tối thứ hai.

Anh đứng cạnh những cánh cửa sổ mở rộng, cảnh tượng bên ngoài đẹp không thể tưởng tượng được. Sự phối hợp màu sắc rất đẹp, gồm có màu cam nhạt, màu tím và màu đỏ, như một ngôi nhà xinh đầy hoa nở rộ tỏa hương và phô sắc. Một vườn địa đàng, nhưng bây giờ thì đâu đâu cũng đầy rẫy nguy hiểm. Ở đây, rất gần. Ai viết lời hăm dọa ? Marcus tự hỏi không biết có phải mình đã hành động một cách bốc đồng ngu ngốc, hiến thân để bắt cho được Giovanni không. Và phía chẳng anh đã giương oai ra về ta đây nam nhi chi trí không ? Anh không phải thế. Anh quay qua Dominick :

- Ông định sao ?

Dominick nhún vai :

- Không định sao hết. Đây chỉ là câu chuyện trong Thánh kinh.

- Có phải ông đã nói với tôi rằng có thể có ai đó cho rằng ông đã phái một người đến với Tử thần không ?

- Để tôi lấy vợ của y khi y chết chứ gì ? Tôi không biết, Marcus à. Toàn bộ câu chuyện thật kỳ quái. Cứ lấy Coco thì rõ. Bà ấy có một thằng bồ khỏe mạnh mà ngốc nghếch khi tôi gặp bà ấy. Tôi loại hẳn một cách rất dễ dàng vì hẳn nghèo, chỉ được cái đẹp trai thôi.. Tôi tốn hết mười ngàn đồng, nhưng chàng trai hiền lành và thực sự cũng không thiết gì đến Coco. Điều may mắn là cái tên Bathsheba không thích đáng cho một cái gì hết.

- Tôi đã suy nghĩ về điều này rồi, ông Dominick à, đã đến lúc chúng ta hành động trực tiếp. Tôi đã có một kế hoạch.

Dominick lắng nghe. Khi Marcus nói xong, ông ta không nói gì trong một hồi lâu, rồi từ từ ông ta gật đầu.

*

**

Trời đã khuya, gần mười giờ rồi, Marcus ngồi cách xa Rafaella ở trên sân hồ tắm. Anh cố ý ngồi xa như thế. Anh cần làm như thế. Anh muốn ném xuống hồ chiếc quần lót khác. Càng nghĩ đến chuyện đó, mấy ngón tay anh càng ngứa ngáy và háng anh đâu rang lên.

- Chúng ta ra bãi đi.

N àng nhìn anh, hơi bối rối một chút. N àng thè lưỡi liếm môi dưới rồi nói :

- N hững người gác có xuống đó không ?
 - Không.
 - Được rồi. Anh có mang theo đồ tắm không ?
- Anh chỉ lắc đầu.
- Ồ, tại sao lại thế ?
 - Bởi vì anh sẽ ra đi. Anh sẽ đi săn lùng Bathsheba, có nghĩa là anh sẽ đi tìm dấu vết Olivier, kẻ đầu mối chính của chúng ta. Anh không muốn để em một mình ở đây.
 - Nếu Delorio không quấy rầy em đi nữa thì có kẻ nào đó muốn hại em, hẳn cũng sẽ làm được thôi. Anh không muốn lương tâm anh phải cắn rứt vì em.
 - Em không rời khỏi đây được. Em không đi đâu. Em không sợ, em cũng không phải đồ điện.
 - Em không phải nhiều thứ nữa, Holland à.

Chương 17

Long Island, New York Tháng tư năm 1990

Charles cầm bàn tay Margaret đưa lên môi hôn. Da của bà khô, ông giận lắm. N hững cô điều dưỡng tư ông đã thuê, không chăm sóc tận tình cho bà. Lo âu vô cớ, ông lục lạo trong chiếc tủ kê cạnh giường bà, cho đến lúc nhìn ra được ống kem xoa tay. Ông chà xát nhẹ nhẹ phần trước cánh tay, cổ tay và lòng bàn tay của bà cho đến lúc da dẻ bà mềm trở lại. Vừa chà xát, ông vừa nói với bà, rất khẽ:

- Vui lòng dậy đi em. Margaret, anh cần em mà. Anh cần em lắm, em không tưởng tượng ra được đâu. Anh đã thấy mù đàn bà ấy, mù đàn bà tông vào em đấy. Anh đã nói cho em biết về mù ta rồi, cung à, em nhớ chứ? Mù ta lấy hấn đấy, và anh chắc là hấn phái mù ta đến giết em. Làm sao mà nói là tai nạn được? Một sự trùng hợp ngẫu nhiên ư? Anh không tin được. N hưng mà, em lại lái xe đến gần mù ta quá! Tại sao thế? Bộ em muốn đến thăm mù ta à? Mù ta trông giống em đấy. Giống như là hai chị em ruột hay là chị em họ. Có lẽ mù ta cố giết em bởi vì mù ta phát hiện ra em có liên hệ với chồng mù, và có một đứa con, và mù ta ghen đấy. Anh phải làm gì đây? Bắt mù ta à? In mặt mù ta bên cạnh mặt em trên các trang báo à? Không, không, không được đâu. Margaret, anh nên làm gì đây? Anh có thể che dấu không đăng trên báo anh, nhưng những báo khác thì sao? Thật phiền lắm. Các tay phóng viên sẽ bám vào bệnh viện này, như là ma-cà-rông, họ đợi, họ hỏi đủ thứ: phải chăng là họ cho em e phải chết? Có bao giờ em nhắc nhở đến các người yêu em không? Họ nghĩ gì về anh trên cương vị làm chồng? Em không biết đâu, cung à, em không tưởng tượng ra được đâu. Anh sợ họ sẽ khám phá ra em và thẳng tội phạm ấy, rồi họ sẽ theo quấy rầy chúng ta.

Anh ghét cái thằng con hoang ấy quá, vì hấn đã hại em. Hấn vẫn còn làm cho em đau khổ? Và em thì lại không biết anh đã rõ hết. Không ai biết hết. Em quá tin chắc là em đã giấu kín được anh mà. Em còn nhớ chuyện em đi Palm Springs vào tháng Tám vừa rồi mà anh không đi với em không? Anh tình cờ tìm ra được mấy cuốn nhật ký của em, anh thề với em là tình cờ thôi. Anh đọc hết mấy tập nhật ký, không sót một chữ. Lạy Chúa, anh ghét hấn quá![i]

Margaret rên lên. Hai hàng mi bà động đậy, mấy ngón tay bà bấu vào tay ông, bóp vào một tí, rồi thôi. Bà hé môi rồi nói rất rõ ràng: “Không... Dominick, không... Rafaella con, con hãy hiểu cho”.

- Margaret em? Ôi, trời ơi, Margaret!

Ông lay bà, gọi bà, vỗ nhẹ vào má bà, lay hay tay bà. Bà gọi tên “hấn”. Charles cảm thấy đau đớn vô cùng, ông bật khóc. Dominick. Dominick Giovanni. Cái thằng tội phạm ấy là bố của Rafaella. Ơn Chúa, may sao nàng không biết. Và Margaret đã gọi tên hấn. Charles nhìn khuôn mặt xanh xao của vợ. Nhưng Margaret đã nhắm mắt lại... không, không!

Margaret nằm im, hai bàn tay mềm nhũn, đầu hơi nghiêng qua phía kia. Charles bấm chuông gọi. Rồi ông bước ra cửa và la lên:

- Đến đây mau. Bà đã tỉnh rồi.

Trên đảo của Giovanni Tháng tư năm 1990

Marcus nâng b ồng nàng lên, mấy ngón tay lồng vào hai bên hông nàng. N àng quắp hai chân quanh hông anh và anh nâng nàng lên, nàng hôn anh liên hồi, hôn miệng, hôn mũi, hôn tai. N àng cứ gọi “Marcus, Marcus, Marcus” anh thích nghe giọng nàng gọi tên anh. Anh rên lên vì khoái cảm, và anh cảm thấy cơ thể nàng đeo cứng vào anh, người giật giật, lắc lư, khoan khoái, nàng bấu chặt vào, chặt vào, anh như điên cuồng. Anh nói bên tai nàng:

- Anh nhớ em vô cùng.

Rồi anh đặt môi anh lên miệng nàng:

- Dừng... nhúc nhích. Dừng. Anh không muốn rời em.

Nàng nói trong miệng anh:

- Không, không. Em không nhúc nhích đâu.

N hưng nàng cứ nhúc nhích, những cơ bắp của nàng tự nhiên co thắt. Anh cố ngừng lại, nhưng không được.

Khi anh lặng người, ngực anh đập phồng thở dốc, hai bàn tay anh ôm lấy hông nàng, không còn hoạt động nữa, thì Rafaella tựa đầu lên vai anh, mặt úp vào cổ anh, hai chân nới ra, bót căng đi.

Từ từ Marcus để nàng trượt xuống khỏi mình anh. N hưng anh vẫn không muốn rời nàng một lúc nữa, rồi anh thở dài thả nàng ra. Hai người đứng trong nước ấm biển Caribe ngập đến mắt cá chân. Một hồi lâu anh lại ẵm nàng lên, hai chân nàng lại quắp lấy hông anh...

- Rafaella em?

- Hừm?

Hai cánh tay nàng ôm quanh lưng anh. Lồng ngực anh nhích vào mũi nàng. Nàng làm cho anh bị kích thích trở lại.

Nàng nói:

- Khấp người em cả cái.

Nàng cười khi nói thế rồi thấy anh nhóm người lên.

Anh nằm chống hai khuỷu tay, nhìn xuống nàng, ngắm nghía khuôn mặt nàng. Bây giờ là một khuôn mặt thân yêu của anh, khuôn mặt làm cho anh thấy bất ổn vì anh không muốn rời xa tí nào. Vì anh phải lo đến nàng, anh đã lo rồi và bây giờ anh phải lo nữa. Anh thấy mình là thằng ngốc, nhưng muộn quá rồi, mà mặc xác nó. Phải làm gì đây? Anh biết nàng sẽ không chịu rời khu cơ sở của Dominick. Nàng quyết ở lại đây, và không có gì lay chuyển được nàng. Thật ương ngạnh, thật cứng đầu, và thật sai lầm... N hưng sai lầm cái gì? Anh thấy điên cả người. Không phải tiêu sử tiêu siếc gì đâu, mà là cái gì ấy... Anh còn biết rằng anh không muốn nàng cùng anh đi săn lùng Bathsheba chút nào hết, nhưng đưa ra vấn đề này để chọn một trong hai việc, anh phải chọn việc thứ hai. Anh vẫn im lặng. Anh biết anh phải làm gì rồi, và cho dù việc này về sau có đáng trách đi nữa. Thì nay vẫn là con đường duy nhất đảm bảo mà thôi.

Nàng lên tiếng trước tiên:

- Chỉ là tình dục thôi mà.

Anh muốn siết cổ nàng quá, anh nói:

- Thật không, bà Holand?

- Thật chứ, chỉ có thế, và vì anh ngon lành quá, cho nên anh đã làm cho em quên bằng những gì có thể làm tổn hại cho em.

Nàng nói đúng ý nghĩ của anh đến nỗi anh im lặng vì kinh ngạc, mặc dù anh biết nàng nghĩ về anh không như anh nghĩ về nàng. Anh hỏi:

- N hững gì là cái gì?

- Là anh. Em thấy em lo lắng cho anh quá. Em muốn điên lên khi em nghe tin thằng khốn kiếp ấy cố giết chết anh ở Marseilles.

- Em cùng đã từng điên rồi. Em đã dùng võ Tàu hạ anh nằm thẳng cẳng.

- Anh cũng đã hạ em.

Nàng nghĩ một chốc rồi nói thêm:

- Chỉ là tình dục thôi mà. Anh chuyển đề tài rất tài tình, nhưng không có gì nữa đâu, anh không chuyển được đâu.

- Anh đồng ý hoàn toàn rồi. Em giữ kín mọi việc với anh...

- Anh cũng thế cơ mà! Không, đừng đi. Về đi. Em thích anh ở đây hơn.

- Xin lỗi em, tay anh mỏi quá rồi.

Anh nằm nghiêng bên cạnh nàng, tay anh đặt lên bụng nàng:

- Em đừng đau khổ một mình, nhất là lúc này.

Nàng lúc ấy muốn nói thẳng với anh. “Này, Marcus, anh là một tên tội phạm. Hơn nữa, anh lại còn làm việc cho Dominick, em thì chỉ muốn diệt lão ta đi. Em không thể chấp nhận được anh...”. Nàng lại nói:

- Anh không phải là một tên sát nhân chứ?

- Không. Nếu anh có giết bà ấy – bà Tulp – thì cũng chỉ vì tự vệ mà thôi. Cũng như trường hợp của Jack Bertrand vậy thôi.

Nàng thở dài rồi nhòm người dậy, hôn ngực anh. Anh thích nàng hôn anh, nhưng anh lại không nói, cho nên anh cúi xuống hôn mũi nàng. Nàng hỏi:

- Anh không nói cho em biết vì sao? Em đã nói hết ruột gan ra cho anh biết, thế mà anh vẫn không nói cho em hay à?

Anh đáp:

- Em tha lỗi cho anh. Không được. Anh không nói cho em biết được, chưa được. Em hãy đợi đã.

- Chỉ còn việc làm tình à?

- Vâng, chỉ có thế. Giáo chủ Ayatollah gửi quà tặng cho Thủy quân Lục chiến Hoa Kỳ trước khi ông ta giết họ kia mà!

- Thật đấy Marcus à, thôi đành dẹp hết để làm tình cái đã. Có thể cũng chẳng có gì nữa đâu, chắc anh biết chứ.

- Vâng, anh hiểu. Anh hiểu. Hiểu rất rõ.

Anh đỡ nàng dậy rồi nói:

- Thôi ta về.

Link lại ra bãi để xem họ ra sao rồi. Hai người đang đứng, đang mặc áo quần, nói chuyện nho nhỏ với nhau. Y thở dài rồi quay về nấp trong một đám rừng rậm cho đến khi họ đi qua. Thời điểm thật gay cấn. Y không thích không khí căng thẳng như thế này chút nào, y không tài nào tiên đoán được điều gì sẽ xảy ra đây.

Rafaella vùng dậy trên giường khi nàng nghe tiếng gõ cửa. Nàng vừa hỏi ai thì Marcus mở cửa nói với nàng:

- N hắc điện thoại mà nghe, có điện thoại từ bệnh viện Pine Hill ở Long Island đấy. Họ nói đường dây từ khu giải trí sang đây đấy.

Nàng cảm thấy lạnh người, nhắc điện thoại lên nghe, nàng cảm thấy chiếc điện thoại sao cũng lạnh quá, nàng nói:

- Ai đấy? Rafaella Holand đây.

- Bác sĩ Bentley đây. Tôi xin lỗi đã gọi cho cô, nhưng vì ông Rutledge yêu cầu tôi thế. Ông ấy... à, ông ấy không muốn rời khỏi mẹ cô một bước. Bà ấy yếu lắm, cô Holland à. Cô nên đến đây gấp cho.

- Có gì xảy ra à? Có gì thay đổi à? Hôm qua tôi mới nói chuyện với bố dượng tôi đó mà. Bác sĩ Bentley nói tràn giang đại hải nhưng nàng chỉ nghe có mỗi câu “bà ta bị hôn mê quá nặng... mê man...”.

- Tôi sẽ có mặt ở đây ngay đây.

Rafaella nói xong, nàng gác máy. Nàng thì nhìn Marcus đang còn đứng nơi ngưỡng cửa, nàng nói:

- Mẹ em đấy...

Anh ghét cái giọng đau khổ của nàng quá, anh nói:

- Chốc nữa anh sẽ đi Miami. Em có muốn đi với anh không?

- Ồ, đi chứ.

N ói xong, nàng thay áo quần, thu xếp đồ đạc rồi xuống thang lầu chỉ trong vòng mười phút. Cả nhà đang tụ tập trong phòng khách, nàng nói vắn tắt:

- Tình trạng sức khỏe của mẹ tôi rất tệ. Tôi phải đi với Marcus ngay bây giờ thôi. Rồi quay qua Dominick, nàng nói:

- Thưa ông, khi yên ổn rồi tôi sẽ trở lại. Ông hãy tin tôi.

Ông ta đứng dậy đi đến bên nàng. Ông nhìn nàng một hồi lâu rồi nhẹ nhàng nựng má nàng, ông nói:

- Tôi hiểu. Khi yên ổn cô sẽ trở lại. Nếu cô cần gì, bất cứ cần gì, thì cô cứ gọi tôi, há! Thôi, bây giờ cô đi đi. Marcus sẽ lo cho cô. Chúc may mắn, em yêu.

Coco ôm hôn nàng, và cả Paula cũng chúc nàng may mắn. N gười ta không thấy Delorio ở đâu hết.

Rafaella và Marcus đến Miami lúc mười giờ sáng. Marcus nói:

- Anh sẽ lấy vé chuyến bay đi New York cho em bay trong vòng một giờ nữa. Đi uống với anh một cốc café đã.

N àng gật đầu, vẫn còn lóng ngóng vì lo sợ. Anh gọi café cho nàng trong một quán giải khát nhỏ ở trong phi trường, rồi để tách café trước mặt nàng.

- Uống đi.

N àng uống, rồi đặt cái tách xuống, cười chua xót với anh. Kỳ quặc thật, anh vẫn đứng ở đấy bên cạnh nàng, chỉ đứng mà không nói năng gì. Nàng bèn nói:

- Cảm ơn anh Marcus. Anh quá tốt. Em cảm ơn anh đã đi với em đến đây. Em mong cuộc chia tay được vui vẻ, nhé?

- Không chia tay đâu, Holland à. N ào, đi với anh. Anh đưa em đến tận cổng. Anh dẫn nàng đi qua phòng kiểm soát, khi nàng len lỏi qua phòng, tự nhiên nàng cảm thấy cánh tay anh choàng quanh hông nàng. Và khi nàng buồn ngủ trong chiếc ghế ở phòng đợi ngay ngoài cổng 93, tự nhiên đầu nàng gục trên vai anh.

Và khi nàng tỉnh dậy thì cũng tự nhiên nàng thấy mặt Marcus trước tiên. Chỉ có điều bất thường là đáng ra anh không có mặt ở đây. Có gì sai rồi đây. Rất sai. Nàng hình như không tài nào nghĩ cho ra. Nàng mỉm cười nhìn anh. Thật tự nhiên thôi. Nàng hỏi:

- Anh đi New York với em à? Chúng ta đang ở trên máy bay chứ?

- Không và có. Em thấy trong người ra sao?

N àng ngáp, duỗi tay chân, rồi chụi mắt. Có nhiều phòng quá. Họ đang ngồi ở buồng hạng nhất. Nàng đáp:

- N ày anh, em không ngờ em lại mỏi mệt như thế này. Em ngủ đã lâu chưa?

- Khoảng một giờ rưỡi. Em lo quá. Anh đâm ra sợ, Rafaella à.

- Anh tốt quá. Em bất tỉnh lâu lắm hả? Lạy Chúa. Anh đăng ký cho em rồi lôi cổ em lên máy bay hả?

- Ừ.

Anh nâng bàn tay trái nàng lên, rồi vén tóc nơi mặt cho nàng. Anh cười:

- Em có biết là múa võ trên máy bay cao ba mươi ngàn bộ là điều rất nguy hiểm không?

- N guy hiểm lắm,

- Thế thì em không múa chứ?

- Không. Trừ khi có chuyện cướp máy bay hay là chuyện đại loại như thế. Mà anh hỏi chi kỳ cục thế? Tại sao anh lại hỏi em như thế?

- Thưa bà Holland, sự thật là anh đã lừa để đem em đi.

- Cái gì?

- Cú điện thoại ấy giả mạo. Anh xin lỗi đã làm cho em hốt hoảng lên như thế, nhưng anh thấy không

còn cách nào hơn để lôi em ra khỏi cái hòn đảo chết tiệt ấy được.

- Mẹ em không sao chứ?

- Anh đã nói với bác sĩ Heymes, ông bác sĩ ở khu giải trí của anh, đánh lừa em. Ông ta có nhờ anh xin lỗi em vì đã làm như thế. Mẹ em khoẻ. Thật vậy, hôm qua bà ấy đã tỉnh dậy được một chốc.

Mẹ nàng không sao. Nàng đã quá sợ hãi, nàng cảm thấy có tội vì nàng đã bỏ đi trong khi mẹ nàng nằm bất tỉnh trên giường bệnh, và bây giờ thì nàng phát hiện ra một chuyện láo! Một chuyện bỉ ổi do Marcus bày ra để lôi nàng ra khỏi hòn đảo ấy. Nàng không còn ngái ngủ nữa, nàng không còn đau đớn vì tội lỗi nữa. Nàng hỏi:

- Anh đã bỏ cái gì trong cà phê của em?

- Đồ nhẹ nhàng thôi. Mà em rất hợp với chất này. Dĩ nhiên là anh đã biết rõ em, em rất hợp chất này. Ồ, tiện thể, chúng ta đi London luôn, chứ không đi New York. Thường ta phải biết im lặng cho đến khi nắm rõ tình hình. Al Holbein thường nhắc nhở các phóng viên của ông như thế. Rafaella đã cố gắng thực hiện như thế, nhưng khó khăn hơn nàng tưởng. Miệng nàng khô khốc, người nhẹ nhõm khi biết mẹ không sao, thì cơn giận do anh gây cho nàng lại càng làm cho miệng nàng khô hơn nữa, rồi...

- Anh hãy nói cho tôi biết, không thì tôi liệng anh ra khỏi cửa sổ máy bay kia ngay.

- Anh thích nghe em nói năng cộc cằn như thế lắm.

- Marcus này...

- Tốt rồi. Em đã sắc sảo lại rồi, hay là em muốn uống cà phê không có thuốc ngủ? Trước khi nàng trả lời anh, thì một nhân viên hàng không, một phụ nữ hiền từ hoạt bát, gọn gàng trong bộ đồng phục Pan Am tiến đến, cô nói:

- Bà tỉnh rồi. Chồng bà cho biết bà đã trải qua một đêm khó ngủ. Một đứa con của bà bệnh hả?

Marcus đáp:

- Vâng. Cháu tên Jennifer, bị đau quai bị.

- Ồ, đau quai bị quý quái lắm, phải không? Hai cháu trai của tôi đã đến gần tuổi vào lớp một, mà vẫn bị lây. Cháu gái khoẻ rồi chứ?

Marcus lại nói thoả mái nhanh nhẹn:

- Cháu khoẻ rồi, cháu đang ở với bà ngoại cùng hai anh trai là Rory và David, hai cháu nay cũng khoẻ.

- N ghe ra gia đình ông bà tuyệt quá. Bà muốn uống gì không? Sâm banh nhé? Hay nước trái cây?

Rafaella gọi một ly nước đầy để khỏi khô môi. Nàng đợi cho đến khi người ta đem nước đến mà không nói năng gì với anh cả. Nàng muốn hắt ly nước vào mặt anh quá, nhưng nàng đã uống hết ly.

Anh nói:

- Mắt em có vẻ dữ dằn đấy nhé.

- Bé Jennifer à? Rory à? David à? Trời đất quỷ thần ơi! Em mới hăm sáu tuổi thôi mà. Thật trơ tráo quá!

- Em có con sớm mà. Dĩ nhiên cũng như anh thôi.

- Em đã nghĩ đến cái cửa sổ máy bay bề sáu bề mười hai inch kia lâu rồi đấy nhé.

- Tốt! Em đã đỡ hơn rồi đấy. Em đã sẵn sàng nghe anh nói chưa? Anh sẽ nói những chuyện sắp xảy ra, bà Holland à.

- Tên em là Rafaella, và nếu anh cứ gọi là bà Holland với giọng ngạo mạn, ác ý ấy nữa, em sẽ kê cho anh đến hụt hơi luôn đấy.

- Ta hãy bàn đến chuyện khó khăn khiến cho em...

- Đừng có tảng lờ. Em chỉ cần tình dục, và anh cũng nên thế. Bàn chuyện khác à? Em đã nói với anh một lần rồi, em không tin nổi loại đàn ông đẹp mã. Em thật tình đấy. Thôi được, nói cho em nghe chuyện gì nào.

- N hưng mà em cứ ngắt người ta mãi.

- Thỉnh thoảng thật khó mà nói năng mạch lạc khi có trẻ con làm ồn. Dĩ nhiên Jennifer rồi David rồi Rory là bọn quỷ nhỏ. Khi không có chúng bên mình thì người ta quên mất. Em không nói nữa đâu.

- Anh phải đi khỏi đảo, nhưng anh không muốn em ở đây khi không có anh. Thật nguy hiểm lắm – không, hãy bình tĩnh, em hứa rồi mà. Anh quyết tìm cho ra Bathsheba, không còn chần chờ gì nữa. Anh muốn em đi, nhưng anh lại biết em sẽ không đi vì em bướng bỉnh, cứng đầu, vì em muốn ở lại để viết tiểu sử của Dominick, thật anh không hiểu nổi. Anh biết thế nào em cũng sẽ gặp phải chuyện rắc rối ở trên đảo, cho nên em đã ở đây. N àng lặp lại từ tốn:

- Em ở đây. Anh muốn lợi cho anh... Anh tự ý quyết định...

- Được rồi. Bây giờ thì nghiêm túc rồi nghe.

Anh nghiêm sắc mặt, rồi nói:

- Đúng, anh tự quyết định đây. Em phải đi với anh. Anh nghĩ cũng nguy hiểm nhưng không nguy hiểm bằng để em một mình ở khu cơ sở, với một tên nguy hiểm khôn lường được.

- Chúng ta sẽ tìm ra người hay tổ chức đứng đằng sau vụ mưu sát Dominick à?

- Đúng. Chúng ta sẽ tìm ra. Dominick không thể hoạt động làm ăn trở lại nếu vụ này chưa ngã ngũ và chưa giải quyết xong. Ông ta sẽ là ăn trở lại, em biết đấy, và anh không thể chờ lâu được.

- Bằng cách này hay cách khác.

- Đúng thế.

- N ghe bí hiểm lạ lùng quá. Anh nói “đúng thế” là sao?

- Không có gì. Chỉ là...

- Em biết. Em hãy kiên nhẫn đi. Hãy tin anh đi. Tin người đã giả mạo cuộc gọi điện thoại của mẹ đã làm cho em khiếp vía đi, tin người đã bỏ thuốc ngủ vào café của em rồi đưa em lên chuyến bay đi London, đi khắp nơi, mà tại sao lại London?

- Tốt, em lại làm phóng viên rồi đây. Đi London vì Roddy Oliver hiện đang ở đây. Đây không phải là trò vui nhộn đâu – Tên giữa của hắn là Masada. Dù sao thì hắn là đầu mối duy nhất của ta. Jack Bertrand làm cho hắn trong thời gian hắn... đột ngột chết ở Marseilles. Oliver rất lịch lãm, hắn biết đủ thứ trên đời và hắn không phi luân như Dominick đâu. Hắn rất nguy hiểm và hắn quỷ quyết lắm. Chúng ta phải hết sức cNn thận.

- Em đã từng cNn thận rồi, trong những tình huống rất gay cấn.

- Anh biết. Đây là lý do duy nhất khiến anh thực hiện chuyến đi này. N hưng có một điều này, Rafaella à. Ở đây chỉ có một ông chủ, ấy là anh mà thôi. Bất cứ cái gì xảy ra, em phải làm theo lệnh anh – tức khắc – không được hỏi han lời thôi. Được không?

- Anh không nghĩ đến việc em sẽ đáp chuyến bay đầy tiên từ Heathrow đi Miami à? Anh có nghĩ chứ, nàng nhìn thái độ của anh nàng biết, thái độ nửa lo âu, nửa cam phận nào nề. Anh đáp:

- Đừng làm thế. Em không lo về phần thăng Delorio, không lo chuyện làm bậy bạ của hắn, Rafaella à, em hãy lo về phần lão Dominick. Lão ta chỉ xem em là một cô gái đẹp để cho lão ta vui chơi mà thôi. Lão kiêu ngạo lắm, và lão cần gì đến một cô gái đẹp viết tiểu sử cho lão. Hiện tại thì em viết những gì lão nói cho em viết. N hưng rồi em sẽ đối đầu với điều này; lão muốn ngủ với em, lão chả cần gì nữa hết đâu.

N ghĩ đến việc bố nàng ve vãn nàng... N àng đã biết mà – Delorio đã nói rồi – nhưng nàng thấy không mấy quan trọng, và điều lạ là khi nàng nghe Marcus nói. Anh nói tiếp:

- Em vẫn không tin anh. Thôi được, anh nhớ anh đã hỏi lão sau cái vụ mưu sát ấy, lão không sợ em bị hại đâu. Lão nói với anh là rốt lại em cũng chỉ là một phụ nữ thôi, cho nên ai thiết đến khi sự cố xảy ra? Đàn bà đều là đồ chơi của lão. Ước chi em tin anh nhỉ.

- Em tin anh chứ.

- Thật thế chứ?

Anh có vẻ không tin được nàng lại chịu nhường bộ chông vánh như thế. Nàng lại hỏi:

- Sao lại “thật thế chứ”. Em tin anh mà. Thôi được, em sẽ ở lại đây với anh một thời gian. Marcus không hiểu “một thời gian” là sao. Nàng nói:

- Anh đã nói Dominick kiêu ngạo lắm; thế là anh không ưa ông ta. Suy ra em có thể nói, anh cho ông ấy là một tên lưu manh dơ bẩn. Thế thì tại sao anh lại bỏ công đi tìm những kẻ cố giết ông ấy? họ “hiện vẫn” cố tìm cách giết ông ta mà.

- Câu hỏi tuyệt quá.

- Anh trả lời đi!

Tài trí của anh đã thua. Anh chỉ biết nhìn nàng. Sơn môi đã nhạt, mỹ phNhm tô mắt đã lem luốc, tóc phủ xuống mắt phải, anh sợ nàng sẽ bất ổn cho nên anh đành im hơi. Nàng hích vào hông anh rồi nói:

- Em biết. Cứ tin đi. Cứ kiên nhẫn đi. Cứ làm tình trong hồ bơi đi, làm tình trong nước biển Caribe ngập đến mắt cá chân đi, làm tình trước bãi cỏ nhà anh đi...

- Em nhớ lại đi, các chuyện ấy đâu đáng gì.

Rafaella nhìn ra ngoài khung cửa sổ nhỏ, nàng hỏi:

- Theo anh thì chúng ta đã đạt độ cao tối đa chưa? Thường là trên bốn mươi ngàn bộ khi đến Châu Âu đấy. Thật là một đoạn đường dài khi hạ xuống.

- Em cứ xem chất hơn là lượng. Ví dụ, vào đêm nọ em...

Nàng đưa tay ngăn lại:

- Anh hơn rồi. Em thua. Vì em không có con đường nào hơn là chỉ biết tin anh, em sẽ giả vờ thế.

Marcus này, anh biết sự thực có thể không tệ lắm đâu.

- Thỉnh thoảng sự thực lại rất quý quái em à.

Rafaella suy nghĩ: “Có khi anh đúng đấy”. Nàng ngủ ba phút sau đó, và cô tiếp viên hiền hậu chỉ biết chép miệng khi cô ta thấy phải đem cất miếng thịt bò ngon lành vào khoang bếp máy bay.

Chương 18

Trên đảo của Giovanni Tháng Tư năm 1990

Dominick thét lên một tiếng, Merkel hoảng hồn, y phóng vào thư viện, rồi đứng khựng lại. Dominick ngồi sau bàn, tay nắm máy điện thoại. Máy đang kêu ù ù. Ông ta thét lên một tiếng nữa, rồi vẫy tay cho Merkel đến ngồi ở ghế. Ông ta nói:

- Tôi thật không tin nổi!

Merkel quả thật không hiểu nổi có gì gay cấn mà Dominick có vẻ điên cuồng thế. Ông ta nhìn Merkel rồi nói:

- Có một tin rất hay mà tôi đã chờ đợi từ nhiều năm nay.

Merkel muốn hỏi tin gì mà Dominick sung sướng như thế, nhưng y quá biết rõ Dominick, ông ta không khi nào ưa ai hỏi hết. Merkel đành đợi.

Dominick vỗ hai tay, hất đầu ra đằng sau, cười ngất, để lộ chiếc răng hàm cần phải bịt lại. Ông ta nói:

- Merkel rút sâm banh ra đi, đừng hà tiện nhé. Lấy thứ hảo hạng nhé. Chúng ta có chuyện ăn mừng. Ông nhạc thân mến của tôi là Carlucci, cái lão con hoang rắc rối ấy đã chết rồi. Cuối cùng thì lão đã chết. Chết! Chết trên giường vì đau tim. Tôi hy vọng lão thối ra. Merkel, anh không thể tưởng tượng được đâu, anh không thể tưởng tượng được đâu... thế mà tôi cứ nghĩ là lão sống mãi đấy.

Thế rồi Dominick lại cười, ông ta cười ngất khiến cho Merkel cũng bật cười, mặc dù gã đã nổi da gà lên.

- Chết! Lão điên đã chết! Chết. Đem sâm banh ra đây.

Khi Merkel quay lại thư viện, mang theo một cái khay bạc đựng sâm banh và mấy cái ly có chân thủy tinh, thì Dominick đang đứng cạnh cửa sổ làm theo kiểu Pháp rộng lớn, nhìn ra ngoài.

- Thừa ngài, sâm banh đây.

Dominick từ từ quay lại, ánh mắt trong cặp mắt xanh lơ của ông ta trông thật ghê rợn. Ông ta nói rất nhẹ nhàng:

- Bây giờ thì tôi rảnh tay rồi, Merkel à, hay là sắp rảnh. Rảnh. Sau bao nhiêu năm, tôi thoát được mụ vợ say sưa, không trung thành.

Merkel cẩn thận rút sâm banh ra. Rồi đưa cái ly cho Dominick.

- Rót cho anh một ly đi, Merkel. Mau đi, ông bạn.

Sau khi họ đã cạn ly, Dominick nói:

- Biểu Lacy đến gặp tôi. N nói với anh ta tôi có công việc rất tuyệt giao cho anh ta đây. Tối đó trong bữa ăn, Dominick tuyên bố ông ta và Lacy sẽ bay đi Chicago vào thứ Năm để dự đám tang ông nhạc phụ:

- Tôi muốn đến dự đám tang. N goài ra, chắc có bà vợ tuyệt diệu của tôi ở đấy. N nhiều năm qua rồi tôi không có diễm phúc được gặp bà ta.

Delorio nói với vẻ ưu tư:

- Mẹ sẽ có mặt ở tang lễ. Con cũng đến, bố ạ. Từ lâu rồi con không gặp bà. Dominick có vẻ giật mình, rồi ông ta cười, lắc đầu:

- Không. Con trai à, con cần phải ở đây. Hai cái đầu không thể rời khỏi cái thân Delorio à. Con ở đây để mình bố đi dự cái công việc khó chịu này mà thôi.

Ông ta ngừng lại một chốc rồi nhìn Paula mỉm cười:

- Con làm bạn với Coco nhé, con gái cưng của bố. Con hiểu chứ?

Về hăm dọa ngấm ngấm khiến mọi người đều yên lặng. Merkel biết sự hăm dọa là thật đấy, y hy vọng Paula cũng nhận thấy điều đó. Cô ta thấy thật. Mặt cô ta xanh lét lo sợ. Delorio nhíu mày nhìn bố, còn Merkel thì không thích cái gương mặt của hắn, cái gương mặt non choẹt mà không vẻ gì là thơ ngây son trẻ hết.

- Bố sẽ đi trong bao lâu?

- Ba hay bốn ngày.

Coco chồm người tới, đặt tay lên cánh tay Dominick, bà ta nói:

- Anh phải cNn thận. Rất nguy hiểm cho anh khi ra khỏi đảo đấy.

- Anh biết. Lacy sẽ đi với anh, được không, Frank? Anh ấy sẽ giữ mấy thằng ba láp ở xa anh.

Dominick lại cười, rồi ông mãi miết cười ngay cả khi xóc một con tôn hùm phết bơ nóng bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến.

Tối hôm đó, khi chiếc đồng hồ của ông dưới nhà đánh mười hai tiếng thì Dominick nói rất từ tốn với con trai:

- Delorio, không chơi ma túy nhé. Bố đã nói với con nhiều lần rồi. “*Không chơi ma túy*”. Bố sẽ không dính líu tới người Columbia ha người Cuba hay với bọn cặn bã ở Miami đâu. Không bao giờ. Nếu con còn tái phạm, bố sẽ làm gắt hơn chỉ là đốt bạc mà thôi đâu. Con nhớ chứ, con?

- Con chẳng thấy có gì khác nhau cả giữa cái chết bằng vũ khí bất hợp pháp với cái chết bằng ma túy. Kẻ tiêu dùng cách nào cũng chết.

- Không chơi ma túy. Bố đã giải thích cho con hiểu từ khi nào? Con phải vâng lời và quên chuyện ấy đi. Hãy tin bố, Delorio à.

- Tiền bạc... có nhiều tiền lắm, còn cái ban chống ma túy mắc dịch ấy không đủ người để kiểm tra một phần rất nhỏ thuyền bè và máy bay nhập vào đâu. Việc rất dễ, con đã tiếp xúc rồi, thực tế là con đã...

- Không chơi ma túy. Con làm tức là con đã chống lại bố, con ạ, bố sẽ cắt dái con ra. Delorio nhìn bố, im lặng.

Dominick vò tóc con, ông nói:

- Con tốt lắm. Delorio à. Con không như mẹ con. Đừng làm hỏng việc.

Hicksville, New York Tháng Tư năm 1990

Sylvia Carlucci Giovanni không say. Bà không uống một giọt từ cái đêm ác liệt ấy, đêm thằng Tommy Ibsen trẻ đẹp của bà say Cocain rồi tông vào bà ấy... Tội nghiệp, bà ta vẫn còn nằm hôn mê trong bệnh viện. Bà vẫn còn thấy khuôn mặt trắng dã của Tommy khi hắn nói với bà việc hắn đã làm, nhìn hắn vừa hát vừa lái xe ra sao, và trông hắn man rợ hung hãn quá trời, rồi bỗng chiếc BMW chạy dọc theo trên đường, và hắn đã tông vào xe ấy, ngay bên hông của tài xế. Hắn vẫn còn mừng rỡ ra khuôn mặt của người đàn bà

– thấy bà kinh ngạc, hết sức ngạc nhiên và khủng khiếp. Rồi hắn nghĩ bụng chắc bà ta biết hắn, nhưng hắn không nhận ra được bà. Người đàn bà đã biết bà sắp bị tông, tông mạnh. Khi ba nhìn hắn, tưởng như bà đã nhận ra việc bà sẽ chết.

Sylvia lắc đầu xua đuổi ý nghĩ ấy đi. Chuyện xong rồi, người đàn bà sẽ sống, bà sẽ sống. Sylvia đã phát hiện ra bà ấy chính là Margaret Rutledge, vợ của một chủ báo rất giàu có. Ông Charles Rutledge. Bà ta được chăm sóc thuốc men rất chu đáo... Bà ta sẽ sống. Sylvia bình an; Tommy bình an. Cảnh sát chẳng biết tý gì.

Sylvia ngắm những đoá hồng gái hai tuổi, bà chăm sóc chúng tận tình, bà hắt nhạc kịch cho chúng nghe, nhất là điệu trong bài *Madama Butterfly*, màu của chúng không đỏ lắm, cánh hoa có màu hồng nhưng bà rất thích. Dĩ nhiên là đang còn sớm, còn lâu mới đến mùa hội Hoa Long Island, nhưng bà hy vọng rất nhiều vào chúng, hy vọng chúng sẽ được phần thưởng xứng đáng trong mùa hội này.

Bà ngược mắt nhìn Oyster Lee, người Đài Loan giúp việc, đang đến gần, gã nhả cái trăn hói vẻ trầm

tư. Oyster nói với bà có người gọi điện thoại, rất khNn. Bà tháo gắ tay làm vườn ra, và đến gần cầm điện thoại lên nghe, trán bà liền nhăn lại, rồi cả mặt tái mét như tờ giấy. Bà yếu ớt nói:

- Ôi, Lạ Chúa!

Ở Khách san Bennington, Luân đôn, Anh Quốc. Tháng Tư năm 1990

Đườ ng dây điện thoại được nối ngay cho Marcus. Anh nói:

- Chào Merkel, Marcus đây. Tôi cần nói chuyện với Dominick. Việc quan trọng lắm... Cái gì? Anh phỉnh tôi hả... Anh đừng để cho ông ta rời khỏi đảo!... Không, tôi biết anh không thể làm được một việc cực kỳ khó khăn như thế đâu... Được rồi, gọi ông ta đi. Tôi sẽ nói cho ông ấy rõ.

Rafaella làm dấu tay với anh, anh đưa tay che lấy ống nghe rồi nói nhỏ cho nàng hay:

- Carlucci đã chết và Dominick sắp đi Chicago để đám tang. Vợ lão ta cũng đến đấy, mẹ Sylvia ấy, người... Chào ông Dominick! Sao?

- Marcus. Anh ở London à?

- Vâng, có hai chuyện tôi muốn nói với ông. Chuyện đầu tiên là tôi đã đem bà Holland đi theo tôi.

Rafaella lắng nghe nhưng nàng không nghe được Dominick nói gì. Khuôn mặt Marcus thì vẫn bình thản, đồ mặc dịch.

Rồi Marcus nói:

- Ông bình tĩnh một chút, tôi sẽ trình bày cho ông nghe. Mẹ nàng bình yên. Chỉ là chuyện bất ngờ thôi. Tôi đã nói với nàng nghỉ một thời gian ra khỏi đảo, nghỉ viết sách, tôi sẽ cung cấp cho nàng một ít tin tức. Xin lỗi, ông không chấp nhận, nhưng việc đã rồi. Nàng sẽ ở với tôi trong thời gian...

- Vâng, ông Dominick à, nàng sẽ ở với tôi.

Dominick nhìn vào điện thoại, ông ước chi thấy được mặt Marcus, dù không thấy nhưng ông vẫn hình dung ra nét mặt của anh. Cái hàm rắn rỏi cương quyết, đôi mắt cười cợt. Mẹ kiếp, cái thằng, hắ đã cướp mất Rafaella! Hắ đã ngủ với nàng. Thế mà Dominick đã có kế hoạch với nàng rồi. N gay khi nàng ở Long Island về, ông sẽ ngủ với nàng. N ếu trôi chảy thì ông sẽ vạch ra kế hoạch cưới nàng. Thật thế đấy. Một khi Sylvia chết rồi. Khi ông hóa vợ thì ông có thể tái giá chứ. Coco già rồi. Ông cũng buồn đấy, nhưng bà ấy già rồi. Tuổi tác của bà đã hết xài rồi. chẳng mấy chốc nữa ông phải chia tay với bà. Ông nhớ lại vụ sNy thai của bà cách đây ba năm rưỡi. N hưng cũng là một bé gái thôi. Ông biểu bà làm gì được nữa? mà hình như bà cũng không để ý đến chuyện con cái nữa. Bà không hề đá động đến chuyện này. Tuổi tác của Rafaella thật lý tưởng. Cho dù có sinh đứa con gái đầu lòng đi nữa, thì nàng vẫn còn khôi thì giờ để sinh một bầy con trai cho ông. Bây giờ nàng lại ở với Marcus. N gủ với Marcus. Và có khả năng rất nguy hiểm là nàng ở lại với Marcus. Ông nghĩ đến Roddy Olivier, và ông tái mặt. Thằng cha này là một con rắn độc. Không có gì để giải quyết được với hắ, mà ông thì ghét thấy mình bất lực. Ông giật mình khi nghe giọng ngọt ngào của Marcus:

- Anh nói cái gì? Anh nói lại nghe coi, Marcus.

- Ông Dominick à, tôi đã nói với ông là ông có điên mới đi khỏi đảo. Ông hãy đợi cho đến lúc tôi tóm được thằng cha hay là cả bọn đứng đàn sau vụ mưu sát đó, bọn trong nhóm *Bathsheba* đã. Lacy không có cách nào bảo vệ hoàn hảo ông được đâu, không có cách nào đâu. Và ông lại nói đến Chicago. Ai lo chuyện Carlucci. Ông ghét lòng dạ lão ấy vì lão đã hăm dọa ông, mà nay ông lại...

Marcus ngừng nói vì anh nhận ra được nguyên do khiến Dominick đi. Lão là con người dơ bNn, rõ ràng rồi, anh đừng hòng nghĩ đến chuyện can ngăn lão ra khỏi đảo. Dominick muốn đi. Ông ta đã sống trên đảo lâu quá rồi; ông ta là vua, là lãnh chúa, là tay độc tài. Ông ta quên phứt chuyện ông ta ra khỏi hòn đảo nhỏ cách biệt ấy là rất có thể nguy hiểm cho ông ta. Marcus nói rất dịu dàng:

- Ông định gặp Sylvia ở Chicago à? Ông sẽ yêu cầu bà ta ly dị chứ gì?

Dominick cười, ông nói:

- Marcus, anh luôn luôn làm cho tôi kinh ngạc đấy nhé. Gặp Sylvia à? Có thể lắm chứ - nghĩa là vợ tôi

không sợ đèn Chicago. N ều bà ấy không chường mặt ra, rồi sẽ hay, phải không?

Marcus thấy bất lực. Anh tắt máy, anh biết Dominick Giovanni sẽ làm gì ông ta muốn, anh lại biết Dominick giận anh lắm vì anh đã mang Rafaella đi. Anh quay qua nhìn vào mặt nàng:

- Khỏe chứ?

N àng vẫn còn thấy bất bình anh, rồi lại thêm đi máy bay phản lực bị say như tử nữa, trông nàng có vẻ muốn xé xác anh ra. Tóc tai nàng bờm xờm, quần áo nàng xộc xệch, thế mà anh vẫn cười. Anh không nín cười được.

Láu cá hơn một người như nàng trong một chốc hơn cũng khoái rồi:

- N ày em, Dominick không nói với anh ông ta gọi lời yêu mến đến cho em. Xem ra thì ông ta giận lắm. Giận anh chứ không giận em. Là nam nhi, anh gánh hết trách nhiệm, anh cũng không nghĩ là em đã cứ dụ dỗ anh mãi. Dominick nhận ra ông ta không thể làm gì được.

Marcus ngừng nói, anh lấy tay vuốt tóc rồi để yên bàn tay sau gáy. Rafaella cười khúc khích. Thật không ngờ. Marcus nhìn nàng chăm chăm. N àng nói:

- Trông anh thật bê bối.

- Em thử đến gương mà xem em đi.

- Em xem rồi. Chắc anh cho em là một cái bao giấy thật bự chứ gì. N ày, nói việc khác đi. Dominick rồi đảo để làm gì?

Marcus kể cho nàng nghe:

- ... Ông ta luôn luôn ghét lão già. Lão buộc Dominick phải lấy Sylvia.

- Em biết hết rồi. Ông ấy đã nói cho em biết.

- Có lẽ em không biết điều này. Có thể anh làm, nhưng anh cứ nghĩ là mình đúng. Bây giờ thì Carlucci đã chết, Sylvia không còn chỗ nương tựa nữa.

Rafaella nhìn anh:

- Anh cho là ông ta sẽ giết bà ấy à? Vô lý. Ông ta có thể ly dị được mà. Anh thua rồi, Marcus ạ. Anh say máy bay rồi.

N hưng nàng biết là anh nói đúng. N àng nhìn quanh căn phòng nhỏ:

- Anh cũng biết cách chọn khách sạn đấy chứ. Hành lang thì nhỏ xíu, cầu thang thì đẹp đấy nhưng phòng này thì...

Marcus nói nhẹ nhàng:

- Em hãy quên khách sạn Savoy đi, Holland. Anh muốn ở chỗ kín đáo, điều quan trọng là giữ bí mật. Em xem như chúng ta đang ở trên đất địch đi. Em mệt rồi đấy. Hai ta đều mệt. Em có muốn ra ngoài một chút không?

- N ếu đi với anh.

- Anh mệt quá không muốn làm gì nữa.

- Thì thôi. Em đi tắm một chút đã.

Anh nghĩ đến nàng. Anh nằm dài trên giường, đợi nàng tắm xong. Mười phút sau khi nàng bước ra thì anh đang ngáy. Rafaella nhìn anh, nàng lắc đầu. N gủ như chết. “*Chết như Sylvia sẽ chết à?*”

Rafaella lắc đầu. Không, Dominick lẽ nào lại... tệ thế. N goài ra, giết vợ cũ thì chẳng hợp lý chút nào hết. N hưng chuyện rồi sẽ ra sao đây?

Dominick sẽ làm bất cứ cái gì mà ông ta thấy thích, và ông ta đã trải qua nhiều năm bất bình căm ghét Sylvia rồi.

Vâng, ông ta sẽ giết bà ấy, không ngần ngại đâu.

N àng kéo mền đắp cho Marcus, rồi chui vào nằm bên cạnh anh. Một phút sau nàng cũng ngủ.

Chicago Illinois Tháng Tư năm 1990

Tháng T ư ở Chicago lẽ ra trời đẹp lắm, tiết xuân trời mát mẻ, muôn hoa đua nở tỏa hương đua

sắc. N hưng trời lại không thể. Bầu trời xám xịt, lạnh và mưa phùn. Đám tang tổ chức ở nghĩa trang Fairlawn. Có khoảng bảy mươi lăm người đến dự, phần lớn là các ông già, và ít ra có đến ba cảnh sát chìm đến để tiễn đưa lão già đi về địa ngục, Dominick nghĩ như thế. Dominick cúi đầu trong khi vị linh mục đọc đều giọng một bài điệu tang mà nghe ra hợp cho người cha Sebastiani hơn là cho một tên khốn nạn như Carlo Carlucci. Bạn bè của Carlucci có lẽ đã trả công cho vị linh mục để tán dương lão già điên bĩ ổi này. Con mưa chột đổ mạnh, rơi lộp độp dơ bNn trên nắp hòm. Hàng chục cái dù đen bật ra. N hững khuôn mặt biến mất. Dominick nghĩ: “cả một lũ quạ đến để tỏ lòng ngưỡng mộ cái thầy ma hôi hám của Carlucci”.

Sylvia đâu rồi? Có lẽ người vợ của ông đã quá sợ ông nên không đến chăng. Ông nhìn thấy một mái tóc bông, ông bèn chú ý nhìn. N gười đàn bà bông quay đầu lại và nhìn thẳng vào mặt ông, cô ta còn trẻ chưa quá ba mươi, người xấu. N hưng mái tóc thì đẹp, như tóc của Sylvia trước đây, như mái tóc của nhiều người phụ nữ trước đây ông đã từng thấy – tóc vàng mềm mại. Giống như tóc của Coco trước đây, cho đến khi bà ấy thấy bức mình vì mái tóc trở nên quá sáng quá trắng, không còn màu vàng dịu mắt nữa. Bà đã nói với ông rằng bà đã bắt đầu thấy tóc bạc đi...

Sylvia ở đâu?

Frank Lacy hắt hơi bên cạnh Dominick. Ông cười người bạn tâm phúc của mình. Một người quá mạnh khỏe như Lacy có sá gì cái cảm lạnh. Thế mà y lại ngán. Rồi hòn đảo ẩm áp ở vùng Caribe để đến Chicago Nm ướt và lạnh lẽo này đã làm cho Lacy ngán. N hưng chẳng sao. Bởi vì Lacy chỉ việc ngNg đầu lên rồi hắt hơi cho đã đời, rồi thôi. Vị linh mục đã kết thúc buổi lễ. Một người đàn bà trùm khăn kín mít bước ra trước rồi thấy một đóa hồng có các cánh hoa màu nhung rất đẹp lên nắp hòm. Rồi một người đàn ông xúc một xẻng đất đổ lên nắp hòm. Rồi vị linh mục ban phép cho tất cả mọi người đến dự đám, nước mưa chảy trên mấy ngón tay của ngài khi ngài làm dấu Thánh giá. Lễ xong. N gười đàn bà quay gót lại, rồi lăm lét nhìn Dominick. Ông cười với bà. Đó là Sylvia. Ông đã gặp bà rồi đấy. ông vẫy tay chào bà, bà bước nhanh đến một chiếc xe đen lớn. N hanh nhẹn và lặng lẽ, Dominick len qua giữa đám dù đen để đến bên cạnh bà ở chiếc xe hơi.

- Chào Sylvia!

Bà biết ông ta đứng đấy, tất nhiên rồi. Đến để nhìn hả hê ngôi mộ của bố bà. Thật bà điên khi đấy đây, nhưng làm sao tránh được?

Bà lên tiếng:

- Chào Dominick. Anh đến được, tốt quá.

- Thế hả? Tôi đến để thăm ông già khó khăn nằm xuống dưới hai tác đất. Ông ấy đã chết và nếu trời không mưa, thì tôi xin thề là tôi đã nhảy để ăn mừng rồi đấy. Sylvia thân mến này, do đó mà tôi đã nghe Oyster cho biết là cô đã bỏ rượu.

Bà nhìn ông:

- Đúng thế. Tôi không uống một giọt.

- Tại sao thế?

Bà nhún vai. Bà sẽ không bao giờ nói cho lão ta biết việc người tình của bà đã tông một người đàn bà, và bà cảm thấy trách nhiệm, vì bà đã cung cấp ma túy cho hắn. Bà không thể tượng tượng ra được lão sẽ làm gì khi biết được việc này.

- Tôi đã thay đổi rồi, Dominick à. Tôi không muốn giống như trước nữa. Tôi đã thay đổi rồi, thật mà! Ông ta nhìn bà, cái nhìn thường làm cho bà xôn xao biết bao dục vọng và lo sợ. Cả hai thứ trỗi lên cùng lúc. Kỳ lạ thay là cái nhìn lần này không có hiệu quả với bà. Bà nhìn lại, chờ đợi, căng thẳng, lo sợ.

- N gười ta không thay đổi đâu, Sylvia à. Cô cũng như mọi người hẳn là không thay đổi. Cô bắt đầu thấy tuổi già của mình mà thôi.

- Cũng như anh thôi.

Bà ta không chịu chùn bước, không chịu co ro người, mặc dù hai lòng bàn tay bà ướt đầm cả mồ hôi vì sợ.

- N hưng đàn ông thì khác, cưng à. Đàn ông càng già càng hấp dẫn hơn. Dĩ nhiên tiền bạc là phần chủ yếu của vấn đề. N hưng cũng còn phong độ khả kính của chúng ta nữa chứ. Cô có định ở đây lâu không?

- Không Goldstein sẽ đọc chúc thư của bố; rồi tôi sẽ trở lại Long Island. Bà đợi, bà đợi ông ta yêu cầu bà ly dị. N gười đàn bà mà ông ta đang sống cùng, cái người Pháp làm mẫu ấy, có lẽ lão ta muốn cưới đấy. Lão muốn có nhiều con mà. Hay mẹ ấy nay cũng già rồi?

Cuối cùng thì bà không thể đợi được nữa, bà nói:

- Tôi bằng lòng để cho anh ly dị ấy, Dominick à.

- Có lẽ cô đã suy nghĩ chín chắn rồi đấy. N hưng theo tôi thì hơi trễ rồi. Tôi đã muốn ly dị cách đây hai mươi năm. Cái gì làm cô nghĩ là bây giờ tôi muốn ly dị?

Bà cảm thấy sợ, bà đáp:

- Tôi không biết. Anh không muốn à?

Ông ta không trả lời. Bà hỏi tiếp:

- Delorio khỏe chứ? Còn Paula?

- Hấn vẫn thế, Paula cũng vậy. Con ấy thất vọng vì tôi.

- Chắc anh nhớ là chính anh chọn con ấy mà. Tốt giống, tôi nhớ anh nói vậy. Vừa thốt ra lời, bà liền thấy mình là con cóc, nhưng lão ta không lưu tâm đến lời bà nói.

- Tôi không gặp cô ở khách sạn cô ở, được chứ? Hay là cô ở tại ngôi nhà xây trên bình đỉnh của bố cô?

Bà không muốn đi đâu cùng với ông ta hết. Bà từ chối lời đề nghị của ông ta rất lịch sự, nhưng bà biết rồi bà cũng thuận theo như Thánh Ursula thôi, và cũng chẳng sao. Ông ta để cho bà đi, không làm âm ỉ lên. Bà hầu như chạy trốn khỏi ông ta. Dominick cười. Bà biết, bà đã đoán được. Sylvia là con người muôn mặt, bà cũng khôn ngoan kỳ lạ lắm, cho nên bà biết. Ông ta lái xe về khách sạn Clarion.

Sylvia mu ốn rời khỏi Chicago. Bà không có ý định trở về Long Island, nếu vĩnh viễn lại tốt. Thế là Oyster đã phản bội bà. Bà không ngạc nhiên, thật không ngạc nhiên. Hấn trung thành, nhưng quan niệm trung thành của hấn dễ dàng thích nghi với nhiều chủ. Rõ ràng là Dominick đã trả lương cho hấn quá hậu quả nhiều năm nay. Bà không biết hấn đã báo cáo cho chồng bà những gì. Bà run cả người. Bà khiếp sợ lão. Bà phân vân tự hỏi, phải chăng bà vẫn còn khiếp hãi lão khi bà gặp lại lão. N ỗi sợ hãi của bà lớn hơn bà tưởng. Samuel Goldstein đến ngôi nhà xây trên bình đỉnh mấy giờ sau đó để đọc chúc thư của bố bà. Sylvia ngồi trên chiếc ghế thời niếp chính xa xưa đáng giá, bà không tin được. Bà nghe ông ta đọc lại lần nữa, lần này chậm hơn. Goldstein đã hàm ơn nhiều. Bà nghĩ: Thật vậy, y đã hoàn toàn sống thỏa thích. Y luôn luôn ghét bà, cứ tìm dịp để nói xấu bà. Và dĩ nhiên là ba đã cho y nhiều thứ trong nhiều năm qua.

Carlo Carlucci không để lại cho con gái duy nhất của lão một chút gì hết. Lão viết chúc thư để tất cả lại cho cháu ngoại là Delorio Giovanni. Bà không thể tin được. Bà để cho Goldstein ngồi lại đấy, bà rời khỏi ngôi nhà, bà đi ra đại lộ Michigan. Bà không có áo khoát, không có dù. Bà quá sưng sốt và người cứng đờ. Bố bà không để gì cho bà hết. N gay cả việc để cho bà tiền trợ cấp cũng không, bố bà dành hết cho Delorio quyền quyết định, nếu hấn muốn cho hấn cái gì. Bà nghĩ đến ngôi nhà ở Long Island, chắc sẽ giúp cho bà sống được một năm theo nếp sống hiện nay của bà. Cái gì hiện nay cũng đắt đỏ. Và lại còn Tommy Ibsen nữa – ôi, thằng này lại ưa những thứ đắt giá thôi. Bố bà có bao giờ phàn nàn đã chi cho bà bạc triệu hàng năm đâu ngay cả trong ba năm qua. Bây giờ thì bà không có gì

cả, ngoại trừ những thứ mà con trai bà có thể cho bà. Delorio là đứa thất thường, bà lại biết những điều mà Dominick không biết, bà biết những điều mà bố bà không hề biết. Ví dụ bà biết về đứa con gái vị thành niên tên là Marie chẳng hạn, nó mới mười bốn tuổi thì bị Delorio hãm hiếp, rồi để cho nó nằm trần truồng ngoài đồng cách nhà bố mẹ nó khoảng ba dặm đường. Nó sống sót – mà không nói được tên của đứa đã hiếp nó. Sylvia đã tìm cách giải dàn xếp chuyện này. Lúc ấy Delorio mới mười ba tuổi. Bà đã trả cho gia đình của cháu gái ấy trên tám mươi ngàn đôla rồi. Bà không muốn trả thêm cho họ một xu nào nữa. Cứ để cho Delorio giải quyết. Cứ để cho Dominick biết rõ câu chuyện dơ bẩn này. Lão có khả năng trả được. Bà đã ổn lắm rồi. Bà chắc phải gọi cho họ biết. *“Xin chào ông Delgado. Tôi là Sylvia Giovanni đây, tôi xin ông thông cảm cho là tôi không trả cho ông được đồng ten nào nữa đâu, thằng con của tôi làm chủ cả một hòn đảo, hẳn rất giàu và địa chỉ của hẳn đây”*.

Lúc này bà ghét bố bà quá. Bà đã nói cho lão biết về thằng Delorio rồi mà. Không nói hết, nhưng bà đã nói cho lão biết đôi điều, cho nên lão đã cung cấp đủ tiền cho gia đình cô gái. Thế mà nay lão lại để hết tiền bạc cho cháu ngoại. Có một vụ khác nữa, nhẹ hơn, nhưng vụ nào cũng là do Delorio tạo ra cả. Thật tình mà nói thì bà thấy nhẹ nhõm cả người khi Dominick yêu cầu được chăm sóc thằng quý tử. Bà chắc lúc ấy thằng Delorio đã cầu cứu bố hẳn, hẳn đã đặt điều ra mẹ hẳn đã sỉ nhục hẳn, và nói hẳn đã khổ sở khi sống với mẹ hẳn. Bà muốn tỏ lòng biết ơn Chúa khi hẳn sống xa bà. Rồi bà nhớ lại thời hẳn còn tằm bé, thời hẳn dễ thương biết bao. Hẳn ngây thơ, dịu dàng, trinh trắng, và gắn bó với bà. Khi hẳn bước vào thời dậy thì, vị bác sĩ nhi khoa chỉ mỉm cười nói với bà đừng lo. Hẳn bình thường thôi nhưng hẳn có máu hung dữ đấy. Vị bác sĩ đã biết quá nhiều về hẳn.

Rõ ràng là bố bà đã trách cứ bà vì đã để cho Delorio ra đi. Lão đã trừng phạt bà, nhưng cũng được. Sylvia vậy một chiếc taxi quay về ngôi nhà của bố bà. Ngay cả ngôi nhà này cũng thuộc về Delorio. Bà thu xếp đồ đạc và một giờ sau đó bà có mặt ở O’Hare. Trong vòng bà giờ nữa bà sẽ đi Los Angeles. Bà thích nước Mỹ nhưng bà không có hộ chiếu, và bà cũng không về Long Island để xin nữa.

Cứ để cho lão ta đến đây mà tìm bà. Bà sẽ bán ngôi nhà, từ biệt Oyster Lee để cho hẳn chết rấp luôn. Bà sẽ tìm cách để tiết kiệm. N hưng chắc bà nhớ các đóa hồng lắm. Bà đi hạng nhất, tạm thời cứ quên tình trạng tài chánh đã thay đổi ác liệt đi đã. Bà bèn gọi một ly ịch ky, một ly xéch thôi. Rồi một ly nữa. Rồi một ly nữa. Rồi một ly nữa. sau khi đã nốc hết bốn ly, bà ngủ say. Gã tiếp viên hàng không thở phào nhẹ nhõm, nói với gã bạn:

- Mình cần dân giàu xụ phóng túng đi hạng nhất.

Mãi tới chiều hôm đó Samuel Goldstein mới thông báo cho Dominick biết về chúc thư của Carlucci. Gã cũng cho Dominick biết là Sylvia đã bỏ đi, bà ta không cho biết bà đi đâu. Có lẽ về nhà, Goldstein đoán như thế. Có lẽ không còn cách nào hơn. Gã cảm thấy cũng không cần quan tâm đến bà nữa. Gã đã cho bà ta một lợi thế của xuất phát rồi. Dominick cười qua điện thoại. Cả hai chuyện đều khiến cho ông ta thích thú. Ông ta quyết định ở lại Chicago một hôm nữa. Ông ta vẫn không hẳn cái chúc thư của Carlucci có làm cho ông sung sướng không nữa. Delorio phải có bàn tay cứng rắn của ông, không thì hẳn sẽ làm những việc ngu xuẩn với ma túy thôi. Ông ta biết thế. Phải lo chuyện này cho rồi – Delorio với cả số tiền của hẳn và chỉ riêng hẳn mà thôi.

Còn về phần Frank Lacy thì sau khi hẳn kiểm tra xong xuôi công việc, y sẽ bay đi Los Angeles. Chứng cảm lạnh của y sẽ đỡ hơn ở miền Nam xứ California ấm áp. **Ở Khách sạn Bennington, Luân đôn, Anh Quốc.**

Tháng Tư năm 1990

Rafaella nói nhỏ nh ở trong máy điện thoại. Marcus vẫn đang ngủ say, nằm ngửa thẳng cẳng, để

nguyên cả quần áo mà ngủ. Nàng không muốn anh nghe nàng nói chuyện. Nàng nói chuyện với ông bố dưỡng, nàng không tài nào giữ cho giọng nói khỏi bị kích thích được:

- Mẹ con tỉnh dậy hả? Có thật mẹ con đã nói cái gì hả? Bà nói gì thế?

Charles nhìn cái máy điện thoại. Tốt thôi không có lý do gì mà dẫu giếm nàng nữa. Đêm trước khi ông ta tìm tập nhật ký cuối cùng thì toàn bộ tập nhật ký của Margaret không có trong hộp bàn nữa. Chắc là Rafaella đã lấy hết rồi. Không còn ai khác. Thế là nàng đã biết. Biết cha thật của nàng, biết hết nỗi đau đớn của bà, biết những ám ảnh của bà. Ông đáp một cách nghiêm nghị:

- Bà đã gọi tên “*hắn*” rồi gọi tên con, rồi nói “không, không”. Chỉ có thế thôi. Đến lượt Rafaella nhìn vào máy điện thoại. Thế là dưỡng Charles cũng đã đọc tập nhật ký rồi; có lẽ mẹ không tin ông chẳng. Dưỡng đã tìm thấy tập nhật ký, rồi đọc hết, và bây giờ dưỡng đã biết Rafaella cũng đã đọc rồi, vì cái tập nhật ký đã biến mất. Nàng hỏi:

- Dưỡng đã biết Dominick Giovanni bao lâu rồi? Dưỡng biết về con và lai lịch của con bao lâu rồi?

- Lâu rồi. Một năm rồi, nhưng hình như đã lâu lắm rồi. Con à, dưỡng nói cho con biết việc này. Cái người – người say – đã tông mẹ con không ai khác là Sylvia Carlucci Giovanni. Dưỡng đã thuê một thám tử, và ông ta đã tìm ra chiếc xe tông mẹ con. Mẹ con đã lái xe đến gần chỗ bà ta ở. Dưỡng không nghĩ ra lý do khiến mẹ con đến đó. Rafaella bị một cơn sốc mạnh, nàng lắc đầu rồi nói:

- Con cũng không nghĩ ra. Mẹ không nghĩ là Sylvia có tiếp xúc với Dominick trong nhiều năm mà. Con không biết tại sao bà lại lái xe đến gần đây nữa. Dưỡng Charles à, con không thích việc này chút nào hết. Dưỡng nói đúng đấy: sự trùng hợp ngẫu nhiên này không tính đến được.

- Con nên về nhà đi. Hoặc là ở đây, hoặc là ở Boston.

Ông ngừng nói, rồi cân nhắc, ông nói tiếp:

- Dưỡng không biết rõ bây giờ con đang ở đâu. Al Holbein đã nói cho dưỡng biết con đã đi nghỉ ở Caribe. Dưỡng cầu sao con không ở đâu đó gần hòn đảo của người ấy, nhưng nếu con ở đó thì con hãy ra khỏi đó ngay. Dưỡng muốn con về nhà thôi.

- Hình như dưỡng biết hết cả rồi. Con không thể về nhà được, dưỡng à. Con chưa về được thôi. Dominick đã đi Chicago dự đám tang rồi. Hiện con ở London chứ không phải ở đảo.

Im lặng một hồi vì kinh ngạc, rồi ông nói:

- Tại sao?

- Dưỡng Charles à. Con không vào đó nữa. Con sẽ rất thận trọng, dưỡng cứ tin con đi. Giovanni không làm gì được con ở đây đâu.

- Cái thằng cha ấy hại được cả quỹ nữa đấy con à.

- Con sẽ rất thận trọng. Dưỡng nói dùm với mẹ, con rất thương mẹ. N gày mai con sẽ gọi lại.

Nàng ngừng lại một chốc rồi nói tiếp:

- Dưỡng à! Con xin lỗi, thật đáng tiếc. Thật đáng tiếc cho tất cả chúng ta, mà đặc biệt là mẹ.

Rafaella cúp máy không để cho Charles kịp nói.

- Anh biết là em giỏi miệng lắm mà...

Nàng quay lại nhìn anh rồi nói:

- Anh im đi, Marcus.

Trông nàng có vẻ lo lắng nên anh không chọc nàng nữa.

- Em không ngủ chút nào à?

- N gủ vừa rồi. Anh dậy rồi hả?

Nàng thích anh không nhúc nhích, anh vẫn nằm ngửa thẳng cẳng trên giường. N hưng anh đã biết cảnh giác: anh luôn luôn biết cảnh giác.

- Mẹ em khỏe rồi chứ?

- N hư anh đã nói với em đấy, bà tỉnh lại một chốc rồi lại hôn mê. Điều mà anh không biết là bà đã nói

được vài tiếng rồi hôn mê lại.

Rafaella đứng dậy, và kéo chặt thắt lưng áo ngủ. Nàng nói:

- Em đã gọi nhân viên phục vụ phòng. Anh muốn gì?

Anh định nói la lơn một chút chơi buổi sáng, nhưng anh đành thôi. Nàng có vẻ căng thẳng quá. N hiều việc đã xảy ra trong một thời gian quá ngắn, những việc ngoài sức của nàng, cho nên anh đành dẹp chuyện dí dỏm lại. mà tính đến chuyện điếm tâm:

- Anh ăn cá mứa. Anh sợ lượng cholesterol cao lắm.

Nàng có vẻ lơ đãng trong phút chốc, rồi đáp:

- Em không cười việc chọn thức ăn của anh đâu, vì xem anh như tay chạy ma-ra-tông vậy. Em đi thay áo quần và trang điếm. Anh thật chơi được khNu cầm như một gã cao bồi miền Tây vắt vẻo trước đồng lửa trại được à?

- Thưa bà, tôi chơi được chứ. Anh từng mơ ước có người đêm sáo đấy.

- Em luôn luôn cho rằng chơi khNu cầm có đêm sáo là tuyệt đấy.

- Rồi sẽ chơi, bà Holland à.

Hai người nhìn nhau. Marcus cảm thấy giữa họ đang có điều khNn thiết, nhưng anh biết rằng đã có quá nhiều điều bất định trong cuộc sống của hai người, khiến cho họ chưa cho phép tin tưởng nhau được. Nàng nói nhanh:

- Tại sao anh không đi tắm đi?

Không biết làm sao hơn, Marcus đành phải nghe lời nàng.

Sau khi Rafaella gọi người phục vụ phòng để đưa thực đơn, nàng thay áo quần, nàng nghe Marcus hát nhạc kịch bằng giọng cổ trong khi đang tắm. Được lắm. Anh lại còn biết cả tiếng Ý nữa chứ. Vở nhạc kịch đó tên là Don Giovanni.

Sau khi nghe tiếng gõ cửa, Rafaella đã chải tóc xong. Nàng nhìn cánh cửa buồng tắm vẫn còn đóng kín mít, nàng nhún vai rồi ra mở cửa. Một bồn phòng tắm đầy nước sữa đNy một cái bàn có bánh xe trên đặt những chiếc khay bạc có nắp đậy. Nàng ký chi phiếu và boia cho hấn ba đôla. Marcus đã đổi tiền ở Heathrow, nhưng nàng không muốn lục túi quần của anh. Sau khi anh bồn phòng đã đi, nàng gửi những chiếc đĩa phòng lên để đánh hơi mùi trứng Benedict nàng đã gọi xem sao. Không có mùi gì hết. Nàng giở nắp một cái khay lên.

Nàng thét lên, rồi do phản xạ tự nhiên, nàng lấy tay bịt lấy miệng để khỏi nôn ọe. Chiếc khay bạc chòng chành trên bàn rồi rơi đánh phịch xuống nền nhà.

Marcus vọt ra khỏi buồng tắm, trần truồng như nhộng, khuôn mặt anh kinh ngạc:

- Cái gì thế?...

Anh thấy, anh đưa mắt nhìn. Cả một con chuột lớn nằm trên đĩa, ghẻ lở dơ dáy, xám xịt và còn nóng. Nó đã chết. Một mảnh giấy xếp lại, gài dưới con chuột, thò ra ngoài.

Chương 19

Ở khách sạn Bennington, London, Anh quốc Tháng 4 năm 1990

Rafaella mu ốn quay mặt đi, mà không được. Nàng cứ nhìn vào con chuột ghê lở, xám xịt ấy. Nàng không nghĩ được điều gì để nói. Nàng chỉ đứng đấy nghẹn cả họng. Marcus nói:

- Đúng rồi, thế thì thật đáng mửa rồi.

Anh thận trọng kéo mảnh giấy dưới con chuột ra, rồi lấy cái nắp đậy lên cái đĩa. Anh mở tờ giấy và đọc hàng chữ đen rõ ràng

- Viết gì thế?

Anh đưa cho nàng, nàng đọc:

- “Ông Devlin thân mến!

Không giống Jack Bertrand, bạn tôi đâu. Các biểu tượng không làm ông chùn bước. Tôi sẽ gặp ông tại câu lạc bộ của tôi. Đêm nay lúc 8 giờ, nhớ dẫn theo người đẹp của ông. “

- Chắc là của Olivier?

- Chắc thế, anh cũng đoán thế. Cũng hài hước đấy chứ, hả? N hưng hẳn đã dùng biểu tượng đúng đấy.

Giọng anh nghe ra đang bận tâm lắm. Rafaella cười khúc khích rồi nói:

- Marcus, anh trần truồng như nhộng ấy. N hắc anh thôi, chứ em không phàn nàn đâu. Anh phóng ra khỏi phòng tắm tức khắc giống như thánh George, không mặc giáp. Anh nhìn xuống rồi nói:

- Lúc này anh chẳng ra vẻ con ngựa đực đang động cõn chút nào hết

- N gược lại là gì? Ồ, con ngựa đực thiện.

- Cứ nhìn đi, con ngựa thiện của em rồi sẽ lên cho mà xem. N ếu mặc áo vào, em dùng điểm tâm với anh chứ?

Rafaella nhìn cái đĩa có đậy nắp, nàng rung mình.

- Trước hết là đẹp các thứ này đi ... Không, ta ra ngoài đi.

Họ ăn trưa gần bảo tàng viện Anh quốc, ở quán Con chồn chạy. Anh nói nàng đừng gọi bia, nhưng nàng vẫn gọi, chỉ là để làm ngược ý anh mà thôi, thế rồi nàng ân hận đã không nghe anh. Trời nóng ngọt ngào, khó chịu. Anh nói:

- Em gọi côca, bỏ nhiều nước đá vào mà uống.

Anh đưa tay vẫy gọi cô bồi bàn

Khi họ ăn bánh xăng uých nhân thịt bò ướp muối, thì Rafaella nói:

- Tại sao cái lão Olivier này tìm ra chỗ chúng ta mau quá vậy?

- Em thắc mắc giống anh rồi đấy. N hư anh đã nói, lão ta có điệp viên ở khắp nơi. Câu lạc bộ này của lão có tên là câu lạc bộ Phương Đông. Nó ở Piccadilly, nếu anh ghi không lầm. Chúng ta thay quần áo rồi đi thăm lão, em đi làm đóm cho anh. Chỉ có thế. Có được không nào?

- Làm đóm à? Làm ơn giải thích hẳn hoi cho em nghe đi.

- Em là phu nhân của anh, là bạn đường, là tình nhân của anh.

- Giống Coco vậy hả?

Marcus giật mình. Rồi anh chậm rãi nói:

- Đúng, giống Coco vậy. Em tỏ ra sang trọng, xinh đẹp và câm miệng không nói khi đàn ông bàn chuyện làm ăn.

- Em thấy giống tình nhân của bọn đàn ông ở thập kỷ 30 quá. Em đeo súng lục ở băng giữ bí tất dài được chứ?

- N ếu h ắn bi ết em là m ột ph óng vi ên, anh ch ắc là h ắn ta không m ời ch úng tanh vào ph òng ri êng của h ắn đ ầu, và vi ệc này quan tr ọng l ắm nh ế. Em có t ính chuy ện m ọi t ین t ức không?

- Có chứ. Em có th ể m ọi đ ược t ین t ức chứ. Em s ẽ đ óng vai ph óng vi ên cách kh ắc. N àng c ần mi ếng b ánh r ồi n ói th êm, đ áng ưu tư:

- Em không hi ểu tại sao h ắn l ại không bi ết em. H ình nh ư h ắn bi ết đ ủ th ứ mà.

- Câu h ỏi hay. N hưng anh cam đ oan h ắn không đ ể ý đ ến ph ụ n ữ, h ắn cho ph ụ n ữ không đ áng ng ại cho h ắn. Hy v ọng h ắn ch ỉ xem em là t ین nh ân của anh mà thôi. T ối đ ó có hai ng ười đ ứng tr ước câu lạc b ộ Ph ươ ng Đ ông, m ột t òa nh à h ẹp mà cao ở đ ại l ộ St. James, m ột t òa nh à h ết s ức k ín đ áo v ới kh ách qua đ ườ ng. Là m ột s òng b ạc nóng b ồng nh ất London, không ra v ề các s òng b ạc mà Rafaella đã t ườ ng. Ph ải ch ăng n àng quá ng ây ng ồ khi cho nó ph ải ồn ào, nó ph ải hoa hò e v ới nh ững ng ười áo qu ần sang tr ọng v ứt ti ền qua c ửa s ổ hay sao?

M ột ng ười đ àn ông m ặc b ộ đồ d ạ h ội đ ến tr ịnh tr ọng đ ẫn họ vào. Đ ầu ông ta h ới h ết, b ộ râu c ằm nh ọn. Ông ta chào: “Th ư a ông Devlin” r ồi quay ng ười l ại, đi qua m ột ng ườ ng c ửa h ình v òng cung. Ph òng kh ách ch ính ít c ũng m ột b ề 30 m ột b ề 70 b ộ - cho áng h ết chi ều d ài và chi ều r ộng của t òa nh à. N g ọn đ ền ch ùm b ằng th ủy t ین th ật l ớn chi ếu anh sáng êm d ịu tr ên qu ỳ ông qu ỳ bà đ ang ở d ướ i. Ch ỉ có nh ững ng ười r ất gi àu và k ín đ áo ăn th ư a hàng đ ồng ti ền mà thôi.

Marcus nghi êng mi ệ ng vào tai trái của n àng, n ói:

- Anh ng he ng ười ta n ói, g ặp đ êm may, Olivier thu đ ến 300 ng àn b ằng Anh. Do đ ó em th ấy c ảnh l ộng l ầy ch ư a?

- R ồi còn giá c ất c ỏ này? R ồi còn t ین d ục này? R ồi ăn gi าน này?

- Đ úng, đ ủ th ứ kỳ di ệu ấy.

N àng nh ìn anh nh ư mu ốn nh ắc nh ỡ anh m ột s ố cách đ ể trả thù, nh ưng anh ch ỉ m ỉ m cười. Chi ều h ôm ấy anh đ ể cho n àng đi l ục l ạo ở đ ại l ộ Fleet, ở đ ây có nh ững t òa b ào, đ ể n àng t ین hi ểu v ề Olivier. N àng không t ین đ ược nh ững, vì g ã này tr ánh s ự chú ý của công ch úng và xem t ờ Scotland Yard nh ư đồ d ịch h ạch, nh ưng n àng c ũng đ ược m ột ph óng vi ên làm cho t ờ Times ở London mu ốn gi úp đ ỡ n àng, mu ốn có m ột cu ộc h ẹn hò v ới n àng. Marcus bi ến đ ầu m ất, r ồi v ề tr ể chi ều h ôm ấy, mang theo nh ững h ộp mua ở nh à hàng. Khi th ấy n àng nh ướ ng m ày ng ạc nh iên, anh n ói:

- Anh c ần m ột b ộ l ễ ph ục, và em c ũng th ế.

B ộ đ ại l ễ của n àng là m ột chi ếc áo dài b ằng hàng d ệt màu tr ắng h ết s ức đ ơn gi ản và h ết s ức kh êu g ợi, đ ến n ổi n àng đ ứng nh ìn m ột h ồi l âu. R ồi n àng n ói:

- Áo đ ẹp mà khi ếm nh ấ quá.

Marcus thúc n àng m ặc vào xem th ử, r ồi khi n àng m ặc áo cùng mang đ ôi gi ày đ ể m ềm màu tr ắng, thì tr ông n àng ho àn to àn gi ống m ột ph ụ nh ân r ất sang tr ọng và gi àu có. Marcus v ừa th ận tr ọng đ ưa tay th ỏa h àm, v ừa n ói v ới n àng:

- G ót gi ày đ áng ra ph ải cao hơn n ữ a, nh ưng em ko bi ết gi ờ nào ph ải v ợt ra cái ch ốn c ăng th ẳng ấy g ấp. R ồi anh nh ìn ng ắm n àng, anh đi v òng qu anh n àng, nh ìn n àng đ ủ g óc, bi ểu n àng th ẳng vai l ên, và n àng th ấy ánh m ắt kho ạn kho ái của anh. N àng nh ìn th ẳng vào m ắt anh, n àng n ói:

- Anh, th ằng cha Marcus, đã bắt cóc t ôi, đ ầu đ ộc t ôi, n ói l áo v ề m ẹ t ôi, làm t ôi s ợ đ ến ch ết, r ồi đ ợi t ôi vào gi ườ ng v ới anh n ữ a.

Anh th ờ d ài:

- Đ úng th ế, th ật đ ầy! N hưng không ph ải “đ ợi”. Ph ải n ói “hy v ọng” m ới ch ính x ắc. Em h ãy xem m ột ng ười hy v ọng là m ột ng ười không bao gi ờ ti ếp c ận t ử t ế v ới em tr ên gi ườ ng h ết. Th ực t ế là, Rafaella này, b ây gi ờ anh đã suy ng ĩ v ề đ iều đ ó r ồi, em là ng ười lu ôn d ụ đ ỗ anh. Em mu ốn gi úp anh m ở cái kh óa k éo đ ược không?

N àng b ật c ười, n àng không gi úp đ ược, nh ưng n àng th êm anh và anh bi ết n àng th êm anh, nh ưng mà làm

tình vào lúc chiều tối lúc này thì không ổn rồi, và chuyện trò giữa hai người cũng khó – không đùa cợt nhưng nói chuyện với nhau thôi.

Chuông điện thoại reo. Marcus nhìn điện thoại vừa ngạc nhiên vừa lo ngại nhưng sau một hồi đắn đo trong im lặng thì anh cầm lấy máy trả lời. Anh không nói gì hết, tuyệt đối không nói gì, chỉ im lặng, hai mắt nhắm lại, không có một dấu hiệu nào trên mặt cho biết tin tức là tốt hay xấu, hay là chung chung. Mặt anh lạnh như tiền khiến Rafaella thất vọng hoàn toàn. Rồi anh cúp máy rồi thở thật dài, anh nói:

- Anh phải đi ra ngoài một lát. Không có gì quan trọng đâu. Em chuNn bị để khi anh về là chúng ta đến câu lạc bộ của Olivier.

Anh không để cho nàng có thời giờ để nói năng, anh hôn nàng thật nhanh và thật mạnh, úp bàn tay lên bộ ngực ở bên ngoài lớp vải thêu, anh nâng niu một chút rồi bước đi. Rafaella bước đến máy điện thoại rồi hỏi thăm nhân viên điều hành khách sạn

- Xin lỗi, đây là phòng 927, người gọi đến quên cho tôi biết số. Ông có ghi số lại đấy chứ?

Rafaella đã không hy vọng chút nào hết, hầu như nàng hét lên khi nhân viên điều hành nói:

- Dạ có chứ. N người gọi đến là ông Anton Rosch ở phòng mười hai mươi. Tôi gọi cho bà nhé.

Rafaella vội cản lại:

- Tôi không cần nữa.

Nàng nói đi nói lại, lắc đầu quầy quậy. Nàng vội thay chiếc quần bò và cái áo len màu xanh lại, mang giày chạy bộ. Ông Anton Rosch hả? Ông ta là gì với Marcus? Vả lại, Marcus làm cái trò gì đây? Nhân viên mặt vụ hải ngoại chẳng? Cái tên Rosch này có quốc tịch gì? Nghe như người Sec vậy thể?

Rafaella theo cầu thang đến tầng thứ 10. Vừa bước từng cấp, nàng tự hỏi liệu nàng có moi được sự thật nơi Marcus không đây? Có vớt được sự thật không đây? Rồi nàng nghĩ đến nguyên do của mình, nhưng nàng bỏ qua liền, vì nguyên do của nàng chỉ là cá nhân, chỉ vì Dominick Giovanni, cha nàng mà thôi. Trái lại Marcus thì ... Marcus Devlin là ai đây.

Phòng 1020 cũng là một cánh cửa màu nâu khác nằm cuối dãy hành lang có trải thảm màu nâu, may thay đây là dãy hành lang vắng vẻ không có ai. Nàng áp tai vào cánh cửa, không nghe gì hết. Nàng quỳ xuống nhìn qua ổ khóa, phòng trống trơn. Rõ ràng là Marcus đi đâu đó ở ngoài để gặp tay Rosch này rồi.

Nàng đi thơ thNn vào quán café nhỏ nằm ngoài phòng khách nhưng cũng không có Marcus ở đấy. Thế rồi nàng quay về phòng lo nghĩ. Hợp tác với Marcus, phải dùng mưu thôi. Nàng phải dùng mưu thôi, ở đâu cũng thế.

Bỗng giọng của anh phá tan luồng suy nghĩ của nàng:

- Này, em nhìn đi đâu lâu rồi đấy nhé. Em suy nghĩ gì về khung cảnh này thế? Em khiếp vía trước cảnh giàu sang này hả?

Rafaella giật mình khi nghe giọng anh nói, nàng sực tỉnh thấy mình đang ở tại câu lạc bộ Phương Đông. Nàng ngược mắt nhìn Marcus mỉm cười, nụ cười bí Nn xem ra chẳng thua kém cô đào Betty Boop đóng vai kẻ đang điếm mỗi chài đàn ông tí nào, Marcus phải phục tãi của nàng. Nàng muốn nói toạc ra, hỏi thẳng anh Rosch là ai, nhưng nàng cố nén mình lại. Marcus thì nhanh nhẹn, mồm mép, có tài tránh né khó mà hỏi anh được. Không được, nàng phải dùng mưu thôi, và ở trong phòng Olivier thì khó mà hỏi cho ra được. Nàng nhìn quanh rồi nói:

- Khiếp, em khiếp quá rồi. Em sẽ xài phần tiền dành cho mèo để đánh bạc chứ? Marcus vừa trả lời đồng ý thì anh thấy gã râu chòm đầu hói len lỏi giữa đám khách khứa tiến về phía hai người. Anh nói:

- Này em, hoàng đế Olivier tiếp chúng ta rồi đó. Này Rafe, em nhớ cầm miệng đấy nhé. N hớ đóng vai mèo cho tốt đấy nhé, không làm gì khác. Phải cho dịu dàng, ngốc nghếch và tôn trọng đàn ông và...

- Để em đóng cho anh xem, Marcus, sao?

Anh nhìn dáng dấp ngây dại của nàng, anh cười, nói:

- Tuyệt hảo, nhưng theo anh, mắt em phải đưa tình một chút.

- Đừng đòi hỏi quá nhiều, Devlin

Họ đi theo người hộ tống ra khỏi phòng khách chính. Bước qua cánh cửa mờ mờ có ghi chữ “RIËN G”, họ đi vào một hành lang rộng. Nàng bàng hoàng khi nghe anh gọi Rafe. Chỉ có Al Holbein, ông chủ bút Boston của nàng mới gọi nàng như thế. Marcus lại gọi nàng một cách ngọt xớt như thế. Nàng cảm thấy bàn tay anh nắm lấy khuỷu tay nàng. A, nàng thích nghe anh gọi Rafe quá. Anh nói:

- Em có nên ngoáy móng một chút không?

Rafaella lặng lẽ rút tay ra khỏi anh rồi để thẳng xuống. Nàng đưa mấy ngón tay cào nhẹ cái giống iu xiu của anh. Anh nín thở, còn nàng thì cười nham nhở. Nàng cảm thấy anh phồng lên, và dự biết có nhiều người, có lẽ nhân viên, đang đi đến phía hai người dọc theo hành lang, đã thấy hành động của nàng. Nàng nhìn anh hết sức gọi tình, rồi nàng đi trước anh một chút, ngoáy móng rất là hấp dẫn.

Nàng nghe giọng nói anh ở phía sau:

- Anh thích em như thế đấy, Holland à. Em làm thế được đấy.

Khi người hộ tống dừng lại trước hai cánh cửa bằng gỗ sồi nặng trĩu, thì nàng dừng lại đợi anh. Gã gõ cửa, rồi gật đầu với hai người, gã mở cửa bước vào, rồi đóng cửa kín mít. Nàng hỏi:

- Bình tĩnh đi nghe, Devlin?

- Em thích mạo hiểm chứ, Fifi?

- Fifi à?

- Ủ, anh thích đặt tên ấy cho cô mèo của anh.

Văn phòng của Roddy Olivier trang hoàng bằng gỗ sồi rồi đóng pa nô rất lộng lẫy, kiêu khoe đầu khoe sang của thời đầu thế kỷ. Lão ngồi sau chiếc bàn kiểu Tây Ban Nha nặng nề đen sẫm. Với một người tuổi 60 hay trên dưới tuổi ấy, thì lão ta còn phong độ lắm. Trông lão đẹp mã hơn hai tấm ảnh đăng trên báo lôm đôm mà Rafaella đã xem rồi. Mái tóc dày đã bạc, khuôn mặt dài tai tái, trông khá thông minh, và đôi mắt màu xám hết sức lạnh lùng. Lão không cười, không động đậy, chỉ ngồi yên và nhìn hai người. Rồi sau khi gật đầu chào Marcus, lão đưa cặp mắt hầu như quá thờ ơ nhìn Rafaella. Lão nhìn nàng, nhìn khắp người nàng với vẻ lãnh đạm. Trông nàng quá khiêu gợi.

Roddy Olivier đưa lên một bàn tay rất nhỏ có đeo nhẫn. Lão nói, giọng lão trầm, dịu:

- Devlin, mời anh ngồi. Xin mời bà ngồi bên kia. Bufford, mang thức uống ra cho chúng tôi. Ông Delvin và tôi uống ịch ky còn bà đây thì rượu gừng, nhé.

Olivier không thèm hỏi khách muốn uống gì, nhưng Marcus vẫn nói:

- Thế được đấy.

Olivier không nói gì cho đến khi cả hai đã ngồi vào chỗ, Marcus ngồi trên một cái ghế dựa bọc da mềm đối diện với cái bàn của lão, còn Rafaella ngồi trên cái ghế dài kê sát tường ở đằng xa. Nàng nghĩ: “Con dĩ cao cấp ngồi đây”. Nàng buộc phải ngồi thẳng người vì ghế không có chỗ dựa. Nàng ngồi tréo chân lại và cố làm cho giống một con điếm cao giá.

Olivier không nhìn nàng khi lão nói với Marcus, chỉ vẫy một bàn tay về hướng nàng:

- Đẹp đấy chứ?

- Vâng.

- Có xứng với giá anh trả không?

- Quá xứng. Tôi không xài lâu đâu.

- Nếu anh chán, tôi sẽ lấy nàng cho.

- Tôi sẽ xét sau.

- Anh đã loại Bertrand rồi.

Olivier nói nhỏ nhẹ. Lão đầu mấy ngón tay, gõ gõ mấy đầu ngón tay với nhau.

- Tôi không tránh được. Ông ra lệnh hấn theo dõi tôi chứ gì?

- Không phải đâu. Không giống Bertrand, tôi không đánh giá thấp anh đâu, Devlin à. Và nếu tôi muốn loại anh, thì bây giờ anh không ở đây được đâu. Không, tôi nghĩ Jack có nhiều tham vọng riêng của hấn. anh đã cứu sống Dominick trong vụ mưu sát đầu tiên.

- Ông có nguồn tin đáng kinh ngạc lắm.

- Dĩ nhiên. Không mấy người làm như thế, không mấy người muốn cứu mạng của Giovanni hết. Tôi tự hỏi tại sao anh lại làm thế. Anh bị bắt, phải không? Marcus chỉ gật đầu. Lão nói tiếp:

- Tại sao anh lại đến London? Để tìm hiểu có phải tôi là người tổ chức Bathsheba chứ gì?

- Đúng thế. Ông biết đấy, Bertrand đã nhắc đến bathsheba.

Vừa lúc Bufford trở lại phòng. Y mang theo một khay bạc. y lặng lẽ đưa ụch ky cho Olivier, rồi cho Marcus, rồi sau cùng đến chỗ Rafaella ngồi, y đưa cho nàng ly rượu gừng. Olivier gật đầu ra dấu cho gã, gã lại bước ra. Lão nói:

- N gười ta luôn phải khôn ngoan chọn dụng cụ cho mình chứ. N gười ta tự hỏi, phải chăng Dominick đã quên chuyện hiến nhiên gián dị này rồi.

Lão nâng ly ụch ky lên:

- Ví dụ Bufford chẳng hạn, hấn trung thành như một con chó săn. Tình nhân cũng phải trung thành, anh đồng ý không? Chắc là anh đồng ý. Thật là kỳ khi nói đến tình nhân, phảik? Thôi, bây giờ nói đến việc anh hỏi Bathsheba đi, ông Delvin!

Marcus trả lời “vâng” rồi anh nhấp rượu ụch ky. Đây là loại Glanfiddich, thật ngon. Anh tự hỏi Olivier dùng các từ tối nghĩa ấy để nói lên điều gì?

Rafaella không đụng đến ly rượu gừng cho đến khi nàng quá khát, nàng nhấp vành ly nhưng không uống vào miệng. Nàng cảm thấy Olivier rất quả quyết, lão quá tự tin, tự tin vào khả năng thành công bất cứ công việc gì lão thích. Nàng đã từng gặp nhiều người cũng tinh hoa phát tiết ra ngoài như thế, nhưng họ không cho người ta cái cảm giác chắc chắn rằng họ quá tàn bạo hay không. Còn lão thì là một kẻ rất đáng sợ. tất cả các hành động của nn đều từ tốn và kín đáo. Nàng không muốn để cho lão chú ý vào nàng lại. Marcus đang suy nghĩ gì vậy? Trước đây chưa bao giờ nàng thấy mình lẽ loi người thế này. Thật khiếp. Anh nói:

- Bertrand biết về Bathsheba. Ít ra thì hấn đã nói đến như là hấn đã biết. Tôi nghĩ là ông chắc có thể nói cho tôi biết đôi điều về nó, hay là về họ, hay là kẻ ấy, hay nó là cái gì đấy. Dĩ nhiên là nếu ông muốn.

- Có điên tôi mới nói cho anh biết về cái gì đấy. N ó là ai đi chẳng nữa thì nó đều muon Giovanni chết đi. Tôi muốn thấy hấn bị giết. Hấn kiêu ngạo, hấn là gai trong da thịt tôi. Hấn cho hấn là kẻ toàn năng, là một ông Thánh. Hấn quả tình mất ăn mất ngủ từ khi nhóm Bathsheba này đe dọa hấn.

- N hưng để nói thêm cho vui, tôi sẽ nói cho anh nghe thêm việc này, ông Devlin à. Dĩ nhiên là anh biết mấy gã Hà Lan và cái bàTulp ấy rồi. Tulp đã bắn anh đấy. Bà ta thuộc loại siêu đẳng trong nghề cho đến khi bà ta đảm nhiệm công việc này. Bà ta đi New York. Cho nên bất kỳ ai hay bất kỳ cái gì anh muốn tìm kiếm đều có thể nằm ở đấy. Ông Devlin này, tôi đoán chắc là ông tự hỏi tại sao mấy gã hà Lan lại tự sát. Họ lấy độc được ở đâu đấy? Phải chăng họ đã mang theo? N hưng đấy là một câu hỏi khác để cho anh trả lời. N ó không nằm trong vấn đề này. Cái tên Bathsheba kỳ quặc đấy chứ? Anh nghĩ sao về căn nguyên của nó.

- Bathsheba lấy trong kinh thánh à? Vợ của David à?

- Đúng, anh đoán đúng đấy. N ó có ý nghĩa tượng trưng, đối với một số đàn ông. N hưng chỉ là tạm thời thôi, nhất là thời đại chúng ta, ít ra thì nó cũng bí mật hơn vào thời còn sùng bái thánh kinh. Anh có yêu hội họa không, ông Devlin? Không hả, tôi chỉ nhìn vào cái vẽ thờ ơ của anh thì tôi biết ngay là anh không yêu hội họa. N ày, thưa ngài, tập yêu hội họa đi, tôi nghĩ là mọi việc rồi sẽ trở nên sáng sủa

hơn. Bây giờ thì anh cắt đi. Tôi mong anh cắt khỏi London ngay. Tôi mong anh đi về phương Nam đi. Anh để lại cô gái cho tôi được chứ?

- Không, cô ta đi với tôi mà.

- Tiếc thật!

Olivier không đứng dậy, lão chỉ gật đầu chào Marcus:

- Nếu anh bỏ Giovanni, tôi có thể thu dụng anh vào tổ chức của tôi. Thôi chúc anh ngủ ngon, ông Devlin. Tôi không gặp lại anh nữa đâu.

Cả Rafaella lẫn Marcus đều không nói một lời cho đến khi hai người đã leo lên taxi để về khách sạn Bennington.

Rafaella chưa bao giờ cảm thấy lạnh cả người như thế cả.

Los Angeles, California Tháng 4 năm 1990

Sylvia vào ở trong một khách sạn nhỏ ngoài đại lộ Wilshire. Chỗ này rẻ mà lại khá sạch. Đầu bà đau như búa bổ, miệng khô khốc, bụng cồn cào. Đây là dư vị khó chịu sau khi uống rượu, bà đâm ra ghét mình. Bà đã thấy thái độ khinh khi thương hại của mấy tiếp viên hàng không ở buồng hạng nhất đối với bà. Không, không bao giờ uống nữa. bà sẽ không bao giờ dừng đến một giọt rượu nữa.

Bà không có hành lý, mà chỉ có một thẻ tín dụng dài hạn. bà uống 3 ly rượu, ngắm mình trong gương ở phòng tắm, bà quyết phải tu tỉnh lại. Bà cần phải sửa mình, bà không muốn mình là một kẻ nghiện rượu nữa. Không, chắc là phải thôi. Bà gọi một chiếc taxi chở bà đến khu buôn bán ở Rodeo River. Bà cần một vài thứ. Một ít áo quần đẹp. nhưng không mua rượu. bà nghĩ đến Tommy Ilben nhưng không tiếc nuôi nữa. Trời nóng trên 30 độ, bà bước vội vào nhà hàng đầu tiên, nhà hàng bán áo quần. Lập tức bà cảm thấy thoải mái. Nhân viên bán hàng cũng nhận thấy thế, họ liền bao quanh lấy bà, mời bà sâm banh, đưa cho bà xem mẫu mã áo quần để bà chọn. Sylvia cảm thấy họ quá niềm nở với bà.

Vì bao tử bà vẫn còn cồn cào do việc uống rượu ở trên máy bay, bà phải uống một ly sâm banh. Bà chọn 4 chiếc áo dài, 3 cái quần, áo rộng, áo lụa, áo ngoài, bà gật đầu đáp lễ các bà bán hàng tỏ ý kính trọng bà, bà vui sướng khi họ mời bà qua gian hàng bên cạnh để chọn giày dép cho hợp với các thứ áo quần. Loại Sachs, Adolfo này, Blass, Perris, Chanel, Ricci này – bà quá quen thuộc với các tên đáng yêu này. Đúng rồi, ô, đúng rồi, cái áo khoác hàng len Casomia hiệu Saint Laurent kia bà mặc vào chắc tuyệt lắm, cái bà kia nói đúng. Màu trắng hợp với bà, và chính cái áo khoác dài có màu kem khác với màu trắng của quần áo trông thật nổi. bà nghĩ như thế. Rồi thêm cái mũ nữa chứ. Tuyệt. Sylvia rất sung sướng. Đây là nơi chốn của bà. Lúc này bà không hề nghĩ đến hoàn cảnh của mình. Bà không nghĩ khi bà có những áo quần đẹp thế này. Bà không nghĩ khi bà mặc chiếc áo dài bằng hàng sa tanh màu đỏ đẹp để đi ăn trưa – có phải tiệm Polo Lounge không nhỉ? Đàn ông chắc sẽ mời bà đi chơi, đàn bà chắc mơ ước về bí ẩn của bà. Sylvia đưa cho người đàn bà tấm thẻ tín dụng quý giá. Bà cười chào các người mẫu và ngắm các nhân viên duyên dáng xếp các áo quần mới cho bà hay là móc trên những cái giá có chân đứng rất lịch sự. Rồi họ hỏi bà có muốn họ đem về nhà cho bà không. Nhưng bà chủ tiệm nhú mày, nhú mày nhìn Sylvia. Rồi bà ta nhìn vào mặt Sylvia, nét nhìn nghi ngờ bối rối. Bà ta tiến về phía Sylvia, và ngay lúc ấy Sylvia biết mọi việc hỏng bét rồi. Bà biết, bà bật khóc, lấy tay che miệng lại.

Bà nói “không”, rồi đứng dậy đưa mắt nhìn vào đồng áo quần đang ra là của bà nhưng không phải của bà rồi, vì cái thẻ tín dụng của bà bị đình chỉ. Bà lại nói “không” rồi chụp lấy cái túi xách và chạy ra khỏi tiệm. bà nghe người đàn bà gọi sau lưng mình, nhưng bà không quay lại. Bà phóng ra đường. Trời nóng bức, có nhiều xe cộ chạy, rất nhiều xe mui có thể xếp được, họ bóp còi cho bà tránh, nhưng bà không lưu tâm đến. Thế rồi một chiếc xe mui kín màu xanh thẫm chạy đến, nó không bóp còi, nó cũng không giảm tốc độ. Sylvia thấy Frank Lancy, bà thấy hần rõ ràng, bà biết ý đồ của hắn và bà khóc lên ngay trước khi chiếc xe tông vào bà, mui chiếc xe tông ngay sau lưng bà hất bà lên lề đường. Gần ngay

chân của người đàn bà đang nắm cái thẻ tín dụng quý báu của Sylvia nơi tay.

Người đàn bà thét lên, để rơi cái thẻ tín dụng. Mười phút sau bà ta nói với trung sĩ Crimes rằng - Thưa ông, trung sĩ, ông xem đây. Tên trong thẻ tín dụng là Sylvia Carlucci Giovanni. Tôi đến yêu cầu bà ta cho phép tôi nhận diện, vì cái thẻ ghi địa chỉ ở New York. Bà ta trông rất kỳ quặc rồi bà ta khóc, mặt mày bạc chột rồi bỏ chạy ra khỏi tiệm. Tôi vội vàng theo và thấy chiếc xe tông vào bà. Tôi không thấy tài xế. Theo tôi thì người tài xế là đàn ông nhưng tôi không chắc. Tôi cho chỉ là một tai nạn và anh chàng lái xe đã hoảng hốt. Thật bậy.

Trung sĩ Crimes không biết nghĩ sao. Một nhân viên an ninh lớn tuổi hơn đã nhắc đến một tên gangster đã già, vừa mới chết ở Chicago. Phải chăng người chết này là con gái của lão ta? Nếu đúng thế, thì phải chăng là tai nạn?

Khi trung sĩ Crimes bỏ đi hỏi những nhân chứng khác biết rõ chuyện hơn, thì người đàn bà bán hàng thờ dài nói:

- Tôi không biết làm sao với đồng áo quần này. Giá trị gần đến 30.000\$. Dĩ nhiên là bà ta chưa ký nhận. Ôi, trời ...

Phóng viên và truyền hình kéo đến, nhưng nhân viên điều tra đã mang thi thể đi.

Khách sạn Carlton, Miami Florida. Tháng tư năm 1990

Ở Miami, Dominick nghe Frank Lacy báo tin cho biết lão ta đang làm việc với ông bạn thâm giao, Mario Calpas, và lão đã có kế hoạch quay về đảo vào buổi sáng. N hưng tối hôm đó lão phải ăn mừng, mario cung cấp cho lão một cô gái thật đẹp. Dominick dẫn cô ta đi ăn tối và tặng một chiếc vòng kim cương, vì lão cảm thấy khoan khoái quá khi nghe Sylvia đã chết, lão sung sướng khi nghĩ tới tương lai tươi sáng đang chờ lão Rafaella, lão phải lấy nàng, mặc dù nàng đã cao chạy bay xa với Marcus. Nàng còn trẻ, lại dễ uốn nắn và thông minh, theo lão thì nàng là loại đàn bà đã báo trước cho người ta thấy con cái nàng sinh ra sẽ thông minh. Tội nghiệp Delorio không may mắn đã gặp Sylvia, con này làm sao làm mẹ được, nó lại còn ít nhiều vương phải ít máu huyết với ông ngoại nó, cái lão gangster Carlucci ấy. N hưng Delorio đã tiến bộ. Hắn đã tiến bộ. Cái khó khăn là bây giờ hắn có nhiều tiền quá.

Lão ngưng suy nghĩ và ngưng vạch kế hoạch. Melinda thật tài, cô ta đang quỳ trước mặt lão. Lão ngồi trong một cái ghế bành lớn trong phòng lão ở khách sạn Carlton. Lão nói với cô ta:

- Đứng dậy đi em. Anh muốn thấy cơ thể của em.

Melinda cởi hết áo quần ra, hai chân thật dài và cái mông rất đẹp. Hai vú nhỏ nhưng Dominick chẳng thiết đến. Lông có màu nâu sẫm, tương phản với mái tóc màu vàng bạch kim của cô. Lão rất thích sự tương phản này. Lão biểu cô nằm ngửa trên giường. cô ta nằm xuống không chần chờ.

Dominick nhìn cô ta một hồi lâu, thưởng thức một cơ thể mới lạ, rồi lão từ từ cởi áo ra. Lão mới cởi đến hạt nút thứ 3 thì lão nghe tiếng mở khóa ở cửa phòng của lão. Tiếng mở rất nhẹ nhàng, mà nếu quá ham cô gái thì lão không nghe được.

Lập tức lão nhìn xuống cô gái và thấy được tình thế trong mắt cô – đôi mắt lo sợ và như biết tất cả. Lão thò tay lấy cô, lôi cô ra khỏi giường rồi giữ cô ta trước mặt lão, trong khi đó thì cửa bật mở và một người đàn ông nhảy vào trong phòng, chĩa khẩu súng lên. Anh ta bắn theo phản xạ tự nhiên khi trông thấy Dominick, viên đạn trúng vào cô gái. Dominick cảm thấy viên đạn trúng vào người cô khi cơ thể cô giật mạnh ra sau, va vào người lão. Lão thả cô gái và tức thì rút khẩu súng lục ra cầm ở tay. Tên sát nhân thấy rõ sự việc xảy ra, hắn thấy Giovanni có súng, bèn tháo lui khỏi cửa trong nháy mắt.

Yên lặng, yên lặng nặng nề. không có gì nữa, không còn một tiếng động. Melinda nằm nghiêng một bên, cô đã chết, một vũng máu nhỏ đọng trên tấm thảm, máu từ một lỗ trên ngực cô đang rỉ ra.

Chưa đầy một giờ sau, Dominick ngồi trên một chiếc trực thăng thuê riêng, bay về hướng đảo Giovanni.

Chương 20

Long Island, New York Tháng 4 năm 1990

Bà vẫn nằm yên, xanh xao; Charles muốn hét lên thật to cho bà tỉnh dậy, tỉnh dậy với ông, nhưng bà không nhúc nhích. Bà cứ bất tỉnh, cứ xa vắng với ông. Hôn mê như thế này thì làm sao ông chịu được, bà cứ nghĩ đến Giovanni kia mà. Bà đã tỉnh dậy trong một chốc, gọi hắn, ... nói với hắn à? Charles lắc đầu thật mạnh. Ông không chịu nổi khi nghĩ đến điều đó.

- “Tỉnh dậy đi em, Margaret, tỉnh dậy đi em”

Nhưng không có gì xảy ra hết. Charles đợi cho cô điều dưỡng kiểm tra xong xuôi, rời phòng, ông mới bật TV lên xem. Sam Donaldson đang đọc bản tin trong nước. Charles không theo dõi tin tức cho đến khi Donaldson đọc tin: ‘Sylvia Carlucci Giovanni, người con gái 51 tuổi của tay trùm tội phạm Carlo Carlucci, lão vừa mất hôm thứ hai do bệnh, hưởng thọ 75 tuổi, bà này đã bị tông xe chết, tên tài xế tông rồi bỏ chạy, bà chết sau lễ tang của bố vừa đúng 24 tiếng đồng hồ. Bà đã bị tông khi băng qua đại lộ Rodeo River ở Los Angeles. Việc xác nhận tên tài xế vẫn còn trong vòng bí mật’

Còn một ít tin tức nữa, nhưng Charles không nghe nữa. Sam Donaldson quay sang trung đông.

Chết, con mẹ say sưa khủng khiếp kia đã chết! Thật là trời có mắt. Sylvia đã bị một tên lái xe tông rồi bỏ chạy, y như mẹ ta tông Margaret rồi bỏ chạy. Chính thằng chồng ly thân của mẹ, Dominick Giovanni, đã ra lệnh giết mẹ ta. Không nghi ngờ gì nữa. Có lẽ cảnh sát đã biết, nhưng họ vẫn giữ bí mật trong một thời gian đã. Họ cần thu thập bằng chứng. Thôi, Charles chẳng cần thế.

Ông nhìn vợ, “Margaret, mẹ ta chết rồi. Tỉnh dậy đi em, Margaret, mẹ ta chết rồi”. Margaret không nhúc nhích.

Charles quá bị kích thích, cho nên ông không ngồi đấy nữa, không nói với Margaret nữa như thói quen của ông. Và lại, làm sao bà lưu tâm được đến những việc ông đã làm lúc ông ở Andorer, và khi ông mới 16 tuổi? Trước đây ông đã nói cho bà biết rồi, nếu ông nhớ không lầm như thế. Và chắc là bà không muốn nghe giọng ông nữa. Không, Giovanni vẫn còn đấy, còn nằm sâu trong trí của bà mà Charles không thể có được.

Trong khách sạn Bannington, London Tháng 4 năm 1990

Marcus đóng cửa phòng và xích một sợi xích. AnRafaella quay qua nhìn vào mặt Rafaella. Nàng nói thẳng với anh:

- Em muốn tắm nước nóng thật lâu. Em lạnh và thấy mình buồn quá.

- Em cởi chiếc áo kia ra, chắc là em sẽ thấy đỡ.

Nàng giật mình, rồi cười với anh:

- Có thể lắm.

Anh có thể tưởng tượng ra được cảm nghĩ của nàng. Anh gạt đầu, rồi nàng biến mất trong phòng tắm. Anh gọi bồi phòng, gọi uých ki xô đa. Anh cởi quần, chỉ mặc quần lót, rồi ngồi vào chiếc ghế kê bên cửa sổ. Có một công viên nhỏ nằm bên kia đường, nhưng anh không biết tên. Công viên cũng đẹp đấy, khi mùa xuân đến với Luân Đôn và mọi vật xanh tươi trở lại.

Anh nghĩ đến Coco, không phải một Coco mà anh đã từng ưa thích và ngưỡng mộ, mà một Coco tình nhân của Dominick, là tài sản, là sở hữu của lão ta. Thật bậy. Olivier đã nói năng làm như Rafaella không có mặt ở đây, làm như nàng là một món hàng. Và lão đã nhìn nàng như nàng là một cô nào. Dominick cũng nhìn Coco như thế sao. Marcus tự hỏi không biết Coco nghĩ sao, phải chăng bà ta đã chấp nhận điều đó, hay là phải chăng trong thâm tâm bà, việc này là một vết thương lòng không hàn

gắn được của bà. Marcus đứng dậy đi bách bộ trong phòng. Thế là Olivier muốn huyền hoàng về Giovanni à? Được, lão ta làm được đấy. Marcus sẽ có thì giờ tìm hiểu về nhân vật Bathsheba hay tổ chức của nó, và làm vô hiệu hóa nó đi. Hội họa, Olivier đã nói về hội họa à? Marcus không biết gì về hội họa. Hội họa có dính dáng gì đến mớ bong bong này? Olivier muốn nói “về miền Nam” là muốn nói gì? Marcus lắc đầu. Anh hy vọng Rafaella nghĩ ra được đôi điều về việc này. Anh nghe tiếng nước chảy và anh tưởng tượng ra nàng đang bước vào trong bồn tắm, trần truồng, run rẩy và cảm thấy do dự vì lỗi nhìn của Olivier, lỗi nói của lão về nàng.

Anh không trách cứ nàng tí nào. Olivier làm cho anh sợ muốn chết. Marcus không hiểu tại sao lại thế, anh nghĩ chắc là vì lão không có chút nào tình người cả chẳng, thái độ của lão thì rõ. Sau khi nhân viên phục vụ đã đi khỏi phòng. Marcus vội rót một ly ịch ki, anh uống cạn ly. Anh rót thêm một ly nữa, uống hết. Anh cảm thấy bụng ấm lên, người thư giãn ra. Anh nghe nước chảy.

Anh đứng dậy, bước vào phòng tắm.

Rafaella nhìn anh, tóc ướt dính vào đầu và mặt. Anh nói “Đến đây em” rồi kéo nàng vào lòng. Anh úp mặt vào cuốn họng của nàng:

- Rafaella, anh rất ân hận về cái việc đã xảy ra. Xin lỗi em nhé. Anh không ngờ sự thể lại tệ đến thế.

Rafaella ép người vào anh. Người anh ướt mà Nm. Thật dễ chịu, thật êm ái. Anh ôm để vỗ về an ủi nàng. Nàng áp sát vào anh hơn.

- Thật kinh khủng, Marcus à, quá kinh khủng.

Anh hôn trán nàng, đáp:

- Anh biết. Tắm xong ta đi ngủ nhé?

Anh cảm thấy nàng gật đầu trên vai anh. Marcus không tắm cho nàng – Anh không tin mình được. Cuối cùng nàng cũng thích làm tình hay nghĩ đến việc làm tình ma thôi. Khi đã nằm vào giường, Marcus nằm bên cạnh nàng, đầu nàng tựa lên vai anh. Hơi thở anh phả ấm áp bên má nàng, anh nói:

- Đến đó được việc chứ, nếu em muốn ăn thua với Olivier. Giận dữ chính đáng là tốt, tốt hơn cứ đắm mình trong cảnh thiếu tư cách này.

Anh đoán phản ứng này. Nàng nâng người trên cánh tay anh rồi nhìn mặt anh. Nàng hỏi:

- “Thiếu tư cách” à? Em không thấy gì là thiếu tư cách hết.

- Em có chắc không?

- Dĩ nhiên là chắc. Olivier mới là kẻ thiếu tư cách, là một con quái vật đồi trụy, là ... Nàng cúi xuống cắn vai anh:

- Đúng, lão là ... mà em cần yêu anh phải không?

Nàng chỉ nhìn anh, không nói gì, chỉ mỉm cười. Một Rafaella nụ cười dịu dàng, khoan khoái, giác ngộ và yêu thương. Anh kéo ép đầu nàng lại vào vai, rồi nói:

- Em biết là em đã thật sự phụ thuộc ở đây rồi.

- Có lẽ.

Anh chồm người tắt ngọn đèn ở đầu giường rồi nói:

- Thôi ngủ đi.

Phút chốc hơi thở nàng bình thường, nàng tựa người êm ả vào anh. Anh không ngủ được, anh bấn loạn cả người, anh sợ quá. Có nhiều chuyện kỳ lạ quá, nhiều chuyện xảy ra anh không hiểu được. Anton Rosch không giúp gì được cả. Anh ta đến đây theo lệnh của Hurley để canh chừng Marcus, để cố giữ bình an cho Marcus trong trường hợp Olivier ra tay gian ác. Marcus thích Rosch, anh tin Rosch, vì anh ta là người biết rành mạch nhà cửa, người ở nước Anh và châu Âu, như Marcus rành về đảo Giovanni vậy. Marcus thờ dài, anh cứ suy nghĩ miên man mãi, không được tích sự gì hết. anh không ngạc nhiên khi nghe Rafaella nói một cách lặng lẽ sau chừng 30 phút:

- Anh không ngủ à, Marcus?

- Không, anh là một người chân chính mà. Anh không ngủ, anh không uống sữa, và anh không giặt đồ lót.

Anh hy vọng nàng cười khúc khích, nhưng nàng không cười và anh cũng không lấy thế làm buồn lòng. Nàng vẫn đang bực bội lắm, nhưng ít ra nàng cũng nói chuyện với anh:

- Đêm nay thật quái đản, chưa bao giờ em gặp cảnh như thế này. Em cứ tưởng đóng vai cô điểm số được vui thú, nào ngờ không được gì hết. Thật ghê tởm, vỡ mộng, Marcus, thật khiếp anh à. Lão Olivier – thật là đồ súc sinh.

- Đúng thế. Em ghê tởm lão con hoang ấy rồi phải không? Em thấy lão quá thiếu tư cách phải không? Em thấy em cao cả hơn và ghét lão rồi phải không?

- Hầu như thế. Thậm chí em không còn muốn theo anh một chút nào nữa hết. Em muốn ở đây để được yên ổn cho rồi.

- Em thấy yên ổn khi ở với anh chứ?

- Vâng.

Nàng im lặng một chốc rồi bằng giọng bối rối nàng nói thêm:

- Trước đây chưa bao giờ em nghĩ đến việc ấy. Được yên ổn với ai đó. Marcus này, chúng ta vẫn còn rắc rối đây.

- Đúng. Bây giờ em đã thấy tình hình rồi phải không? Gật đầu thôi à, thôi được. Này em, lão ta muốn nói cái gì về hội họa thế? Lại còn đi về phía Nam nữa? Và cái điểm cốt lõi là, lão lại còn biết Tulp đã đi đến New York. Như thế có nghĩa là bọn Bathsheba kia đã ở New York. Như thế là sao?

Rafaella run rẩy, nàng không thể bình tĩnh được. Nàng vẫn còn nghĩ về Olivier và nghĩ đến đôi mắt của lão đang nhìn nàng và nghe giọng nói của lão, giọng nói mềm mại, nhỏ nhẹ và trí thức. Nàng nhận ra nàng không thể tập trung vào cái gì được, ngoại trừ việc Marcus an ủi nàng.

- Trái đất gọi Rafaella Holland đây. Có ai ở nhà?

Nàng cào móng tay lên bụng anh. Nàng cảm thấy anh đang run run cả người và kéo bàn tay về. Anh nói tiếp:

- Anh không làm thế nữa đâu. Nào, anh nhớ là những người đàn ông chân chính không xin đàn bà nghe họ đâu nhé. Hoặc là em phải lắng nghe những lời hay ho của anh hoặc là anh không nói nữa và đi ngủ.

Nàng cười và quàng tay ôm lấy ngực anh. Nàng nói:

- Em thích anh lắm, Marcus à. Nghĩa là khi anh không ngó thì anh trông được lắm. Em chiêm cá tuyết trần đây. Em lại còn làm bánh cho anh, kiểu miền Nam, có nhiều mật ong và bơ ri ra chung quanh.

- Nghe nói mà thêm. Em biết gì về hội họa không?

- Em đã học hai khóa ở trường ... về trường phái trung cổ và thời phục hưng. Bỗng Rafaella vùng dậy ngồi trên giường. Nàng nhìn ra ngoài bóng tối, rồi nói:

- Ôi. Lay Chúa. Trời đất ôi! Không, không. Em làm rồi, không thể ...

- Em nói gì thế? Em làm cái gì?

Anh ngồi dậy, ôm nàng rồi lay nàng. Khi nàng ngược mặt nhìn anh, thì tóc tai ướt đầm xòa xuống trên mặt nàng. Nàng nói:

- Em... không có gì đâu. Chắc là chưa đâu. Em cần phải đi Paris vào ngày mai. Marcus, được chứ? Chúng ta phải đến xem phải chăng thứ ấy vẫn còn nguyên ở đấy không. Và nếu không, thì có thể, chỉ có thể thôi, rồi chúng ta sẽ biết.

- Biết cái gì?

- Không, chưa. Em chưa muốn nói gì hết. Thật điên khùng lắm!

- Này, nghe đây, Rafaella, em xem như là kẻ hợp tác với anh, thì em không thể làm ăn riêng lẻ được. Nói cho anh nghe đi.

Nhưng nàng vẫn lắc đầu quầy quậy. Nàng nói:

- Tin em đi. Đồ mắc dịch.

Rafaella đã muốn tuôn ra hết. Nàng muốn tin tưởng anh nhiều việc. Nàng hưng cái đề đã bắt ngang rồi, nàng đành lắc đầu quây quây. Nếu việc đó là của riêng nàng thì khác rồi, nhưng đằng này, việc này không phải của riêng nàng. Nàng nói:

- Em không thể nói, chưa nói được, phiền anh nhé. Mà anh sao thế, anh cảm như hén thế, hả?

Hai người lại chạm phải sự bế tắc như trước đây rồi. Sau cùng vì quá thất vọng khiến anh đã muốn hét lên, anh đành uống thêm một ly ịch ky nữa, nhìn nàng một cách hậm hực, anh nằm nghiêng một bên, quay lưng lại phía nàng, anh giả vờ ngủ.

Niềm tin quả là quá nguy hiểm cho cả hai người. Thật đáng chửi, nhưng mà sự thật là thế. Họ sẽ đi về phía Nam.

Trên đảo Giovanni Tháng 4 năm 1990

Coco nhìn chằm chằm vào mặt ông ta, bà hỏi:

- Anh nói cái gì? Có người cố giết anh ở Miami à? Mario Calpas cài anh à? Dominick khoát tay đuổi Merkel và Link đi. Lão lắc đầu không nói gì. Lão chợt nhớ lại, lão thấy người mệt mỏi, cơ thể rã rời và khiếp hãi. Mỗi cử động của Melinda, mỗi cử động của tên sát nhân khi y bước vào trong phòng – tất cả như in rõ ràng trước mắt Dominick. Ai đã gài bẫy lão đây? Mario ư? Mà tại sao gã chứ? Mario không có dính dáng gì Bathsheba kia mà, sao lại là hắn? chính là Bathsheba thôi. Dominick biết như thế. Lão nói với Coco:

- Không phải Mario đâu. Hắn không gài anh đâu. Có kẻ nào đấy. chính Bathsheba đã gài. Coco rót cho lão một ly, nói cụt ngủn với lão:

- Uống đi. Anh cần đấy. Rồi chúng ta đi ngủ. Nàng trước hết phải nói cho em biết cái gì đã xảy ra đã.

Lão uống rồi nói nhẹ nhàng với cô tình nhân:

- Anh đang cùng một thiếu nữ trẻ đẹp ở trong phòng, cô ta cỡ tuổi Rafaella. Anh đã nghĩ là chính Mario đã cài bẫy anh, nhưng bây giờ thì anh không chắc lắm. cô ta đang làm cho anh thích, rồi anh muốn lên giường cùng cô ta. Khi cô ta đã cởi hết áo quần nằm lên giường, anh nghe có tiếng chìa khóa mở cửa phòng. Anh nhìn nó, anh biết nó đã rõ việc gì sắp xảy ra. Trước khi nó bỏ chạy, anh thộp lấy nó, kéo nó ra trước mặt anh. Tên sát nhân luống cuống, hắn bắn vào nó. Nó chết tức khắc.

Bỗng Coco mặt mày tái mét, bà hỏi?

- Anh ngủ với một người đàn bà khác à. Nó chết rồi à?

- Đúng thế

Lão ngưng nói, đưa mắt nhìn ra khoảng không.

- Con nhỏ đó ngon lành lắm, Coco à.

Lão lại ngưng nói một lúc rồi hỏi bà:

- Anh chắc là em đã nghe tin Sylvia chết rồi?

- Vâng, tin tức có loan. Anh không có dính dáng gì đến cái chết của bà ta chứ? Vì tai nạn, phải không?

- Dĩ nhiên rồi.

Coco nhìn vào sát mặt lão, rồi nói:

- Anh làm gì với thi thể của cô gái?

- Melinda ấy à? Anh gọi Mario đến, rồi biểu hắn mang đi. Mario quả là một người được việc. Hắn sợ đến chết. Em biết là phòng của hắn ở khách sạn Carlton mà. Anh chắc là hắn đã đề phòng cNn mặt lắm.

Coco đợi, bà quan sát mặt lão, cuối cùng bà nói:

- Rồi bây giờ?

- Bây giờ cái gì?

Dominick tức bực vì lão mệt mỏi mà Coco cứ hỏi đầu đầu. Bà đặt tay lên cách tay trước của lão. Bà nhìn mấy ngón tay chăm sóc rất kỹ lưỡng, đánh bóng màu anh đào nhạt. Bà hỏi:

- Bây giờ thì chúng ta tính sao, hả Dominick? Kế hoạch của anh về việc của chúng ta ra sao? Bây giờ thì anh rảnh tay rồi.

Lão ta đáp “vâng” nhưng không nhìn bà. Lão nhìn ra ngoài cửa sổ. Lão thấy Delorio đang nói chuyện với Merkel. Delorio đang hươ tay múa ngón, hẳn đã nghe tin mẹ hắn chết. Hay là hắn chán nản vì bố hắn đã chết hụt? Có lẽ không phải thế đâu.

Hắn đã muốn đi dự đám tang ông ngoại hắn, và có lẽ muốn để gặp mẹ hắn. Tại sao chứ, Dominick phải nghĩ cho ra lý do. Lão phải suy nghĩ cách để giải thích cho hắn rõ mọi việc – thực tế thì Delorio Giovanni đã là thằng nhóc 25 tuổi rất giàu rồi, với tính tình hung hăng và hành sự như một thằng nhóc mới đến tuổi dậy thì. Lão già Carlucci chắc cũng ghét mụ ấy lắm, Dominick nghĩ thế. Lão đã cắt hết không cho mụ một cắc. Bỗng hắn tiếc đã giết mụ ấy. Xem cảnh mụ ấy bị phá sản và cô độc chắc sẽ thú vị hơn. Sẽ không còn thằng đực rựa nào theo Sylvia hết. Đáng ra lão phải cho mụ ta xoay sở lấy mà sống, để xem mụ ta sống trong cảnh khốn cùng. Có lẽ mụ ta sẽ nghiện ngập cho đến trong vòng một năm thôi. Mà thôi, chuyện đã rồi.

Dominick luôn luôn biến các sự cố thành một việc đã qua, thành một triết lý nhân sinh, lão không buồn lo âu về quá khứ, lão không trở lại vấn đề, lão không thêm nghĩ, không thêm nhớ, không đắn đo, không băn khoăn, không luyến tiếc. Cái gì đã qua là cho qua, không gì thay đổi được nữa. tại sao lại cứ nghĩ đến làm chi? Lão quay qua Coco, cố nhớ bà ta đã nói gì. Ồ, đúng rồi, bà ta hỏi thúc lão, nhưng nay thì bà đã già quá rồi, lão phải nói cho bà ta biết cho rồi. N hưng đêm nay thì chưa nói được.

- Ồ, cuối cùng thì anh cũng rảnh tay. Đến với anh đi. Anh muốn em làm cho anh khuây khỏa đôi chút trước khi anh ngủ.

Coco đã làm cho lão khuây khỏa và phút hóc lão đã ngáy nhè nhẹ. Bà định bước ra khỏi giường thì lão rên lên, rồi lão vùng vằng quanh giường. bà vuốt nhẹ mơn trớn lão, cứ hát ư ử ru lão ngủ, nói cho lão biết lão vừa mê thấy một cơn ác mộng, nói cho lão biết bà sẽ chăm giấc ngủ cho lão. Cuối cùng lão bình tĩnh và ôm chặt lấy bà.

Điện Louve, Paris. Tháng 4 năm 1990

Họ đứng trước bức họa và Rafaella đọc chậm rãi:

- Bathsheba, của Rembrandt, 1654

Marcus chỉ lắc đầu, rồi nói:

- Một bức tranh. Diễn nhiên là nàng Bathsheba, nhưng anh không ngờ là Rembrandt đã vẽ nàng đau đớn như thế.

Anh nhìn sát vào khung ảnh, chau mày:

- Nàng Bathsheba này mập quá. Em có nghĩ là nàng to lớn thế này trước khi David phá chồng nàng ra trần không?

Rafaella cứ đứng im. Nàng không biết tính sao đây. Bức tranh đây rồi, đúng cái vị trí của nó đây rồi. Có lẽ nào nàng đã làm. Với bao chuyện đã xảy ra, có thể nàng nhớ một bức nào khác, một bức giống như bức này ... nhưng không phải bức này, bức này chỉ là hình một phụ nữ khỏe mạnh, khỏe thân đứng theo tư thế cổ điển mà thôi. Chắc bức tranh này đã phổ biến rồi. vâng, chắc nàng lắm. Nàng thở dài khoan khoái, khoan khoái vì đã nín thin chưa nói gì cho Marcus biết. căn phòng trong ngôi nhà của bố dựng nàng đã khóa kỹ lưỡng và được giám sát để giữ điều hòa nhiệt độ, nàng không có ý vào xem; nhưng do tình cờ vì lỡ hẹn với bố, nàng quay về trước giờ hạn định, nàng trông thấy bố dựng của nàng ngồi ở đấy, đang ngắm tranh treo dọc theo các bức tường. Và nàng đã nhận ra nàng không có công việc gì để làm ở đây hết. cho nên nàng giữ im lặng rồi lặng lẽ về phòng của nàng. Nàng không bao giờ đi động đến cái phòng ấy với mẹ nàng hay với bố dựng nàng trong suốt 10 năm sau đó.

Bây giờ nàng phải làm cho Marcus quên đi thái độ kỳ quặc của nàng vừa qua. N hưng bức tranh có tên là Bathsheba. Phải giải thích sao đây? N àng nói: “ồ, tởm lợm quá” rồi quay qua Marcus nàng nói thêm.

- Mập hử? To lớn hử? Anh có nghiêm túc không đấy? Trời đất ơi, Marcus này, không phải chuyện đùa đâu nhé. Anh không nhận được nó có ý nghĩa gì à?

N àng bỗng kinh ngạc, vì nàng biết chắc nó có ý nghĩa gì rồi

- Thừa cô nương, anh không bao giờ nghiêm trang hết, và anh cũng không biết ý nghĩa của nó. Chúng ta đang xem bức tranh vẽ Bathsheba, một bức họa thôi, chứ không phải một câu chuyện torng thánh kinh. Vậy thì ý nghĩa gì? N ó thuộc thế kỷ 16 chứ không phải trước công nguyên, trước văn minh Hy Lạp. Vậy thì ý nghĩa gì? Vì thế mà Tulp đã dùng hai gã Hà lan để hộ vệ cho bà ta, và remblandt cũng là người Hà Lan. Ý nghĩa sâu xa của nó là gì? Anh giận lắm, Rafaella à – em không tưởng tượng ra anh giận như thế nào đâu. Em hành động bí mật, em lôi anh đi Paris, lôi đến Louve, đến đủ nơi, đến để xem bức tranh vẽ người phụ nữ tên Bathsheba này. Em không hề nói cho anh nghe một tiếng. em không nói cho anh nghe lý do em đâm ra chán nản và lo âu như thế.

- Tulp cũng là một tên Hà Lan.

- Có thể lắm, nhưng mục ấy sống ở Đức.

- Làm sao anh biết được?

- Dominick sống trên đảo đây, nhưng hẳn ta tìm cách để biết được nhiều chuyện. Con mẹ Tulp này hoạt động xuất phát từ Mannheim.

- Chắc là vì thế mà Olivier đã nói đi về miền N am. Chúng ta có nên đi Mannheim không?

- Không, tại sao em không nói với anh em nghĩ gì, tin gì, hay là bất cứ điều gì hử? Tại sao em không tin anh?

N àng nhìn đi chỗ khác. Anh nắm lấy cánh tay nàng lắc mạnh để nàng nhìn vào mặt anh. Anh hét lên “Rafaella”. Một người bảo vệ tiến đến một bước, rồi khi thấy Marcus nhú mày, y bèn bước lui. N hiều du khách thì thảo với nhau, đã bỏ đi khỏi bức tranh một đoạn khá xa. N àng đáp:

- Tin anh à? Được rồi, anh nghe tin đây. Anton Rosch là ai?

Anh giật mình. N hưng được rồi, anh nhìn nàng hét lên:

- A, bây giờ em nghe lén điện thoại của anh nữa hử?

- Không, em chỉ cần hỏi khéo người điều hành điện thoại sau khi anh đã đi là biết thôi, bà ấy cho em biết tên ông ta là Rosch, số phòng của ông ta ở trong khách sạn luôn.

- Thế là em chạy vội lên cầu thang để theo dõi anh à?

- Anh đóng kịch rồi hử? Rosch là ai? Điệp viên nước ngoài hử? ông ta làm gì với anh? Anh cũng là điệp viên nước ngoài?

- Dẹp chuyện Rosch đi. Anh ấy không có gì quan trọng đâu, đừng điên nữa, dĩ nhiên anh ta không phải là điệp viên nước ngoài. Tại sao em không tin anh?

Anh lắc nàng, rồi nói tiếp:

- Em biết chuyện gì đấy. Mà chuyện này có dính dáng đến ở nhà, đúng không? Chuyện em biết thì có thể anh không biết?

Anh nhìn thấy việc đó qua mắt nàng:

- Đúng thế, chuyện này thuộc chuyện riêng. Chuyện gì thế, Rafaella?

N àng suy tính. N àng hít một hơi thật dài rồi quyết định:

- Chúng ta hãy tìm một chuyên gia đi, để xác nhận bức tranh này là thật không? Anh nhìn nàng, rồi nhìn lên bức tranh. Với anh, bức tranh này trông quá thực rồi mà. Anh hỏi:

- N ày bà Holland, “bà” là ai vậy?

- Em là người anh đang nhìn đấy ... hoàn toàn thế thôi. N hưng thôi, dẹp đi, Marcus, đừng để em cứ

đôi phó mãi như thế này. Anh còn bí Nn hơn cả con heo mặc đồ phi hành gia nữa đây.

- Đừng cố giải thích theo kiểu đó. Em muốn chuyên gia hử, rồi, chúng ta sẽ đi tìm một người. Em có biết các viên chức làm việc ở Điện Louvre này không? Đây là một bảo tàng danh tiếng đáng nể nhất thế giới, họ sẽ gật đầu rồi nói “Sao, thưa bà R.Holland. Bà cho bức họa này giả mạo à?” Chúng ta thử tìm xem nào!” N nghiêm túc đi, Rafaella.

- Em không biết em có nhờ họ làm được việc này không. Chúng ta chỉ cố thử xem sao.

Cu ối cùng thì nhờ cái tên Charles Winston Rutledge III giúp sức. Vị chuyên gia hội họa, một tên là Andre Flambeau ở Gallerie de la Roche được phép xem xét bức họa của Rembrandt vào sáng hôm sau. Ông Didier, một trong các phó giám đốc điện Louvre, cứ theo dõi ông, chốc chốc lại nhíu mày, trề đôi môi mỏng, và xem có vẻ lo âu vô cùng. Ông ta cứ nhắc nhở mọi người “Dĩ nhiên là đồ chính cống mà, chắc chắn thế, thật kỳ!”. Ông ta nói đến giấy vẽ, nói đến nguồn gốc, dĩ nhiên là nói đến các yếu tố chứng minh được dự thực của tác phẩm. Công việc cứ tiếp tục, giờ này qua giờ nọ. Việc thử nghiệm tiếp tục cho đến chiều tối. Ông Flambeau yêu cầu một chuyên gia khác giúp sức, vị này đang làm việc cho trường Sorbone. Ông ta đến, nôn nóng vô cùng, và hai người hợp tác chặt chẽ với nhau, tách khỏi các viên chức của điện Louvre. Việc thử nghiệm kéo dài cho đến tối. cuối cùng gần đến khuya thì Flambeau ngng đầu lên nhìn vào khoảng không. Ông Didier cứ chờn vờn quanh, nôn nóng vô cùng. Rafaella thấy ông cứ cắn móng tay liên hồi. Xem ông như chực vỡ tung người ra. Flambeau nhìn thẳng vào Rafaella và Marcus nói chậm rãi bằng tiếng Anh rất chính xác;

- Tôi không biết sao quý vị chỉ là nghệ sĩ nghiệp dư mà lại nhận ra được. Quý vị đúng. Đây là một bản giả tinh vi nhất mà cả sự nghiệp của t, tôi mới gặp được một lần, đây là một bức giả mạo. Khi sự phát hiện này được công bố vào hôm sau ở Pari, báo chí thế giới đều đăng tải tin này.

Trên đảo Giovanni Tháng 4 năm 1990

Dominick nhìn xu ống tờ báo có đăng hình bức Bathsheba của Rembrandt, bức hình lốm đốm. N han đề bài báo nói đến hai người Mỹ - tên giấu kín – đã nói với các viên chức ở điện Louvre là có khả năng bức tranh này là giả mạo.

Phải chăng đây là Marcus và Rafaella? Dominick chắc chắn chính họ, tự thâm tâm ông biết như thế. Kỳ quặc là bức tranh lại không xảy đến cho lão, nó không xảy đến cho ai hết mà lại xảy đến cho Rafaella. Thật là ngốc. Dĩ nhiên là đáng ra lão phải nghĩ đến chứ. Lão là một tay yêu hội họa, cũng xem như là một chuyên gia được, thế mà lão không nghĩ đến bức tranh này. Hơn nữa, lão không hề nghĩ đến bức tranh là một bản giả. Vì bức tranh là giả mạo, nên chắc cũng không khó khăn chi đối với lão để tìm ra ai là người đã mua bức thật. Lão sẽ gặp Ammon Civita, một tên môi giới mua bán các họa phẩm ăn cắp ở Amsterdam. Nếu Ammon không làm được việc này thì lão cũng sẽ biết được kẻ nào. Một giờ sau, Dominick ngồi tựa lưng vào ghế. Bathsheba là một bức giả, thay cho bức chính ở điện Louvre ít nhất đã 10 năm nay rồi. Ivan Docroz đã làm việc này. Ammon Civita đã giải quyết bức tranh. Bây giờ thì Dominick đã biết ai mua bức tranh, ai giữ gìn cNn mật lâu nay, vì khó có thể mà bảo toàn nó được.

Dominick cảm thấy chua chát vì bị phản bội. Ôi, đúng rồi, lão biết, chắc lão phải tiến hành mới được. N người mua bức tranh Bathsheba chính là Charles Winston Rutledge III, ông bố dượng giàu có, quyền năng của Rafaella Holland.

Lúc này thì Dominick không hề thắc mắc về các nguyên do của Rutledge. Trước mắt thì các nguyên do này không thành vấn đề. Lão chỉ nghĩ đến việc trả thù – một cuộc trả thù dịu dàng, rất gay go và hoàn toàn tuyệt hảo.

Lão ngồi suy nghĩ suốt hai giờ liền, rồi lão nhất điện thoại lên.

Chương 21

Paris, Pháp quốc Tháng tư năm 1990

Hai người bị các viên chức Pháp thẩm vấn cho đến khi họ ngán ngẫm, lắc đầu rồi để cho Marcus và Rafaella ra đi; họ không có cách nào khác: không có bằng chứng buộc tội hai người đồng lõa, không có nguyên cớ, không có gì hết.

Rafaella đã từng chứng kiến cảnh các cảnh sát phỏng vấn rồi, cho nên nàng biết rõ các phương pháp của họ, nhưng nàng phải công nhận rằng cảnh sát Pháp khéo léo, đã có một ít tinh tế hơn. Một ông nói không hờ hững, thật không ngờ được, thì lại rất có cảm tình; một ông khác lại làm râm lên; và một ông khác lại chửi rủa hết sức phách lối. Phải công nhận họ đã dọa dẫm mấy người Mỹ rất thậm tệ, cực kỳ thậm tệ. Họ lại còn nói đến cả máy chém bằng giọng chanh chua, gay gắt, mặc dầu máy chém đã dẹp gần một trăm năm nay rồi.

Rafaella giữ vững lập trường. Nàng lễ phép, kiên định và mềm mỏng, nói năng theo lối Boston, khi nào cũng tỏ ra kính nể họ. Không có gì để nàng nói với họ, không có gì hết. Nàng biết về hội họa mà, nàng nói cái gì đây? Có gì đó về bức họa... Không, có gì xác định rõ ràng đâu – chỉ là một cảm giác mơ hồ buộc nàng biết mà thôi. Người ta đem nàng đến xem bức tranh, để nàng quan sát kỹ càng hơn. Họ đã hiểu được ư? Sự nhận thức này, sự “hiểu biết” này không đúng đắn đâu... A, vâng, nàng có thể thấy được là ông Labisse đã hiểu được chiều sâu của nó, hiểu được sự tinh tế của nó.

Ông Labisse cho là nhận thức này, sự hiểu biết này là việc nghe ra “đáng chửi” lắm, nhưng ông ta là một người khôn ngoan và khéo léo trong chính trị. Ông bố dượng của cô gái là ông Charles Rutledge III có uy quyền, một người bạn thân với ông Bộ trưởng xã hội. Không, ông Labisse không ngốc nghếch đâu. Có gì xảy ra đi nữa, thì chắc ông sẽ khám phá ra được thôi, và nếu cô gái này có dính líu đến đi nữa, thì liệu ông làm được gì nào? Trước mắt, ông phải rất cẩn thận, rất kín đáo.

Còn về phần Marcus thì anh nhanh nhẹn học cách nhún vai kiểu Pháp khá giỏi, và có nét bối rối rất khả ái. Anh ta được đẩy chứ, Rafaella đã nghĩ thế nhiều lần trong mấy giờ liền ở đồn cảnh sát. Anh không tỏ ra có một chút hiểu biết nào về bức tranh hết, anh cứ nói lui nói tới bằng giọng cương quyết, xảo trá; anh cứ một mực thế mà nói. Quả là rất tốt. Nàng lại phân vân không biết anh chàng thật ra là ai đây.

Mãi cho đến gần ba giờ chiều ngày hôm sau, họ mới được thả ra, người dơ dáy, mệt mỏi, không còn suy nghĩ gì được; nhưng thế là yên, miễn ra khỏi đồn cảnh sát. Số người làm nghề thông tin đại chúng tụ lại, cũng giống số người làm nghề thông tin đại chúng trên khắp thế giới, họ sẵn sàng kiếm chuyện để có được chuyện giật gân. Marcus la lên bằng tiếng anh:

- Không nói gì hết!

Anh nhìn khuôn mặt Rafaella tái mét, anh nói:

- Này em, chúng ta đi khỏi họ đi. Em phải đi đi thôi. Nào ta đi, Rafaella! Bỗng Marcus dừng lại đột ngột, quay lui thấy Rafaella đứng khựng lại trên đường đi, hơi cúi người xuống, ôm lấy bụng.

- Cái gì thế, Rafaella?

Anh chạy đến bên nàng, đỡ nàng dậy, anh hỏi:

- Có gì thế? Đau bụng à... Bị chuột rút à? Hay là ruột thừa?

Rafaella không cử động được trong một hồi lâu. Nàng thấy những nhiếp ảnh gia và các phóng viên áp nhanh đến, họ thấy có gì bất trắc đây, nhưng nàng không bận tâm. Nàng cảm thấy tay Marcus quàng quanh người nàng. Nàng cảm thấy người choáng váng chóng mặt, rồi những cơn chuột rút đau quặn

bụng. N hững cơn chuột rút liên hồi, nàng không rõ nguyên nhân, thật khiếp. Rồi bỗng cơn đau hết đi. Hiện tượng khó coi biến mất. Châm chậm, rất chậm, nàng đứng thẳng dậy. Không có gì hết. nàng nói như chẳng có gì:

- Em không biết cái gì đã xảy ra.

Marcus nhìn nàng chăm chăm, không biết nói gì, không biết làm gì.

- Chúng ta về khách sạn thôi, trừ phi em muốn đi bác sĩ ngay bây giờ.

- Không, không, ta về khách sạn thôi. Em khỏe rồi. Chắc là em ăn phải cái gì đó.

- Anh cũng ăn cùng thứ với em – bánh bột phết bơ thêm gia vị.

- Phải rồi. Anh là đấng nam nhi mà, vì vậy đừng ăn thức ăn độc hại. Mau lên, Marcus. Bọn tham tán đang đến nhanh đây.

Marcus gọi một chiếc taxi, và khi xe chạy rồi, anh nói:

- Phải chăng đây là một hành động nhằm trì hoãn việc nói cho anh nghe việc gì đang xảy ra hả?

- Không, không phải hành động trì hoãn đâu. Thật em cảm thấy đau lúc ấy mà. N hưng bây giờ thì chẳng có gì, cho nên quên đi.

Thực tế là nàng đau từng lúc trong lúc ở điện Louvre, rồi ở trong đồn cảnh sát. N hưng bây giờ thì hết, thật ơn Chúa.

- Còn chuyện kia thì chưa được, Marcus à. Cảm phiền nhé, chưa được đâu. Thật kỳ diệu, ngay cả em mà anh vẫn không tin được. Chuyện dính dáng đến những người khác, chứ không phải em, cho nên em phải...

Anh hất tay không cho nàng nói hết, rồi nói:

- Thế là em sẽ không nói cho anh biết chuyện gì hết, phải không? Anh giống mấy ông cảnh sát và em sẽ nói láo với anh, xem anh như thằng điên nói bậy bạ, như kẻ thù phải không?

- Không phải thế đâu. Marcus, xin anh cảm phiền cho, nếu chuyện ấy là của em thì việc sẽ khác liền, nhưng...

- Đủ rồi. Tôi mệt quá rồi, thừa cô nương, quá mệt không cãi cộ với cô được nữa. Quá tin tưởng đi rồi, quá lảm rồi cho hai ta và cho tương lai.

Anh vỗ vai anh tài xế, anh nói: - Dừng lại cho tôi xuống.

Anh nhìn Rafaella lần cuối, rồi nói:

- Em nói đúng: chỉ có tình dục mà thôi.

Rafaella không nói một lời. Tại sao anh lại cực kỳ chậm hiệu đến thế? Cứ để anh đi, cứ để anh hờn dỗi, thằng ngốc. Mặc dù không cảm thấy đau, nàng cũng ôm hai cánh tay quanh bụng. N àng ra dấu cho tài xế lái xe đi. Anh nhìn nàng, rồi nhún vai theo lối Pháp. N àng nghĩ: Loại đàn ông tiêu biểu. Dĩ nhiên là vì lỗi của nàng, nàng đã chơi ác đá ông bỏ ra khỏi xe.

Trong vòng mười phút, Marcus nhận ra mình là thằng điên. Anh đi theo đường Carrefour, đầu cúi xuống, hai tay thọc vào túi. Anh giận nàng quá, anh không hiểu nàng giấu anh cái gì, và anh muốn nói với nàng rằng nàng nên tin tưởng anh, vì anh sắp làm chồng của nàng mà.

“Chồng nàng”.

Anh chợt dừng lại vì va phải một chị đàn bà mập ú đang kẹp dưới nách trần một ổ bánh mì dài rất khéo léo. Anh xin lỗi tới tấp bằng tiếng Đức lủng củng, không nhớ ra mình đang ở đâu nữa, rồi anh lại bước đi. Ồ, đúng, anh muốn cưới nàng, cưới cái tác nhân mắc dịch ấy. Anh dừng lại trước một tiệm vàng, anh nhìn vào một dãy nhẫn cưới. Anh định bước vào, rồi anh nhớ ra hoàn cảnh của hai người và anh nhớ là có thể Rafaella đang bị bệnh. Trí óc của anh ở đâu hết cả rồi? Anh thấy mình lơ lửng một cách kỳ lạ, như vượt khỏi thời gian, anh nghĩ chắc là anh bị rối loạn và đang ở trong một thành phố xa lạ, anh bị cuồng cuồng lên vì đã trải qua khá nhiều thì giờ với những người hăm dọa anh thông qua các thông dịch viên – anh không để cho họ biết anh nói được tiếng Pháp khá thông thạo – anh bị bối rối vì

nhận ra lần đầu tiên anh đã yêu một người đàn bà kể từ khi Kathleen không còn nữa. Anh lên án nàng đã kín đáo quá với anh, nhưng anh lại còn quá bí mật hơn cả nàng nữa mà.

Nửa giờ sau, Marcus bước vào phòng ở khách sạn. Anh gọi nàng và thấy nàng bước ra khỏi phòng tắm, cúi người xuống như hồi nãy, ôm lấy bụng, nhưng lần này máu chảy xuống hai chân nàng, vấy đỏ cả chiếc váy màu xanh, chảy xuống thành vũng trên tấm thảm giữa hai bàn chân nàng. Lúc đó thì anh biết chuyện bất ổn rồi.

Rafaella nhìn anh, đôi mắt đờ đẫn vì đau đớn và rối loạn:

- Marcus, giúp em với. Làm ơn giúp em đi!

Anh không biết gì về việc xảy thai hết, nhưng chẳng thành vấn đề. Anh biết là nàng đang bị xuất huyết và anh phải tìm cách làm cho máu cầm lại. Anh chạy đến bên nàng, ẵm nàng lên, đặt nàng nằm ngửa trên giường. Anh vội nhào vào phòng tắm lấy khăn tắm, tất cả bốn cái khăn vải lớn trắng.

- Sẽ ổn thôi, Rafaella à, nằm yên đi. Chúng ta phải làm cho máu cầm đã. Anh nâng lưng nàng lên rồi lót dưới hông nàng một cái gối. Anh trật váy lên tận lưng rồi cởi quần lót dầm cả máu ra, miệng cứ nói mãi:

- Sẽ ổn thôi. Nằm cao người như thế... Cố giữ yên tư thế như thế, em yêu à. Cố nâng lên như thế thêm ít phút nữa, ổn rồi đây. Ôi, em yêu, anh xin lỗi nhé, anh quá ân hận vì chuyện này. Em sẽ khỏi thôi, cứ nâng người như thế, có anh ở đây với em. Đẹp cái chuyện hẹn nhau ở bãi biển đi, đẹp chuyện em mang theo ống sáo để thổi đi. Nàng nghe giọng anh nhịp nhàng, du dương, không nghe rõ lời anh, nhưng cũng làm cho nàng dịu lại, giúp nàng hết sợ hãi. Nhưng cơn đau lại càng tệ hơn, nàng khóc, nàng không giữ được nước mắt, nàng cố co hai đầu gối lên ngực, nhưng có anh ở bên, anh giữ nàng lại, và cuối cùng nàng cảm thấy bụng quặn lại thật đau, rồi nàng cảm thấy có gì tuôn ra, âm ẩm, lỏng lỏng, chính là máu và bào thai.

Marcus thấy đã xong. Anh rửa ráy lại cho nàng, lót cho nàng những chiếc khăn nhỏ hơn, rồi đắp hết mền trong phòng cho nàng. Anh nói:

- Bây giờ thì nằm yên đi, đừng nhúc nhích động đậy. Em bị sNý thai rồi. Bây giờ thì yên ổn rồi đây.

Anh nghĩ: “Quá nhiều máu, máu ứ đọng hết cả mấy tấm khăn. Ra máu nhiều quá!” Khi anh đến lại bên giường thì nàng đang ngủ, anh nhẹ cả người. Anh cho là vì quá kiệt sức, vì quá lo âu, nên nàng đã bị sNý thai. Anh bắt mạch, mạch đều. Sắc mặt đỡ hơn. Nhưng anh phải đưa nàng đi bệnh viện. Nàng đã mất quá nhiều máu. Cần phải truyền máu cho nàng – truyền máu hay là làm bất cứ gì sau khi bị sNý thai.

Anh đưa nàng đi bằng taxi, chứ không bằng xe cấp cứu. Không cần phải làm ồn lên cho mọi người biết. Anh quấn mền kín cho nàng, ôm chặt lấy nàng cho đến khi xe đến tận cổng cấp cứu của bệnh viện Sant Catherine. Anh bình tĩnh nói với các nhân viên tiếp bệnh, anh là chồng nàng, nàng bị sNý thai trong dịp đi nghỉ của họ.

Anh cầu sao không ai nhận ra họ là hai người Mỹ đã làm cho đảo lộn cả thế giới hội họa. Không ai nhận ra họ. Marcus dùng tên thật của anh Marcus Ryan O’Sullivan. Khi anh ký tên, anh nghĩ là cái tên Rafaella Holland O’Sullivan đã tạo được một cái vòng tròn rất đẹp rồi. Cái tên cũng giúp họ che giấu được tung tích. Và khi anh nghĩ đến, anh liền cầu nguyện, anh cầu cho tương lai của hai người.

Hai giờ sau, anh được phép vào phòng nàng, một phòng riêng anh trả tiền mặt. Nhưng thế để không có bệnh nhân nào có cơ hội nhận ra được nàng. Nàng tỉnh dậy, mặt xanh xao, mắt đờ đẫn, nhưng nàng đã tỉnh táo, thật ơn Chúa. Anh đến ngồi bên giường, nắm tay nàng. Anh hôn mấy ngón tay nàng:

- Chào bà Holland, hay đúng là bà O’Sullivan.

- Cám ơn Marcus. Em không ngờ sự thể lại xảy ra như thế. Em không tin nổi em lại đứng trơ trọi như con mẹ khùng, bất lực như thế.

- Thỉnh thoảng em phải có quyền như thế chứ. Đáng ra anh không nên bỏ em mà đi như đồ trộm cướp

thể. Anh biết em không được khỏe, thể mà anh vẫn hờn dỗi bỏ đi! Rafaella tảng lờ không để ý đến, nàng đáp:

- Bác sĩ bảo em nói với anh an tâm là sNy thai không có tai hại gì. Ông ta còn gọi em là bà O'Sullivan, giọng của ông ta rất dịu dàng, y như giọng anh vậy. Có phải tên thật của anh đấy không?

- Đúng đấy. Anh hy vọng em không phiền hà gì, chỉ việc để giữ cho kín đáo mà thôi. Bây giờ thì em hãy nghe anh hỏi đây, có được không? Rafaella này, anh rất ân hận. N hưng anh không hiểu tại sao. Em vẫn uống thuốc mà.

- Đúng, em có uống.

- Em có nhớ sau lần hai ta ở dưới hồ bơi anh có hỏi em khi nào thì đến chu kỳ kinh của em chứ? Em đáp là hết rồi mà.

Nàng tái mặt vì sợ. Nàng đáp chậm rãi:

- Em không có chu kỳ. Em không hề nghĩ đến chuyện đó. Mặc nó xảy ra. Em cũng không ngờ em lại không có một chu kỳ rõ rệt nữa. Và bây giờ thì thế này đây.

Nàng khóc, không khóc thành tiếng, nhưng lệ trào ra khóe mắt, chảy xuống má. Marcus ôm nàng vào lòng, hôn tóc nàng, vuốt ve lưng nàng, nói mãi:

- Em yêu, ổn rồi, thật vậy, yên ổn rồi. Em bình an rồi, anh cam đoan như thế. Suyt, rm liệu mà bệnh lại đấy. Cóc sợ, có anh là em sẽ xem như bình an thôi.

Rafaella thút thít nước mũi, anh đưa cho nàng giấy thấm Kleenex của Pháp - nó mềm mại như là giấy vệ sinh của Pháp - nàng hỉ mũi vào đấy. Nàng rã rời cả người, không chỉ vì bị sNy thai mà thôi. Mà còn lý do khác nữa. Nàng biết anh lo sợ, anh bận bịu nhiều việc, cho nên nàng cố gượng cười với anh, lẩn ra khỏi tay anh rồi nói:

- Anh nhớ anh là đáng nam nhi đấy nhé! Nam nhi là phải vượt qua tất cả, kể cả việc làm cho các bà có khả năng thụ thai thụ tinh được. Rõ ràng anh có nam tính kinh khủng, anh thật cương dương đấy.

- Anh thích nghe em nói thế quá, nhưng không thích những gì đã xảy ra. - Anh lồng mấy ngón tay vào trong tóc nàng. - Ô, Rafaella, anh rất ân hận việc này.

- Không phải lỗi của anh. Hãy ngừng lỗi ca cNm “lỗi của anh” ấy đi. Được chưa? Rồi nhé, Marcus này, không phải vì anh mà vì một nhọc quá. Em sẽ bình an với anh.

- Có phải em có thai lần đầu ở dưới hồ không?

- Chắc thế. Đừng nhìn em như thế. Đàn ông thật kỳ quá.

Vẫn cười với anh. Nàng nói thêm:

- Marcus O'Sullivan. Em thích nghe cái tên đó quá. Rất, rất Ailen. Tóc anh chống lên ở đằng sau đấy. Anh vội đứng dậy, rồi nói:

- Em mệt rồi. Thôi nghỉ đi. Chiều tối anh sẽ trở lại.

- Anh định làm gì đấy?

- Anh đi kiểm tra quanh một chút để xem kẻ nào đã mua bức Bathsheba ở chợ đen. Có hai người ở Paris có thể biết lắm.

Anh nhìn mặt nàng, anh thấy rõ nàng biết rồi - sự hiểu biết, sự đau đớn, sự khó xét các công việc nàng sẽ phải làm. Anh đưa tay ngăn nàng lại, anh biết nàng sẽ xin lỗi vì khó nói, anh nói tiếp:

- Không, em khỏi phải nói với anh điều gì hết, đừng. Nếu em đã quyết định không nói ra. Nếu em không thể nói ra được, thì tự anh đi tìm hiểu lấy cũng được. Em chắc hiểu rồi chứ, em yêu?

Nàng gật đầu. Xòe mấy ngón tay trên bụng, trông lép kẹp dưới tấm chăn màu trắng bạch. Nàng nói:

- Em xin lỗi anh, nhưng em không thể, chưa... Em phải nói với...

Anh cúi xuống hôn nàng, rồi đi ra. Rafaella nằm yên nhìn cánh cửa khép lại trong một lát. Anh khả ái quá, tên thật của anh là ít O'Sullivan. Nàng thích cái tên quá. “Mình sẽ làm gì đây?”

Không trả lời được, không có tiếng động trong phòng. Mình vừa bị sNy thai, nàng nghĩ vu vơ, và hết

sức ngạc nhiên, nàng thấy nước mắt tuôn trào ra lại.

Trên đảo Giovanni Tháng tư năm 1990

Delorio không thể nào tin được hắn là nhà triệu phú. Không có gì thay đổi cả ngoại trừ một ông già mà hắn ít khi gặp đã chết, và bây giờ hắn thành trọc phú. Hắn đứng dậy, cười như thằng điên; hắn không thể nào tin được. Hắn tự do rồi, ít ra thì hắn cũng thoát khỏi sự kiểm chế của bố hắn. Bố hắn đã cố nghiêm khắc với hắn, áp chế hắn, nhưng Delorio không phải đồ ngốc. Bây giờ hắn biết đâu ra đây cả rồi. Sẽ có những luật chơi mới, và hắn sẽ là kẻ soạn ra luật, chứ không phải ai khác.

Bố hắn đã xía xọn vào mớ thừa hưởng của hắn, lão ta cố biến gia sản của hắn thành đồng phân, nhưng Delorio đã có cách về tài sản của ông ngoại hắn để lại rồi. Và không có phần nào dành cho mẹ hắn... Nếu bà ta có muốn cắt bớt phần cho bà, chắc gì hắn đã thuận. Bố hắn thật ngốc. Ông ta già quá rồi, không biết cách làm cho gia đình tốt đẹp thêm! Gia đình còn lại chỉ có hai người.

Bố hắn nhìn thẳng vào mặt hắn, lão nói với hắn lão rất buồn vì Sylvia đã gặp tai nạn mà chết. Còn Delorio thì lại nói:

- Có phải bố đã giết mẹ con không?

Dominick cười buồn rồi đáp:

- Tất nhiên là không rồi. Mẹ con là vợ bố mà. Chỉ vì tai nạn mà thôi, một bi kịch khủng khiếp. Thật xúc động.

Bố hắn sẽ không còn nói với hắn đừng dấn thân vào ma túy nữa. Lão không có quyền hành gì với Delorio Giovanni nữa. Delorio là người của tương lai: Domimick Giovannni là một di tích của quá khứ. Lão phải rút để cho Delorio thay thế thôi.

Sẽ không còn lâu nữa đâu. Hắn đã có tiền, hắn đã có trí. Và hắn đã có những mối liên hệ ở Cartagena. Và ở Miami nữa. Lão không biết việc đó, nhưng Mario Calpas đã kính nể hắn – Delorio. Gã đã tin hắn, tin rằng lão già hết thời. Nhưng Mario không ra lệnh giết lão. Không, mà chính là Bathsheba. Có thể lão già sẽ hỏi ý kiến hắn, hắn sẽ ra tay quét sạch bọn sát nhân liên. Thằng ngố Ailen tự mãn kia, thằng Marcus Devlin, là một thằng khốn nạn, vô dụng. Hắn chả làm được cái quái gì. Thực tế là hắn đã cứu mạng ông già đấy, nhưng chỉ là may mắn mà thôi. Delorio nắm chặt hai bàn tay lại. Rồi từ từ hắn thả ra, xòe mấy ngón tay ra, hắn cười. Hắn không nên để cho những việc nhỏ nhặt ấy xảy ra nữa. Phải nhìn đến những việc đại sự hơn. Hắn phải tự chủ.

Trong phòng khách, Merkel nghe điện thoại của Callie gọi từ khu giải trí. Cô ta phân vân không biết y có nói cho cô biết kế hoạch của Marcus không. Phải quyết định một số công việc, còn ngoài ra có nhiều người cứ hỏi anh ta. Merkel nghĩ bụng thằng cha Marcus này quả thật nổi tiếng đây, y nói với Callie rằng y sẽ qua bên đó với cô. Marcus đã đi làm công việc cho ông Giovanni rồi, đâu ở bên Châu Âu. Callie nói y phải qua khu giải trí để xem Punk mới làm tóc – mái tóc xồm mà vẫn còn vàng khè vắt thêm chiếc dải màu tím lộng lẫy xuống tận gáy. Merkel đáp y sẽ qua. Punk là cái quái gì. Y vào gặp ông Giovanni, lão đang ngồi một mình trong thư viện và có vẻ không hài lòng tiếp Merkel. Merkel thấy cuống lên và bất an. Y nói:

- Tôi muốn hỏi ông về Marcus, thừa ông Giovanni. Callie ở bên khu giải trí mới gọi qua, cô ta hỏi anh ấy và kế hoạch của anh. Tôi trả lời để tôi hỏi ông đã.

- Có lẽ anh nên hỏi tôi kế hoạch gì dành cho Marcus thì hơn.

Ông Giovanni nói năng rất mềm mỏng, nghe ngọt xớt như mật, khiến Merkel không hiểu được việc gì, bỗng y cũng không rõ ông ta muốn gì nữa.

- Tôi vừa khám phá ra ai là Bathsheba, Merkel à. Anh không để tâm muốn biết à?

- Dạ, có chứ, thừa ông Giovanni. Dạ muốn chứ, thưa ngài.

- Chính là bố dượng của Rafaella thân mến của chúng ta đây, thằng cha Charles Winston Rutledge III đấy. Anh nghĩ sao, Merkel? Không nói được, tôi biết chính tôi cũng không nói được nữa là. Vì thế tôi

phân vân thắc mắc về Rafaella và các nguyên cớ của cô ta, phải không nào? Chắc chắn là thế. Và nay thì thằng Marcus của chúng ta đã thỏa hiệp với chúng. Chúng ta chắc chắn thế. Nó còn theo phe của cô Holland, nó ngủ với cô ấy, và chắc là nó đã được cô ta tin cNn.Ồ, đúng, Marcus đã bị chúng mua chuộc hoàn toàn rồi. Thật ngoài sức tưởng tượng của Merkel. Nó nghe ra thật khó tin quá, thế nhưng dù sao... Y lắc đầu rồi nói:

- Tôi có thể làm được gì không, thưa ông Giovanni?

Giovanni lắc đầu rồi đáp:

- Không, chỉ sẵn sàng đẩy thôi, Merkel à. Tôi có thể tin anh được không?

- Dạ được, thưa ngài Giovanni.

- Tốt lắm, được đấy. Anh là người của ta, là sinh vật của ta, như một nhân vật của Shakespeare đã nói: “Vâng, sinh vật của ta ơi, người hãy sẵn sàng ở đây.”

Paris, Pháp quốc Tháng tư năm 1990

Marcus nắm tay nàng. Anh không muốn thả ra, mặc dù nàng đã ngủ. Da thịt nàng mềm mại, rắn chắc, trắng ngà như da mặt nàng. Một cô nữ điều dưỡng chải tóc nàng ra sau cho gọn ghẽ. Mái tóc dài mờ đục, nhưng không sao. Miễn là khỏe, thật ơn Chúa, còn Marcus thì chẳng có công gì, anh là đồ cướp dâm dục. Anh vẫn không thể tin được anh lại làm cho nàng mang thai khi nàng đã uống thuốc. Trong tương lai, anh phải cNn thận mới được.

“Tương lai”

Bây giờ thì cái từ này không để cho anh yên nghĩ được. Hai ngày trước đây, anh khám phá ra rằng, tất cả những việc điên rồ đã đổ xuống đời anh trong suốt hai năm rưỡi qua – những lầm lỗi, nhưng nhiệm vụ kỳ quái, lão Dominick Giovanni vô lương tâm, tư tưởng ác độc, sự nguy hiểm – tất cả đều do sự u mê của anh mà ra. Không, những việc ưu tiên của anh đã thay đổi hoàn toàn, và bây giờ thì anh xem tất cả những thứ ấy đều là những việc phải đề phòng, trước khi anh và Rafaella dần thân vào.

Nàng cảm thấy như thế. Ít ra thì nàng đã đỡ hơn rồi. Khi nàng đã bình phục trở lại, anh sẽ nói sự thật cho nàng biết. Có lẽ nếu anh cởi mở thì nàng cũng thế thôi. Bây giờ, khi nàng mở mắt ra là anh nói liền. Anh thật điên vì không chịu nói thật cho nàng nghe sớm.

- Trông anh nghiêm trang quá. Trao đổi nhé, em nói đây. Anh mạnh khỏe không, ông Marcus O’Sullivan?

- Anh mệt quá, lo âu quá, trơ xương ra đây vì không ăn uống gì hết... và cô đơn nữa chứ. Tuy nhiên, anh không dâm dục đâu. Những ngày ấy đã qua rồi.

Rafaella mỉm cười, bóp mạnh ngón tay anh:

- Anh không dâm dăng, hả? Em tự hỏi sẽ kéo dài bao lâu?

- Có lẽ cho đến lúc chúng ta cưới nhau.

Anh có vẻ trầm tư, anh nói tiếp:

- N hưng anh sẽ có kế hoạch tổ chức một đêm đám cưới kỳ dị, một đêm người ta chiên nướng xèo xèo suốt đêm để em nhớ suốt đời.

Nàng không trả lời mà chỉ nhìn anh, như anh là đồ loạn trí. Cuối cùng nàng nói:

- Có nhiều chuyện xảy ra quá, có quá nhiều chuyện xảy ra trong quá khứ, và tất cả đều làm cho em cảm động – làm cho chúng ta cảm động, một mớ bòng bong. Em không biết làm gì nữa, anh Marcus à.

- Nó cứ là một mớ bòng bong cho đến khi em nói hết cho anh nghe. Không, đừng lắc đầu với anh. Anh đã quyết định làm gương cho em. Một gương tốt của một người tốt. Thế này đây: tên thực của anh là Marcus Ryan O’Sullivan, nhà anh ở Chicago. Anh là một thành viên trong – thật đấy nhé, anh xin thề đấy – trong một nhà máy chế tạo vũ khí kết hợp làm ăn với chính quyền. Ví dụ: chúng anh cung cấp phụ tùng cho loại chiến đấu cơ P.15. Chúng anh lại còn phát triển loại mìn có sức công phá lớn mà nhà nước đã mua với giá cao. Bọn anh bán cho các nước trong khối NATO, nhưng nhà máy của bọn anh

không bao giờ bán cho các nước không được Bộ Nội Vụ chuẩn y. Tên của người hợp tác với anh là John Savage, anh liên lạc thường xuyên với anh ấy và qua anh ấy, anh liên lạc với một người tên là Ross Hurley, anh tiếp xúc với cơ quan Thuế Hoa Kỳ.

- Anh không đặt điều ra chứ?

- Không, tại sao lại phải đặt điều?

- Để em nói hết ruột gan em ra cho anh nghe. Ồ, không, em rút lui thôi. Nàng thở dài rồi nói:

- Anh không đặt điều đâu, phải không Marcus? Ồ, không, anh chân thật như dì Mildred vĩ đại, người không muốn nói láo với người đưa thư về chuyện trong bưu kiện có một bức thư và bà đã trả thêm bưu cước. Luôn luôn em tin là anh không phải một tội phạm, nó không hợp lý tí nào hết, nhưng vì anh làm việc với Giovanni, nên... Kể tiếp cho em nghe, em sẽ tin hết những chuyện anh nói.

- Không phải chỉ là tình dục mà thôi chứ.

Nàng cười khúc khích. Tiếng cười kỳ diệu Marcus bật cười. Tiếng cười đầu tiên của anh trong nhiều ngày nay. Anh cúi xuống hôn môi nàng. Anh nói:

- Em cứ giữ tên con gái lại, anh bất cần. Anh là nam nhi mà – chúng ta đã chứng tỏ điều này nhiều lần rồi – nhưng là thứ nam nhi nhạy cảm. Nàng ồ ra, em làm ra khối tiền và anh thì không ngốc. Đúng, anh thích cái tên: Rafaella Holland O'Sullivan. Cái tên làm thành một vòng. Tất cả báo chí trong nước sẽ thích thấy hàng tên tác giả ấy.

- Anh điên rồi. Trở về với câu chuyện của anh đi.

Anh lại hôn nàng, rồi kể tiếp:

- Em khó lắm. Em sẽ thích John Savage cho mà coi, anh ta là người hợp tác với anh. Anh ấy vạch ra đường lối, còn anh thì thắng – hay bại, tùy thuộc vào quan điểm của mỗi người. Đây, công việc như thế đã được ba năm nay. Công việc làm ăn của bọn anh tiến hành theo một phương cách đại quy mô. Chúng anh được các phe phái lớn và cả Bộ quốc phòng tin tưởng và ngay cả Quốc hội nữa, bọn anh giữ giá cả đưa ra ban đầu, và ít khi chúng anh để trần hèn hay là nâng giá. Rồi, bây giờ chuyển qua chuyện khác. John và anh là hai anh em họ. Cậu Morty là anh cả của mẹ anh, cậu làm việc ăn lương của bọn anh. Rồi cơ quan Thuế Hoa Kỳ điều tra công việc làm ăn của bọn anh, họ phát hiện ra cậu Morty bán hàng cho các điệp viên nước ngoài, các điệp viên này lại nổi tiếng là đã bán hàng cho Iran. Với một công ty tương đối mới mẻ, mà vẫn duy trì được sự tín nhiệm trước một việc xảy ra như thế, thì quả là một điều kết sức kỳ diệu đấy. Cả John lẫn anh đều không ai tin là cậu Morty có tội, nhưng bằng chứng đã rành rành ra đấy, và thực chất là cậu Morty đã bị một người đàn bà rất đẹp đưa vào tròng. Cậu là con người rất tốt – cậu lùn, hói, phệ - nhưng sự thật là vì cậu quá ngây thơ trong những trường hợp này, cậu đã làm bất cứ cái gì mục đàn bà kia ra lệnh. Mục ta khác xa với cậu Morty, mục là một người xinh đẹp, và mục đã cao chạy ra bay trước khi mọi việc đổ bể. Nàng rồi cuối cùng chúng anh lại liên kết làm ăn với Hurley, nhân viên của cơ quan Thuế quan. Một người trong bọn anh phải giả danh để tóm cổ một tên rất quý quyết là Dominick Giovanni. Khi mà hắn còn sống bình an ngoài vòng pháp luật – nghĩa là có một số cơ quan bao che cho hắn

– thì cậu Morty sẽ không được thả ra.

Cậu hiểu, cậu thấy cảnh tù tội rồi, và bọn anh không tài nào tìm ra người đàn bà ấy được, hay là tìm ra bất kỳ tên môi giới nào đã làm cái công việc chuyển giao các thiết bị F.15 đến cho Iran hết. Từ đó cậu được bảo vệ nghiêm ngặt, cậu được tự do nhưng không hoàn toàn tự do. Cậu chỉ được tự do hoàn toàn khi nào Dominick bị tù mà thôi. Đây là sự thực cả đấy, bà Holland thân mến à. Em nghĩ gì nào?

- Thật em quá kinh ngạc. Nàng tại sao hai người mà bọn họ lại chọn anh để làm công việc ấy?

- Cả John và anh đều đã ở Việt Nam vào những ngày cuối cùng vào năm 1975. Khi chiến tranh chấm dứt thì quân đội đề nghị bọn anh theo khóa huấn luyện đặc biệt về tình báo, và vì khi ấy bọn anh không biết làm gì, nên đã chấp nhận. Bọn anh phụ vụ cho CIA năm năm, rồi thành lập công ty chế tạo vũ khí

riêng của mình. Vì thế mà anh nói được tiếng Pháp, lồm bồm được tiếng Đức. Hình như công việc này xem ra tốt đẹp, cho nên anh đã tiếp xúc được với nhiều nhân vật ở Bộ quốc phòng và đã gây được nhiều ấn tượng tốt. Nàng trầm ngâm nói:

- Em phân vân tự hỏi, phải chăng các anh nhờ Hurley mà đứng vững được.
- Không, nhưng anh cứ tin tưởng như thế. Cậu Morty đã hành động như một kẻ khủng. Chuyện thật buồn cười, khi nào em gặp cậu, em sẽ thấy thích cậu ngay. Bỗng Rafaella nắm lấy tay anh lắc mạnh:
- N hưng mà nguy hiểm lắm đây, Marcus à! Nếu Dominick không bị phanh phui, thì ông ta...
- Đúng. Lão ta sẽ chặt đầu anh. Anh sẽ bị phát hiện.
- Thảo nào mà anh không hé môi ra được với em. Bây giờ thì chúng ta phải chân thật, đừng đóng kịch nữa. Em là nhà văn, em đã viết tiểu sử của Louis Rameau và em cũng định viết tiểu sử của Dominick Giovanni thật đấy, có điều là em sẽ không viết theo lối như ông ta kể cho em.
- Anh đã thấy hết rồi. Em cũng muốn thộp cổ lão ta chứ gì?
- Đúng, thộp cổ té nhị hơn. Em muốn viết một cuốn sách làm sao đưa được lão ra ánh sáng, cho lão hết đường chối cãi lão là một con người khủng khiếp: Lão là tên phi luân, độc ác, tham tàn.
- Chuyện Bathsheba này làm cho em kinh ngạc quá đấy.
- Đúng, nó làm cho em kinh ngạc lắm.

Nàng nhìn anh và anh không thích thấy nàng đau đớn. Anh nói:

- Rafe, nói cho anh nghe coi. Anh sẽ hết sức giúp em.
- Bố dượng em đã ăn cắp bức Bathsheba từ mười năm nay rồi.

Marcus nhìn nàng chăm chăm, vô ý anh bóp mạnh mấy ngón tay nàng:

- Đáng tiếc thật.
- Anh nói đúng đấy. Em không hiểu được cái tên Bathsheba này có mang lại gì may mắn không nhưng em không hiểu tại sao ông ấy lại cố giết Giovanni.

Rafaella ngừng nói khi một nữ điều dưỡng mới nhẹ nhàng bước vào phòng, chị đóng kín cửa lại. Marcus không hề thấy người này trước đây. Chị ta lớn tuổi, trông ghê rợn, bộ đồ trắng mới tinh còn đường xếp. Chị ta cười, mang trên tay một chiếc khay có một ly nước và một cốc giấy đựng nhiều viên thuốc. Chị ta nói tiếng Anh rất giỏi:

- Trông bà khỏe nhiều rồi đấy, bà O'Sullivan ạ. Bây giờ mời bà uống cho mấy viên thuốc, theo lệnh của bác sĩ. Bà uống hết cho, xin bà vui lòng.
- N hưng...

- Uống đi, em yêu, anh không biết còn bao lâu nữa, chắc vài giờ nữa thôi chứ gì? Rồi chúng ta sẽ chấm dứt. Sức khỏe của em là quan trọng thôi.

Nàng nhìn anh. Trông anh nghiêm túc quá. Rafaella uống hết cả 4 viên. Chị nữ điều dưỡng đo huyết áp, nói nhẹ nhàng với nàng. Nàng nằm xuống, hầu như cơn buồn ngủ ập đến với nàng. Chị nữ điều dưỡng đo huyết áp xong bèn đứng thẳng người dậy bên giường nàng. Rafaella nghe chị ta nói với Marcus:

- Bây giờ đến lượt anh, thưa ông Sullivan. Không, thưa ngài, đừng động dậy. Tôi chắc anh đã nhận ra khNu súng giảm thanh rồi đấy chứ.

Một khNu súng! “Không”, Rafaella thì thào, nàng cố vùng dậy ngồi lên giường. N hưng nàng không nhúc được, nàng cảm thấy người nàng nặng trĩu, cơ thể cứng đờ kỷ lạ, và căn phòng thì trở nên tối tăm.

Giọng của Marcus trầm, bình tĩnh mà giận dữ.

- Chị là ai? Một mụ Tulp khác hả?
- Đừng phí thì giờ, ông Sullivan à. Bây giờ thì nghe tôi cho thật kỹ đây. Con đĩ này bắt tỉnh ngay bây giờ đây. Tôi sẽ nhờ hai người mặc áo quần như nhân viên bệnh viện đứng ở ngoài với một chiếc xe

đNý bệnh nhân. Chúng ta sẽ rời khỏi đây tức khắc. Anh cô làm gì, tôi sẽ giết cô ta ngay. Anh tin đi. Tôi sẽ giết anh và có lẽ giết luôn một vài nhân viên bệnh viện nữa. Rồi tôi sẽ tháo thân. Tôi có súng và mọi người ngơ ngác mà thôi. Nào, anh hợp tác chứ?

Marcus đánh giá tình hình, cân nhắc tình thế trong nháy mắt. Anh nhìn khNu súng rồi hỏi:

- Ai gửi chị đến đây? Chị làm việc cho ai?

- Rồi anh sẽ biết. Tốt, cô ta bất tỉnh rồi. Đừng động đây, Sullivan. Anh sẽ thấy không có gì kêu gọi trong một thân ma đâu.

Marcus thấy chị ta đi về phía cửa, mở ra, cánh cửa kêu răng rắc. Rồi chị ta ra dấu cho ai đó ở ngoài.

Trong nháy mắt, hai người đàn ông đNý chiếc xe bệnh vào phòng.

- Đừng đánh giá sai về tôi vì tôi là phụ nữ đầy nhá, ông O'Sullivan!

Chị ta thờ ơ nhìn hai người đàn ông nâng Rafaella lên khỏi giường, đặt nàng vào xe. Họ vượt thẳng tám mền đắp cho nàng, họ làm việc khá thành thạo, nhét các góc rất gọn ghẽ, rồi gập đầu với người đàn bà.

Chị ta hạ khNu súng dưới chiếc mền, anh thấy lò mờ hình dáng khNu súng, cái nòng súng chĩa vào ngực trái của Rafaella. Chị ta nói:

- Tôi nghĩ chúng ta rời khỏi nơi đây được rồi. Ông nhớ đừng quên đây. Ông O'Sullivan.

- Tôi không quên đâu.

Anh đáp, và anh đáp thật tình. Anh muốn đi theo chị ta, nhưng mà anh biết cơ hội để anh tước vũ khí của chị ta mà không gây thương tích cho anh hay là Rafaella quả thật là mong manh. Anh đi bên cạnh chiếc xe, ra ngoài hành lang bệnh viện. Cơ hội chắc sẽ đến. Ai phái chị ta đến? Hai nguồn, chỉ có hai nguồn mà thôi. Bathsheba hay Dominick. Không, cũng có thể Olivier nữa chứ. N hưng bố dượng của Rafaella phái à? Ông ấy đe dọa cả con riêng của vợ nữa sao? Mà làm sao Bathsheba lại là bố dượng của nàng được? Làm sao ông ta lại cố giết Dominick khi biết nàng đang ở trên đảo? Thật không có lý chút nào hết?

Marcus hình như không rời mắt khỏi họng súng đang chĩa vào ngực Rafaella. Anh giữ bình tĩnh và tiếp tục đi. Sẽ có những dịp khác. Hai người đàn ông mặc áo trắng trông có vẻ hơi lo lắng, như các nhân viên bệnh viện ở mọi nơi. Khuôn mặt chị ta vẫn lãnh đạm. Chị ta làm cho anh nhớ đến một ít về Tulp: rắn rỏi, thô tháo, mắt sắc như dao. Họ sẽ được mang đi đâu đây?

- Ông O'Sullivan, xin ông vui lòng đợi cho một chút.

Một cô nữ điều dưỡng còn trẻ, mặt mày vui tươi đang gọi anh, cô ta đi nhanh theo hành lang tiến về phía họ, tay phNy phNy một tờ giấy. Marcus thấy khNu súng giật giật, hai người đàn ông có vẻ cảnh giác. Cô nữ điều dưỡng vẫn mỉm cười với anh, không nghi ngờ, cô ta vẫn vẫy vẫy tờ giấy trên tay.

Chương 22

Long Island, New York Tháng tư năm 1990

Charles Rutledge rời bệnh viện Pine Hill sau mười giờ đêm. Trời lạnh, chỉ có năm độ, nhưng đám mây lớn che khuất ánh trăng non. Ông run lẩy bẩy trong chiếc áo khoác bằng hàng casomina, ông mang đôi găng tay lái xe bằng da mềm.

Khu đậu xe của bệnh viện đèn đuốc sáng choang, nhưng vào giờ này xe đã ít. Charles thấy mệt rã rời, suy nhược. Đời sống hiện tại của ông - một thời số phận đã ưu đãi cho ông cả một vườn địa đàng - hình như thể lương tâm tái và trống vắng như trong một sa mạc; ông ghét quá. Cuộc sống giống như nơi luyện ngục - bất định hàng giờ, không biết khi nào thì hết, và hết như thế nào, về mặt xanh xao của Margaret, mấy ông bác sĩ mắc dịch cứ gật đầu và cứ giả vờ lạc quan. Hôm nay ông nhận thấy tóc của Margaret có vẻ thô hơn ngày hôm qua, ông thấy lo sợ. Đây là một dấu hiệu xấu ư?

Ông không chịu được cảnh về nhà, để nghe bước chân của mình nện trên nền đá cẩm thạch ở tiền sảnh, để biết mình đang cô độc. Ngon nhà có quá nhiều kỷ niệm, mà nay thì trống vắng, ngay cả bà quản gia của Rutledge, bà Noramay, người đã sống với ông hai mươi lăm năm qua, cũng lặng lẽ, đáng trách cứ, làm như ông là kẻ đã gây nên bao cảnh đau đớn này.

Và ngay cả khi ông ở với Margaret, ông vẫn cô đơn, vì đã một lần vợ ông tỉnh dậy, bà đã gọi tên “hắn”.

Charles lắc đầu. Ngay lúc ấy, rồi những giờ phút kế tiếp theo đó, ông chắc là sẽ quên được Dominick, quên được những âm mưu, quên kế hoạch, quên cả thất bại của mình đi. Nó giống như một thứ bệnh loét, nếu ông để yên thì nó sẽ giết chết ông thôi. Nỗi ám ảnh của Margaret lại ám ảnh ông, ông bị ám ảnh mấy tháng trời trước khi xảy ra tai nạn. Charles lái chiếc BMW đến căn hộ của Claudia, trước hết ông dừng lại ở số 711 để gọi nàng, hỏi nàng ông đến có được không. Nàng tỏ ra vui mừng quá khi nghe giọng ông, và ông hy vọng nàng thực tình. Ông đã trở thành kẻ hoài nghi. Claudia thật thích ông - ít ra thì nàng đã thích ông trước ngày ông đoạn giao với nàng. Đêm nay ông đến chắc là không phải vì tình dục, không, ông không còn thích làm tình với nàng nữa. Ông chỉ thích có người để ông tin tưởng, có người hiểu ông, có người để ông nói chuyện, có người mà ông biết sẽ nghe ông nói, sẽ thương hại ông, sẽ kiên nhẫn và tốt với ông. Claudia đón ông trước cửa. Nàng giúp ông cởi áo khoác và khăn quàng cổ, nhẹ nhàng cởi găng tay cho ông. Nàng dẫn ông vào trong phòng khách, phòng sơn màu kem nhạt. Ông ngồi trên ghế trường kỷ bọc lụa màu anh đào nhạt, đối diện với lò sưởi. Nàng bảo ông hãy nghỉ ngơi đi, đặt hai bàn chân trên một cái gối để quỳ. Nàng mang ra cho ông một chai rượu, rồi ngồi trên nền nhà cạnh ông. Nàng chỉ ngược mắt nhìn ông, chờ đợi. Không kỳ thị nhau, không hờn dỗi, không tội lỗi.

Ông nhấp rượu và bắt đầu nói chuyện. Nàng không ngắt lời ông, chỉ ngồi chăm chú nghe, nhìn mặt ông.

Ông nghĩ một chút, rồi lại nói:

- Claudia, em có biết là anh thích đến nơi em ở, chỉ coi em như là bạn, biết em sẽ chịu đựng được anh, biết em không chờ mong gì hết nơi anh không?

- Có lẽ em vẫn trông chờ cái gì nữa chứ, nhưng bây giờ thì không. Đúng, em là bạn anh, mặc dù em thường không xem như thế.

Mấy phút sau, nàng ngồi bên cạnh ông, cầm trên tay một ly rượu vang đỏ. Rồi ông vẫn tiếp tục nói. Và khi ông ngừng nói thì đêm đã khuya, nhưng Claudia chỉ cười với ông và nói:

- Tại sao anh không ở lại đêm? Anh mệt lắm rồi, Charles ạ.

Charles lắc đầu, mặc dầu ông cảm thấy quá mệt mỏi, quá yếu người đến nỗi ông muốn nằm ngủ ngay tại chỗ luôn. Ông đáp:

- Không, không được, cảm ơn em đã chăm sóc anh, Claudia.

Nàng đan mấy ngón tay với ông, rồi nói:

- Em rất lo cho anh. Thật đấy, anh Charles à. Vợ anh rồi sẽ khỏe thôi. Em biết mà. Ông gật đầu, không nói gì, đưa mắt nhìn lò sưởi. Đã hết lửa trong lò, không còn những tia lửa nhảy nhót nữa, chỉ còn lại tro ấm, tỏa sáng vàng vọt. Ông cảm thấy già nua, mệt mỏi, khiếp hãi, lo sợ những gì sẽ xảy ra vào ngày mai. Bỗng ông quay qua Claudia, nói với nàng:

- Anh đã nói cho em biết hấn giết Sylvia Carlucci Giovanni rồi hả?

Claudia nhú mày.

- Em nhớ đã nghe tên này ở trên báo rồi. Có phải bà ta là con gái của một tay trùm ở Chicago không? Charles, anh biết bà ta hả?

- Biết. Không biết rõ bà ta lắm, nhưng biết bà ta đã say, tông xe vào Margaret. Phức tạp lắm.

Charles rửa mình vì đã đoạn giao với Claudia, rồi ông vội đứng dậy:

- Xin lỗi em, anh cứ lải nhải mãi. Bỏ qua cho anh nhé. Cảm ơn em đã đề cho anh nói hết cho hả dạ.

- Ta gặp lại nhau chứ?

- Có lẽ, nếu em muốn, nhưng như một... ờ, như một người bạn.

Nàng cười ông, rồi đáp:

- Em thấy cũng được, nhưng thật đáng tiếc, Charles à. Luôn luôn em yêu thích mối liên hệ khác giữa chúng ta, anh à.

Ông đặt mấy đầu ngón tay lên môi nàng, rồi nói:

- Bây giờ anh phải đi. Chúc em ngủ ngon.

Ông từ biệt nàng. Ông thấy hơi lạnh phà vào người ông, ông khom người tới trước, kéo chặt cổ áo lại, bước nhanh ra xe. Gió tạt đến, mang theo hơi lạnh buốt người. Ông gần như hét lên vì kích động khi ông nghe phía sau có tiếng người nói rất nhẹ nhàng:

- Ông Rutledge, ông hãy làm theo lời tôi thì mọi việc sẽ êm xuôi. Tôi đã chĩa súng vào lưng ông đấy. Chúng ta sẽ để xe của ông ở lại đây. Ông đi với tôi. Không, thưa ngài, đừng nhìn quanh, đừng nói gì hết, cứ đi là được, thế đấy, đi về bên phải. Tim Charles đập mạnh khiến ông khó thở, ông hỏi nho nhỏ:

- Mà ông là ai? Làm ơn cho tôi biết việc gì đây? Ông cần tiền phải không?

- Không, thưa ngài. Không cần tiền. Ông hãy im đi, không thì tôi bắn đấy. Mau đi. Tôi không muốn chúng ta bị lộ.

Charles bước nhanh, tim ông đập thành thịch vì ông sợ chết, ông sợ đời ông sẽ kết thúc ở đây. Ông sợ quá không thốt được nên lời. Có lẽ đây là một vụ bắt cóc. Cái gì sẽ xảy ra đây? Margaret... Cái gì sẽ xảy ra cho cô ấy đây? Ông không thể bỏ Margaret được, không thể bỏ trong tình trạng này được, trong tình trạng cô đơn khủng khiếp như thế này được.

Ông cảm thấy lo sợ choáng váng cả người, gã đàn ông đi sau lưng ông như cảm thấy được, gã nói bằng giọng bình tĩnh:

- Ông làm thế là tốt đấy, ông Rutledge à. Đây rồi, xe tôi đây rồi. Ông bước vội đi, và qua ngòai ở ghế bên kia.

Charles làm theo gã. Có cái tay số nằm ở giữa hai chỗ ngồi ở trước, ông lúng túng, nhưng gã không nói gì, chỉ đợi cho đến khi ông đã ngồi vào ghế ngồi dành cho khách. Ông quá khiếp không nhìn vào mặt của gã. Gã không mang mặt nạ, Charles biết thế. Ông quá khiếp không dám nhìn, vì ông nghe nói là bọn khủng bố sẽ giết chết con tin nếu họ nhìn thấy mặt chúng, người ta nói rằng chúng làm thế vì chúng tránh khỏi có nhân chứng. Charles đã nghe nói chúng không đeo mặt nạ khi nào chúng muốn giết, chúng

muốn nhìn cảnh khiếp hãi của nạn nhân trước khi chúng giết họ. Không, ông không muốn nhìn. Gã đàn ông đã vào trong xe, gã mở máy.

- Chúng ta đi đâu?

Gã mở máy sưởi, chỉnh lại kính chiếu hậu, rồi quay qua nhìn mặt Charles, gã đáp:

- Đến một nơi rất đẹp. Bây giờ thì ta ra phi trường. N gồi yên nhé, ông Rutledge. Trước khi Charles kịp hành động, ông cảm thấy một mũi kim cắm phập vào cánh tay trên của ông, nhói lạnh, mũi kim cắm qua lớp áo khoác bằng casomi dày cộm, qua lớp áo vét và áo sơ mi một cách dễ dàng, rồi lút sâu vào trong thịt, ông thở hắt hắt khi biết được việc này, ông khiếp quá cổ hắt ra, nhưng trễ quá rồi, gã đã dùng ngón tay cái ấn mạnh vào ống tiêm, rồi gã nói:

- Chỉ làm cho ông ngủ thôi, ông Rutledge à. Xong rồi đây, ngủ đi. Chỉ một phút thôi.

- Không.

Mặc dù lưỡi ông chưa nhú lại, nhưng tâm trí ông đã mù mờ rồi, ông quay qua nhìn thẳng vào mặt gã. Trông gã có vẻ tốt, một ông bố tốt, người quá gầy, dáng dấp nghiêm nghị, còm cõi, giọng của Charles bây giờ đã lú lại, ông hỏi:

- Anh tên gì?

- Frank Lacy.

Charles nói:

- Được rồi.

Thằng cha thật đấy. Hắn có tên, hắn đã nói to lên, Charles cảm thấy đỡ hơn. Từ từ ông nằm vắt trên ghế ngồi, đầu va nhẹ vào cửa xe.

Paris, Pháp quốc Tháng tư năm 1990

Marcus quay lại, cười khoan khoái với cô nữ điều dưỡng trẻ, mặt ửng hồng, mắt sáng, môi mới tô đỏ choét. Anh nói tiếng Pháp với cô ta:

- Cô nắm cái gì đấy?

Cô ta bước nhanh đến bên anh, không chú ý đến chuyện kỳ lạ về bộ ba ở bên cạnh anh, vì cô nàng đã mê tít anh, và cô không suy nghĩ gì nữa, không nghĩ đến ai hết. Marcus thấy được điều này khi cô nàng đến gần anh hơn, và anh mong sao việc này cứ tiếp diễn được. N hờ cô mê mNn anh mà có thể cứu thoát được anh và Rafaella. Anh trở lại cười rất khêu gợi với cô nàng. Anh lại hỏi:

- Cô có gì đấy?

N àng đưa cho anh một tờ giấy, rụt rè cười với anh, đôi môi đỏ choét nhếch ra một tí, mắt không rời khỏi mặt anh ngay cả khi anh nhìn xuống để đọc. Đây là một mNu bảo hiểm. Anh nói với cô ta:

- Tôi đã trả hết bằng tiền mặt rồi. Tôi không có bảo hiểm ở Pháp.

Trông cô có vẻ cụt hứng, thế rồi mặt cô đỏ rực lên, anh biết cô ta đã hiểu, và đây chỉ là một cái cớ để cô nói chuyện với anh. Cô bước lui, nhìn thẳng vào mặt người đàn bà. Marcus nín thở. N gười đàn bà trông lạnh lùng, sắt đá, cô nữ điều dưỡng lại còn đỡ hơn, bèn nói:

- Xin lỗi, thật tôi xin lỗi...

Anh cười vừa trả lại tờ giấy cho cô ta. Cô ta nói:

- Cám ơn anh, cũng không cần thiết lắm. Hẹn gặp lại anh.

Cô ta quay đi, anh thở dài nhẹ nhõm, mắt lên nhìn vào họng súng dưới chiếc mền đang ấn sát vào ngực trái Rafaella.

- Tốt đấy, ông O'Sullivan à. Hình như anh vợ được nhiều đĩ non quá nhỉ?

- Lần sau đến phiên chị nhé?

- Tôi hả? N gủ với tôi hả? N gủ với đồ Ailen ngu ngốc, tự cao tự đại hả? Loại anh chỉ nghĩ đến cái của mình mà thôi. N ày, khi con đĩ ấy hết nhìn vào bông đái của anh thì chúng ta ra khỏi đây đây.

Anh lại mất cơ hội, anh muốn đấm nát cái mặt của mụ ta ra. Mấy ngón tay anh co lại từng hồi. Không,

không được, anh phải câm miệng lại.

Monique nhìn lên người Mỹ một lần cuối cùng, anh chàng đẹp trai quá. Bây giờ thì cô ta mới phân vân tại sao họ lại chuyển vợ của anh sang một bệnh viện khác. Không có nghĩa lý gì hết. N gày mai bà O'Sullivan ra viện rồi mà. A, cái con người may mắn được làm vợ của ông Sullivan. Cô chau mày. Thật kỳ lạ. Cô ta thấy ông O'Sullivan nói chuyện với chị đàn bà, hình như anh ấy căng thẳng lắm. Cả hai hình như giận dữ lắm. Chị ta là bác sĩ à? Monique không nhận ra chị. Có lẽ không bao giờ cô gặp lại được anh. Bỗng cô thấy cánh tay của chị ấy giật giật. Bàn tay của chị ta để dưới tấm chăn, sờ bà O'Sullivan. Trông kỳ quái làm sao. Còn ông O'Sullivan thì lại hẹn sẽ gặp lại. Bộ anh ta muốn nói anh sẽ gọi cho cô à? Monique không chắc là anh ta sẽ biết tên cô nữa mà.

Trên đại Tây dương Tháng tư năm 1990

Chiếc máy bay phản lực tư rộng rãi, nhiều ghế ngồi và bàn kê dọc theo bên thân phải của máy bay, nhiều trường kỷ nhỏ kê bên thân trái, đủ chỗ cho Rafaella nằm thẳng người, duỗi dài hai chân thoải mái. Có một phòng ngủ ở sau đuôi máy bay, nhưng Marcus buộc phải để Rafaella nằm giữa sàn gần vách ngăn với buồng lái. Anh nghĩ chắc là bọn bắt cóc muốn giám sát anh cho tiện. Rafaella vẫn bất tỉnh vì liều thuốc do con mẹ kia cho uống khi nãy.

Marcus ôm lấy nàng, bàn tay tự động xoa cánh tay nàng. Anh muốn nàng mở mắt ra. Anh sợ, không phải sợ cho anh, lạ hơn nữa là anh không phải sợ những gì sắp xảy đến, mà anh sợ cho hiện tại ngay giờ phút này, vì Rafaella vẫn nằm yên và bất tỉnh. Marcus dựa người vào vách ngăn, rồi nhẹ nhàng đặt đầu nàng lên chân anh. Anh đắp ấm cho nàng. Anh nhìn một người đàn ông rót uống một ly rượu nơi quầy ở bên thân trái máy bay. Một thằng khác ngồi trên một chiếc trường kỷ đang đọc một tạp chí tả bín lù. Mụ đàn bà ngồi trên một chiếc ghế đối diện với chàng, khNu sủng cầm tay. Đó là khNu ba mươi tám. Anh nhớ lại khNu của Tulp là chín ly, anh cảm thấy đau ở vai. Chuyển đi từ bệnh viện đến một phi trường tư nhân nhỏ ở phía bắc Paris nằm bên ngoài Nevilly, quả thật là một thao tác khiến cho anh ngạc nhiên vô cùng. Hai gã đàn ông chỉ việc nâng nàng lên khỏi xe đNy, giao cho anh khi họ ra đến bãi xe ở ngoài bệnh viện, rồi chúng vút cả xe và áo quần bệnh viện vào một khoảng trống ở bãi đỗ xe. Chúng cóc sợ ai dòm ngó, ai nghi ngờ, ai hỏi han đến. Rõ ràng là chúng chẳng sợ vì chúng sẽ ra khỏi địa phương trong một thời gian ngắn mà thôi. Và dĩ nhiên là chúng lái xe đến một phi trường tư, không quá ba mươi dặm về phía bắc, chúng lái thẳng xe ra tận phi đạo, rồi Marcus ẵm Rafaella lên máy bay.

Bây giờ thì anh đã biết được kẻ nào ra lệnh, kẻ nào vạch kế hoạch, kẻ nào bố trí nhân sự rồi. Tất cả đều đã được phân công chi li chính xác của loại hành quân kiểu Giovanni: êm ả, thực hiện chính xác, lặng lẽ, không một chút ồn ào, rất kín đáo.

Rõ ràng là Dominick đã phát hiện ra được bức tranh bị đánh cắp. Vì giới truyền thông đại chúng đã công bố rộng rãi rồi, và chắc là lão đã tìm ra kẻ đã sai hấn đi khám phá ra người đã mua bức tranh đó mười năm về trước, chắc là lão đã biết được Charles Rutledge đã mua. Rồi từ đó lão đã suy ra Rafaella chắc là có dính dáng vào việc này, rồi cả Marcus nữa, vì anh đã đi với nàng, đã ngủ với nàng, không còn nghi ngờ gì nữa, thế nào họ cũng bay về Carebe. Họ đáng được đối diện với Dominick lắm rồi.

Marcus nhìn Rafaella. Anh muốn nàng tỉnh lại. Anh muốn nói cho nàng biết anh yêu nàng, nói cho nàng biết hai người sẽ có cùng một tương lai, hai người sẽ không bao giờ còn giấu giếm nhau nữa. Anh muốn ôm lấy nàng, cho người ấm lên và muốn yêu thương nàng.

Rafaella tỉnh dậy khi nàng nghe có động nhẹ, tiếng rung trầm kéo dài êm êm, rồi nàng thở dài, nàng bắt đầu nghe những âm thanh to hơn, nhưng nàng không muốn tỉnh dậy. Từ trong tiềm thức, nàng đã hiểu nàng không muốn thấy cảnh tượng trước mắt nàng. Nàng cảm thấy có mấy ngón tay đang nắm cánh tay nàng, mấy ngón tay đang nhẹ nhàng mơn trớn da thịt nàng, và nàng biết đấy là Marcus, nàng nghĩ phải

tỉnh dậy thôi, không thì anh sẽ lo lắng lắm.

Bỗng nàng mở mắt ra và nhìn thẳng vào cằm của anh. Anh cần phải cạo râu. Nàng lên tiếng: “Chào”, và bỗng nàng kinh ngạc khi nghe giọng mình khàn khàn. Marcus nhìn xuống nàng. Anh nhẹ cả người, đáp lại:

- Chào em, em tỉnh rồi.

- Em khỏe rồi, Marcus, thật khỏe rồi. N ói cho em biết chuyện gì đi.

- Em có muốn nghe không?

- Muốn chứ.

Nàng nghĩ một lát, rồi hỏi:

- Chúng ta đang ở trên máy bay à?

Anh gật đầu, rồi nói cho nàng biết chuyện đã xảy ra, chính xác và bình tĩnh. Anh nói tiếp:

- Có lẽ chúng ta còn khoảng tám giờ nữa mới đến Miami. Anh nghĩ là chúng sẽ tiếp nhiên liệu ở đây, nhưng biết đâu? Có thể chúng bay thẳng đến St.Johns cũng nên. Em có thấy khỏe không?

Ngay lúc đó nàng biết mình đang gặp khó khăn. Nàng muốn lắc đầu vì nàng thấy khó chịu quá, tui quá. Nàng thấy mặt đàn bà giả dạng cô nữ điều dưỡng đang ngồi đấy, nhìn về phía hai người, mặt mặt ta lãnh đạm, xấu xí, lạnh lùng, nàng nói:

- Em đang bị xuất huyết!

Marcus vội hất chăn lên, anh nhìn xuống máu đỏ tươi còn thấm ướt tấm ra trắng, ướt đẫm hết cả chiếc áo dài của bệnh viện nàng đang mặc. Anh hỏi:

- Em thấy máu ra bình thường hay là nó tuôn ra như bị xuất huyết?

- Theo em thì nó ra bình thường.

- Được rồi. Em có muốn anh giúp em vào phòng tắm không? Em có thấy yếu người không?

- Em khỏe. Em muốn tắm rửa và thay áo quần.

Marcus đứng dậy và cúi xuống đỡ nàng dậy.

Bỗng người đàn bà đứng thẳng người lên, chĩa khNu ba mươi tám vào Rafaella, mặt ta nói:

- Ông O’Sullivan, từ đây tôi không bắn hụt đâu. Ông định làm gì với cô ta đấy?

- Cô ấy cần đi vào buồng tắm.

Mặt ta nhìn vào mặt Rafaella một chốc, rồi nói:

- Vali của cô ấy trong buồng ngủ. Tôi canh cô ấy trong lúc anh đi lấy áo quần của cô để vào phòng tắm. Đặt nó xuống nền.

Marcus vội đi. Khi anh trở lại, anh đỡ Rafaella đứng dậy:

- Em có chắc trong người khỏe không?

N người đàn bà lên tiếng:

- N ó chảy máu trên tấm thảm trắng rồi đấy. Đưa nó vào phòng tắm đi.

Khi hai người đi qua mặt, mặt ta nói thêm:

- Để cho nó ra máu đến chết luôn đi, đồ con gái ngu!

Marcus chỉ nhìn mặt. Phòng tắm thật quá tuyệt. N ó trang bị vòi sen, bồn cầu, chậu rửa mặt, bồn tắm bằng đá thạch anh màu hồng, có chỗ rộng rãi, có móc để móc đồ đạc. Có máy sấy khô khăn tắm. Marcus dừng lại nơi cửa, hai mày nhíu lại, anh đứng yên cho đến khi người đàn bà ra lệnh cho anh bước lui. Anh vẫn đứng yên cho đến khi anh nghe tiếng nước chảy trong vòi sen.

Anh lo lắng vô cùng, mười lăm phút đã trôi qua. Vòi sen đã ngưng chảy tám phút rồi, anh cứ mãi miết nhìn đồng hồ. Anh ngồi bệt trên nền, tựa lưng và vách ngăn, co hai đầu gối lại, hai cánh tay ôm lấy đầu gối. Làm sao đây? Anh nghĩ việc trước tiên là phải nghe Rafaella nói gì đã.

Khi nàng bước ra khỏi phòng tắm, anh nhìn nàng chăm chăm, rồi bỗng phá ra cười hớn hở. Chính là Rafaella “của anh”, trông nàng khỏe mạnh, cao ráo, tóc tai gần khô ráo, chải ra sau, và kẹp lại gọn

gàng. Nàng tô son đánh phấn, đeo đôi hoa tai đựng dừa, mặc chiếc quần len màu xanh thẫm. Áo len trắng mặc ra ngoài sơ mi, mang giày chạy bộ. Anh vỗ tay vào chỗ bên cạnh anh, nói:

- Trông em tuyệt quá. Đừng có la lối là bộ quần áo em đang mặc đáng giá tám trăm đô la đấy nhé!
- Đây là bộ quần áo làm việc cũ của em, là bộ thời sinh viên mới tốt nghiệp tươi trẻ của em. Thêm cây bút chì nhét bên khoe tai nữa, là đủ bộ.

N người đàn bà không nói gì, chỉ chĩa súng về phía hai người. Máy gã đàn ông vẫn yên lặng. Họ chỉ nhìn, thức uống nằm trong tay, chứ không có súng. Rafaella bỗng yên lặng. Khi Marcus yêu cầu ăn trưa, thì lập tức có người mang lại cho họ. Anh nói với Rafaella:

- Em uống hết nước cam đi. Anh nhớ anh đã đọc đâu đó rằng con người có gian khổ mới rèn luyện nên người.

Họ ăn sandwich nhân thịt và phomat. Tiếng máy bay âm âm át hẳn tiếng của ba tên bắt cóc. Hai người ở riêng rẽ nhưng họ bị canh chừng. Marcus nắm tay nàng, anh nhìn mặt nàng để xem nàng có mệt mỏi, đau đớn gì không, nhưng anh không thấy gì hết. Anh hỏi:

- Anh đã nói cho em biết là từ khi em chiếm đoạt hết mọi thứ, thì anh không nằm mơ thấy ác mộng nữa phải không?

- Chiếm đoạt hết mọi thứ, anh muốn nói gì thế?

- Đấy, em đã chiếm hết con người anh, cả tâm hồn lẫn thể xác.

- Em thích anh nói thế quá, cái thích em được làm chủ. Mà ác mộng gì thế? Anh nói cho nàng nghe về bố anh, ông Chomper O'Sullivan, một con người có vẻ ốm yếu, đôi mắt cuồng tín, vũ khí lợi hại duy nhất là ngòi bút, một người cha không tung nổi quả bóng mà lại có thể nêu ra những nhận xét lầy lùng về đủ loại lực sĩ nhà nghề. N người cha suốt đời mong muốn có được công lý, công bằng, để rồi ông bị ám sát chết năm Marcus mới chỉ có mười bốn tuổi, và kẻ sát nhân có lẽ là Carlo Carlucci, nhưng vì lão ta có thể lực quá mạnh che chở, cho nên không thể đưa lão ra công lý được. Anh nói:

- Bố anh bị giết ngay trước mặt anh và mẹ anh, chúng bắn ba phát.

Rồi anh kể cho nàng nghe anh nằm mơ ra sao, giấc mơ khởi đầu như thế nào, biến hóa, thêm thắt những chi tiết rùng rợn hồi anh sang Việt N am ra sao. Và giấc mơ ấy cứ đeo đẳng anh suốt những năm tháng cho đến bây giờ. Anh mỉm cười với nàng rồi nói:

- Dù sao thì Rafe à, tình thế đã khá rồi, cơn ác mộng đã bị chôn vùi rồi.

- Anh có mẹ chứ?

Anh cười xòa rồi nói cho nàng nghe về bà Molly:

- Mẹ anh to lớn, thô ráp, bà hết sức nhân hậu, tấm lòng của bà lớn như cơ bắp của bà, như miệng bà, mở miệng ra là an ủi, khuyên lơn...

Anh rót thêm cho nàng nước cam và đưa cho nàng cái bánh khác, rồi anh thấy mắt nàng riu lại. Nàng chắc sẽ nói cho anh nghe về ông bố dượng và về Bathsheba đang chờ đợi cái gì đây. Họ còn khôi thì giờ. Lúc này thì biết đi đâu. Anh muốn đề cho nàng lại sức đã. Trong lúc nàng ngủ, Marcus cũng cố ngủ. Anh muốn cả hai hồi phục lại sức lực như trước. Đến tối anh thức dậy, và chị đàn bà nói với anh:

- Ông ngốc lắm, ông O'Sullivan à.

Thì ra chị ta chán ngấy hai tên phụ tá và quá buồn, cho nên chị muốn nói chuyện. Chị làm cái công việc thú vị này bao lâu rồi đấy. Anh cười dịu dàng với chị, rồi đáp:

- Chắc thế. N người ngay dễ mắc nạn mà!

- Lẽ ra, ông không nên quây ông Giovanni.

- Hay. Không hiểu chị nghĩ sao khi ông ấy cho là tôi quây ông ta!

Chị ta lắc đầu, nhưng anh chắc là chị ta giận dữ, vì chị không biết được anh đã làm gì. Chị chỉ là một tay súng được thuê, chỉ có thế. Anh phân vân tự hỏi, phải chăng chị ta hành động riêng rẽ. Đẳng nào thì chị ta cũng phải hoàn tất nhiệm vụ.

Dominick đã hành động với nhịp độ thật lạ thường. Nó làm cho người ta phải thán phục, nhưng Marcus không thích đứng đằng xa để thán phục đâu. Anh ta hỏi chủ sở hữu của chiếc phản lực này là ai? Chiếc này không phải của Dominick. Anh nhớ ra rồi, của Mario Calpas. Hắn có một chiếc, có lẽ chiếc này đây.

KhNu ba mươi tám lại chữa về phía Rafaella:

- Rõ ràng là đã có chuyện mắc mớ đến cô ta? Ông ấy nhất thiết không muốn cô ta bị giết. Tôi cho là ông ấy muốn thế. Có phải cô ta là tình nhân của ông ấy không?

- Không, cô ấy là người viết tiểu sử cho ông ta.

Chị ta khịt mũi, nghe thật dơ dáy. Chị ta là loại thật khó chơi. Đã quá khuya. Marcus ước chi chị ta đi ngủ đi.

Thế là chị ta đã có lệnh không được giết Rafaella. Nhưng Marcus biết rằng nếu có gì xảy ra, mẹ ta chắc sẽ giết Rafaella trong nháy mắt, giết cả hai, rồi sẽ giết bất kỳ kẻ nào xen vào nữa.

Anh nói:

- Cô ta là một nhà văn giỏi.

- Nói dốt. Nếu cô ta viết giỏi thì đã không đến nỗi nằm chảy máu ra đây.

- Cô ta đa năng lắm.

Cô ta lại khịt mũi. Anh hỏi:

- Hình như chị có người chị sống ở Man ... (thấy không rõ....
.....) tên là Tulp phải không?

- Không.

- Ồ, thế à, trông chị giống bà ấy quá.

Chị ta không nói tên mình, Marcus biết được thì hay biết mấy. Chị ta không nói nữa, rồi quay ra nhìn trời đêm qua cửa sổ bên khuỷu tay chị.

Khi Rafaella thức dậy, nàng phải đi vào buồng tắm. Anh hỏi:

- Em khỏe chứ?

Nàng đáp “khỏe”. Anh tin nàng. Anh đỡ nàng dậy, anh biết nhất cử nhất động, chị ta đều theo dõi họ. Con mẹ không ngủ sao? Anh đợi ngoài cửa buồng tắm.

Anh lấy thêm thức ăn. Khi Rafaella ở trong buồng tắm bước ra thì anh biết nàng đã đủ sức để bắt tay vào việc, bất kỳ việc gì. Nàng gần như đã phục hồi lại sức khỏe. Rafaella uống thêm nhiều nước cam. Khi uống xong, nàng cảm thấy sẵn sàng đương đầu với người đàn bà ấy, chị ta ngồi yên đấy, sừng sừng nơi tay, chị ta nhìn hai người. Nét nhìn dữ tợn của chị ta trông mà khiếp. Rafaella nhìn Marcus, rồi nàng nghiêng người sát anh, mũi nàng chạm phải mũi anh, nàng thì thào:

- Dominick là bố của em đấy!

Như một quả bom nổ, anh hoảng hồn. Chưa bao giờ nàng thấy anh hoàn toàn im lặng như thế. Thật thế, nàng thấy anh chàng Marcus nói năng duyên dáng của nàng không thể nào bị ai làm cụt hứng, bây giờ thì lần này anh đã cụt hứng. Cuối cùng anh thốt lên:

- Lạy Chúa tôi!

Cặp lông mày đen của anh nhướng cao gần đến mép tóc:

- Em phải nói cho rõ ra đi.

- Mẹ em đã lấy Charles Winstin Rutledge, thế mà anh không nghĩ ra được? Anh lại nói:

- Lạy Chúa tôi!

Nàng nói tiếp:

- Dominick không nhớ đến mẹ em nữa. Họ bà là họ em – Holland – nhưng khi ông ta gặp bà, ông ta chỉ biết họ bà là Margaret Pennington. Mẹ em giàu lắm, nay vẫn còn giàu. Di dượng của mẹ em cứ nằng nặc đòi mẹ em phải lấy họ của hai người, để đàn ông khỏi chạy theo của hồi môn của mẹ.

- Đôi mắt của em... mẹ kiếp, mắt em kìa. Anh đã nghĩ đến hai đôi mắt quá giống nhau. Màu mắt em giống như của Dominick.

- Em hy vọng đây là tất cả những gì em thừa hưởng ở bố em. Mẹ em đang bị hôn mê vì bà bị Sylvia Carlucci Giovanni tông xe – Charles nói cho em biết thế. Em không thể nào tin được – sự trùng hợp quá kỳ lạ.

Marcus nhìn nàng:

- Đến đây thì cho là vì những bí mật của đời anh đã làm cho em cũng bật mí luôn. Anh thật khó tin như em lắm.

- N ghe em nói đây. Thật em khó mà tin cho được. Mẹ em viết nhật ký. Em không biết gì hết, mãi cho đến khi Sylvia hay ai đây đã tông bà. Rồi em tìm ra và đọc được. Cái cuốn sách bìa đỏ mà anh đã thấy em đem ra bãi biển vào cái đêm đầu tiên đây, anh nhớ chứ? Đây, đây là một cuốn trong tập nhật ký của bà. Buồn lắm. Marcus à, thật buồn. N gọi ra Charles cũng tìm ra tập nhật ký và ông cũng đã đọc được gần một năm qua. Em đoán ông định giết Dominick, xóa ông ta ra khỏi cuộc đời của bà cho rảnh chuyện. Bức tranh Bathsheba – em cho là ông đã thấy được tình cảnh éo le trong tác phẩm, nhà vua, chính là ông ấy, đã phái người đàn ông đã chiếm hữu người đàn bà ra trận, người đàn bà mà ông, là hoàng đế Charles, yêu thương. Sự giải thích này chắc có lẽ gò ép lắm, nhưng em thấy là đúng nhất. Em lại còn tình cờ thấy bức tranh đã lâu lắm rồi. Lúc ấy em không nhận ra, nhưng rồi cái ấn tượng đó đã đến với em. Nó đến khi em liên hệ tới bức tranh. Em không thể nào nói cho anh biết được, Marcus à. Ông ấy là bố dượng của em mà, và...

- Anh hiểu, thôi bỏ chuyện đó đi. Thật điên rồ, nhưng anh vẫn yêu em, dù sao rồi chúng ta cũng giải quyết được chuyện này. – Marcus hít một hơi thật dài. Anh nói: - Dominick sẽ giết chết bố dượng em mất.

- Chúng ta phải ngăn ông ấy lại.

- Anh nhắc cho em biết, bây giờ chúng ta là tù nhân cả rồi, và tương lai của chúng ta thật mù mờ, khó mà định cho được lắm. Dominick chắc đã cho em có liên quan đến vụ mưu sát, nhưng lão ta không biết lý do tại sao. Vì thế mà lão không muốn em bị giết chết.

- Chúng ta thử nghĩ kế xem sao, Marcus, chúng ta phải nghĩ cho ra.

- Đúng, anh muốn em kể hết cho anh nghe đi, Rafe, đừng bỏ sót gì, ngay cả một dấu chấm phẩy. N hưng trước hết, ôm anh cái đã và nói với anh không thể sống thiếu anh. N hưng nàng không làm được. Vừa khi Rafaella quàng tay quanh lưng Marcus thì bỗng người đàn bà lên tiếng, giọng chị ta vừa ghen ghét và giận dữ một cách kỳ quặc:

- Thôi đủ rồi, ông O'Sullivan, bước ra khỏi cô ta đi. Để hai người gần nhau không tiện tí nào hết, vì tôi không nghe được các người nói gì. Nếu ông muốn khen cô ta thì cứ nói to lên cho tôi nghe.

Marcus nhìn nàng một hồi lâu, rồi anh nhích xa ra. Anh nói:

- Thôi đi ngủ đi, cưng. Khi ngủ em hãy mơ đến các giải pháp đi

- Còn anh thì đừng mơ thấy ác mộng nữa nhé?

Chương 23

Trên đảo của Giovanni Tháng Tư năm 1990

Hai người đàn ông nhìn nhau. Cuối cùng Dominick lên tiếng:

- Chào mừng ông đến đảo của tôi, ông Rutledge. Tôi đã nghe nói nhiều về ông, nhất là cô con ghẻ xinh đẹp của ông. Mời ông ngồi. Ông cho tôi biết ông được bao nhiêu tuổi không?

- Năm mươi sáu.

Charles vừa đáp vừa nhìn người đàn ông đã phản bội Margaret, kẻ đã giết vợ, kẻ đã làm nhục ông, Margaret chưa bao giờ hoàn toàn thuộc về ông hết. Trong thâm tâm ông biết thế, ngay cả trước khi ông phát hiện ra và đọc nhật ký của bà, ông biết đã có một ai đó ám ảnh bà ấy. Chính thằng cha Dominick Giovanni này mãi nằm trong tiềm thức của bà, mãi đẩy Charles ra ngoài tâm trí của bà. Charles muốn dùng hai bàn tay giết chết Giovanni. Lão ta đáp:

- Tôi năm mươi bảy.

Dù sao thì khi biết được hần hơn mình một tuổi, Charles cũng cảm thấy đỡ hơn một chút, dĩ nhiên là cảm nghĩ thật kỳ khôi.

- Tại sao ông lại mang tôi đến đây, ông Giovanni? Mà lại mang đi một cách mờ ám như thế này?

Khi ông nói câu này, ông đưa mắt nhìn Frank Lacy.

- Tôi tưởng ông đã biết rõ câu trả lời rồi mà, thưa ông Rutledge. Tuy nhiên nếu ông muốn bắt đầu cuộc chơi theo cách đầu độc thì, được thôi, tôi sẽ chiều ông.

Lão nhìn Charles Winston Rutledge một chốc rồi nói to lên:

- Trước hết, ông phải nói cho tôi rõ tại sao ông lại chọn tên *Bathsheba*.

- Ông nói đến cái gì thế?

- Đến nước này mà ông còn giả vờ không biết thì ông không thật xứng đáng chút nào hết, ông Rutledge à. Trận cuối cùng này là của tôi. Trò chơi này là của tôi. Tôi đã thắng. Bây giờ xin ông theo Merkel vào đây. Anh ấy sẽ săn sóc ông.

Merkel vẫn còn cảm thấy run rẩy vì bị kích động. Con người đứng đằng sau các vụ mưu sát là người miền Đông tri thức này đây, giọng y rít lại thù địch. Tại sao chứ? Thật vô nghĩa.

Tại sao người đàn ông này lại muốn ông Giovanni chết đi? Vì ông ta không ưa tên của ông ấy à? Vì ông Giovanni đã ăn cắp một bức tranh mà ông thích có à? Merkel không nói năng gì khi hần dẫn ông ta vào một phòng khách có phòng tắm kề bên. Y đưa cho ông ta áo quần sạch, không cho ông ta biết đây là áo quần của ông Giovanni. Áo quần vừa vặn, ngoại trừ chiều dài của quần có hơi ngắn, vì ông Rutledge cao hơn.

Merkel để ông ta ở đây, rồi quay lại thư viện tường trình lại cho ông Giovanni biết. Y dừng lại ngoài cửa vì nghe bên trong có tiếng nói của Delorio.

- Hần ta là người đứng đằng sau các vụ mưu sát à? Hần là bathsheba à? Lão già ấy à? N hưng vì sao đã chứ? Bố đã làm gì với lão ấy?

N người ấy bằng tuổi bố thôi Delorio à. Hần không phải là một ông già. Tên hần là Charles Rutledge, hần là một thương gia, một chủ báo và bố chưa biết lý do tại sao hần muốn bố chết. Chúng ta sẽ tìm biết sự thật ngay lát nữa thôi.

Im lặng, Merkel đưa tay gõ cửa, y lại hạ tay xuống vì khi ấy giọng nói trầm, hần học của Delorio lại cất lên:

- Bố không thể che dấu việc ông ngoại con đã để lại cho con bạc triệu được nữa. Hơn cả bạc triệu

nữa. Đối với con thì bố không thể làm gì được về việc này nữa đâu. Con đã gọi hỏi Goldstein ở Chicago rồi. Đúng đấy, con đã tìm số điện thoại của ông ấy trong sổ riêng của bố. Ông ấy đã nói hết cho con nghe rồi. Và bố đã giết mẹ con, phải không? Bố đã nói láo với con!

Ông Giovanni đáp, giọng êm ái mà thâm trầm:

- N nghe đây con, mẹ con chết vì tai nạn. Bố không làm việc ấy.

- Con không tin bố.

- Bố là bố của con, bố đã cứu con ra khỏi tay bà ấy. Bố cũng biết về đứa con gái con đã hãm hại ở New York.

Merkel có thể thấy được khi ấy mặt của Delorio tái mét ra sao. Bỗng giọng hắn the thé và sợ sệt. Hắn không còn nói năng như giọng một triệu phú nữa:

- Con ấy không chết mà, thật con không hãm hại nó. Bây giờ nó khỏe mạnh rồi, không chết như mẹ con.

- Không à? Con biết xúc phạm thể xác và hiếp dâm là tội tày trời đấy, Delorio à. Giọng Delorio bây giờ yếu ớt hơn:

- Mẹ đã nói với con, mẹ đã thề với con là mẹ không bao giờ nói ra. Mẹ đã lo việc ấy, mẹ bảo là mẹ đã lo rồi – và có bao giờ mẹ nói láo đâu – mẹ đã trả tiền cho cô ta rồi, mẹ vẫn còn trả đấy mà. N hưng bây giờ thì chịu rồi, vì bố đã giết mẹ con.

- Không, Delorio, bố đã nói với con rồi, nhưng bố sẽ nói lại cho con biết. mẹ con chết vì tai nạn.

Merkel bước lui. Y không muốn nghe nữa. Y quay lui và thấy Link chỉ đứng cạnh đấy có gang tấc. N hìn nét mặt của Link, Merkel biết gã đã nghe hết. Merkel nói:

- Tôi không muốn ở đây nữa.

Y quay gót, y không ngạc nhiên khi ông Giovanni biết về chuyện một đứa con gái đã bị Delorio hãm hiếp tàn bạo ở New York. Ông Giovanni luôn luôn tìm ra bất cứ điều gì ông ấy muốn biết. Ông đã khám phá ra chuyện của ông Rutledge à?

Link không có dịp may để trốn đi, vì cánh cửa thư viện bật mở ngay lúc ấy và Delorio phóng người ra, mặt mày xám ngoét, mắt dữ dằn mở to. Hắn đNy Link sang một bên, gần như xô ngã anh xuống, rồi hắn chạy lên lầu. Link nghĩ: Tội nghiệp cho Paula. Lần này thì không bày trò vui nữa mà là dữ dằn không chịu nổi đâu.

- Vào đi, link vào đi.

Link muốn theo gót Merkel, vọt ra khỏi ngôi nhà. N hưng không được; gã là lính gác, và người đàn ông này là đại tá của gã. Gã gật đầu rồi bước vào trong thư viện, gã đóng cửa lại.

Dominick vừa nhíu mày suy nghĩ, vừa chậm rãi nói:

- Tuồng như bà Sylvia thân mến ấy đã bao che cho Delorio, đã bao che cho hắn từ nhiều năm nay rồi. Anh có biết cái vụ ấy xảy ra ở New York ra sao không?

Link lắc đầu. Gã không ngạc nhiên. Gã không hề ngạc nhiên về cái gì hết. Gã đã biết chắc là Frank Lacy đã giết Sylvia theo lệnh của ông Giovanni, mặc dù Frank không nói gì. Frank không bao giờ nói gì hết. Frank chắc không ngần ngại nói thẳng vào mặt Delorio rằng mẹ hắn đã chết trong một tai nạn bi thảm. Link chắc cũng không như thế.

- Có lẽ tôi đã xét đoán lầm Sylvia, ít ra là trong mấy lúc gần đây.

Link muốn nôn mửa. Gã không nói gì hết. Lão lại nói:

- Tôi không thể để cho thằng nhóc giữ hết số tiền ấy, Link à. Tôi không thể tưởng tượng ra được hắn sẽ làm gì với số tiền ấy, năng lực đâu để mà quản lý số tiền như thế. Tôi có trách nhiệm phải kiểm soát hắn, hướng dẫn hắn. Bây giờ tôi thấy có nhiều trách nhiệm hơn trước nữa. Hắn còn non nớt, hắn cần tôi dìu dắt. Hắn chưa biết cách điều hành, chưa biết cách làm ăn với giới thương gia. Cái thằng điên ấy sẽ dần thân vào ma túy mà thôi. Hắn không suy nghĩ rộng được hay là chưa tính toán để sử dụng số tiền có được dễ dàng ấy.

Link biết rõ về công việc đầu tiên Delorio sẽ làm. Hắn thấy việc buôn lậu ma túy hứa hẹn cho hắn việc kiếm tiền nhanh và dễ dàng, lại kiếm rất nhiều. Ông Giovnani nói đúng đấy. Còn về tình dục, thì hắn là loại bỏ tơ sung sức rất đam mê.

Cũng như Merkel, Link muốn đi khỏi đảo, rất xa, nhưng gã vẫn kiên nhẫn chờ đợi xem ông Giovanni cần gì gã.

- Thăng cha Charles Rutledge này...

Ông lên tiếng, hai bàn tay thoa vào nhau dấp dấp như khoái chí nghe cái tên này:

- Frank đã tài tình đem hắn về đây. Hắn sợ khiếp vía. Hắn cứ tưởng hắn là con nhà dòng dõi. Về lạnh lùng, tự chủ, nhưng để rồi xem, hắn sẽ nói cho mà coi, hắn sẽ thua.

- Ông ta có lý do để sợ chứ.

- Hắn sẽ nói cho tôi nghe đủ thứ. Tôi không thể để hắn giáp mặt cô con ghê hắn được. A, Rafaella!

Mặt lão đành lại:

- N àng đã phụ ta. Cả lũ phản bội vây quanh ta như thế này ư? Marcus nữa. ta đã cho hắn đủ thứ - lòng tin của ta này, tiền bạc này, nhiều tự do hành động theo sở thích. Thế mà hắn phản bội ta, hắn hại ta.

- Ông chưa quyết đoán được đâu, thưa ông Giovanni. Có lẽ cô Holland không biết gì về *Bathsheba* đâu. Cả Marcus nữa.

- Ô, chưa quyết đoán được à, Link? Hắn ngủ với cô ta mà, hắn dụ dỗ cô ta khi cô ấy mới đến khu giải trí mà. Hắn đi với cô ta khi người ta chứng minh bức họa Rembrandt là đồ dỏm mà. Hắn tham gia mà, hắn là đồ phản.

- Đúng thế đấy, thưa ngài, hắn đi với cô ta đến đây. N hưng tôi không hiểu tại sao hắn và cô Holland lại làm thế. Nếu họ tham gia với bọn *Bathsheba* thì tại sao họ lại tuyên bố bức tranh cho thế giới biết. Tại sao cô Holland muốn nói cho thế giới biết bố dượng cô ấy là người đứng sau *Bathsheba*? Tại sao Marcus lại cứu mạng ông? Thật vô nghĩa. Dominick nhú mày, rồi lão lắc đầu. Nhiều việc xảy ra quá, nhiều chi tiết khó hiểu quá, lão không tại nào làm cho vụ việc sáng tỏ được. Thật là một câu hỏi chí lý. Một câu hỏi không giải thích được. Lão đành nói:

- Có lẽ Rafaella đã lôi Marcus vào sau khi hắn ngủ với cô ta. Chúng sắp đến đây rồi. Rồi tôi sẽ hỏi chúng.

Coco gõ nhẹ cửa thư viện, rồi bước vào. Bà cười chào Link rồi quay qua Dominick, bà nói:

- Delorio bỏ nhà đi với Paula rồi. Cô ấy trông có vẻ khiếp sợ, còn Delorio thì có vẻ thất thần, loạn trí lắm. Đây không phải hai người đùa với nhau. Em sợ cậu ta làm thương tổn đến cô ấy đấy.

- Ai mà lo cho được? Con ấy cũng làm cho tôi bức nữa, nó...

- Phải ngăn cản cậu ta lại thôi, không thì cậu ấy sẽ hãm hại cô ta, có thể giết chết cô ta nữa đấy. Cái gì đã xảy ra thế? Anh đã nói gì với cậu ấy thế?

- Tôi có nói gì đâu. Link này, anh nhờ Frank lôi nó vào trong đi, cả nó và Paula. Nói với Lacy làm sao cho Delorio đừng làm tổn hại đến vợ nó.

Link gật đầu rồi ra khỏi thư viện. Khi gã nói cho Lacy biết những gì ông Giovanni yêu cầu, thì Lacy chỉ đáp hắn hy vọng cô ta còn sống khi hắn tìm ra hai đứa. Dominick hỏi Coco:

- N ày Coco, em thấy khách rồi chứ, ông Chasles Winston Rutledge đấy?

- Không thấy.

- Trông em không mấy thích thú đấy, Coco à. Em biết hắn là *Bathsheba* đấy. Bây giờ hắn là của anh. Frank thòp được hắn rất dễ dàng. Chắc em cho lão ta đề phòng chứ gì. Phải chăng hắn cho anh là đồ ngốc? Hắn cho anh không khám phá ra kẻ nào đã mua bức *Rambrandt* chứ gì? Hắn ghé thăm con đĩ tơ của hắn khi Frank bắt hắn. Hắn tưởng hắn là con nhà dòng dõi có học, tưởng hắn là thứ “trâm anh thế phiệt” như bao thằng khác, mẹ kiếp, hắn có đĩ tơ bên hông mà!

Dominick đi dọc theo mép bàn làm việc của lão đến tấm ván kê bên bàn. Lão rót một cốc rượu mạnh ở

chiếc bình thủy tinh, lão nói tiếp:

- Hiện giờ thì hắn không nhận gì hết, nhưng anh không lo. Rồi ra hắn sẽ thanh minh cho mà coi. Có nhiều chuyện anh sẽ biết hết. Em có cho là Rafaella cũng tham gia vào vụ ám sát này với hắn không? Theo em thì nó có ở tổ chức ấy không?

Coco nhún vai:

- Trước hết là anh không chắc chắn hoàn toàn là ông Rutledge nấp đằng sau Bathsheba, cũng như không chắc cô con ghẻ của ông ấy có giúp ông ta. Cũng như không chắc Marcus đã giúp cô ấy. Có rất nhiều cái nếu lăm. Có quá nhiều điều phải hoài nghi lăm.

- Thế thì chỉ là trùng hợp mà thôi hay sao, Coco thân yêu? Tất cả những chuyện này đều là trùng hợp ngẫu nhiên hết à? Chúng ta va chạm các trường hợp này rồi, vậy thì bộ chúng ta làm ngơ không thấy chúng là một hay sao, một khi đã tổng hợp lại một cách chính xác?

- Không, chúng ta sẽ không làm ngơ cái gì hết. N hưng anh còn đợi để hỏi Rafaella và Marcus đã chứ?

- Đúng, anh đợi đây. Jiggs ở đâu rồi nhỉ? Anh muốn một ít nước chanh. Trong lúc chờ đợi, anh cần anh ta nói cho anh biết những chuyện đã xảy ra trên đảo.

**

*

Đã tám giờ rồi. Trời đêm trong veo, sao lấp lánh trên bầu trời, hương hoa quỳen lấy vị mặn của biển caribe tỏa khắp không gian mùi thơm dịu ngọt. Chiếc trực thăng của họ đổ sang ở St.Johns đang vờn quanh, rồi hạ xuống trên bãi đáp ở bên ngôi nhà. Bốn người gác, trang bị súng hạng nặng loại UZI lập tức bao quanh lấy chiếc trực thăng, Dominick cùng Coco từ trong nhà bước ra.

Dominick gọi lớn:

- Hoàn tất mỹ mãn rồi, Marta!

Marcus nghĩ: Marta, tên của người đàn bà là Marta. Marta kẻ bạo dâm. Rắn rỏi như đinh, khỏe hơn cả công nhân bốc vác, xảo trá như con mèo đực có xẹo Clancy của mẹ anh. Marcus quay lại đỡ Rafaella bước xuống. Trông nàng có vẻ mệt, nhưng không mệt phờ người khiến anh phải lo lắng. Anh đứng thẳng người nhìn Dominick. Anh nói:

- Tại sao ông lại làm thế này? Ông đã tìm “nó” ở chốn nư bNn nào ra đây? Dominick bước đến chỉ cách anh có gang tay, lão nói:

- Mà y là thằng phản bội. Tao đem mày về nhà chỉ để nhận lấy cái chết của một tên phản bội. Cả một đội hành quyết đấy.

Dominick gạt đầu ra đầu cho Marta, chị ta bước lui đứng với những người canh gác nơi cơ sở, lão lại nói:

- Marcus, mày là thằng phản trắc. Tao đau đớn khi phải bắn bỏ mày, nhưng tao phải làm thế.

- Không xét xử à? Không nghe lời buộc tội? không nghe lời biện hộ à?

Dominick cười:

- Có chứ, Marcus.

Lão quay sang Rafaella:

- Xin chào em yêu. Cô cũng làm cho tôi thất vọng não nề. Cả Coco nữa. Cô cũng làm cho bà ấy thất vọng.

- Tôi đã làm thất vọng hết thảy à? Con trai ông khỏe chứ? Tôi cũng bị bắn à?

- Có lẽ. Vào trong hết cả đi.

Lão quay qua chị đàn bà và hai gã đàn ông, lão nói:

- Xin cảm ơn Marta. Cô đã thực hiện một việc tuyệt diệu. N hờ nói với Olivier tôi rất cảm ơn ông ấy. Tôi nợ ông ấy đấy, và tôi không quên nợ đâu.

Marcus nhìn Dominick. Olivier! Thằng cha này đã gọi Dominick, chỉ vì Marcus không chịu giao Rafaella cho hắn à? Bây giờ Olivier là kẻ tin cNn của Dominick, là kẻ giúp đỡ lão ta à? Olivier! Marcus nghĩ là bây giờ thì anh không nên lấy làm ngạc nhiên vì điều gì hết.

Merkel đứng ở ngưỡng cửa trước. Y gật đầu chào Marcus nhưng không nói gì. Marcus nhướn mày, nhưng Merkel chỉ nhìn đi chỗ khác, y nói:

- Mời vào thư viện, Marcus, và cô Holland.

N hưng Dominick đã vào trước họ, mở cửa, cười chào hai người, rồi đứng sang một bên để nhường chỗ cho họ vào. Lão nói:

- Hãy để cho phụ nữ vào trước, Marcus.

Rafaella bước vào trong phòng, nàng khựng lại. Ông bố dượng của nàng đang đứng đấy, mặc một bộ đồ bằng vải lanh trắng của Dominick, trông như ông chủ đồn điền mặc quần quá ngắn. trông ông có vẻ không sợ sệt, nhưng khi mắt ông bắt gặp mắt nàng, nàng thấy ông đau đớn lắm. Nàng nói:

- Ô, không!

Nàng bật khóc rồi chạy đến ôm chầm lấy ông bố dượng:

- Ô, dượng Charles, cái gì xảy ra thế này? Lão ta bắt dượng vì con khám phá ra tranh Rembrandt dỏm chứ gì! Con ân hận quá. Con tưởng lão ta không biết chứ. Lạy Chúa nhân từ, thật do lỗi của con, con ngu quá! Lỗi tại con!

Charles ôm lấy nàng, nhưng ông nhúu mày qua đầu nàng, hỏi:

- Anh là ai?

- Tôi là Marcus Devlin, thưa, và...

Dominick nhẹ nhàng ngắt lời anh:

- Anh không muốn cái tên Marcus O'Sullivan à? Anh thật ngốc khi dùng tên thật ở Paris. Marta đã nói với tôi như thế, O'Sullivan. Rất Aillen. Tôi phải kiểm tra xem, Marcus à. Chắc là tôi phải tìm xem quá khứ của anh ngay bây giờ đây. Tôi sẽ lật mặt nạ anh để cho anh thấy anh là tên phản.

Marcus công nhận mình là đồ điên quá điên. N hưng anh nghĩ là chắc không đến nỗi nào nguy hiểm. Đây chỉ là đăng ký ở bệnh viện mà thôi, chỉ tránh cho Rafaella khỏi phải tiếp xúc với báo chí mà thôi.

Marcus nói:

- Ông sẽ thất vọng cho mà coi, ông Dominick. Không có gì để phải kiểm tra tôi cả. Tôi chỉ là nhân viên thừa hành, là lính của ông, là tên quản lý khu giải trí thịnh vượng mắc dịch của ông mà thôi.

Anh nắm bàn tay của Rafaella rồi nhìn ông bố dượng của nàng, ông ta mặc áo quần của Dominick, đủ bộ sậu với chiếc khăn tay bằng lụa màu xanh nhét ở túi trên áo vest bằng lanh màu trắng. mặc dù hai ống quần quá ngắn, ông vẫn tỏ ra sự tự chủ và sắc sảo.

- Ông là Rutledge à?

- Đúng.

Coco đưa tay vẫy mọi người đến bộ bàn ghế bằng mây mịn màng:

- Chúng ta hãy ngồi đã chứ.

Dominick nhúu mày nhìn cô tình nhân, lão nói:

- Rafaella, cô ngồi bên tôi, bên cạnh tôi.

Rafaella không nói gì. Bỗng nàng cảm thấy yếu đuối – nàng ghét cơ thể nàng đang phản trắc nàng – và nàng sợ. Ô, đúng, nàng sợ. Dominick dám giết hết lắm. Và Chasles, dượng Chasles vô can tội nghiệp. Nàng không chắc là dượng đã cố giết Dominick. Nàng không trách cứ dượng làm việc đó. Nàng ước chi dượng đã thành công. Lúc ấy, trông dượng bình tĩnh quá.

Dominick nói:

- Bây giờ tôi thấy đủ mặt bá quan rồi đấy.

Marcus hỏi:

- Delorio ở đâu?
- Tôi không muốn hấn ở đây. Không cần thiết.
- Tại sao lại không?

Lần này Dominick trợn trừng mắt nhìn Coco, bà ta ngồi đối diện với lão. Lão nói:

- Tại sao bà lại hỏi tôi? Bà yên lặng đi, không thì hãy về phòng. Bà không có quyền hỏi tôi, bây giờ hay sau này.

Coco nhìn lão, rồi nhần nhục nói:

- Dĩ nhiên là tôi có quyền chứ. Tôi đã sống với ông trên ba năm trời. Tôi đã ngủ với ông trên ba năm. Tôi đã chiều theo bất cứ sở thích nào của ông trên ba năm nay. Tôi đã nghe ông trình bày đủ thứ chuyện ngu xuẩn; ích kỷ, phi luân và lòng tham đàn bà trên ba năm nay, những chuyện ông nói ra đều vô dụng, mà chỉ là lòng tham vô đáy của bọn đàn ông. Tôi đã trung thành với ông trên ba năm nay. Và khi ông năn nỉ, tôi cũng đành phá thai cho ông vui lòng ba năm trước đây, chỉ vì đứa bé là một cháu gái mà ông thì chỉ thích con trai.

- Câm miệng lại, Coco!

Coco mỉm cười, nụ cười vừa ác độc, vừa nham hiểm lại vừa buồn tê tái. Rafaella nghĩ chính nội thức bà đã thức tỉnh bà, như con đập bùng vỡ, rồi nàng chắc sẽ thấy thực chất của người đàn bà này. Bà nói tiếp:

- A, được, tôi quên là phụ nữ cũng tham lam và bê tha. Lại nữa, ông còn muốn chắc chắn tôi không còn khả năng mang thai được nữa. Ông giả vờ không biết, nhưng tôi đã tìm ra được ông đã làm gì. Cái lão lang băm ông thuê đã nói cho tôi biết khi tôi gặp lão tám tháng trước đây. Lão ta nói chính ông bảo lão ta cột ống dẫn trứng của tôi lại, vì ông không muốn xảy ra tai nạn nữa, và vì tôi quá già rồi không nên dễ gặp rủi ro nữa, để ông khỏi gặp cảnh tình cờ tôi sinh ra một đứa bé mắc hội chứng Đào. Lão thầy thuốc cho tôi biết ông hành động vì ông quá quan tâm đến tôi, quá thương yêu tôi, ông lo bảo vệ sức khỏe tôi.

Dominick vùng đứng dậy, lão hét lớn:

- Lão, bà không được nói như thế. Bà rút khỏi mắt tôi đi.

Lão không sợ mọi người nghe, không sợ mọi người thấy lão không ra vẻ con người văn minh bất thiệp, dịu dàng và tự chủ nữa, mà lão đã để lộ ra lão là còn người giận dữ đến xanh mặt, mắt mở trừng trừng. Coco ngược mắt nhìn lão, hai tay vong trước ngực với thái độ xác xược, khinh khi. Lão lại nói với giọng điên tiết hết sức tệ mạt:

- Tôi nói cho bà biết, tôi sẽ chia tay với bà. Đây, ngay khi Frank cho tôi biết Sylvia đã chết, là tôi sẽ mời bà ra khỏi đây. Đây là kế hoạch lâu dài của tôi.

- Tại sao thế?

Lại hỏi thật kỳ cục! Mắt Dominick nảy lửa vì giận dữ, máu đập mạnh hai bên màng tai. Lão muốn giết bà ta quá, lão muốn tọng cả nắm tay vào miệng bà ta quá. Bà lặp lại:

- Tại sao thế? Ông đã tìm ra một cô ngon lành để thay tôi đâu nào? Nói cho tôi biết đi, Dominick, tại sao?

- Tại vì tôi có kế hoạch cưới Rafaella. Bà già quá rồi, không sinh nở được nữa, không cho tôi con trai để xây dựng triều đại của tôi được. Dù sao thì bà cũng chịu thôi - ồ, đúng thế, tôi cam đoan như thế. Tôi không muốn nghe bà rên rỉ nữa, tôi không muốn bị bà quấy rầy nữa. Bà chỉ là tình nhân mà thôi. Bà không có khả năng nuôi dục loại gen di truyền cho con cái tôi cần đến.

- Ồ, ông muốn nói đến loại gen di truyền của Sylvia hả? Loại gen đã sinh ra Delorio phải không?

- Bức ra!

Coco không nhúc nhích. Im lặng nặng nề trong một chốc.

Thế rồi bỗng có tiếng cười, tiếng cười ngạo mạn. Tiếng cười kinh dị vì không ai ngờ đến. Chính

Rafaella đã cười. Nàng cười to, cười sảng khoái, cười sâu trong họng. Rồi nàng ngNn đầu ra sau, cười như nắc nẻ.

Dominick thấy bức bối vô cùng, lão phải chặn lại thôi. Lão hét lên:

- Thôi, đẹp!

Rafaella nhìn lão ta, ngưng cười, rồi lại nắc lên. Nàng cười khúc khích, rồi nói:

- Ôi, quá buồn cười!

- Buồn cười cái gì?

Câu hỏi của Dominick không nhắm vào ai hết, vì vậy lão ta không đợi ai trả lời hết. N hưng lại chính Rafaella lên tiếng:

- Thưa ngài, nếu ngài có là người cuối cùng trên hành tinh này, thì chắc tôi cũng không lấy ngài được. Lấy ông ư? Thật là một trò hề chua chát.

Máu dồn lên mặt Dominick khiến mặt lão đỏ dừ. Lão hất nhào cái ghế trên đường tiến đến phía nàng:

- Để rồi xem, Rafaella. Để rồi xem. Cô đeo đuổi Marcus, rồi bây giờ cô từ chối tôi. Cô sẽ thấy là tôi giỏi hơn hẳn, hẳn chỉ là thằng Ailen khốn nạn vụng về. Tôi sẽ làm cho cô thích việc đó, như tôi đã làm cho tất cả phụ nữ của tôi thích việc đó...

Rafaella cảm thấy Marcus gồng người lên, cơ thể anh sẵn sàng. Nàng nói thông thả:

- “*Con trai*” của ông đã nói như thế đấy. “*Hắn*” nói Marcus chỉ là con bò vụng về so với hẳn. “*Hắn*” nói hẳn là người tình vĩ đại nhất thế giới, hẳn sẽ dạy cho tôi biết lạc thú. Vì thế mà tôi đã đá vào bụng đái hẳn. Hẳn chỉ là thằng bé khóc nhè. Hẳn có cái giống bố hẳn, tôi chắc thế.

Marcus sẵn sàng nhảy xô vào, sẵn sàng giết chết Dominick nếu được. Tại sao nàng lại đNy anh đến nước này? Tại sao Coco lại bỗng nhiên biến thành một người đàn bà khác, chọc tức người ta đến quá độ như thế? Phải chăng con sâu đã đến hồi lột xác? Anh nhớ đến cảnh Rafaella cảm thấy nhơ nhuốc sau khi đã gặp Olivier, nàng quá giận dữ và cảm thấy bất lực vô cùng. Cuối cùng thì Coco cũng đã vùng dậy không chịu làm một thứ đồ chơi ư? Merkel, Link, và ba người canh gác đứng bên cạnh cửa thư viện, mặt họ lạnh lung, ngoại trừ Merkel. Y trông vó vể vừa hốt hoảng vừa ghê tởm. Marcus sẽ làm gì? Máy người canh gác sẽ hạ anh trong nháy mắt nếu anh tấn công Dominick. N hững khNu súng máy UZI của họ sẵn sàng nhả đạn.

Màu sắc trong phòng từ từ trở nên mềm nhũn, mù mờ và các khuôn mặt nhoè nhoẹt, tất cả như trong một cơn ác mộng, Marcus thấy Dominick vươn tay ra chậm rãi, chính xác, lão nắm cánh tay Rafaella.

Marcus hét to lên:

- Ông không thể ngủ với con gái của ông được!

Thời gian ngừng trôi. Dominick tê cóng cả người, lão nhìn vào mặt Rafaella, nhìn vào đôi mắt xanh lơ, đôi mắt ngả màu xám xịt khi bị kích động quá mạnh.

Hoạt động chập choạng, thiếu tự chủ, loạn xạ, màu sắc đơn sơ, thô thiển và phi thực. Dominick nói “không” nhưng lão thả cánh tay nàng ra và bước lui một bước. Lão nói tiếp:

- Không, Marcus, mày nói láo. N ó không phải con tao. Thật vô lý. Mày đặt điều ra rồi. Chasles Rutledge bình tĩnh nói:

- Không, anh ta không nói láo đâu. Rafaella là con ông đấy, thật tội nghiệp. Mẹ cô ta là vợ tôi, một người đàn bà xinh đẹp mà ông đã dụ dỗ rồi phản bội đã lâu lắm rồi. Dominick bỗng đứng thẳng người lên, rồi đi đến bàn giấy của lão. Lão quay lưng về phía mọi người. Rồi vẫn không quay lại, lão nói:

- Tên mẹ cô là gì, Rafaella?

- Ông biết tên bà bằng tên Margaret Pennington. Ông gặp bà năm 1963 ở N ew Milfort, Connecticut. Ông đã quyến rũ bà, tán tỉnh bà, dụ dỗ bà, nói láo với bà, làm cho bà mang thai rồi bỏ bà. Ông có nhớ tám chi phiếu năm ngàn đôla mà ông đã thNy lên giường ở bệnh viện không? Dĩ nhiên là sau khi ông

biết bà sinh con gái. Rồi ông bỏ đi và không bao giờ trở lại. Ông đã tình sai nước cờ. Mẹ tôi rất giàu, bà thừa hưởng một gia sản thật lớn. Vì thế mà bà đã không nói tên thật cho ông biết. Cảm ơn Chúa, ít ra mẹ tôi đã không tin ông. Tôi không tin mẹ tôi lại biết được chuyện ông vẫn không bỏ được vợ ông nếu mẹ tôi sinh con trai. Carlucci chưa đe dọa gì ông hết, nhưng Sylvia đã có thai, phải không? Có thai Delorio đấy. Mà bà ấy là vợ chính thức của ông, và lão Carlucci lại giàu và quyền thế ngoài sức tưởng tượng của ông. Tội nghiệp cho mẹ tôi. Ông đã làm cho bà đờ đẫn, có lẽ cho đến tận kiếp. Ông chắc muốn biết đôi điều éo le chứ? Bà Sylvia vợ ông, nay là vợ quá cố của ông, có lẽ đã say rồi tông xe vào mẹ tôi. Bà ta phải chịu trách nhiệm việc mẹ tôi bị hôn mê trong bệnh viện đấy. Ông đã phản bội mẹ tôi và vợ ông thì giết chết bà. Ông đã hoàn tất công việc rồi đấy.

Cuối cùng Dominick quay nhìn Chasles. Lão ta trở lại bình tĩnh, tự chủ, nói bằng giọng bình thản:

- Vì vậy mà ông đã cố giết tôi. Ông đã lập một đội ám sát đến đảo này để giết tôi. Ông lại cố một lần nữa ở Miami. Ông ghét tôi vì những gì tôi đã làm cho vợ ông. N hưng tôi vẫn không hiểu tại sao ông lại cho sơn hàng chữ Bathsheba trên máy bay. Nó có ý nghĩa gì thế?

Chasles Winston Rutledge III nhìn từ cô con gái riêng của vợ sang kẻ ông muốn giết. Ông nhìn Coco, bà chỉ gật đầu với ông, bây giờ bà không muốn nói gì nữa, nhưng đôi mắt bà vẫn trong sáng và sâu thẳm. Chasles chậm rãi nói, dáng bình thản:

- Tôi nhớ khi nhìn vào bức tranh – đây là bức tôi yêu thích nhất trong bộ sưu tập của tôi – Tôi liền nghĩ đến Bathsheba, đến bà ấy. Bà ấy là ai thế? Bà ấy giống cái gì? Dĩ nhiên là bà ấy là người đàn bà bị dụ dỗ, người đàn bà yếu đuối, người bị lợi dụng. N hưng không giống Margaret, bà ấy không bị xua đuổi; David đã giữ bà lại, nổi ám ảnh của ông ta kéo dài vĩnh cửu. N hưng ông thì lại bỏ Margaret và chính bà ấy bị ám ảnh – vì ông, hình ảnh một người không hoàn toàn. Tôi thích cái hoàn cảnh éo le này. N người giết ông là người trả mối thù cho bà, là người giải thoát cho bà khỏi bị ông ám ảnh. Tôi cho đấy là lý do. Chasles quay cười với Rafaella. Ông nói tiếp:

- Cô con ghẻ của tôi không hay biết gì về việc này hết. Tôi hết sức bối rối khi biết được cô ấy đến đây. Cô ấy đến vì việc riêng mà không hỏi ý kiến tôi. Cô ta đã hành động bốc đồng. Cô ta hoàn toàn vô tội.

Chasles lắc đầu, nói thêm:

- Tôi cũng không biết cô ta đã thấy bức tranh của Rembrandt chưa.

- Con đã thấy một lần, lâu lắm rồi, trong cái phòng đặc biệt của dựng. Và rồi cuối cùng thì con đã nhớ. Con đã quá ngu không nghĩ đến hậu quả khi con yêu cầu các viên chức ở điện Louvre xác minh bức tranh là thực hay không. Con xin lỗi dựng. Con cũng không nói cho dựng nghe về việc con viết tiểu sử. Con không muốn dựng dính líu vào. Coco cười ranh mãnh nhìn người tình, bà nói:

- A, tiểu sử. Tiểu sử ô danh. Rafaella này, tôi đã nói với cô rồi, cô ở trên đảo này không hay đâu.

Chasles có vẻ hoảng loạn, ông nói:

- Tiểu sử à?

Rafaella bình thản đáp:

- Con không muốn dựng biết. Con không muốn làm cho dựng phải lo âu, con không muốn dựng dính líu vào chút nào hết. Con định viết tiểu sử của ông ta... ồ, đúng đấy ông Dominick à.

Thật đúng thế đấy. Thật tôi muốn nêu lên sự thật hoàn toàn về ông, chứ không phải các thứ rác rưởi được ông bọc đường để kể cho tôi nghe đâu. Cũng không phải cái đồ bá láp ca ngợi ông là nhà từ thiện tham gia điều hành chương trình cai nghiện đâu. Tôi muốn cả thế giới thấy được cái thực chất của ông. Đó là một tội phạm của nhân loại, kẻ đã bán vũ khí cho bọn khủng bố, kẻ sánh với Roddy Olivier đáng tội băm vằm.

Dominick nhìn Marcus, vẻ hăm dọa, lão cười rồi nói:

- Tốt, còn ai tự thú nữa không? Còn ai trút hết hận thù ra nữa không? Marcus thân mến này, mày muốn

xét xử, tao muốn nghe, rồi thì đây, mọi người nói xong rồi đây. Mọi người đã trút hết nỗi lòng ra rồi đây. N gay cả Coco thân yêu của tao nữa. Mà chắc muốn nói thêm điều gì nữa chứ?

Marcus đáp “không”. Bồng Dominick nói:

- Bây giờ tao nhớ ra rồi. Tao nhớ ra Margaret rồi. N àng trẻ lắm, tuyệt lắm – cha mẹ nàng vừa mất – nàng tươi tắn lắm và còn trinh, đúng đấy. Tao thèm muốn nàng. N àng có vẻ tương tự Sylvia, thật là một sự trùng hợp lý thú đấy chứ?

Lão lắc đầu, quay mặt nhìn qua cửa sổ kiểu Pháp:

- Vâng, nàng rất đẹp, nàng sẵn sàng học hỏi về đời sống, về tình dục, và vì vậy tao đã dạy cho nàng. Tao không làm nàng đau. Tao đã cho nàng một mùa hè tuyệt diệu.

- Ông đã làm cho bà có thai.

- Đúng. Rafaella à, có thai cô đấy. Theo quan điểm của cô thì đây là một điểm phúc. Tao đã nói với nàng tao sẽ cưới nàng, rồi Sylvia lại có thai Delorio. Thật phức tạp mãi cho đến khi Margaret sinh ra cô đấy, chỉ là con gái. N hưng tao đã tử tế với nàng một thời gian rồi. Và có lẽ cô nói đúng đấy. Có lẽ chắc tao không cưới nàng được ngay cả khi nàng sinh một cặp con trai đi nữa. Bố vợ tao có thể lực, giàu có ngoài sức mơ ước của tao vào hồi đó. Tao thấy lão ta đập trên luật pháp. Lão ta hơn cả Chúa.

Rafaella lên tiếng:

- Ước chi mẹ tôi thấy được ông, thấy được thực chất của ông, ngay bây giờ, ngay ở đây, đang bao quanh những người ông đã hãm hại, những người ông đã lợi dụng, bao quanh những đũa đâm thuê chém mướn để bảo vệ cho ông.

- Rafaella. Cái tên thật là đẹp cưng à. Cho dù mẹ cô có dùng họ Holland lúc ấy đi nữa, thì chắc tao cũng không nhớ nổi bà ta. Cô biết cho người ta quên hết, nhất là đàn bà. Lão ta ngưng một chốc, rồi nói tiếp, giọng dịu dàng hơn, xa vắng hơn:

- Ước chi tao không biết mày là con gái tao cho đến sau khi tao đã làm tình với mày rồi. Tao xem chuyện loạn luân cũng như tao quan niệm về vấn đề ma túy. Tao nhất quyết chống lại cả hai. Rafaella này, mày đáng yêu lắm. Dĩ nhiên là mày đã thu hút tao, vì mày quá giống tao. Và tao cũng đã thu hút được mày thì Coco chắc thế nào cũng tìm cách giết mày.

- Không, Dom. Tao không giết Rafaella đâu. Tao muốn giết mày mà. Tao muốn banh hòng mày ra.

Dominick không phản ứng lại trước lời chọc tức này, thực vậy, lão không để ý đến Coco nữa, lão nhìn ra cửa sổ rồi nói:

- A, kia, Lacy đến rồi, hấn đã thộp được Delorio rồi. Xem chừng anh chàng bắt được nó cũng khá mệt đấy. Tao thật buồn, nhưng Delorio phải học hỏi cách tự chủ chứ, phải học cách biết tuân theo kỷ luật chứ!

Rafaella nói:

- Ông buồn thật à? Delorio muốn thoát khỏi tay ông, nhưng ông không chịu. Hấn giống ông như đúc, ông Dominick à. Hấn là một thằng nhóc găng tơ tham lam, một... Dominick hành động nhanh như chớp khiến cho Marcus không phản ứng kịp. Lão bạt tai Rafaella thật mạnh, đầu nàng bật ngửa ra sau. Marcus vội nhảy vào lão, hai bàn tay bám chặt cổ lão, anh bóp chặt hai bàn tay, anh cảm thấy thịt mềm mại quanh cổ lão nhả nhúm dưới mấy ngón tay anh, anh cảm thấy cổ hòng lão muốn cong lại, anh nghe thấy những âm thanh ục ục khó chịu.

- Marcus, thả ra đi. Thả ông ta ra đi.

Merkel đứng sau lưng anh, nói từ tốn với anh, cố cho anh hiểu để bình tĩnh lại. Marcus cảm thấy khNu súng ba năm bảy Magnum của Merkel chia vào hông anh. Cuối cùng thì Marcus hiểu ra, anh thấy nguôi giận. Anh không muốn chết mà không được việc gì, chết lúc này không được việc gì hết, không cứu được mình mà không cứu được cả Rafaella. Anh buông tay ra khỏi cổ Dominick. Anh đNy lão lui, lão va vào cái bàn làm việc của lão. Anh thấy lão ôm lấy cổ, thoa nhẹ chỗ thịt bị bầm tím. Không có một

tiếng động ở trong phòng. Marcus quay qua Rafaella:

- Em khoẻ chứ?

Nàng gật đầu. đầu tay của Dominick vẫn còn đỏ trên má nàng.

Frank Lacy dẫn Delorio đi qua trước mặt Merkel và Link, bước vào thư viện. họ đứng nhìn Dominick đang gập người trên bàn, mawth ửng đỏ, cổ họng giật giật liên hồi. Merkel bước về phía lão, y nói:

- Thưa ngài.

Dominick khoát tay cho y lui, rồi nói:

- Tôi khoẻ rồi.

Giọng lão khàn khàn. Marcus cười.

Dominick đưa mắt nhìn Marcus, lão nói:

- Tao đã lưu tâm đến mày, Marcus O'Sullivan à, tao gần như sẵn sàng tin mày hoàn toàn rồi. N hưng mày chỉ là thằng Ailen không nạn dơ bNn. Mày sẽ được chết êm ả thôi.

- Paula đâu rồi?

Coco vội đứng dậy, nhìn Delorio, nhưng bà hỏi Frank Lacy:

- Paula đâu rồi?

Delorio đáp:

- Nó đánh lại tôi.

Giọng hần nũng nịu, mặt buồn xịu, môi cong cóm như em bé.

- Nó không chịu làm theo lời tôi.

Frank lên tiếng:

- Cô ấy bị thương tích trầm trọng. Tôi đã đem cô ta về rồi. Cần bác sĩ khám cho cô. Một người đã mang cô ta lên lầu rồi.

Dominick nói:

- Không cần bác sĩ. Link, anh đi chích móc-phin cho nó. Để nó im lặng đi đã. Dominick nói qua với Delorio:

- Mày điên khùng rồi, Delorio. Mày phải biết kềm chế chứ. Mày cần tao giúp đỡ. Mày cần tao giúp lâu lắm đây. Mày phải tin tao.

- Ai mà chịu nổi? Paula là một con ngu, nó cứ kêu ca thèm khát.

Giọng Coco vang lên, bà lạnh lùng vừa cười vừa nói:

- N ghe ra quen thuộc quá mà, phải không Dom? N ghe ra đúng là dòng nào giống nấy rồi đây, phải không nào?

Marcus cũng không nín được, anh nói với bố của Rafaella:

- Ông đã dạy cho hần đủ thứ mà. N hìn hần kia!

Dominick không nói nốt tiếng. Lão cũng không thềm nhìn đến cả Marcus nữa. Vừa phóng đến, lão vừa rít lên:

- Mày xúi hần chống lại tao, đồ con hoang!

N hưng không phải lão đánh Marcus. Lão đâm vào hàm Rafaella thật mạnh, nàng nhào xuống. Nàng choáng váng mặt mày, nhưng nàng vẫn còn cảm thấy Marcus nhảy xổ vào Dominick, nàng nghe tiếng la hét, nàng thấy bọn đàn ông lôi anh ra, nàng thấy những khNu súng máy đem ngòm có thể nhả một loạt ba mươi viên đạn trang nháy mắt, nàng thấy nhiều người, chúng đưa lên, sẵn sàng...

Chương 24

Rafaella nằm bất tỉnh trên nền nhà, hơi thở nàng ngắt quãng. Các bắp thịt giật giật vì té mạnh xuống nhà. Nàng nghe tiếng chìa khoá quay trong ổ khoá, nàng nghe tiếng bước chân của các tên gác cửa bước ra

Từ từ nàng đứng dậy. Đầu nàng vẫn còn quay cuồng vì cú đấm. Dominick đã đấm nàng bất tỉnh, cú đấm trúng ngay quai hàm, làm nàng bất ngờ người ra sau

Nàng bất tỉnh trong một chốc, rồi việc đầu tiên nàng thấy khi mở mắt ra là Dominick đánh gục Marcus. Nàng lơ mơ trông thấy Frank Lacy và 3 người đàn ông lôi anh đi. Dominick bước đến bên anh, kéo tay anh ra sau rồi đấm một quả thật mạnh vào bụng anh. Rafaella hét lên

-Đánh tôi đi, ông là kẻ hèn nhất. Chính tôi chủ chốt đấy. Đánh tôi đi chứ đừng đánh anh ấy

Dominick quay lại phía nàng, lão cười khNy rồi nói

-Rồi mày sẽ được toại nguyện, Rafaella ạ

Rafaella chống cự ko chịu đi trong một chốc. Rồi nàng bị nhốt kín trong buồng ngủ một mình. Bao lâu đây ? Nàng nghe Dominick ra lệnh đem Marcus xuống nhốt ở kho dụng cụ. Chúng sẽ làm gì anh ấy đây ? Đánh đập ? Giết anh ?

Những người khác ra sao rồi ? Họ cũng bị nhốt riêng hả ? Rồi đem bắn từng người hay sao ?

Nàng lại lắc đầu, nhưng vẫn ko nhúc nhích được. Nàng cầu nguyện và cố cầm nước mắt lại. Khi Dominick khám phá ra Marcus là điệp viên của nhà nước thì lão ta sẽ làm gì đây ? Nàng nghe một tiếng rên nho nhỏ, thì ra nàng đã rên

Làm gì vậy ?

Nàng lo sợ, rất lo sợ

Nàng nghe có tiếng động ngoài các cánh cửa kiểu Pháp, tiếng động tiến đến ban công rồi dừng lại. Mấy tấm màn thêu kim tuyến kéo che kín hết các cánh cửa kính để tránh ánh nắng gay gắt buổi chiều. Nàng ko thấy gì hết. Hay là người nào đây. Có lẽ nàng đã thấy một cái bóng đang lén lút di chuyển. Rồi nàng nghe có tiếng chìa khoá mở cửa, từ từ, rất chậm, nàng muốn đứng tim luôn, cánh cửa từ từ mở ra, tấm màn rung rinh nhúc nhích về phía nàng. N hư có ai muốn kéo cái màn lui. Nàng vùng dậy chuNn bị tư thế và giữ vững tinh thần. Nàng chuyển sang một bên, tránh lối thẳng từ cửa vào. Một người đàn ông bước nhanh qua cửa vào phòng, ko gây một tiếng động, hẳn ta là một người gác khu cơ sở, mặc đồng phục của nhân viên lao động, khNu súng máy AK.47 đeo bên vai và nhiều kẹp đạn bao quanh chiếc thắt lưng rộng bản quanh lưng. Hắn to xác, gầy cao lêu đêu và trông rất khoẻ. Hắn đội chiếc mũ lưỡi trai vừa sít, hắn cúi đầu thấp xuống. Hắn có vẻ cao hơn hầu hết các người gác khu cơ sở khác. Nàng ko nhận ra hắn liền, nhưng nàng ko phải ko thấy được sự hiềm nghèo

Rafaella thoáng thấy hoảng sợ, nàng hít một hơi dài, hét lên cất chân đá **

*

Dominick ngồi đối diện Charles và Coco, tay cầm một ly thủy tinh hiệu Waterford rất đẹp. Lão bình tĩnh làm chủ được mình và làm chủ tình thế. Lão có vẻ hờ hững khi hỏi Coco

-Thì ra cô làm việc cho hắn à, Coco ?

Bà gật đầu vừa đưa mắt nhìn Charles. Ông ta mỉm cười với bà. Bà lại đưa mắt nhìn Dominick. Bà nói cho hắn biết bà tổ chức Bathsheba, bà thích thú thấy lão đau khổ vì bà phản lại lão, bà thấy lão có vẻ ko tin được một phụ nữ vô tâm như bà lại tổ chức được một việc như thế.... Bà mong sao việc này làm cho bà được nở mặt nở mày. Bà đã làm tốt, và dù có gây ra cảnh kinh hoàng đi nữa thì bà cũng là

làm việc đúng đắn. Bà nói

-Tôi chỉ ước ao Carelli đã giết được ông ở Miami. N hưng ông đã làm cho hấn hoảng sợ, đã hành động bất ngờ, buộc hấn phải giết cô gái tội nghiệp kia. Rồi hấn hoảng hồn luôn Coco dừng lại một chốc, rồi nói tiếp, giọng nói nho nhỏ, lạnh lạnh mà gay gắt

-Thằng cha Marcus mắc dịch, hấn cứ lo việc riêng của hấn. Đáng ra Tulp đã giết được ông lần ấy. Tổ chức quá chu đáo.Giá như Marcus dừng....

Dominick cướp lời

-Đúng, giá mà Marcus đừng làm thế. Tôi cũng vừa mới khám phá ra chính Mario Calpas cũng tham gia với cô. Hấn muốn loại tôi ra, thằng phát xít vô học. Hấn mơ ước làm lãnh đạo, hấn dùng Delorio làm bình phong cho hấn, làm phụ tá cho hấn. Tôi đã phải Frank đi Miami để thăm sức khỏe của hấn rồi Charles nhìn lão, thấy lão giống như một nhà quý tộc sinh trưởng ở điền trang, một người hành xử tế nhị, duyên dáng, mà khi lão nói đến chuyện chết choc thì lão lại xem chuyện này như việc nhỏ cỏ dại ở trong vườn. Thật khiếp đảm, khiếp vì vẻ bình thân của lão, khiếp vì thực tế đã xảy ra

-Còn những âm mưu ám hại Rafaella ? N hững âm mưu đưa nó ra khỏi đảo cho được an toàn, trong lúc đó lại giết tôi ?

Coco liếc nhanh về phía Charles, bà đáp

-Đúng, tôi ko bao giờ muốn hãm hại cô ấy. Charles, ông biết rồi chứ. Tôi biết Marcus sẽ hạ được trực thăng xuống mà ko có nguy hại nào hết. Chính tôi là người đã bắn vào họ ở trên bãi biển.Còn về con trăn, người phụ tá cho tôi đã mang nó đến. Tôi tiếc là việc quá căng. Tôi chỉ muốn cô ta bỏ đi khỏi đảo mà thôi. Tôi chỉ muốn cô ta được an toàn. Cũng như Marcus vậy. Vì thế mà anh ấy đã đem cô ta đi London

Cả ba đều im lặng. Sự im lặng nặng nề kéo dài một hồi lâu. Charles gần như muốn hét lên thì Giovanni bình thân nói

-Tại sao thế, Coco? Tại sao ?

Bà nhìn lão có vẻ kỳ quặc. Vừa rồi nghe nói, lão ta ko tin bà à ?

-N hững điều tôi vừa nói cho ông nghe đều là sự thật đấy. Ông đã giết con tôi. Vì tôi có thai con gái cho nên ông buộc tôi phải phá. Rồi ông biểu thằng cha lang băm tuyệt đường sinh sản của tôi, như thiếu một con mèo. Rồi ông còn thiếu trung thành, mãi mãi thiếu chân thật. Ông ko bao giờ chú ý đến tôi hết, tôi chỉ là người tình cao cấp, là vật sở hữu, là con điểm, là đồ chơi, là thứ để ông sai bảo. Rồi tôi khám phá ra việc ông ra lệnh cho tên bác sỹ làm cho tôi. Khi tôi gặp được Charles ở khu giải trí tháng 7 về trước, chúng tôi gần gũi nhau và tôi biết những việc ông đã làm cho vợ ông ấy. Chúng tôi san sẻ nỗi khổ của nhau, chúng tôi bèn vạch kế hoạch để giết ông, để loại ông ra khỏi hành tinh này. Tôi đã quá sung sướng về việc ông ấy đã đến khu giải trí để tìm tôi. N gười vợ khôn khổ của ông ấy đã bị ông ám ảnh, bà ấy ghét nỗi ám ảnh đấy, nỗi ám ảnh đã làm suy yếu bà ấy và Charles biết bao nhiêu, đã phá hoại cuộc sống chung của hai người, bà ấy ghét ông, bà ấy ko thể nào chịu đựng nỗi nữa, Ông đã cố huỷ hoại vợ ông ấy và tôi chỉ vì ông đã mang cái ảo tưởng xây dựng một triều đại toàn bọn vô lại nam giới

Bỗng Coco phá ra cười, cười ha hả, rồi bà nói tiếp

-Cuốn cùng thì ông được Delorio đấy, ông đã có thành quả rồi đấy, chỉ có điều là tính bạo dâm của hấn rõ nét hơn. Còn ông biết cách kiềm chế. Điểm khác nữa là Delorio luôn luôn tin chắc ông đã giết mẹ nó. Luôn luôn

Charles hết sức ngạc nhiên, Dominick ko nói gì hết. Lão nhìn chăm chăm người tình của lão, những lão ko nói gì

Charles đứng dậy, ông nói

-Tôi muốn gọi điện về bệnh viện Pine Hill. Tôi muốn biết vợ tôi ra sao

Dominick nhìn ông ta ra vẻ ngạc nhiên vì ông ta còn ngồi đây, rồi lão nói

-Tôi nhớ ra rồi, Margaret rất có nhiệt tình khi ở trên giường, khi ở ngoài giường, khi ở trên đất, khi ở trong chiếc xe mui trần của tôi, khi dựa vào bức tường, bất kỳ ở đâu. Bây giờ thì tôi nhớ ra lần đầu tiên hai chúng tôi cùng nhau rồi. Đó là vào mùa hè, tôi đã hưởng trình tiết của nàng trong một bãi hoa. Dĩ nhiên là tôi đã trinh sát trước rồi. Thật quá lãng mạn, nhất là nó hợp với một cô gái còn trinh nguyên và nhẹ dạ. Tôi đã dạy cho nàng nhiều thứ. Miệng của nàng rất điệu nghệ khi tôi giao hợp với nàng. Mới 20 tuổi mà nàng đã sành sỏi như người ở tuổi của Coco rồi. Ko tài ba như Coco nhưng nàng cũng tốt lắm Charles ko quen với lối phản ứng thô bạo và cơn giận dữ bùng dậy trong người ông khi nghe Giovanni nói như thế đã làm ông run rNy, khiến ông muốn nhào đến lão, nghiền nát mặt lão ta ra

Dominick vẫn tiếp tục nói, giọng mơ màng hồi tưởng, nhưng lúc này đã chuyển sang châm biếm

-À, đúng đây, đôi môi của nàng thật đẹp. Tất cả phụ nữ đã qua đời tôi thì nàng là người có óc sáng tạo nhất. Ko biết bây giờ nàng ta còn thế ko ?

Charles nhìn lão, cố kiềm chế hết mình. Ông cứ sợ nếu nói ra, ông sẽ nhảy vào lão như Marcus đã làm. Hay là ông sẽ nói điều gì đó để rồi bị đánh gục như Rafaella, cho nên ông đành chờ xem. Thật là một chuyện tức tối nhất ông chưa từng gặp trong đời. Ông bình thản nói lại

-Tôi muốn gọi xem vợ tôi có khỏe ko

Ông thấy vẻ bức tức trên khoé mắt của Giovanni. Lão ko quen bị người khác thờ ơ với lão, lão ko quen thấy những lời trêu chọc của lão bị người khác coi thường. Charles mãi đợi, vẻ lãnh đạm. Lúc này thì ông đã thấy dễ dàng hơn

Dominick khoát tay về phái điện thoại, nói bằng giọng cáu kỉnh

-Gọi đi, ai thèm để ý đâu

Charles bấm số gọi, đợi chừng 2 phút để nói đường dây. Rồi ông nghe, người ta cho ông biết ko có gì thay đổi, Margaret vẫn còn hôn mê, vẫn còn bất tỉnh, mặc dù bác sỹ khám cho biết có phần đỡ hơn. Ông nói với cô nữ điều dưỡng rằng ông đang bận việc một thời gian – ko , ko, ông ko biết bao lâu - rồi ông gác máy

Ông nói “Cám ơn” với Giovanni rồi về ngồi lại chỗ. Ông muốn thư giãn cho khỏe người, nhưng vẫn chưa thấy đủ sức để đương đầu với những ngón đòn của Giovanni. Ông thấy người gác đứng lạng lẽ nơi cửa, cứ chỉ mũi súng vào ông trong suốt cuộc nói chuyện của ông

Dominick cất tiếng nói

-Ông cũng kỳ quặc đấy, Rutledge à. Tôi rất lấy làm buồn phải giết ông. Tôi biết tại sao ông muốn giết tôi. Một vài người biết rất rõ về đàn bà. Tôi thì ko. N hưng ông đã thua rồi. Ông quá tài tử - dĩ nhiên vì thế mà ông thua. N hưng cái người đàn bà mà ông thuê lần đầu ấy – Tulp ấy – thì lại rất tốt. Có phải Coco giúp ông tìm ra nó ko ? Còn Coco nói Marcus đã cứu mạng tôi. Dĩ nhiên hấn cứu ko phải vì hấn thương tôi hay trung thành với tôi. Ồ ko đâu, tôi đã thấy rồi, Marcus cứu tôi vì hấn chưa bắt được tôi buôn bán vũ khí bất hợp pháp, hấn đợi bắt tôi khi tôi làm việc ấy. Hấn muốn tôi vào tù chứ ko muốn tôi chết Coco nói

-Thì ra ông đã phát hiện ra Marcus rồi

-Ko khó khăn gì. Tôi chỉ cần gọi điện thoại hỏi là biết, vì tôi đã biết tên thật của hấn. Hấn làm việc cho cơ quan Thuế quan Hoa Kỳ. Cô cũng cùng làm với hấn hả, Coco?

-Ko ước gì tôi được làm việc ấy. Tôi nghiệp, tôi ko nghĩ ra được công việc của anh ta nữa

-N ày em yêu, tôi muốn ngủ với em lần cuối, nào, ta lên lầu đi Coco. N ói chuyện về Margaret và tài nghệ của nàng khiến tôi nổi hứng kinh khủng, như bọn trẻ nói chuyện tục tĩu vậy. Ông Rutledge cứ ở đây để thưởng thức chút tương lai nhỏ nhoi còn lại của ông đi Charles ngạc nhiên vô cùng khi thấy Coco ko ngần ngại đứng lên. Ông tự hỏi phải chăng bà ta có ý định giết chết lão trên giường. Chắc Giovanni sẽ có bọn canh gác canh chừng để bảo vệ cho lão ngay cả khi lão làm tình chứ ?

Dominick nắm cánh tay của Coco rồi quay nhìn ra cửa, lão nói

-Ồ ông Rutledge này, sau khi ông chết rồi, tôi hứa với ông tôi sẽ chăm sóc Margaret cho ông. Nếu bà ấy khỏi hôn mê kia, mà ai biết được nhỉ ? Có lẽ tôi sẽ trở lại với bà ấy, để xem bà ấy nảy nở ra sao, để xem ông đã chăm sóc cơ thể của bà ấy ra sao Lão ngừng một chốc rồi nhíu mày nói tiếp

-Ông biết là thời tôi còn trẻ ko nhu mì với phụ nữ như bây giờ đâu. Tôi ko nói láo với họ, tôi nói cho họ nghe cái gì họ muốn dĩ nhiên là trừ những khi tôi còn thèm muốn họ. Đây là một trò chơi, một cuộc săn bắt. Tìm môi- gái trinh lúc ấy- và săn bắt. Margaret quá dễ. N hưng mà khi đã xong là xong. Triết lý sống của tôi là thế đấy. Có lẽ tôi hơi thô bạo với nàng vào lần cuối tôi đến thăm nàng. Lúc ấy nàng còn trẻ quá. Thực ra tôi cũng ko nhớ tôi có nói với nàng là tôi muốn nàng đẻ con trai ko nữa. Ai biết được đã chứ ? Tuy nhiên, theo tôi thì tôi đã ban ân cho nàng. N gười đàn ông nào cố ve vãn để ngủ với nàng có lẽ đã vấp phải nhiều khó khăn đấy. Ồ tôi đã ban ân cho nàng mà. Tôi đã giáo dục nàng kỹ lắm mà

Charles ko nói gì. Ông biết bây giờ mà tỏ ra nóng giận thì chỉ tạo cho Giovanni điều lão ta mong muốn. Ông chỉ còn việc giả lơ đi, chỉ làm lão thất vọng là được. Ông lặng nhìn lão ta nắm lấy tay Coco. Lão sẽ buộc bà ta làm tình với lão hay là sẽ giết bà ? Charles lắc đầu. Con người như lão ta thật khó hiểu. Còn những điều hắn ta nói về Margaret nữa. Ông nhớ rất rõ những chữ đầu tiên nàng viết trong tập nhật ký :” Ông ta là một thằng nói láo tài tình. Thật tài tình”. A, nhưng đây chỉ là khởi đầu, vào đoạn cuối thì lão ta đã làm cho nàng xiềng xiềng. Rồi lão ta còn có thói khinh thường phụ nữ nữa chứ. Lạ Chúa, lão ta là đồ mặt người dạ thú. N hiều chuyện nữa, Charles ko tài nào hiểu nổi Bỗng ông lại nghĩ đến Claudia, ông đã cùng nàng và những người phụ nữ trước nàng, hưởng biết bao lạc thú : Ông có bao giờ đòi hỏi quyền lợi dụng họ đâu, bởi vì sau đó ông đã chi trả rất hậu

Bây giờ thì trễ rồi. Ông sẽ ko còn cơ may để cứu vãn nữa rồi, ko còn cơ may để hàn gắn lại những gì đã vỡ, để sửa đổi lại được rồi. Ông sẽ chết trên cái hòn đảo khốn nạn này. Ông ko còn bao giờ thấy lại Margaret nữa. Ông nghĩ đến Rafaella. N àng có hãm hại ai đâu. Thế mà nàng cũng phải chết Cuối cùng ông đã làm một việc hay. N hư Coco đã làm. Chỉ một lần thôi coi như đủ rồi Ông cúi mặt trong hai bàn tay rồi khóc

*

**

Rafaella tấn công vào cuống họng của kẻ xâm nhập vào phòng. N àng thật nhanh- nỗi sợ hãi đã làm cho nàng nhanh nhẹn- nàng nhắm đúng mục tiêu, hành động chính xác, nhưng người đàn ông đã nhảy sang bên trái, rất nhanh anh ta đưa cánh tay gạt chân nàng sang một bên. Rafaella cảm thấy đau khi nàng vận người lại để giữ thăng bằng. N àng thét lên khi đòn của gã đã hất ngã nàng lăn về phía giường. N àng cố quên đau, cố tập trung, cố vận nội công. N àng vùng dậy, hai tay để vào tư thế nghiêng một bên người rồi hét lên và lao vào phía hắn

N àng hết sức ngạc nhiên khi anh ta lăn tròn trên nền nhà, rồi khi nàng xông đến anh ta quỳ dậy rồi nói -Mẹ kiếp đừng giết tôi. Tôi ko đến đây để hại cô đâu – Tôi đi lập chiến công mà. Tôi đến để cứu cô mà

N àng nghe rõ từng tiếng của gã đàn ông nhưng nàng đã ở vào tư thế hành động rồi, xung lực trong người nàng đã tự động đNý nàng tới trước, nàng nhào đến mục tiêu và gã đã phản ứng kịp thời rất nhanh mới tránh khỏi cú đâm vào thân. Gã đã nắm được chân nàng, vận người nàng lại rồi gã nhanh nhẹn kéo nàng sát vào người, quàng tay ôm cứng ngực nàng lại

Lần này khi anh kê miệng vào tai trái của nàng thì giọng anh nghe ít có vẻ ta đây là anh hùng hơn, anh thì thảo

-Dừng lại, cô tin tôi đi, tôi đến đây để cứu cô. Tôi là lính kỵ binh chiến đấu đây mà Rafaella thở hắt ra vì đau, vì sợ và vì yếu sức. N àng giận mình yếu đuối quá. N àng hỏn hỏn hỏi

-Ông là ai ?

-À tốt. Cô nói rồi đấy. Tôi là Jonh Savage, còn cô chắc là Rafaella Holland phải ko ? N gười mà Marcus muốn....

Anh ngừng lại rồi nói tiếp

-Cô khỏe chứ ? Cô run lNy bNy đây. Đòn sau cùng của tôi có làm cho cô đau ko ?

-Ko bây giờ thì tôi khỏe rồi. Tôi mới bị xảy thai cách đây 2 hôm. Tôi vẫn còn yếu trong người. Bây giờ thả tôi ra được rồi chứ ? Tôi ko tấn công nữa đâu, tin tôi đi Savage quay người nàng lại, anh phải giữ nàng trong vòng tay để nàng đứng vững. N àng đã chiến đấu đến kiệt sức rồi, ko còn chối cãi gì nữa. Mắt nàng đã thâm quầng, tóc tai xơ xác, một vết bầm tím dưới quai hàm, áo quần nhăn nhúm. Và trời đất ời nàng xanh xao quá. Anh vội nói

-Cô ngồi xuống đi

SNy thai à . Anh ko thể tin là Marcus lại bắt cNn, lại ngu ngốc đến độ phải để cho một phụ nữ mang thai. Mà nàng lại còn tấn công tay ko với đàn ông nữa chứ

Rafaella ngồi xuống. N àng hít thở thật dài rồi nói

-Marcus hiện đang ở trong nhà kho, nằm ngoài khu cơ sở. Đây là nhà kho chứ dụng cụ nhưng thực chất là để nhốt tù nhân. Anh làm gì ở đây ? Làm sao vào được đây ? Anh hợp tác làm ăn với Marcus à ? Anh là anh họ anh ấy ?

-Vâng thưa cô. Thật hân hạnh được gặp cô

Savage chìa tay ra,nàng bắt lấy. Anh nói

-Bây giờ chúng ta bàn việc đi. Cô nói cho tôi biết hết đi, để tôi tìm cách đưa hết chúng ta ra khỏi đây an toàn

-Ông Savage này, tôi đã cố tìm phương cách để thoát ra khỏi chốn hổ lốn này mà chưa nghĩ ra được. Ông nói ông là lính kỵ binh à ?

Savage chậm rãi nói

-Marcus đã nói là cô khác người lắm. Cậu ấy cũng cho tôi biết cô là... mà thôi, dẹp hết các thứ ấy đi đã. Vâng tôi là kỵ binh – lính tráng của tôi chỉ đợi lệnh của tôi là họ nhảy vào dọn hết cái đám hổ lốn này ngay

-Vậy N gài ngồi xuống đây. Tôi kể hết cho nghe,. Rồi chúng ta nghĩ ra cách hành động *

**

Marcus ngồi trong bóng tối ngọt ngào, mùi đất, mùi phân chuồng và mồ hôi nồng nặc cả mũi anh, anh suy nghĩ nát óc. Anh là người biết rõ hơn ai hết cái kho này quả thật là khó mà thoát ra cho được. Chỉ một cánh cửa, hai khoá, một tên canh ở ngoài với khNu súng máy UZI chín ly sẵn sàng quét sạch bất kỳ ai tấn công. Ko cửa sổ, tường thì dày. Lại còn cặp còng xích vào mấy sớ xích chon vào tường nữa, nhưng Merkel đã tha cho anh mục này

Làm gì đây ?

Có lẽ Dominick đã biết hết về anh, biết hết việc của mọi người rồi. Marcus lại biết Coco đã làm nội tuyến để chống lại Dominick. Thật kỳ là anh lại ko tìm cho ra lẽ trước đây. Anh tự hỏi tại sao bỗng nhiên bà ta lại quay sang tố cáo Dominck đủ điều thế. Còn phần Charles Rutledge, Marcus vẫn còn ngạc nhiên khi biết một người có học, một người rất có văn hoá, một người tôn trọng luật pháp như thế lại đi tổ chức ám sát một người khác. N hưng vì ông ta đã bị khiêu khích quá. Sự khiêu khích quá lớn, có lẽ vì thế mà ông quyết định phải hành động

Hình như ko còn cách gì hơn là đành phải chịu đứng trước đội hành quyết của Dominck, để chịu chết một cách hiên ngang mà thôi. Anh lắc đầu quây quây. Anh đúng là quá ngu ngốc, bây giờ đành chịu, quá lãng mạn bây giờ anh đành buông xuôi, đành vui mà chịu chết thôi

Anh ko thể chấp nhận được. Dù sao anh cũng phải cứu Rafaella, người anh quá yêu mến, anh đau đớn

vô vùng. Cứ nghĩ có thể anh vĩnh viễn ko còn thấy lại nàng, anh quá đau đớn gần như bật khóc. Ko, ko được, ko thể kết thúc như thế này được

Anh ko thể nào xua đuổi được khuôn mặt trắng bệch của nàng ra khỏi tâm trí anh, hay là quên được vết bầm tím xấu xí đang bắt đầu đen dọc theo quai hàm của nàng do cú đấm của Dominick gây ra. Anh biết nếu lần đầu mà ko có Merkel can thiệp vào thì chắc anh đã giết chết y tại chỗ rồi. Còn lần hai thì.... Anh xoa bụng, những bắp thịt anh vẫn còn đau vì cú đấm của Dominick. Ko Dominick chắc là chưa muốn giết anh. Tại sao ? Marcus lắc đầu trong bóng tối

Tự nhiên anh lại nghĩ đến việc Coco đã đầu độc mấy tên Hà Lan bị nhốt trong nhà kho này, hay là bà ấy giao cho một kẻ tâm phúc nào trong nhóm canh gác. Mấy người Hà Lan đâu có thuốc độc trong người, họ đã bị lúc soát cả người rồi mà. Dominick ko nghĩ đến chuyện có ai đó trong nội bộ đã giết họ à ? Có kẻ hợp tác với Tulp đã giết họ ? Dĩ nhiên Dominick đã nghĩ đến chuyện này. Hắn đâu phải đồ ngu. Hắn đợi đến lúc đó thôi. Hắn đợi đến lúc xảy ra cái gì đã

Khi Marcus nghe có tiếng chân người bước nhẹ ngoài nhà kho, là anh liền nghĩ đến Anton Rosch. Thế là anh ta đã đến, Hurley đã báo cho biết rồi đây. Có thể, chắc chắn là có thể chúng ta sẽ ra khỏi chốn đơ bNn này. Anh chưa quả quyết lắm, nhưng ít ra là có gì đó đang xảy ra. Anh nằm sát vào cửa, chờ đợi, hết sức im lặng

*

**

Dominick nhìn xuống công trình của mình rồi lão nói

-Tao đâu phải là thằng điên. Ko, tao đâu điên để cho mày rảnh tay thui dao vào tao. Trói hết chân tay mày để mày nằm tòng ngồng ra thế cũng đáng yêu lắm chứ. Rất khêu gợi Lão ngồi xuống bên cạnh Coco, nhìn vào ngực bà. Hắn véo nhẹ một núm vú, vo cho đến lúc cứng lên. Hắn cười vừa nhìn nét mặt nhăn nhó của bà, rồi hắn vuốt lòng bàn tay lên vùng bụng lép kẹp của bà, vuốt xuống tận hạ bộ của bà

Hắn thấy da thịt của bà lạnh, trơn như đồng, nhưng hắn thích cần. Hắn giỡn với bà một chút thôi, hắn cứ mãi nhìn khuôn mặt bà. Bà ghét hành động của hắn quá, nhưng bà bất lực

Dominick đứng dậy rồi đứng bên giường, nhìn bà. Bà đợi hắn hiếp bà. Hắn cười

-Ồ ko, Coco tao ko thèm mày nữa, ko bao giờ nữa. N hưng tao sẽ để mày ở đây, em yêu à, để mày nằm tòng ngồng ra đấy, tay chân trói lại thế. Bọn canh gác của tao sẽ mua vui với mày. Rồi chúng sẽ ở bên cạnh mày, nhiều đứa lắm, chúng sẽ nhìn mày và mày sẽ nhìn chúng. Có lẽ mày sẽ cười với chúng và xin chúng giải thoát mày. Ai biết được Hắn ngưng nói một chốc, rồi lại nói tiếp giọng the thé

-Mẹ mày, tao đã cho mày đủ thứ mày muốn, đủ thứ. Chỉ trừ đứa con ấy. Thế mà mày phản lại tao. Và lại mày cũng già rồi. Tao bảo vệ mày bằng cách nhờ bác sỹ triệt sản cho mày. Tao ko muốn mày có mang nữa. Tao ko muốn có con ngoại hôn, mà Sylvia còn sống nhăn ra đấy

Lão ngưng nói rồi lão bồng cúi xuống, hôn thật mạnh trên miệng bà, rồi đứng lên. Lão ko nói gì nữa. Lão quay người rồi bước ra khỏi phòng, để cửa mở

Coco nhìn ngưỡng cửa trống vắng. Chắc mọi việc sẽ xong xuôi trong một thời gian ngắn nữa thôi. Chắc bà ko phải chịu đựng đau đớn lâu nữa. Nếu bà gặp may thì có thể Hector là người canh gác được cử đến. Anh ta có thể cứu bà hay giết bà, bất cứ bà muốn gì khi anh ta tìm thấy bà. Bà ko khóc. Bà cố hết sức để giữ cho khỏi khóc. Bà lấy làm lo cho mấy người khác, rất lo

Link báo cho Dominick biết Delorio đang đợi lão ở dưới nhà. Lão chỉ gạt đầu rồi đi xuống gặp con Mọi việc đã ở ngoài tầm tay rồi, lão cầm chắc trong bụng như thế. Bàn cờ còn quá nhiều quân, lão phải đánh hết một lần rồi thôi. Bây giờ lão phải nhanh tay, lẹ lẹ ra khỏi đây. Đã đến lúc quy mọi việc về một mối. Đã đến lúc chấm dứt, đã đến lúc rút. Lão cảm thấy quá kích thích. Lão đâu già quá mà sợ ko bắt đầu lại được. Và lão đâu có nghèo. Lão nghĩ đến số tiền 8 triệu đô la và số tiền lẻ nữa

nằm trong ngân hàng ở Caymans. Ko có vấn đề gì khó khăn. Lão sẽ gây dựng lại ở bất kỳ đâu đó. Lão còn đầy đủ bạn hàng mà. Bây giờ thì lão biết ai là người để cho lão tin tưởng rồi. Con trai của lão này, thằng con triệu phú đấy, hấn sẽ giúp cha gây dựng lại cơ đồ. Delorio sẽ vâng lời lão. Hấn là một thằng con chí hiếu

Và tất cả những ai phản bội lão, tất cả những kẻ thù đều sẽ chết hết

Lão phải cần Merkel đi theo lão, lão cần Merkel. Lão tìm y trong phòng khách. Y đang ngồi cạnh Charles Rutledge, ngồi cạnh ko nói một tiếng

-Merkel tới giờ lên đường rồi

Merkel ngần ngại, Dominick cảm thấy một thoáng lo sợ. Merkel nữa ư ? Ko, ko thể được. Lão lại nói

-Merkel đến giờ rồi. Quá giờ rồi. Mọi việc đã xong, ta đông thôi. Khi Lacy đã giải quyết xong việc với Calpas ở Miami rồi, hấn sẽ gặp chúng ta

Merkel nhìn lão, áo quần y ko chê vào đâu được, khuôn mặt xấu xí của y nhăn lại vì khó xử, y hỏi

-Bọn chúng thì sao ông Giovanni ? Marcus ? Cô Holland ? Coco ? Paula ?

-Anh đừng kể bọn ấy làm gì. Lạy Chúa nhân từ, chúng là kẻ thù của chúng ta mà. Phải xem chúng là địch, là bọn chống đối, phải loại ra, ko kể làm gì nữa. Phải nhanh lên. Ko phải bắt chúng sắp hàng ra rồi bắn hết một cách nhần tâm đâu

Merkel gật đầu. Dominick đi một hướng, Merkel theo hướng khác

Dominick suy nghĩ :”Phút chốc nữa thôi, phút chốc thì tất cả đều xong xuôi hết, ko còn để lại cái gì, ko còn vết tích gì hết”.

Chương 25

Rafaella tìm ra Coco tr ần trường trên giường, vùng vẫy để thoát thân. K Rafaella quặc là trông bà bức tức hơn là sợ sệt. N àng lNm bNm một mình, nhìn hai cổ tay và hai mắt cá chân bị trầy cả da vì bà vùng vẫy vạy vẹo tay chân.

- Yên rồi, bà Coco, sắp thoát nạn rồi. Bạn của Marcus đã đến đây giúp chúng ta. N àng vừa nói huyền thuyên vừa cười trối cho Coco, nàng thoa bóp các cổ tay cổ chân và giúp bà mặc quần áo vào.

Cuối cùng Coco chặn nàng lại, bà hậm hực nói:

- Tôi muốn giết hẳn quá, nhưng diễn nhiên là hẳn biết. Cho nên hẳn phải trối tôi lại như thế này. Tôi hy vọng có những người canh gác đi qua để nhờ họ cởi ra. Thật cảm ơn Rafaella, bây giờ thì thế này, có một việc mà không ai biết. Tình cờ tôi đã phát hiện ra lâu lắm rồi. Có một số chất nổ đủ sức phá tan khu cơ sở này. Tôi chắc là Dominick có kế hoạch phá tan nơi này. Bắn giết chúng ta một cách nhần tâm không phải là kiểu giết người của Dominick đâu. Cách này hẳn sẽ làm sạch sẽ hết.

Rafaella nói:

- Ôi! Lạy Chúa, lão ta giết hết sao? Giết sạch hết cả người của lão sao?

“Giết cả đứa con gái ngoại hôn của lão nữa sao?”

Rafaella muốn cười vào mặt mình. Con gái của lão là cái thá gì? Coco đáp:

- Nếu không lầm, tôi chắc là giờ này có lẽ hẳn đang ở trên một trong hai chiếc trực thăng. Chắc hẳn hy vọng sẽ thấy tất cả chúng ta tung lên trong một đám nổ màu da cam tuyệt đẹp. Không còn ai nữa hết. Tôi thấy là chẳng còn mấy người canh gác còn lại trong nhà nữa!

- Paula còn nằm trong phòng, cô ta bất tỉnh. Không có ai ở đây hết. Savage đến giải thoát cho Marcus ở nhà kho. Còn Charles ở đâu?

- Bị nhốt trong phòng khách, giờ phút chót tôi thấy là thế. Không được, Dominick chắc đã ra lệnh cho nhiều người canh gác ở ngoài rồi – Jiggs, cùng các gia nhân - hẳn đã trang bị cho họ súng và ra lệnh bắn bỏ chúng ta, nếu chúng ta cố trốn thoát.

Đối với Rafaella, thật có quá nhiều chuyện nàng không tài nào hiểu hết nổi. N àng nói:

- Bây giờ chúng ta hãy lấy vũ khí và đi tìm Marcus và Savage.

Bỗng Rafaella nghe một loạt súng máy nổ ở bên ngoài, nàng cồng cả người. Rồi hoàn toàn im lặng. Bao nhiêu viên đạn bắn đi ấy? Rafaella nghĩ e cũng giết đi 20 người? hay 30, Rafaella thì thảo trong miệng “Marcus”, rồi nàng vác khNu Kalashnikov lên vai và chạy ra ngoài, quên phứt cả bọn canh gác của Dominick. Có 4 người đàn ông nằm dài trên mặt đất, máu me đầy người. Máu khắp nơi. Rafaella nuốt nước bọt. Marcus gọi nàng, giọng điên cuồng:

- Rafe, vào nhà đi!

Coco bước tới, rồi gọi ra ngoài bằng giọng rõ ràng, nhưng bây giờ giọng bà hoàn toàn là giọng miền trung tây:

- Tất cả các anh hãy nghe tôi nói đây. Cả Jiggs lẫn Hector có thể đảm bảo với các anh là tôi không nói láo đâu. Ông Giovanni sắp cho nổ tung ngôi nhà chỉ huy này. Có lẽ vài người đã nhớ ra lúc hẳn gài chất nổ chứ. hẳn không lo cho bất kỳ ai trong các người đâu. Chúng ta sẽ bị hẳn giết hết, không chừa một ai. Hẳn chỉ cần hẳn và Delorio ra khỏi đây an toàn mà thôi. Không có lý do gì mà chúng ta lại chém giết nhau. Chúng ta phải ra khỏi đây ngay tức khắc, không thì chúng ta sẽ chết hết, bất kể ai là bạn, ai là thù. Hector, một thanh niên mảnh mai, tóc đen dày, mặt mày nhần nhụi, bước ra khỏi cửa hông, anh nói:

- Bà ấy nói đúng, chúng ta phải ra khỏi đây ngay - phải qua bên kia hòn đảo, ở đó mới an toàn.

Im lặng. N hững người canh gác bàn nhau xì xào. Rafaella nghe giọng Hector rất cao, anh nói cho họ biết đừng làm mất thì giờ, đừng cản trở gì nữa, những quả bom đã gài giờ rồi. Rồi mọi việc đều yên. N hững người canh gác, gồm cả Hector, đều biến mất vào rừng.

- Cũng dễ dàng thôi.

Marcus vừa INm bNm qua hơi thở, vừa bước ra khỏi một gốc cây hồng leo. Anh nhìn mấy thân ma đã cố giết anh và Savage.

- Thật tôi không thể tin được!

John Savage lên tiếng sau lưng anh:

- chất nổ nằm ở đâu?

Coco đã chạy bỏ vào nhà, bà ngoại đầu lại hét lớn lên:

- Ở hồ tắm.

Savage phóng theo bà ta. Marcus nắm tay Rafaella, ôm chặt lấy nàng, nói nhỏ bên tai nàng:

- Chúng ta sẽ làm chuyện đó, bà Holland à. Anh xin thề chúng ta sẽ làm việc đó. Rồi anh sẽ vạch kế hoạch để chúng ta sống nốt 50 năm tiếp theo, cùng nhau chia sẻ ngọt bùi! Rafaella định nói đấy là một ý hay, nhưng bỗng tiếng súng nổ lớn rừng rợn đầu đó đã chặn nàng lại. N àng nói:

- chắc là người của Savage. Em đoán chắc họ đã gặp mấy người canh gác.

- tốt thôi. N hưng Giovannivà Delorio e thoát được.

Marcus chỉ:

- nhìn kia.

Hai chiếc trực thăng đang từ từ bay lên trên ngọn cây. Rõ ràng Dominickđã cho sửa chiếc trực thăng hư lại. Marcus ước chi có được một khNu súng phóng hỏa tiễn của Xô Viết loại RPG.7. N ó sẽ bắn hạ chiếc trực thăng rất dễ dàng. KhNu Korpion VZ-61 của Tiệp mà anh vừa thu được của một người gác vừa chết, giống như khNu UZI của Israel mà thôi. N ó có thể hạ một loạt 20 người có vũ khí, nhưng không hạ nổi trực thăng.

Giovanni muốn thoát đi. Rõ ràng rồi. Hắn có cơ sở làm ăn khắp thế giới. Delorio ở trong chiếc trực thăng kia chẳng? Merkel, Link? Anh nghe bọn canh gác ở ngoài khi kháo nhau rằng Frank lacy đã đi Miama để thanh toán Mario Calpas.

Marcus đã thất bại, anh thấy đắng cả cổ. Cái nhiệm vụ duy nhất cao cả của anh đã thất bại, đã tan ra mây khói, cũng như họ, chút xíu nữa thì tất cả đều ra tro.

Anh nắm tay Rafaella, hai người chạy băng qua nhà, ra ngoài hành lang đối diện với hồ tắm Olypic. Savage đang quỳ xuống, anh lật những tấm ngói gần tấm ván nhảy lên, Coco thì háng hái làm với anh.

- Marcus, mau lên! Tôi chắc chất nổ là loại C4. Cậu rành về loại này hơn tôi. Chúng ta không gỡ ra được thì toàn bộ đều nổ tung lên hết đây. Giovanni đã gài một đồng hồ định giờ rồi.

Marcus quỳ xuống bên cạnh Savage và xem xét bộ phận điều khiển, dây điện, 4 màu khác nhau, đan vào nhau, hết sức phức tạp.

Rafaella nhìn qua vai Marcus, nàng đọc mấy con số màu đỏ hiện lên. Chỉ còn lại một ít thời gian nữa thôi, nhưng bộ phận điều khiển xem ra quá phức tạp. N àng cảm thấy người của Marcus căng thẳng, nàng tự hỏi những giây phút còn lại thật rất có ý nghĩa, nếu chỉ sờ không đúng múi dây, bật sai một núm bật, thì tất cả sẽ đi vào cõi chết ngay. Marcus bắt đầu nói:

- Đúng rồi, đây là loại chất nổ gồm PETN trộn với chất dẻo nhờn. Anh nhận ra không, Savage? Đúng rồi, hỗn hợp nitrogen ... rất sành nghề đây, mình cũng thua, còn dây điện nữa này ... loại dây màu lục này, xem này, đây là loại buộc với máy định giờ đây. Anh thấy đúng không? Tôi cho là máy định giờ rồi đây.

Coco thì thào:

- lấy đi, Marcus, lấy đi.

Savage không nói một lời, không nhúc nhích khi anh nhìn Marcus nắm sợi dây điện vắn quanh ngón tay thật chặt, rồi thỉnh thoảng anh giật nó ra. Cả 4 người đều điếng cả người, chờ đợi, chờ đợi bom nổ, chờ đợi tử thần. Không có gì xảy ra hết.

Họ vẫn im lặng, đứng lặng người. Vẫn không có gì. Marcus nhìn lên, anh thấy hai chiếc trực thăng vẫn lơ lửng trên không. Thế là Dominick cũng đợi. Con tức giận bùng lên trong anh.

Anh thấy Coco đang ôm chặt vào ngực một cái gì - một hỏa tiễn SAM7. loại này có thể bắn hạ một máy bay chở khách lớn vừa cất cánh. Marcus chụp lấy khối tay bà, quỳ xuống một chân để lấy tư thế, nhanh nhẹn đặt ngay ngắn đầu đạn bắn máy bay trên vai phải. thật chả mấy nặng nề hay khó khăn trong việc điều khiển súng, nhưng vấn đề là chính xác. Nó đòi hỏi phải khéo léo hay là may mắn mới bắn trúng. Giá mà mấy chiếc trực thăng hạ thấp xuống, giá mà chúng cứ vờn quanh để anh nhắm được chính xác thì hay lắm. Anh chỉ bắn được một lần mà thôi, thật thế.

Anh nheo mắt vào mấy chiếc trực thăng, rồi ngẩn ngai. Bỗng một loạt súng máy nổ vang, và những tấm ngói quanh bề tấm vỡ toang, mảnh vỡ tung tóe khắp nơi. Marcus thấy Rafaella nắm lấy cánh tay, anh thấy Coco và Savage nằm nhào xuống đất, anh thấy hoa lá vỡ vụn ra từng mảnh màu sắc hoang dại. Một chiếc trực thăng đã bắn vào họ. Chắc là Dominick đã nhận ra họ đã vô hiệu hóa chất nổ. N hiều tiếng súng nữa nổ quanh họ. Rồi có tiếng súng của người Hurley bắn trả, họ xuất hiện ra khỏi hàng cây của cơ sở. Marcus thấy Hurley tỏ ra rất bình tĩnh. Anh không còn chần chờ nữa. Họ đều ngồi trên xe lội nước. Từ từ, anh chỉnh cân bằng lại đầu đạn trên vai, anh nhắm cNn thận. Chỉ một cơ may là anh bắn hạ chúng.

Anh thấy Dominick rất rõ, hấn lái chiếc trực thăng xuống thấp hơn, chiếc đã bắn vung vãi vào họ. Và anh cũng thấy rất rõ Delorio chồm ra ngoài cửa, khNu súng máy trong tay, hấn bắn hạ hai người khi Marcus nhắm đầu đạn vào hấn. cả hai cha con ngồi trong một chiếc, anh khỏi phải chọn chiếc nào để hạ nữa. Anh vừa cầu nguyện vừa nhắm hỏa tiễn SAM, anh cầu nguyện sao cho anh gặp may, rồi anh bắn.

Anh thấy khuôn mặt non choẹt của Delorio có vẻ coi thường, rồi anh thấy đầu đạn trúng chiếc trực thăng, anh thấy khNu súng văng ra khỏi tay hấn. Anh không nhận ra Dominick, anh chỉ thấy cơ thể hấn giật mạnh khi đầu đạn bắn trúng chiếc trực thăng. Chiếc trực thăng lập tức nổ tung thành một đám lửa màu cam. Thật là một cảnh tượng lạ thường, một cảnh tượng kinh khủng, trông thật khủng khiếp không tài nào Marcus tưởng tượng ra được. Đã lâu lắm rồi, kể từ độ anh thấy máy bay trực thăng nổ? Lâu rồi, hồi còn ở Việt Nam.

Chiếc máy bay kia đã bay ra khỏi khu vực, lái về hướng Tây của Caribe. Marcus nói anh đã thấy merkel và Link trong chiếc ấy.

Coco nhìn lên, rồi bà nói một cách bình thản:

- Thế là xong rồi, ông Charles. Bây giờ thì yên ổn rồi. Thăng con hoang đã chết, Delorio đã chết. Xong rồi, cho ông và cho Margeret.

Rafaella quay lại, nàng thấy bố dựng đanh nhìn những mảnh máy bay đang cháy khi chúng rơi xuống nước, làm nước bắn tung tóe lên, bốc hơi và kêu xèo xèo. Nàng đứng dậy rồi chạy đến nhào vào vòng tay của ông.

Ông Charles không nói được nên lời. Ông ôm cô con ghẻ vào lòng rồi nói:

- Rafaella, thật đáng tiếc.

Nàng ngNgng đầu ra sau để nhìn mặt ông, rồi lên tiếng:

- Chúng ta còn sống, và mẹ rồi cũng sẽ khỏe. Con biết mà ...Không, chỉ là một vết xước trên tay mà thôi, đừng chớ lo.

Marcus nhìn về phía Hurley, một người nhân viên của anh đang băng bó vai anh. Dù sao thì anh cũng đã kết hợp với Hurley. Anh đã thất bại, anh không đưa được Giovanni ra trước công lý. Họ đã thỏa

thuận với nhau như thế rồi mà. N hưng lạ Chúa, anh đã bắn hạ thằng con hoang được rồi, anh đã đưa hắn xuống địa ngục rồi, hắn với thằng con trai điên cuồng của hắn.

Anh nghĩ đến cậu Morty. Chắc cậu sẽ tìm đến Hurley trong khi anh đang còn yếu và cảm ơn Marcus đã bắn hạ Giovanni trước khi Hurley và nhiều người nữa bị giết chết. N hưng cậu chưa đến được.

Anh nhìn Rafaella và mỉm cười. Nàng nhào vào tron vòng tay anh. Chuyện của anh với Hurley và những nhân viên thuế quan ra sao thì ra, nàng vẫn là của anh, cuộc sống của cả hai người rồi sẽ rất khác xa với bây giờ.

Anh vừa hôn nàng vừa nghe Anton Rosch nói với Ross hurley:

- Anh ấy là dân Ailen mà! Dân Ailen luôn được gái.

PHẦN KẾT

Bệnh viện Pine Hill Long Island, NY

Tháng 4 năm 1990, “Đêm qua mình nằm mơ thấy ông ta đến thăm mình. Ông ta nắm tay mình rồi cuối xuống sát mặt mình, ông ta nói “Chào em, Magaret.”

Thật quá lâu lắm rồi, nay ông ta mới nói thế.

Mình không ngạc nhiên khi gặp ông ta mặc dù mình nghĩ là đáng ra mình phai ngạc nhiên lắm mới phải. trong mơ thì cái gì không xảy ra.

Mình biết ông ta đang nhìn mình, mà rất kỳ khôi là ông ta chỉ nhìn mà không nói năng gì, cho đến khi mình nhận ra ông ta đã không gặp mình 26 năm nay rồi.

Đối với một phụ nữ thì thời gian như thế này thật quá lâu. N hưng trước mắt mình thì ông ta không thay đổi chút gì, bởi vì trong những năm tháng này, mình có thấy ông ta, thường thường thì xem ảnh ông ta, cho nên năm tháng qua đi đã thay đổi ông ta dần dần. Hình như ông ta không đụng đến mình.

Và rồi ông ta cất tiếng nói, giọng ông ta trầm, êm, ông ta nói với mình đã gặp con gái chúng mình, con gái mình đẹp làm sao.

Kỳ quặc là mình không tự hỏi sao ông ta gặp Rafaella được, gặp con gái ông ta được, nhưng ông ta đã gặp : dù sao thì mình cũng biết đây là sự thật.

Ông ta lại im lặng, nhưng không thả tay mình. Ước chi mình nói được với ông ta, có lẽ chỉ nói với ông ta là mình rất buồn, nhưng mình lại nhận ra là mình không buồn, không, mình đã suy ngẫm việc này rất kỹ lâu lắm rồi, không, mình đâu có buồn. Mình cứ ước sao mình nói được đôi lời với ông ta, nhưng đây là loại mơ rất thực, nhưng người nằm mơ không hành động được. N hưng mình lại nghĩ được điều mình sẽ nói, nếu mình nói được. Có rất nhiều điều phải nói, những điều chùng chát qua năm tháng đáng nói đây. Thế rồi mình nhận ra rằng, ngay khi mình nghĩ ra điều đáng nói, sắp xếp cho mạch lạc trong óc để nói, thì những điều này lại giảm bớt tính quan trọng đi, cho đến khi chúng chẳng còn gì đáng nói hết. Thật kỳ quặc, nhưng lại thật thế đấy. Thế rồi ông ta cuối xuống hôn vào miệng mình, ông ta nói:

- Anh phải đi, Magaret à. Anh phải xa em. Đời đồng của em lại là của em đấy. Hết rồi, cuối cùng cũng hết rồi. Đã đến lúc em tỉnh giấc rồi đấy, Magaret à. Đã đến lúc em sống rồi đấy.

Thế rồi, cũng đột nhiên ông ta biến mất như ông ta đã xuất hiện trong giấc mơ của mình. Vào lúc mình hít hơi thì ông ta cũng tan vào mây khói. Lại màn đen bao phủ, mình lại hít thở từ từ, sâu và phân vân thắc mắc.

Lúc này thì mình biết ông ta đã vĩnh viễn ra đi. “

The Branches Long Island, NY

Tháng 4 năm 1990

Charles Rutledge nâng cao ly sâm banh, ông nói:

- Chúc mừng Marcus và Rafaella O’Sullivan. Chúc hai con trường thọ, vui sướng. Rafaella hích vào hông chồng, nàng hỏi:

- Cuộc vui sướng này khi nào thì khởi sự đây?

Anh nhìn nàng, cái nhìn khiến cho em trai ghẻ của nàng, Bejjie trông thấy, anh cười ha hả, rồi thì thảo điều gì đó với vợ

- Anh yêu em quá sức, đến nỗi thỉnh thoảng anh thấy đau đớn, tận tâm can. Anh cảm ơn Chúa đã cho anh có em.

- Và em cảm ơn Chúa đã cho em có anh.

Marcus nghĩ tới lễ cưới của họ tổ chức trong nhà thờ nhỏ ở Maplewood tại Long Island, và nhớ đến vị linh mục ở đây đã hết sức tự hào khi thấy các dãy ghế ngồi chật ních người đến dự. Anh rạng rỡ mặt mày cho đến khi anh trông thấy Punk, cô ta diện một bộ đồ bằng lụa màu hồng sẫm rất đẹp, lại đeo thêm một dải màu hồng sẫm trên mái tóc. N hưng chính Coco, Coco duyên dáng tuyệt diệu, bà đã làm cho buổi lễ tiến hành êm đẹp, bàn tay trắng trẻo của bà đặt trên cánh tay có màu đen của vị linh mục, và ngài hầu như bị quên lãng khi đứng bên bà. Charles đã cho máy bay chở nhiều nhân viên ở Porto Bianco đến dự lễ cưới, rồi một nhóm người tranh nhau chúc tụng Marcus và cô dâu mới được hạnh phúc. Quyền sở hữu khu giải trí và cả toàn bộ hòn đảo nay thuộc quyền tòa án quyết định. Dominick Giovanni đã chết, người thừa hưởng duy nhất là Delorio cũng đã chết. N hưng Delorio đã có vợ, và rồi Paula sẽ trở thành một người phụ nữ trẻ rất giàu. Marcus hy vọng cô ta giàu có và khôn ngoan ra, anh lặng lẽ ao ước cô ta gặp may mắn. có lẽ cô ta cũng thừa hưởng hết tài sản hiện có của Dominick luôn. Marcus phân vân không biết Paula có duy trì được khu giải trí không, và điều khiển được không. Marcus cũng tự hỏi, không biết rồi Merkel và Link sẽ kết thúc ở đâu. Có lẽ cũng làm tay chân thân tín cho một tội phạm khác mà thôi, vì họ chẳng biết cái gì khác. Thật kỳ lạ anh lại ao ước họ được sung sướng, đặc biệt là Merkel.

Sau khi vị linh mục đã làm xong buổi lễ, Marcus hỏi Punk có ý kiến gì về Rafaella, và pUnk, với dáng trầm tư, thận trọng nói:

- Thừa xếp. Chúng em đâu biết sắp muốn hỏi thế.

Đoạn cô quay qua cô dâu:

- N hưng cô Rafaella này, tôi cam đoan tóc cô cũng phải có “cái gì” đấy ... Ross Hurley, với cánh tay còn băng treo, cũng đến dự lễ cưới, nhưng Marcus chưa hề có ý định thôi hợp tác với anh ta. Hurley hẳn muốn nhìn anh rồi nói: “ Marcus , cậu đã cứu tôi đấy, chẳng có gì thay đổi đâu, thằng con hoang chết rồi, nó không ở tù như dự kiến của chúng ta. Gắng lần khác đi, O’Sullivan nhé. “Còn John Savage lại hy vọng. Herly chắc sẽ mềm dẻo, chính chắn. Marcus chắc rồi sẽ thấy. N goài ra, Herly đã nắm đuoc75 đầu mối về người đàn bà dẫn cậu Morty vào con đường phi pháp. N ếu họ bắt được người ấy thì chắc họ sẽ tha thứ hết cho cậu Morty. Và Charles thì cứ trở tài ngoại giao, dượng cứ châm đầy ly cho Herly thứ sâm banh hảo hạng lấy từ trong hầm rượu của dượng. Marcus lại nghĩ đến những chi tiết bất tận phải thực hiện cho xong trước khi họ đi hưởng tuần trăng mật tại Montreal – theo nàng chọn. N àng đã cương quyết bác bỏ các nơi đề nghị như là Caribe, Anh, Pháp vì những nơi này xa với mẹ nàng quá. Luôn luôn, nàng luôn luôn nghĩ đến Magaret đang nằm bệnh ciện, thờ bình thường mà không mở mắt. Rafaella chỉ muốn lễ tiếp khách chóng cho xong rồi. Tuần vừa qua thật là căng thẳng, không có chút thời giờ nghỉ ngơi, luôn luôn bận biệu. N àng đã yêu cầu dượng Charles ngay từ đầu, làm sao đám cưới họ càng đơn giản, và buổi tiếp khách lại càng đơn giản hơn nữa, vì mr5 nàng đang bệnh, nhưng dượng đã phản đối.

- Không được, Rafaella à. Chúng ta phải ăn mừng cho đúng lễ chứ. bố đã nói lại cho mẹ con nghe về lễ lạc của chúng ta, về ý trung nhân của con, về bạn bè của con, và bố cũng đã nói cho mẹ con nghe tất cả các tiết mcu5 của Punk để đoạt giải màu gài tóc rồi. Họ gọi bạn hữu tới, như lời nói của dì Josie thường nói, Rafaella quay qua nhìn Al Holbien ngồi với mẹ của Marcus, bà Molly. Hai người đối đãi với nhau rất thanh lịch. Theo ý kiến của Rafaella thì đây là lần đầu tiên trong đời ông, Al đã không giữ vững một dịp may.

Rafaella nhìn qua John Savage, một người hoàn toàn chân thật, một người bạn rất ngay thẳng, rất nghiêm túc của Marcus, chỉ có cái tội là Marcus không hề để ý đến đôi mắt anh cứ long lanh về vui sướng. Một ngời quá ư khác biệt với Marcus, và Marcus có vẻ duyên dáng rất tự nhiên. Tuy nhiên hai người đã sống hòa hợp hiểu biết nhau biết bao nhiêu năm rồi, họ không cần thiết phải nhiều lời mới hiểu nhau, mới cảm thông nhau được. Rafaella nghĩ: thật là tốt, nàng rất mến John. N àng cảm thấy anh

ấy sẽ là bạn của nàng trong cuộc sống mới. Nàng lại chú ý đến đức tâm lang của nàng, nàng lắng nghe anh nói với đương Charles về việc đáng sống ở New York,, hơn là ở Boston, hơn là ở Chicago. Rafaella không tham gia chuyện trò trong mấy phút, rồi nói một cách ôn hòa:

- Anh này, em quyết định là phải cố đoạt giải Pulitzer khác nữa, mà một phóng viên muốn được thể thì phải làm việc cho một tờ báo lớn, cho nên em đã xin làm việc cho tờ Tin tức hàng ngày Ekl Point ở Nam Dakota rồi. Anh nghĩ sao, Marcus?

Ông Charles chưa dứt cơn cười thì người quản gia đã đến bên ông, bình tĩnh nói với ông cái gì đấy.

Bệnh viện Pine Hill Long Island, NY Tháng 4 năm 1990

“Mình thấy Charles vào trong phòng mình. Anh có vẻ chưa hy vọng hoàn toàn, nhưng anh tỏ ra yêu đời và yêu mến mình lắm. Và còn có cả Rafaella thân yêu của mình nữa, trong nó lộng lẫy trong chiếc áo mình chưa hề thấy trước đây – một áo hàng đan màu hồng nhạt, nó ít khi mặc áo quần quá keng và quá đắt như vậy. Nó đi giày cao gót, và tóc tai chải thật khéo, tóc dài, xỏa hai vai, chứ không để dài rồi kẹp ra sau. Rồi có một chàng trai đứng bên cạnh nó, một chàng trai thật đẹp, khuôn mặt tươi cười. Mình chắc anh chàng này tốt lắm. Anh ta không xấu đâu. Chồng của nó đấy, Marcus. Charles đã nói cho mình nghe về anh ta trong suốt cả tuần vừa qua.

Bỗng chốc tất cả mọi người đều nói với mình, rồi cười cười nói nói với mình, rồi Charles hôn mình, rồi Rafaella ôm lấy mình và anh chàng Marcus đứng nhích lui, im lặng nhưng có vẻ rất hài lòng.

Thế rồi mình nhận ra đây là những gì cuộc đời đã heo mình, một sự thực giản đơn hữu hình, rất kỳ diệu. không còn những bóng ma đen tối xen vào giữa mình và gia đình mình nữa. Cuối cùng thì mình gặp dịp may lần thứ hai. Dominick đã vĩnh viễn ra đi. Mình đã được giải thoát, vì Coco đã theo đúng kế hoạch là dùng lối cư xử dơ bẩn của ông ta chống lại ông ta, đã đưa ông ta vào cái thế “gậy ông đập lưng ông”

Bathsheba đã thắng.

Một tiếng thì thảo nghe yếu đuối, khàn khàn bỗng làm cho sự tập nập trong phòng bỗng dừng lại hết, đó là giọng nói của Magaret:

- Xin chào Charles. Em yêu anh.

Hết

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>